O domnișoară
seducătoare
SARAH
MacLEAN

COLECȚIA Iubiri de poveste

SERIA „FRUMOASE ȘI DIABOLICE“

O PRINȚESĂ A HOȚILOR

Crescută printre cei mai notorii infractori din Londra, o întorsătură a sorții a adus-o pe Adelaide Frampton în strălucitoarele săli de bal din Mayfair, unde se deghizează într-o fată studioasă – atât de simplă și de modestă încât nimeni nu-și dă seama că ea își folosește calitățile de spărgătoare pentru a ajuta miresele să evite altarul.

UN REGE AL REPUTAȚIEI

Henry, duce de Clayborn, și-a petrecut o viață întreagă trăind cât mai aproape de perfecțiune. Nu are timp pentru bârfele savuroase care apar de fiecare dată când o căsătorie se încheie înainte de a începe. Propria lui reputație este impecabilă – și ultimul lucru de care are nevoie este ca o femeie fascinantă să descopere adevărul despre trecutul său sau despre secretele pe care le ține ascunse.

O PARTIDĂ REGALĂ

Când cei doi se trezesc într-o călătorie fulminantă prin Marea Britanie pentru a opri o nuntă, lui Clayborn îi este imposibil să-i reziste acestei femei care îl frustrează și îl fascinează în același timp. Dar plimbările cu trăsura până târziu în noapte aduc un pericol delicios... și în curând Adelaide descoperă adevărul despre Clayborn, aruncându-i în aer planurile bine puse la punct... și amenințând să-i fure inima bine păzită.

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Alma

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9581-9
9 786063 395819

Heartbreaker
Sarah MacLean
Copyright © 2022 Sarah Trabucchi
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

O domnișoară seducătoare
Sarah MacLean
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
O domnișoară seducătoare / Sarah MacLean
trad. din limba engleză: Andreea Irimia. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9581-9

I. Irimia, Andreea (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

O domnișoară seducătoare

Traducere din limba engleză
Andreea Irimia

LITERA
București

Adelaide

Capela Sfântului Ștefan
South Lambeth
Octombrie 1834

Se spune că norii de ploaie aduc noroc în ziua nunții.

Se spune că dacă cerul e înnorat în timpul jurămintelor de căsătorie, viața de cuplu va fi senină. Se spune că rafalele de ploaie ar spăla orice ghinion sortit cuplului, lăsând doar bunăstare pentru viitor.

De asemenea, se mai spune că ziua nunții este una dintre cele mai fericite din viața cuiva – momente în care miresele sunt îmbujorate de emoție și mirii sunt tineri și cu priviri senine, iar hainele sunt noi și familiile bucuroase pentru că își măresc numărul membrilor. Ce însemna puțină ploaie în fața promisiunii unei asemenea fericiri?

Se urează ca vremea mohorâtă din acea zi să fie cel mai rău lucru pentru noua familie.

Dar dacă vremea urâtă nu este cel mai mare rău din ziua nunții? Ce spune asta despre viitorul cuplului?

În acea dimineață de sfârșit de octombrie, în timp ce ploaia cădea în rafale, cu tunete care zguduiau grinzile, domnișoara Adelaide Trumbull stătea la altarul Capelei Sfântului Ștefan din South Lambeth, învăluită în mirosuri de tămâie și ceară de lumânare, într-o rochie furată în întunericul nopții de la cea mai bună croitoreasă din Mayfair, și se gândea la posibilitatea ca lumea să se înșele cu privire la aceste superstiții.

Adelaide, fiica de douăzeci și unu de ani a lui Alfie Trumbull, nu era deloc îmbujorată. Tatăl ei era o brută cu un pumn de mărimea feței unui bărbat și se folosise mereu de acest atu. Își construise un mic imperiu pe South Bank, fiind șeful grupului The Bulls (Taurii),

o bandă de huligani și de hoți numită după cel care îi adusese împreună. Adelaide învățase repede că, dacă voia să supraviețuiască dominației violente a tatălui ei, va trebui să își câștige existența, iar la șase ani era deja una dintre cele mai bune hoațe de buzunare din South Bank – cu degete lungi, subțiri și iuți, care puteau să ia un ceas sau să taie un buzunar fără să fie simțită.

O prințesă a hoților.

Iar când venise timpul să se căsătorească, nu fusese nici o îndoială că tatăl ei avea să aleagă mirele – acesta era rolul regilor, nu-i așa? Să-și mărite fiicele pentru pământ, pentru putere sau pentru o armată mărită exponențial prin căsătorie.

Nu conta faptul că Adelaide era prea înaltă și cam ștearsă sau că John Scully nu-l atrăgea în nici un fel. O, el îi zâmbea când o vedea și fusese mai mult decât dispus să guste din „marfă", lucru pe care tatăl ei aproape că insistase ca ea să i-l permită, iar când vorbea, era plin de dulcegării, ca un om care știa cum să prindă mușterele cu miere. Dar pe el nu-l interesa Adelaide ca femeie, așa că ea se aștepta ca, odată capturată, să fie servită mai degrabă cu oțet decât cu miere.

Ceea ce conta era că Scully era liderul Voinicilor, o bandă mai mică, mai nouă, care făcea valuri în South Bank. Mai degrabă anarhie decât organizare, Voinicii reprezentau un pericol pentru locuitori, afaceri și pentru regatul care îi aparținea lui Alfie Trumbull – un om care credea cu tărie în zicala conform căreia prietenii trebuie ținuți aproape, iar dușmanii și mai aproape.

Dacă asta însemna să-ți sacrifici propria fiică, așa să fie!

Adelaide nu ținea la tatăl ei. Și se îndoia foarte tare că va ține la noul ei soț. Dar acesta era destinul hărăzit ei prin nașterea în această familie și, dacă va avea noroc, va supraviețui căsătoriei cu un monstru mai bine decât o făcuse propria mamă. Poate că John Scully va muri tânăr.

Un trăsnet răsună și lui Adelaide îi veni în minte că gândul la moartea mirelui său în fața preotului ar fi anulat probabil norocul adus de ploaia torențială de afară.

Pufni într-un râs scurt și răutăcios. Nimeni nu observă.

Își potrivi ochelarii pe ochi și își duse degetele la gât, unde gulerul înalt de dantelă era prea strâns, rochia de mireasă fiind făcută pentru altă femeie.

Preotul trăncănea, cuvintele lui erau o înșiruire de bâlbâieli fără sens, născute fără îndoială din teama de ceea ce ar putea să se întâmple dacă ar face vreo greșeală.

Din cuvintele lui, Adelaide deslușì ceva despre Cana Galileii. Ea aruncă o privire la bărbatul cu care urma să se căsătorească – acesta se legăna înainte și înapoi pe călcâie, ca și cum ar fi avut ceva mai bun de făcut decât să stea acolo. Privirea ei trecu de la mire la mama acestuia, așezată în prima bancă – femeia care știa și păzea intrarea în pivnița subterană în care se aflau o mulțime de lăzi cu arme așteptând un viitor război pe care Alfie să-l poarte. Privirea femeii mai în vârstă era severă, ca și cum s-ar fi aflat în fața magistratului și nu a preotului.

Atenția lui Adelaide se mută spre ceilalți din rând. Două femei tinere, surorile lui Scully, care păreau gata-gata să adoarmă de la toată plictiseala adunată peste zi. În spatele lor, un rând de bărbați. Frații lui Scully, unul frate de sânge și ceilalți frați de cruce. În curând și frații ei, presupunea ea. Niște brute oribile, cu sprâncene dese deasupra ochilor, suficient de stufoase încât să le umbrească până și nasurile, fracturate de atâtea ori încât păreau zdrobite. Și ei se foiau și nu aveau stare.

Un spectator oarecare ar putea crede că erau agitați din cauză că aveau sufletele chinuite de păcate și că nu în casa Domnului ar fi preferat ei să fie într-o sâmbătă dimineață.

Dar aceasta nu era o casă a Domnului obișnuită, iar Adelaide nu era un spectator obișnuit.

Preotul continuă, de data aceasta cu suficientă claritate pentru a spune ceva despre focul iadului, ceea ce Adelaide consideră că era cam mult pentru o nuntă, dar poate că el încerca să atragă audiența spre lumină. Mult succes!

Se întoarse un pic, doar cât să-l vadă pe tatăl ei cu coada ochiului, observând că el nu urmărea ceremonia, ci privea pe deasupra capului ei, în spatele preotului, la geamurile cu vitralii.

Bătea cu degetele lui groase pe genunchi, nerăbdător. Împingea cu limba în interiorul obrazului – un gest pe care Adelaide îl învățase de timpuriu, știind că atunci era de preferat să iasă din cameră, și asta cât mai repede. Mijind ochii prin ochelari, se uită la cizmele lui, încă pline de noroi adus din Rookery, un cartier rău famat. Lângă

cizme, lipit de tocul uneia, se afla mânerul de lemn al bastonului, arma preferată a tatălui ei.

Și atunci își dădu seama că nu avea să se căsătorească în ziua aceea. Nu avea să fie o unire cu un alt clan, ci o subjugare a acestuia; tatăl ei plănuia să-l ucidă pe mire.

Își îndreptă din nou atenția către preot, instinctul preluând controlul. Era un potir pe altarul din spatele lui. Probabil că era făcut din staniu, totuși. Nu era suficient de greu. Nu, mai mult i-ar folosi sfeșnicul din alamă. Cel scurt, din partea cealaltă a altarului. Va trebui să ajungă acolo mai întâi, urcând două trepte. „Oare erau sfinte sfeșnicele?" Adelaide își atinse poalele rochiei, enervată de îmbrăcămintea ei nepotrivită. Dacă ar fi știut că va trebui să lupte, nu s-ar mai fi îmbrăcat cu ea. Își mișcă umerii, testându-și mobilitatea în rochia prea strâmtă. Își dădu seama că rochia nu-i permitea să lovească cu putere cu acel sfeșnic. Iar ea avea nevoie să lovească cu putere.

Ce fel de brute erau în stare să transforme o nuntă într-un câmp de bătaie?

Și, mai important, ce semnal așteptau ca să înceapă?

– Dacă dintre cei prezenți aici...

Adelaide își dădu ochii peste cap. Sigur că da. Nimănui nu-i plăcea mascarada mai mult decât unui criminal de-o viață, care se mai credea și erou pe deasupra.

– ...cineva are un motiv pentru care acești doi tineri să nu fie uniți în sfânta căsătorie...

Lângă ea, Scully se foi, iar mâna îi alunecă pe sub haină, până acolo unde, fără îndoială, avea un pumnal. Tatăl ei nu era singurul care voia sânge în acea zi.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea.

Preotul o privi mustrător, ca și cum nici o mireasă nu ar fi îndrăznit să spună ceva *vreodată* în acel moment.

– ...să vorbească acum sau să tacă pe vecie!

Pentru o clipă, se instală o tăcere lungă și grea, și tot pentru o clipă, Adelaide se întrebă dacă nu cumva se înșelase.

Trase adânc aer în piept în momentul în care tunetul bubui, umplând biserica, răsunând pe pietrele vechi de secole.

Războiul începuse.

Mulțimea era în picioare, pumnii zburau, săbiile erau scoase, unul sau două ace de pălărie intrau în luptă, toate însoțite de gemete și țipete.

Adelaide se îndreptă spre sfeșnic, agilă și iute ca întotdeauna – așa cum fusese antrenată să fie de la vârsta de patru ani. Și în timp ce mergea, țintind premiul de alamă, făcea celălalt lucru pe care îl învățase de când avea patru ani – fura din buzunare. Nu era proastă și știa că s-ar putea să rămână singură după această încăierare, fără nimic altceva decât o rochie de mireasă furată, prea strâmtă pentru ea. Fără nici un ban. Anii petrecuți pe stradă o învățaseră să planifice lupta și să se pregătească de fugă.

Luă trei ceasuri – unul în timp ce se ferea de un pumn impresionant – și două punguțe pline de monede, pe care le băgă în mânecile strânse ale rochiei, în drum spre ținta ei. Ridicându-și fusta prea scurtă, urcă în grabă treptele, trecând pe lângă preot, care era acum ascuns în spatele altarului – cel mai sigur loc în care un om al bisericii se putea ascunde în timp ce capela sa rezervată de mafioți devenea scena unei bătălii sângeroase.

Un strigăt se auzi în spatele ei, periculos de aproape – și când se uită înapoi, îl văzu pe unul dintre oamenii lui Scully întinzând mâna spre ea, roșu la față.

– Un' te duci, fată?

Încercă să o prindă de spatele rochiei, dar țesătura era atât de lipită de piele, încât nu reuși să o apuce.

Adelaide se grăbi și luă sfeșnicul, întorcându-se imediat și folosind toată forța de care era capabilă ca să-l lovească.

– La naiba cu tine!

Cu ultimele forțe, el urlă și apucă sfeșnicul, trăgând-o spre el înainte să se prăbușească, dar Adelaide era pregătită și dădu drumul sfeșnicului în timp ce bărbatul se prăvălea ca un copac retezat. Tânăra se opri pentru o fracțiune de secundă – chiar mai puțin – să se gândească la opțiunile ei, cu mintea în alertă.

„Vreau eu această luptă? Este lupta mea?" se întrebă ea.

Fusese scutită de a găsi un răspuns, căci o mână o apucă de umăr. Înainte să poată să reacționeze, se văzu trasă printr-o ușă ascunsă în spatele altarului.

Ușa se închise cu un scârțâit ușor, sunetul bătăliei de dincolo de ea dispărând, înăbușit de lemn și piatră, de distanță și de ploaia

infernală care bătea puternic în ferestrele cu rame de plumb de deasupra.

Vitraliile acoperite de funingine abia filtrau lumina slabă a cerului întunecat de dincolo. Adelaide luă prima armă pe care o găsi – o carte. Întorcându-se cu fața spre ușă, o ridică în aer vrând să lovească cu ea... și coborî brațul imediat.

Femeia care se afla chiar în spatele ușii zâmbi.

– Te-ai hotărât să nu mă mai lovești?

– Îmi imaginez că pedeapsa veșnică nu este ușoară pentru cei care lovesc călugărițe, răspunse Adelaide.

– Chiar mai rău pentru cei care lovesc călugărițele cu Sfânta Biblie.

Adelaide puse cartea la locul ei.

Călugărița trecu pe lângă ea, spre partea cealaltă a camerei, de unde luă un coș dintr-un dulap de jos. Îl așeză pe masa dintre ele, lângă Biblie, apoi făcu un pas înapoi.

Adelaide privi cu precauție coșul și femeia.

– Nu semeni cu nici o călugăriță pe care am cunoscut-o vreodată.

– Ai cunoscut multe călugărițe?

Ea căzu pe gânduri. Nu cunoscuse, dar nu asta era problema. Își împinse ochelarii pe nas.

– Tu de partea cui ești?

Femeia își ridică sprâncenele.

– Nu e clar?

– Adică, de partea Taurilor sau a Voinicilor?

Călugărița îi răspunse, privind-o atent:

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

„De partea nimănui", gândi Adelaide, rămânând tăcută.

– Imaginează-ți asta, Adelaide Trumbull, spuse călugărița, cu ochii ei albaștri iscoditori și sinceri. Ce s-ar întâmpla dacă aș fi de partea *ta*?

Adelaide ridică bărbia.

Oare ar putea exista o a treia cale? Una mai bună?

Imposibil. Nu existau căi mai bune pentru fetele născute în Lambeth. Nici măcar pentru prințesele născute acolo. Mai ales pentru ele.

Uitându-se în sus, Adelaide văzu deasupra ei chipul unuia dintre personajele de pe vitralii și se simți invidioasă pe poziția femeii

acoperite de voal. Neidentificabilă. Nevăzută de nimeni, în afară de foarte puțini. Neimportantă. Ploaia bătea în fereastră, amenințând să spargă geamurile deja crăpate, geamuri dintr-o sticlă albastră care formau corpul personajului.

Un țipăt de dincolo perturbă liniștea camerei.

– Ai nevoie de un loc unde să-ți pui prada, nu-i așa?

Călugărița care nu prea părea să fie călugăriță îi arătă încă o dată coșul.

Adelaide întâlni ochii femeii, simțind cele trei ceasuri de buzunar grele și calde pe pielea ei, sub mâneca rochiei.

– Care pradă?

Călugărița ridică o sprânceană complice.

Adelaide se apropie de coș, nesigură de ceea ce va dezvălui și știind că, orice ar fi fost, îi va schimba viața, probabil nu în bine.

Deși, dacă era să fie sinceră, nu putea fi mai rău de atât.

Îndepărtă capacul și găsi un mic portret într-o ramă rotundă de argint. Se uită la femeia care o privea cu atenție din cealaltă parte a camerei.

– Eu sunt.

– Deci știi că ceea ce este înăuntru a fost pentru tine tot timpul acesta.

Adelaide se gândea la ușa care o despărțea de lupta de dincolo.

– Știai planul lui, spuse ea.

Planul tatălui ei, bătălia de dincolo, războiul care avea să vină.

Călugărița încuviință din cap.

– Tu și cine altcineva?

– Asta vei afla mai târziu.

– De unde știu eu că există un „mai târziu" cu tine?

– De unde știi că există un „mai târziu" cu cei de dincolo?

Călugărița avea dreptate.

Adelaide băgă mâna în coș și scoase un teanc de haine. Pantaloni. O șapcă cu cozoroc. O cămașă, o vestă și un palton. O umbrelă neagră.

– Vor căuta o mireasă, o lămuri cealaltă femeie, ridicând bărbia în direcția altarului, unde jumătate din bătăușii din Lambeth înroșiseră fără îndoială pietrele bisericii.

– O mireasă într-o rochie furată, continuă călugărița.

Adelaide nu înțelesese greșit. Îmbrăcămintea era o deghizare – una care nu ar fi funcționat niciodată pe termen lung, dar care

ar fi funcționat cu siguranță pentru următoarele treizeci de minute, pentru următorii treizeci de metri, odată ce va deschide ușa și va păși în ploaie.

Doar că...

– Nu ai unde să te duci, spuse ea, clătinând din cap.

Prințesele nu-și părăseau regatele. Cine erau ele fără acestea?

Călugărița îi făcu semn spre coș.

– Ești sigură că ai luat tot?

Adelaide mai aruncă o privire în coșul pe care îl credea gol și găsi în partea de jos o carte de vizită albastră, elegantă – cea mai fină hârtie pe care o văzuse vreodată, însemnată cu un frumos clopoțel indigo. Deși arăta ca o carte de vizită, nu avea nici un nume pe ea. Doar acel clopoțel și o adresă din Mayfair.

Un clopoțel, o adresă și, când o întoarse pe partea cealaltă, un mesaj.

Este timpul să te îndepărtezi de acești oameni, Adelaide.
Vino să mă vezi.

Ducesa

Și uite așa, se deschisese a treia cale în fața lui Adelaide, una curată și clară. Și mult dorită.

Se dovedise că lumea avea dreptate.

Până la urmă, ploaia aduce noroc în ziua nunții.

Capitolul 1

South Bank
Cinci ani mai târziu

Înalta societate din Londra folosea tot felul de cuvinte pentru a o descrie pe Adelaide Frampton.

La nord de râu, în Hyde Park, pe renumita Bond Street și în sălile de bal din Mayfair, atunci când oamenii vorbeau despre verișoara îndepărtată a ducesei de Trevescan, ceea ce se întâmpla rar, foloseau cuvinte precum „ștearsă". Dacă se mai insista asupra părerii lor despre Adelaide, puteau adăuga „înaltă". Sau poate „obișnuită". Cu siguranță „fată bătrână" nu ieșea din sfera posibilităților pentru femeia de douăzeci și șase de ani, care nu avea absolut nici o speranță de căsătorie, cu părul ei roșu ca focul, mereu strâns sub o bonetă albă, și cu felul în care își purta gulerele înalte și „demodate", rochiile „terne", și cu chipul ei „comun", fără fard sau ruj.

Abia văzută, rar auzită, fără titlu nobiliar, nici bogată, niciodată glumeață, lipsită de farmec sau de abilități extraordinare. „Neinteresantă." „Modestă." „Banală" și, prin urmare, „ușor de trecut cu vederea", admisă în Mayfair doar datorită unei rudenii îndepărtate.

La sud de râu însă, în depozite, spălătorii și azile de săraci, în cartierele rău famate și pe străzile unde Adelaide nu fusese crescută ca Adelaide Frampton, ci ca Adelaide Trumbull, ea era o legendă. Fetițele din Lambeth se băgau noaptea în pat însetate de speranță și de promisiunea unui viitor, iar mamele, mătușile și surorile lor mai mari le șopteau poveștile despre Addie Trumbull, cea mai mare hoață de buzunare pe care o văzuse vreodată South Bank – cu degetele atât de rapide încât nu fusese prinsă nici măcar o dată – și cu un viitor atât de strălucitor, încât luptase în războiul în urma căruia fuzionaseră Taurii și Voinicii, asigurându-se că tatăl ei era regele ambelor grupuri, înainte să plece spre un viitor departe de norii de cărbune, bălțile de noroi și mizeria din Lambeth.

După spusele lor, „Addie Trumbull plecase ca o prințesă și devenise o regină".

Este remarcabil cum legendele se nășteau și se răspândeau chiar și în locuri unde solul era sărat și câmpurile erau în paragină. Mai ales în acele locuri.

Nu conta că Addie nu se mai întorsese niciodată. Sora unei verișoare, prietena unei prietene a cuiva, lucra ca menajeră la curtea noii regine și o văzuse pe Addie acolo. Era căsătorită cu un bărbat bun și bogat, dormea în puf de gâscă, purta rochii de mătase și mânca din farfurii de aur.

„Somn ușor, micuțelor; dacă sunteți cuminți și învățați degrabă să tăiați buzunare și să vă mișcați rapid, s-ar putea să aveți și voi un viitor ca Addie Trumbull."

O legendă. Un mit. Un astru pe cer.

„De neînchipuit."

Dar, ca toate bârfele de la nord de râu și ca toate poveștile de la sud de râu, adevărul era puțin din amândouă și mult din nici una. Și, din această cauză, Adelaide rămăsese un mister în ambele locuri, ceea ce ei îi convenea destul de mult, deoarece „neobservabilul" și „neimaginabilul" o înzestrau în egală măsură cu singura calitate de care îi păsa – invizibilitatea.

Așadar, iată care este adevărul. Adelaide Frampton fusese cea mai mare hoață pe care Londra nu o cunoscuse vreodată.

Invizibilitatea ei fusese dovedită în acea după-amiază de octombrie 1839, când, în timp ce soarele de toamnă cobora pe cer, ea intră în depozitul care era sediul oficial al celei mai mari bande de mercenari din Londra, Taurii Voinici ai lui Alfred Trumbull. Grupul fusese redenumit în urma fuziunii lor violente din ziua nunții ei eșuate, tatăl ei lipind cele două nume – un om care știa bine că un lucru atât de simplu poate uni oamenii pentru aceeași cauză.

Trecuseră cinci ani de când Adelaide nu mai văzuse interiorul depozitului – cinci ani de când părăsise Lambeth și începuse o viață nouă pe partea cealaltă a râului –, dar își amintea locul ca și cum l-ar fi văzut ieri. Era ca de obicei, plin până la refuz cu bunurile furate de bandă – băutură și bijuterii, mătase și argint și o colecție de arme de foc care ar fi trebuit să îi arunce pe toți în aer până acum, având în vedere lipsa notorie de inteligență a grupului.

Purtând un palton bleumarin cu guler înalt, mulat, peste o cămașă închisă la culoare și o fustă ștearsă, Adelaide își croi drum prin clădire. Hainele, împreună cu șapca gri fără ornamente, care îi ascundea părul, erau concepute ca să se miște cu ușurință tocmai în astfel de activități, asigurându-se că devenea invizibilă atunci când se ascundea în umbră sau se furișa în spatele lăzilor cu bunuri de contrabandă.

Trebuia să treacă de trei patrule diferite ca să ajungă la ultimul etaj, unde biroul tatălui ei era gol. Alfie Trumbull lua „ceaiul" în fiecare după-amiază, la ora patru, la Wild Pheasant – un bordel pe care îl deținea la umbra palatului Lambeth. Amplasarea localului, la doar câțiva metri de locul unde dormea arhiepiscopul de Canterbury, îi dădea un farmec aparte... sau așa credea Alfie, care se considera întotdeauna mai presus decât toți.

Prima patrulă o obligase să se ascundă repede în spatele scărilor de la parter, a doua o făcuse să se ascundă în colțul din spate al depozitului, iar a treia aproape că o prinsese când se strecurase printre câteva butoaie mari de whisky, fiind nevoită să aștepte ca bărbații să se îndepărteze, abia apoi reușind să intre în biroul tatălui ei.

Cinci ani și, în timp ce lumea se schimba cu o viteză nebună dincolo de acele ziduri, absolut nimic nu era diferit în interiorul imperiului lui Alfie. Același program de patrulare. Aceleași ascunzători. Aceleași conversații – despre cum unul dintre băieți ajunsese pe mâna chirurgului cu o seară înainte, dar măcar le adusese o cantitate rezonabilă de bunuri.

Adelaide aștepta ca ei să plece, recunoscătoare că tatăl ei continua să prețuiască mai mult mușchii decât creierul când era vorba de paznicii săi.

Odată aceștia plecați, Adelaide se îndreptă spre spațiul de lucru al lui Alfie și se opri, șocată.

Nu totul era la fel. Tatăl ei își cumpărase o masă de birou. Una cu sertare și încuietori cu o strălucire aparte, de care sigur tatăl ei era mândru de fiecare dată când se așeza acolo.

Nu avea să fie fericit când își va da seama că încuietorile lui nu făceau față unui hoț de seamă.

Repede, Adelaide scoase o tabacheră din buzunarul adânc al hainei sale și un lanț lung de aur de sub gulerul cămășii. La capătul lanțului atârna un tub îngust de alamă, căruia îi îndepărtase capacul

înainte să deschidă cutia în care se aflau capetele unei duzini de chei de alamă. În câteva secunde, o alese pe cea potrivită și o atașă la pandantiv.

Învârtind cheia nou creată în încuietoarea biroului, Adelaide se bucură că reușise să-l descuie și începu căutarea. Nu găsi ceea ce căuta în primele două sertare și nici în sertarul adânc și încuiat din partea de jos a biroului greu. Doar că...

Scoase trei registre grele din sertarul adânc și bine echilibrat pe rotile – tatăl ei nu se uitase la bani – și le așeză pe birou, calculându-le înălțimea înainte de a se lăsa pe spătarul scaunului și de a se gândi la exteriorul sertarului. Un mic zâmbet i se așeză pe buze. Până la urmă, Alfie Trumbull nu avea încredere în băieții lui.

Pipăind cu degetele fundul sertarului, Adelaide găsi în câteva secunde intrarea într-un compartiment secret sub fundul fals al acestuia.

– Iată, șopti ea, mândră de realizarea ei, în timp ce scoase un carnețel negru, suficient de mic pentru a încăpea în buzunarul unui bărbat.

Îl deschise și văzu că era ceea ce căuta: locațiile celor unsprezece ascunzători de muniții pe care Taurii Voinici le aveau în tot orașul, împreună cu numele Voinicilor desemnați pentru fiecare dintre ele, orarele schimburilor de gardă și proveniența fiecăreia dintre armele dinăuntru, Alfie Trumbull ținând el însuși evidența tuturor.

Strecurând carnețelul în propriul buzunar, Adelaide se apucă să pună lucrurile la locul lor în sertar, dar se opri, căci privirea ei căzu pe celălalt obiect din compartimentul ascuns.

O cutie din lemn obișnuit.

Încruntându-se ușor, întinse mâna spre ea, ridicând cubul cu latura de 15 centimetri. O viață întreagă de hoție o învățase pe Adelaide că nu toate lucrurile erau atât de obișnuite precum păreau – mai ales când tatăl ei le ținea în sertare cu fund fals –, așa că făcu ceea ce făcea adesea când ceva îi stârnea curiozitatea.

Îl luă.

Lumina se micșora repede în interiorul clădirii, așa că se grăbi. Punând înapoi partea de jos a sertarului, așeză deasupra lui registrele, demontă scheletul de chei și se ridică în picioare, strângându-și tabachera și luând cutia de lemn sub braț.

– Cutia nu-ți aparține.

Își simți inima în gât când privi spre ușă, mâna liberă alunecând deja în interiorul fustei spre buzunarul fals de la coapsă, îndreptându-se spre pumnalul pe care îl ținea acolo. Prefera să rămână invizibilă și să nu lase urme în timpul misiunilor, dar nu s-ar fi dat înapoi să-l elimine pe acest bătăuș dacă era nevoie.

El era exact opusul ei, ieșind ușor în evidență, înalt și suplu. Stătea în umbra ușii biroului, cu șapca cu cozoroc trasă pe frunte, care nu putea totuși să ascundă liniile armonioase ale chipului său frumos – un nas lung și drept și un maxilar ascuțit care părea să fi fost șlefuit de cei mai buni fierari.

Acesta nu era unul dintre bătăușii tatălui ei.

Chiar dacă ea nu ar fi simțit asta în vocea lui, sau nu i-ar fi văzut-o după poziția corpului, chiar dacă el ar fi părut de-al locului în acest depozit întunecat deținut de un criminal înrăit, chiar dacă nu ar fi arătat ca și cum își petrecuse tinerețea învățând să se lupte cu sabia, nu cu pumnul... *nasul* era cel care îl trăda.

Niciodată nu petrecuse o noapte flămând. Niciodată nu fusese nevoit să se bată pentru siguranța lui sau pentru cină. Niciodată nu fusese nevoit să fure, pentru că, evident, se născuse cu tot ce avea nevoie.

Omul ăsta era avut.

Și amândoi vor fi prinși din cauza lui.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, refuzând să se uite la el sau să-i vorbească, gândindu-se la opțiunile ei. Nu putea să bage pumnalul într-un om avut. Dar cu siguranță putea să-i dea un pumn în față dacă el nu o lăsa să părăsească încăperea.

Numai că, atunci când ajunse la ușă, el o opri. Nu o atinse – pur și simplu puse mână pe tocul ușii și spuse:

– Încă o dată îți spun: cutia nu-ți aparține.

– Și ce? îi răspunse ea tăios. Îți aparține ție?

El se blocă, de parcă s-ar fi simțit jignit că ea îndrăznise să-i răspundă.

Cu siguranță, era un om cu bani. Nu avea nici un drept în acest loc. Totuși, avea tupeul să-i spună ei – Adelaide Frampton, cea mai bună hoață pe care o văzuse vreodată Lambeth – ce avea voie și ce nu avea voie să fure? Omul ăsta ar trebui să-și cunoască lungul nasului.

– De fapt, da.

Surprinsă, ridică privirea spre chipul lui și, deși bărbatul își lăsase barbă și cozorocul șepcii îi era tras pe ochi, aceasta era o slabă încercare de deghizare, căci Adelaide îl recunoscu instantaneu. Și se abținu să nu țipe.

El nu era doar un om cu bani. Nu era un *aristocrat oarecare*.

Și cu siguranță nu i se mai părea chipeș.

Bărbatul din fața ei era ducele de Clayborn. Cel mai rău din aristocrație, mereu serios și cu un băț în...

– Ăi!

Strigătul venea din afara ușii, unde ea văzu un paznic nici prea scund, nici prea înalt, care se îndrepta spre ei doi, cu ochii ațintiți asupra lui Adelaide.

Gata cu invizibilitatea.

– La naiba, Clayborn! șopti ea, strângând mai tare cutia în mână. Trebuia să vii și tu, să ne vezi morți pe amândoi!

El nu putu să-și ascundă surpriza de pe față.

– M-ai recunoscut?

Bineînțeles că da. L-ar fi recunoscut pe acest duce oriunde. Era imposibil să nu-l cunoști. Ultima dată când fusese atât de aproape de ea, erau la nord de râu, în inima cartierului Mayfair, iar el îi adresase lui Adelaide câteva vorbe tăioase – genul de discurs pe care îl țineau bărbații aroganți, bogați și cu titlu nobiliar, cu un dispreț rece în fața femeilor aflate mult sub nivelul lor. El avusese noroc că Adelaide nu avea obiceiul să-și scoată pumnalul la dineuri.

Deși, dacă era cineva care să o împingă la asta, numai acest bărbat putea fi acea persoană. Sever și rece... și mereu vizibil și ușor de reperat.

– Tu de colo! Ce cați în birou' lu' Alfie!

Adelaide nu stătu pe gânduri. O luă la fugă, o zbughi pe hol, pe sub brațul ducelui, alergând cât mai departe de paznic.

– Rahat! Băieți, îs intruși aci sus!

– Asta era replica mea! spuse tânăra înainte de a zbura pe scările de la primul etaj al depozitului, calculând că avea mai puțin de un minut ca să se piardă în umbră.

Dacă reușea să ajungă până la capătul îndepărtat al clădirii, unde ușa mare era deschisă spre strada întunecoasă, ar fi putut să dispară.

Doar că nu era singură.

Ducele de Clayborn se ținea aproape de ea, iute în mișcări și mai rapid decât ar fi crezut ea că ar putea fi un bărbat de dimensiunea lui, dar nu mai puțin dificil de ascuns. Ceea ce nu era problema ei.

Îi aruncă o privire.

– Hai, valea, duce!

– Nici o șansă!

Oftând enervată, Adelaide aruncă o privire în spatele ei în timp ce coborau scările. Primul lor urmăritor era la jumătatea scărilor de sus, iar alți trei veneau de jos. Reținându-și o înjurătură, se îndreptă spre un rând lung de lăzi stivuite, încercând să se ascundă după una.

El se strecură lângă ea, apoi trase aer în piept pentru a spune ceva.

Adelaide îi acoperi gura cu mâna, iar barba lui veche de o zi era aspră pe degetele ei. Nu că ar fi fost interesată de cum se simțea pielea lui pe degetele ei. Dacă focul din privirea lui albastră era un indiciu, nici pe el nu-l interesa asta. Era supărat, fără îndoială, că ea preluase conducerea. Ei bine, va trebui să se obișnuiască repede cu asta dacă voia să iasă de aici nevătămat.

Ea clătină din cap și făcu un semn spre un loc dincolo de stiva de lăzi, unde două dintre gărzile lui Alfie Trumbull cercetau cu atenție ieșirea. Aplecându-se, îi șopti aproape de ureche, abia auzit:

– Știi să lupți?

Cum ea nu-și îndepărtase mâna de pe buzele lui, el ridică o sprânceană drept răspuns, fiind clar ca lumina zilei că fusese jignit de întrebarea ei. „Bineînțeles că știu să lupt" se citea în privirea lui.

Probabil că nu era în stare de o luptă serioasă – în general, aristocrații erau inutili –, dar nu avea de ales. Adelaide nu fusese prinsă în șaisprezece ani și nu avea de gând să înceapă acum. Bărbații se apropiară.

Dându-i drumul, ea se mișcă tiptil în vârfurile picioarelor și băgă mâna sub fustă, scoțându-și pumnalul din teaca din interiorul cizmei cu o mână, strângând cubul de lemn în cealaltă. Se lipise cu umărul de stiva de lăzi care îi proteja.

Cinci metri.

El venea în urma ei, cu aceleași mișcări, cu fața la ea, cu umărul lipit de lemnul aspru.

Doi.

Pielea mănușilor lui scârțâia în timp ce degetele i se strângeau în pumn. Avea nevoie de pumn. Ceea ce urmau să facă ar fi adus toți paznicii în acel loc.

Unu.

Rugându-se în gând ca el să poată, într-adevăr, să lupte, ea dădu semnalul, dând din cap. De două ori.

– Acum! spuse el.

Acționând la unison, împinseră stiva de cutii spre perechea de bătăuși din partea cealaltă.

Două țipete se auziră odată cu zgomotul puternic al prăbușirii lăzilor, dar Adelaide nu stătu să vadă consecințele acțiunii lor. O luă la fugă, ajungând aproape de scările scheletice din fața depozitului – cele care duceau spre stradă, spre libertate.

Clayborn era pe urmele ei și, deși ea nu privi în spate – nu avea timp –, îi strigă:

– Ăsta nu e un loc pentru un duce!

– Dar e locul ideal pentru o lady, nu-i așa? îi dădu el replica.

Ea nu era o lady, dar nu îl corectă, spunându-și că era din cauză că era prea ocupată să coboare scările în forță. Se îndreptă spre ușă, unde o așteptau două gărzi. Fără să ezite, îl lovi pe unul dintre ei în cap cu acea cutie de lemn.

– Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu!

Se feri la timp atunci când celălalt bărbat îndreptă spre ea pumnul lui uriaș.

Auzi un *trosc* și, deși nu-i păsa ce se întâmpla cu ducele, se uită înapoi.

Clayborn parase lovitura cu mâna lui mare.

– Asta nu e demn de un gentleman, zise el, foarte calm, iar bătăușul făcu ochii mari la auzul cuvintelor sale. Și ești norocos că nu ai lovit-o, spuse el dându-i un pumn în față, lăsându-l pe ticălos în genunchi.

Ochii ei se făcură mari de surpriză în timp ce îl privea pe bărbatul inconștient.

– Ăsta să mă fi lovit pe mine? zise ea indignată. Cum ducele nu răspunse, ea adăugă: Văd că știi să te bați...

El îi aruncă o privire încruntată.

– Eu nu mint.

Bineînțeles că se simțea ofensat. Vai, dar e de mirare că nu luase foc întregul South Bank când ducele de Clayborn, „măritul înger al dreptății", pusese piciorul aici.

Ea abia avu timp să își dea ochii peste cap înainte să continue evadarea, ieșind din depozit și ajungând pe stradă, ascunzându-se repede după o grămadă de gunoaie și strecurându-și pumnalul înapoi în buzunarul fustei, în teaca prinsă strâns de coapsă.

Clayborn o privea, iar ea ignoră căldura pe care i-o transmitea totuși privirea lui rece.

– Ești verișoara ducesei de Trevescan, nu-i așa?

Își ascunse surpriza neplăcută că fusese identificată. Pentru o femeie care se obișnuise să rămână neobservată și invizibilă, atenția nemijlocită a ducelui de Clayborn se dovedi a fi enervantă, mai ales că era clar că secretul ei era dezvăluit, iar el era pe deplin capabil să se întoarcă în Mayfair și să spună la toată Londra că ea nu era nici pe departe verișoara unei aristocrate. Cu toate acestea, Adelaide reuși să treacă peste aceste griji.

– Ce, dumneata nu ai fructe remarcabile în arborele genealogic?

El o privi o clipă și apoi spuse:

– Nici unul atât de remarcabil ca dumneata.

Ooo. Adelaide avea să se gândească mai târziu la aceste cuvinte. Dar acum,trebuia să fie într-un anumit loc.

– Până aici te conduc, duce. Nu vor veni după un aristocrat pe lumină, dar ar fi bine să te grăbești dacă vrei să eviți să te întâlnești cu cei mai buni bătăuși din Lambeth.

Înainte ca el să poată răspunde, Adelaide plecă, dispăru în mulțimea de după-amiază, știind că, dacă ar fi prinsă, nu ar fi cruțată.

Pentru Adelaide Frampton, născută Trumbull, lumina zilei în Lambeth era la fel de periculoasă, deoarece tatăl ei și Taurii Voinici conduceau tot South Bank, iar ea nu ar fi găsit ajutor nicăieri aici – nu pentru că nu ar fi avut susținători, ci pentru că aceștia nu aveau puterea să se lupte cu cea mai mare bandă de bătăuși de pe străzile Londrei.

Știa acest lucru din propria experiență; ea căpătase puterea de a lupta împotriva Taurilor Voinici abia după ce părăsise mizeria din Lambeth, așa că nu-i învinovățea pe cei care nu aveau mijloacele de a pleca.

În câteva minute, brutele doborâte în depozit aveau să cheme o mulțime de bătăuși afară, așa că Adelaide se întoarse spre nord, cu scopul de a dispărea în labirintul de străzi înguste din South Bank – labirint pe care îl învățase înainte de a ști cum o cheamă.

Din nefericire, urmăritorii ei aveau aceleași cunoștințe și experiență ca și ea.

Parcurse deja o distanță rezonabilă pe drumurile întortocheate înainte de a fi prinsă în capcană, undeva între St. George's Circus și New Cut. Unul dintre oamenii lui Alfie stătea ca o santinelă masivă și tăcută la un capăt, iar alți doi se apropiau, cu cuțitele scoase, din spate. Bărbatul solid arătă cu bărbia spre cutia de sub brațul lui Adelaide.

– Ai luat un lucru ce nu-ți aparține, fată!

Ea își duse mână la bonetă, sperând că astfel nu va fi recunoscută. Cinci ani de absență nu schimbau un chip și nici culoarea părului.

– De fapt, ai luat mai multe lucruri, dar cine le mai numără? mârâi tovarășul acestuia.

Adelaide ar fi pariat tot ce avea că cei doi habar n-aveau ce avea la ea. Nici ea însăși nu avea idee, și cu siguranță era cea mai deșteaptă dintre cei prezenți.

Înainte ca ea să poată spune acest lucru însă, bruta din spatele ei vorbi:

– Pune-o jos, fată, și nimeni nu va fi rănit.

Cu siguranță nu avea de gând să dea cutia înapoi acum. Adelaide își scoase ceasul, verificând ora. La naiba! Avea să întârzie.

– Dacă o las jos, cineva va fi cu siguranță rănit.

El rânji, arătând mai mulți dinți lipsă, fără îndoială pierduți în vreo bătaie.

– De ce să nu ne încercăm norocul?

Cei trei se apropiară de ea, lipsa lor de ezitare lăsând puțin timp unui corp să-și calculeze următoarea mișcare – dar Adelaide nu era un adversar obișnuit. În câteva secunde, știa cât de tare va trebui să lovească pentru a-l doborî pe Știrb, cât timp le va lua celorlalți să ajungă la ea și ce va trebui să facă pentru a-i doborî. Unghiurile erau măsurate, forța era calculată, sincronizarea era prezisă.

Se lăsă pe un genunchi. Apoi așeză cutia din lemn de stejar pe pământ.

– Asta e, iubito, spuse Știrbul, apropiindu-se de ea.

Mâna ei se mișcă spre buzunarul fals din fustă, pentru a lua pumnalul legat de coapsă. Și apoi...

– Stai un pic..., spuse el, încet, schimbând tonul.

Nu mai era plin de dispreț și de ură.

Acum era plin de altceva. Ceva mult mai periculos.

O recunoscuse.

– Tu ești..., începu el, dar înainte de a-și termina fraza, se dezlănțui iadul.

Atenția Știrbului fu atrasă de ceva ce se întâmpla în spatele ei, iar Adelaide se întoarse să privească agitația, cele două brute care se îndreptau spre ea fiind brusc prinse într-o luptă cu ducele de Clayborn.

La naiba! Acesta era un om care avea o casă în Mayfair și un loc în parlament. Oare nu avea nimic mai bun de făcut decât să o urmărească prin Lambeth?

Revenind la treaba ei, Adelaide se aplecă spre cutia de lemn de la picioarele ei, o prinse cu ambele mâini și o ridică brusc ca să-l lovească pe Știrb. Tânăra o luase deja la fugă înainte ca acesta să-și spargă capul de pietrele de pavaj.

Un strigăt se auzi în spatele ei.

Nu ar trebui să se uite. Nu-i ceruse lui Clayborn să se implice. Cu siguranță nu avea nevoie de un protector. El merita un pumn!

Asta pe de-o parte, căci oricum trebuia să plece de acolo înainte ca altcineva să o recunoască.

Totuși, se uită, exact la timp ca să vadă cum unul dintre Taurii Voinici îi aplică o lovitură puternică în fața ducelui de Clayborn.

El își reveni și lovi ca și cum viața lui ar fi depins de asta. Și chiar așa era, presupunea ea; oamenii tatălui ei nu erau cunoscuți pentru milă. Cu toate acestea, ducele le ținu piept, reușind o lovitură puternică și încă una, trimițându-l pe unul dintre adversarii săi în genunchi înainte să se întoarcă spre celălalt și să-i aplice un pumn zdravăn, dezechilibrându-l pe bărbat și băgându-l direct în cel mai apropiat zid, lăsându-l să alunece încet spre pământ.

Adelaide privi până când corpul se prăbuși, apoi își îndreptă atenția spre Clayborn.

– Impresionant!

Nu-i putea vedea ochii în umbra după-amiezii, dar îi putea simți privirea asupra ei în timp ce o studia înainte să spună cuvintele atât de calm, încât nimeni nu ar fi știut că fusese într-o încăierare pe alee cu câteva clipe mai devreme:

– Cu plăcere!

Întotdeauna un ticălos arogant. Îl privi printre gene.

– Trebuia să îți mulțumesc?

– Da.

Un mușchi i se zbătea în maxilar în timp ce pășea peste unul dintre adversari, cu mișcări ample și grațioase. Nu că Adelaide ar fi observat. Deloc.

– Pentru ce?

El făcu un semn cu mâna spre pământ.

– Nu e clar?

Ea se gândi la bărbații care se zvârcoleau la picioarele lui.

– A, trebuie să îți mulțumesc pentru cadou? Ca și cum ai fi o pisică și ai fi livrat un șobolan gras la ușa bucătăriei mele?

– Mă gândeam că poate îmi mulțumești pentru că ți-am salvat fun...

El se opri și ea făcu ochii mari.

– Păi, cum, Excelența Ta, erai pe punctul de a folosi un limbaj vulgar?

El se încruntă la ea.

– Mărturisesc că am fost ispitit.

„Aș fi vrut eu să te ispitesc....", gândi ea.

Dar de unde venise gândul ăsta?

El întinse o mână spre ea.

– Cutia mea, te rog.

Deci cubul de lemn era o cutie. Bineînțeles că era. Se uită la ea, analizând-o în timp ce dădea înapoi spre ieșirea de pe alee, trecând cu grijă peste trupul întins al propriului adversar, punând distanță între ei.

– Ce este înăuntru?

El își strânse buzele și ea se prefăcu că nu se uita la buzele lui.

– Nimic important.

– Alfie Trumbull a crezut că este suficient de important ca să o fure.

Alfie Trumbull a crezut că valorează suficient de mulți bani ca să o fure.

Doar că lui Alfie nu-i plăcea furtul; nu credea că merită riscul în comparație cu infracțiuni mai ample și mai profitabile. Deci, orice ar fi fost în această cutie, valora bani. Și încă foarte mulți, dacă tatăl ei riscase să o fure de la un duce.

Chiar dacă nu valora bani, adusese un duce în Lambeth, așa că, orice ar fi fost înăuntru, era un secret valoros.

Cum Adelaide își făcuse o viață din comerțul cu secrete ale oamenilor puternici, iar în prezent era foarte interesată de secrete care îl priveau pe acest om puternic, nu avea de gând să renunțe ușor la acesta.

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

– Aici, în South Bank, amândouă înseamnă același lucru, duce. Dar aici jucăm după reguli simple. Ce-am găsit, al meu să fie.

Spunând asta, ea o luă din nou la fugă, ieșind din alee cu viteză – îndreptându-se spre docuri.

Bineînțeles, el o urmări.

– Este un lucru privat, rosti el în timp ce ținea pasul cu ea, cuvintele ieșind din el chinuit, ca și cum i-ar fi displăcut să le rostească.

Ceea ce bineînțeles că era adevărat – acesta nu era un bărbat care ar fi stat să explice prea multe unei persoane inferioare lui, cum era Adelaide.

– Asta e clar, altfel nu te-ai fi furișat într-un depozit bine păzit, jucându-te de-a hoțul elegant. Ea îi aruncă o privire ironică. Nu se poate să fi crezut că nu vei fi reperat.

El își scărpină barba.

– Iartă-mă dacă nu sunt la fel de priceput ca dumneata la deghizări. O măsură rece din cap până în picioare, deși Adelaide nu se simțea atât de rece sub privirea lui. Credeai că poți pur și simplu să intri acolo, să furi de la șeful uneia dintre cele mai puternice bande din Londra și să pleci?

– De fapt, tocmai asta făceam până când mi-ai stricat toată după-amiaza.

– Te protejam! mârâi el, la fel de nervos ca și ea.

O trecu un fior la auzul acestor cuvinte, severe și directe, și se trezi întrebându-se când întâlnise ea ultima oară un bărbat care să aibă instinctul de a o proteja. Din experiența ei, bărbații o lăsau

să se descurce singură. Nu cunoscuse senzația de a fi protejată. Era ciudat... și cald.

Nu că ar fi recunoscut vreodată că era un sentiment plăcut.

– Serios? Și cum ți-a mers? M-ai protejat?

– Nu ai observat că am doborât mai mulți bărbați masivi cât niște case? Sau ai nevoie de ochelari noi?

Adelaide își ajustă ochelarii cu pricina mai sus pe nas și o coti la dreapta, apoi la stânga, intrând repede pe o altă alee.

– Vederea mea este impecabilă.

Era obosită. Fusta era grea – încă un mod în care lumea împiedica femeile. O mână se duse spre talie, unde cordonul o strângea.

El o urmări, ținând pasul cu ușurință.

– Și ce? Aveai de gând să înfrunți un depozit plin de bătăuși după ce ai furat de la ei? El se uită spre cubul de lemn. Proastă alegere a armei!

Trebuia să scape de el. Văzuse prea multe. Întrebase prea multe. Ar fi trebuit să-i dea cutia și să-l lase în pace – era ceea ce el voia și nu era ca și cum ea avea nevoie de cutie. O luase doar pentru că o intrigase.

Problema era că, acum că știa că îi aparținea lui, o intriga și mai mult.

Ceea ce era la fel de iritant ca și persoana lui, sincer. Băgă cutia sub braț și mări viteza.

– O fată trebuie să se descurce în această epocă modernă. Îmi pare foarte rău, duce, dar trebuie să ajung undeva și nu am timp pentru... dumneata.

Cu o smucitură, trase de cordonul fustei sale cenușii și terne, aceasta zburând în spatele ei, dezvăluind o pereche de pantaloni subțiri, de culoare bleumarin, teaca unui pumnal și cizme înalte din piele. Eliberată, o luă de-a dreptul la fugă.

El scoase un sunet de surpriză în spatele ei, iar ea își dori din tot sufletul să se întoarcă pentru a vedea șocul de pe fața lui severă. Rezistând impulsului, Adelaide se strecură printr-o deschizătură îngustă din fața ei, recunoscătoare pentru elementul surpriză și pentru viteza suplimentară pe care i-o dăduse pierderea fustei... câștigase suficient teren ca să răstoarne o grămadă de butoaie și să-l lase în urmă pe gentlemanul ei ticălos.

Nu gentlemanul *ei*. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Injurătura lui ajunse la ea, dar el rămase în urmă.

Triumfătoare, Adelaide ieși de pe aleile întunecoase și se trezi în lumina soarelui de după-amiază târzie. Erau acolo oamenii care lucrau din greu pe lângă Tamisa cea plină de bărci, cu mareea care urca. Oameni care se grăbeau încoace și încolo să își termine treaba înainte de lăsarea întunericului. Privi în amonte, ușurată. Până la urmă, avea să ajungă la întâlnire.

Încetinise pasul, scoțându-și paltonul și boneta și aruncându-le în spatele unei grămezi de lăzi din lemn, strecurându-și tabacheaua și carnețelul lui Alfie în buzunarele pantalonilor. Apoi își despletise o șapcă de la brâu. Trăgându-și cozorocul peste ochi, mări pasul. Femeia în rochie mohorâtă dispăruse, înlocuită de un docher obișnuit, înalt și subțire. Se îndreptă direct spre malul râului, din nou invizibilă.

Sări de pe malul râului pe cea mai apropiată barjă – grea și plină de cărbune.Un strigăt de surpriză răsună din partea unuia dintre barbații aflați la capătul celălalt al barjei, dar Adelaide dispăruse deja, sărind pe următoarea barjă, îngrămădită cu saci de mortar.

Nu era timp pentru nimic din toate astea. Nu era timp pentru a fi urmărită de Taurii Voinici. Cu siguranță nu avea timp să se gândească la chipuri frumoase și la duci care săreau în luptă.

Pierduse timpul ca să le distragă atenția bărbaților care provocaseră încăierarea.

Un alt salt. O altă barcă, aceasta deja încărcată doar pe jumătate. Nu exista trafic care să se compare cu cel de pe Tamisa când era mareea mare. Nici un loc mai bun pentru a dispărea. Adelaide învățase asta de mică.

Se ascunse în spatele unei stive înalte de lăzi și își consultă ceasul înainte de a arunca o privire în amonte.

Se auzea zgomotul făcut de balansarea barjelor în urma salturilor cuiva.

Adelaide rămase nemișcată, scoțându-și pumnalul din cureaua de la coapsă și lăsându-și lucrurile pe pământ. *La naiba*! O viață întreagă fusese capabilă să dispară în mulțime și, dintr-odată, își pierduse îndemânarea.

Ducele de Clayborn stricase totul – ca și cum, văzând-o, o făcuse vizibilă pentru restul lumii.

Strângea mânerul pumnalului și asculta, încercând să audă pașii grei ai urmăritorului ei în ciuda zgomotului apei.

Trase cu ochiul pe lângă marginea lăzilor.

– La naiba, mormăi în sinea ei înainte de a-l privi fix pe bărbatul înalt și puternic și nici pe departe mai puțin bătăuș decât ea, având în vedere că se bătuse pe docuri în ultimele trei sferturi de oră. Ai ratat drumul spre Westminster, duce.

– Hm, scoase el un sunet din gât, destul de atrăgător, dacă Adelaide ar fi vrut să recunoască.

N-ar fi trebuit să-i placă. El era ducele de Clayborn. Îl știa de un an de zile și nu-l plăcuse niciodată.

El păși în ascunzătoare, luând cutia de la picioarele ei.

– Furtul este o infracțiune.

– Ai de gând să chemi magistratul?

– Nu, spuse el, încet. Dar ce ai vrut să furi?

Era suficient de aproape pentru a-l atinge, iar Adelaide știa că trebuia să se îndepărteze de el. Chiar dacă n-ar fi fost el duce, era încă ziuă și unii oameni de pe Tamisa puteau să-i vadă.

Nimeni de pe Tamisa nu se uita.

– Cine a spus că am furat ceva?

Era ceva la el. Ceva sălbatic și fără limite și excitant... și periculos. El făcu un pas mai aproape, spunându-i pe un ton viril și misterios:

– Nu e nevoie să îți recunoști fapta. Eu recunosc un hoț când îl văd.

El întinse mâna spre ea, iar ea își ținu respirația, întrebându-se unde o va atinge, cum se va simți mănușa lui pe pielea ei.

Doar că el nu îi atinse pielea. În schimb, spuse încet:

– Roșu.

Pentru o clipă ea nu înțelese, apoi simți un nod în gât. Își ridică șuvița de păr de la tâmplă și o duse după ureche.

Ducele îi urmărea mișcările, cu privirea lui în care nu se citea nimic. Adelaide se înroși pentru că el îi văzuse părul și pentru că își dădu seama cât de aproape erau unul de celălalt. Iar el era cald și mirosea proaspăt, a citrice – un miros care nu venea din South Bank.

Nu era un miros pentru nasul lui Adelaide.

Dar Adelaide Frampton era femeie până la urmă, și știa foarte bine ce înseamnă această senzație la care avea și ea dreptul. Bărbatul

acesta nu era pentru ea, ceea ce îl făcea să fie o tentație și mai mare, precum dulciurile și mătăsurile, poșetele și ceasurile de buzunar. Ca toate acestea la un loc. Prea tentant ca un hoț să reziste.

Și când hoțul nu rezistă, fură. Adelaide îi fură un sărut de o clipă, cât o bătaie de inimă.

Gândindu-se că apoi îl va putea returna pe duce lumii căreia îi aparținea.

Doar că sărutul nu durase doar o bătaie de inimă. O, ar fi putut fi așa dacă el ar fi rămas în continuare stană de piatră, surprins de buzele ei, dar ducele trase adânc aer în piept și ea se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală. Se întrebă dacă nu cumva el ar putea să o prindă de brațe și să o împingă cu putere.

Nu ar fi fost surprinsă. Să se sărute în văzul întregii Londre nu era pentru Adelaide Frampton, cea nebăgată în seamă de nimeni. Și nici pentru Addie Trumbull, legenda, cea de neînchipuit.

Doar că...

Când el puse o mână pe ea – ținând strâns cutia de lemn cu cealaltă mână –, nu o împinse. O, pentru o clipă ea simți ezitarea în strângerea lui, ca și cum el se gândea ce să facă. Dar apoi... el preluă controlul.

Cu brațul lui puternic, bărbatul îi cuprinse spatele, ținând-o lipită de el, în timp ce mâna liberă îi ridică bărbia, apoi o mângâie pe obraz, înclinându-i capul ca să aibă un acces mai bun la gura ei.

Dintr-odată, părea că el era hoțul și ea prada.

Și acolo, pe malul Tamisei, în văzul tuturor, Adelaide îi dădu voie să o fure, lăsându-se pradă acestui sărut pe care ea îl începuse și la care el se alăturase – un sărut care nu se compara cu nimic din ce mai trăise ea.

Bărbatul ăsta sever și neînduplecat săruta ca un ticălos cu experiență.

Nu că Adelaide s-ar fi plâns.

În schimb, ea se apropie mai mult, o mână ajungând la pieptul lui, cald și mai musculos decât părea în vesta și cămașa pe care le purta. Ea suspină simțind respirația lui, simțind barba lui aspră, simțind buzele lui la fel de pricepute cum își imaginase ea.

El profită de acel suspin, din fericire, trecându-și limba peste buzele ei deschise, luându-i buza de jos între ale lui, mușcând-o ușor, și apoi pătrunse cu limba în gura ei, sărutând-o pasional – doar

o dată, ca și cum știa că nu trebuia să o facă. Ca și cum nu ar fi putut rezista.

La fel cum Adelaide știa că nu ar fi trebuit să o facă.

La fel cum nici Adelaide nu putea rezista.

La naiba cu lumina zilei, la naiba cu docurile, la naiba cu ducele!

Un clopot sună în depărtare.

La naiba!

Ea se îndepărtă la auzirea sunetului, iar un mârâit de nemulțumire răsună adânc în pieptul lui, în timp ce îi urmări buzele pentru o clipă, ca și cum retragerea ei ar fi fost o greșeală.

Și ea simțea la fel.

Pentru că, dintr-odată, el nu mai părea atât de mult un duce.

Poate că era din cauza apusului de soare – felul în care lumina aurise întregul râu, furând realitatea și lăsând nimic altceva în afară de acest om, care era cumva mult diferit de ducele arogant și neplăcut pe care îl cunoscuse ea înainte. Era înalt și incredibil de frumos și săruta de parcă nu avea de gând să se oprească niciodată.

Ceea ce ei i-ar fi convenit.

Adelaide își ajustă ochelarii, deranjați de îmbrățișarea lor, și se întrebă dacă nu cumva înnebunise, pentru că o mânca limba să-i sugereze să nu se oprească. Dar el spuse:

– Nu trebuia să fac asta.

Lumina scăzu în intensitate, iar Adelaide reveni la realitate, primind confirmarea neplăcută a ceea ce știa dintotdeauna. Că ea era Adelaide Frampton, iar el era ducele de Clayborn și că, indiferent ce fusese acest sărut... era o greșeală enormă. Pentru amândoi. Una care, dacă ar fi fost descoperită de Mayfair, ar fi ruinat mai mult decât șansele lui Adelaide de a fi invitată la cină.

Din fericire, avea o cale sigură de a-l face pe bărbat să tacă.

Își trecu vârful degetelor peste buzele lui, plăcându-i felul în care ochii lui se închideau la atingere, cu genele lor întunecate și incredibil de lungi.

– Nu, spuse ea încet, aproape tristă. Nu trebuia să o faci.

Și apoi se strecură din îmbrățișarea lui, mâna ei alunecând de-a lungul mușchilor încordați ai antebrațului până la cutia misterioasă de lemn din mâinile lui – cea pe care ea o furase deja și care, prin urmare, era de drept a ei.

Profitând de surpriza lui, ea o recuperă și se întoarse spre marginea barjei, apele întunecate și învolburate ale Tamisei părând amenințătoare la câțiva metri mai jos – râul o va duce departe.

– Ce...? Întrebarea lui se transformă într-un strigăt aspru în timp ce ea sări pe barcă. Nu! Adelaide!

Aterizase pe puntea micului vas fluvial în timp ce el striga. Bărbatul cu umeri largi de la cârma noului ei mijloc de transport se îndepărtă de barjă cu o prăjină lungă, punând prea multă distanță între cele două vase pentru a putea fi urmărită de cineva.

Chiar și un om cu picioarele la fel de lungi ca ale lui Clayborn.

Îi mulțumi din cap căpitanului bărcii, iar acesta își înclină pălăria în direcția ei. Nici unul nu rosti numele celuilalt. Prea multe priviri vigilente pe râu.

Și Clayborn, în special, era cu ochii pe ea.

El îi spusese pe nume: Adelaide.

Adelaide se lăsă sub copertina care proteja restul vasului de lumea largă. Avea nevoie de ceva, orice, ca să nu se uite înapoi. Ca să nu știe că el o privea.

Deși își dorea să-i simtă din nou privirea asupra ei.

Până la urmă, era plăcut să fie observată.

Capitolul 2

Adelaide se strecură în cabina slab luminată a micuței bărci, ce părea pentru toată lumea un vas obișnuit care își vedea de micile treburi de pe râu: livrarea de cărbune, de cereale sau de alte mărfuri obișnuite. Din exterior, nu părea să existe vreo posibilitate ca micul vas să găzduiască vreo persoană interesantă, cu atât mai puțin patru.

Cu toate acestea, așa cum ziua aceea arătase deja, aparențele sunt înșelătoare.

Înăuntru, nu era nici o grămadă de marfă în drum spre Richmond. Nici o bucată de cărbune care urma să fie livrat la conacele

de la est de oraș. Nici un pachet care să fie descărcat pe docurile londoneze.

În schimb, vasul se mândrea cu o cameră somptuoasă, căptușită cu paravane care ofereau intimitate, pentru a se asigura că nimeni nu vedea mătăsurile și satinul care acopereau pereții, sau mobilierul impresionant și pernele luxuriante care umpleau spațiul, ceea ce îl făcea un mijloc de transport ideal pentru a se deplasa în liniște și neobservat prin oraș, fără ca nimeni să nu realizeze că patru dintre cele mai puternice femei din Londra se aflau în interior.

Desigur, majoritatea londonezilor nu ar recunoaște că cele patru femei în cauză erau puternice, iar femeile în cauză nu aveau nici o intenție să îi corecteze.

Faptul că lumea nu avea așteptări mari de la ele era perfect pentru ca viața secretă pe care o duceau să treacă neobservată.

– O sincronizare impecabilă, ca întotdeauna, spuse Adelaide, scoțând din buzunar carnețelul pe care îl furase de la Taurii Voinici.

Îl așeză pe măsuța joasă, se lăsă pe o canapea chiar în dreptul ușii de la cabină, apoi acceptă o ceașcă de ceai de la Lady Sesily Calhoun, prietena și confidenta ei – și soția căpitanului navei.

– Ești sigură că a fost o sincronizare bună? întrebă Sesily cu un aer dezinvolt.

Adelaide luă o gură de ceai.

– Da, sunt sigură.

– Da, pentru o evadare, era momentul potrivit, zise Sesily.

– Dar lasă-mă să-ți spun... Nu părea că doreai să scapi, Adelaide.

Vorbele acestea veneau din partea lui Lady Imogen Loveless, ale cărei bucle negre și sălbatice se mișcau de la prea mult entuziasm, în timp ce se apleca în față de pe propriul scaun, de cealaltă parte a cabinei.

Văzuseră sărutul. Adelaide mai luă o gură de ceai, gândindu-se ce să le spună și oprindu-se în cele din urmă la un:

– Nu știu ce vrei să spui.

Puse ceașca pe farfurie și se aplecă în față, prefăcându-se că se uită la dosarul albastru de pe masă, incrustat cu un clopot indigo ornamental. Deschizând dosarul, analiză documentul dinăuntru – o fișă completă despre un lord John Carrington, care era întâmplător fratele mai mic al unui Henry Carrington, duce de Clayborn, cel pe care Adelaide tocmai îl sărutase pe doc.

Întâmplător fusese și sărutul. Nu exista nici un motiv pentru care să discute despre el cu prietenele ei. Niciodată. Nu avea nici o legătură cu dosarul din mâinile ei. Și ele nici nu ar sta să audă scuzele ei că fusese doar un moment de slăbiciune. Deși chiar asta fusese. În mod clar.

Adelaide își spunea că nu ducele de Clayborn era motivul pentru care continua să citească dosarul fratelui său, ci doar dorința de a-și aminti cine era acest frate. Nu pentru că ar vrea să știe mai multe despre duce...

De ce ar vrea așa ceva?

Inima ei începu să bată cu putere, iar ea își dorea să-și poată ascunde neliniștea din voce.

– Cât e ceasul?

– Mai avem destul timp până ajungem, spuse Sesily, dând de înțeles că aveau timp să stea la povești. Cine era?

Nu părea posibil ca ele să nu-l fi recunoscut. Barba lui de o zi nu reușea să-i ascundă adevărata identitate, iar ea îl recunoscuse instantaneu. *La fel cum și el o recunoscuse pe ea.* Cu toate astea, ea încerca să evite explicațiile.

– La cine vă referiți?

Prietenele ei nici nu băgară în seamă întrebarea.

Bineînțeles că nu. Văzuseră prea multe. Înțelegeau prea multe. Asta era munca lor, nu-i așa?

– Clar nu era unul dintre Taurii Voinici, spuse Imogen.

Adelaide tresări.

– Categoric nu.

Din contră, el spusese că o proteja.

– Un vechi prieten? o iscodi Sesily.

– Categoric nu, spuse Adelaide, și asta era adevărat.

Ea și ducele de Clayborn nu schimbaseră mai mult de douăzeci de cuvinte pe malul nordic al râului și, în acele scurte și îngrozitoare momente, jurase să nu și-l facă vreodată prieten pe acest om oribil. Într-adevăr, își petrecuse destul de mult timp încercând să-i descopere secretele pentru a le putea folosi împotriva lui.

Avusese impresia că singurele lui secrete nu erau deloc ale lui, ci ale fratelui său, enumerate în dosarul pe care îl avea în mână. Adelaide începu să-l răsfoiască, ca și cum nu ar fi memorat deja totul.

– El era... nimeni.

Cele două femei o priveau bătând din pleoape, fără nici o altă expresie pe față, apoi Sesily izbucni în râs.

– Trebuie să credem că tu – Adelaide Frampton – te-ai sărutat cu un... nimeni?

– Fără... fără motiv? adăugă Imogen.

– În plină zi? spuse Sesily din nou.

– De fapt, era în amurg, interveni Adelaide.

– În timp ce ne așteptai să te luăm? o iscodi Imogen.

– După ce ai comis o mică infracțiune?

Adelaide lăsă ceașca de ceai pe masă și se ridică, scoțându-și șapca și desfăcând nasturii vestei mulate pe care croitoreasa grupului lor o crease pentru ea. Sesily o privi o clipă înainte de a adăuga:

– ...și în pantaloni?

Adelaide își ajustă ochelarii.

– Sunt perfect sub acoperire.

– O, da, nimănui nu i-ar sări în ochi o doamnă care aleargă pe malul râului în pantaloni, o tachină Sesily cu un zâmbet ironic. Mai ales când se sărută cu bărbați chipeși în amurg.

– De ce ar face-o? glumi Adelaide. Cu siguranță și tu ai mai făcut astfel de lucruri înainte.

Sesily zâmbi larg, dezvăluind un șir de dinți albi și strălucitori.

– Într-adevăr, am făcut de toate. Dar asta nu miră pe nimeni.

Asta era adevărat. Sesily era subiectul unui scandal bine cunoscut – fiica unui conte recent învestit cu acest titlu și a contesei sale tupeiste. Necăsătorită până în urmă cu câteva luni, ea avea treizeci de ani, era bogată, frumoasă și avea acea neînfricare absolută pe care orice femeie independentă merita să o aibă. Bineînțeles, societății nu-i păsa de femeile neînfricate, așa că lumea petrecuse ani întregi încercând să o învingă pe Sesily, numind-o Sexily pe la spate... fără să-și dea seama că numele pur și simplu îi dădea mai multă libertate, mai multă putere.

Această femeie nu mai săruta însă bărbați chipeși în amurg. Ea săruta un singur bărbat frumos, Caleb Calhoun, care era căpitanul vasului pe care se aflau.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

– Mă crezi că am stat pe acel doc, așteptându-te să ajungi și m-am întrebat: „Ei bine, Adelaide, ce ar face Sesily în această situație?"

Sesily râse și zise:

– Atunci, ai făcut ceea ce trebuia!

– Dacă ați terminat de vorbit..., se auzi vocea celei de-a patra femei din colțul îndepărtat al cabinei, ducesa de Trevescan, cunoscută pur și simplu ca Ducesa în multe dintre cercurile mai rafinate din Mayfair, ca și cum ea ar fi fost reprezentarea singulară a titlului – frumusețe, grație, bani, putere..., al cărei duce era mai mult absent în viața ei, căci nu-i păsa câtuși de puțin ce făcea soția lui cu viața ei sau cu banii lui, după cum indica vasul pe care călătoreau cu toții în acel moment.

Adelaide se întoarse spre Ducesă, privirea îi căzu pe ziarul din mâinile femeii, pe care era scris un titlu îndrăzneț:

DREPTATEA JUPELOR?
SAU FRUMOASELE JUSTIȚIARE?

– Văd că încă ne atribuie nouă infracțiunile din toată Londra, spuse Adelaide. Deci totul este în regulă pe lume.

După câțiva ani în care lucraseră sub supravegherea Scotland Yardului, cele patru provocaseră o mică scenă la Whitehall cu un an înainte, atrăgând atenția noii Poliții Metropolitane și, prin extensie, a ziarelor. Cu siguranță că nu exista nimeni care să iubească mai mult decât un ziarist un zvon despre doamnele care provoacă probleme.

– Nu e vorba despre „infracțiuni" astăzi, spuse Ducesa. O anumită infracțiune.

– Care dintre ele?

– Căzătura lordului Draven la balul de la Beaufetheringstone.

Era un mod blând de a se referi la bărbatul care căzuse de la etajul trei și murise.

– Se pare că o femeie a fost văzută fugind de la locul faptei, continuă Ducesa. După cum știm cu toții.

Lady Helene, fiica marchizului de Havistock, care, de asemenea, fusese la locul crimei care îl lăsase pe un anume Lord Draven – un bărbat odios și neplăcut – mort de-a binelea în prețioșii trandafiri ai lui Lady Beaufetheringstone în urmă cu două săptămâni.

Totuși, tatăl lui Lady Helene nu fusese *doar* la locul faptei, ci chiar el înfăptuise crima. Putreziciunea de om provenea dintr-o

familie aristocrată care își construise o avere prin maltratarea oamenilor de pe tot globul. Numai în Londra investise în mai multe închisori private, care se lăudau cu condiții abominabile, și într-o mulțime de fabrici care își „împrumutau" muncitorii de la azilurile de săraci din South Bank, obligându-i să muncească în situații insuportabile. Așa-zișii „muncitori". Nu erau muncitori. Erau copii – vulnerabili și uitați de societate... considerați de unică folosință de oameni ca Havistock.

La fel ca mulți alții, marchizul de Havistock se afla de ani întregi pe lista lui Adelaide. Așteptase ca bărbatul să facă ceva care să-l compromită pentru totdeauna, și iată că făcuse. În timp ce majoritatea aristocrației ignora cu plăcere adevărul despre cum Havistock își construise averea, nu ar fi putut să accepte uciderea unuia dintre ai lor de către un alt aristocrat.

Tot ce avea nevoie grupul era o dovadă – pe care Lady Helene, chiar fiica lui Havistock, ar fi putut să o furnizeze, imediat ce ar fi fost eliberată din cușca aurită a casei londoneze a tatălui ei.

Și aici interveneau Adelaide și restul grupului.

– Deci ei cred că noi am fost cele care l-au împins pe Draven. Când Ducesa aprobă din cap, Adelaide adăugă: Și tu ai fost cea care s-a asigurat de asta.

– I-am chemat pe domnul și doamna West marțea trecută.

Era vorba de Duncan West, proprietarul ziarului *News of London*. El și soția lui cunoșteau pe toată lumea și știau tot ce mișcă în Marea Britanie.

– S-ar putea să-mi fi scăpat „informația" că nu doar o singură femeie a fost văzută fugind de la locul faptei, ci o haită de femei.

Sesily ridică o sprânceană.

– Cu siguranță putem găsi o denumire mai bună decât „haită", nu-i așa? Făcu o pauză. O turmă? O ceată?

– Un grup de corbi se numește „răutate"[1], sugeră Imogen.

Sprâncenele lui Sesily se ridicară.

– Ei bine, *așa* mai zic și eu!

Adelaide râse, dar rămase atentă la Ducesă.

– Am furat din buzunarul lui Havistock în acea seară. Atunci am obținut evidența fabricilor sale.

[1] În engleză, un grup de corbi se numește „răutate" – *unkindness* (n.tr.)

Un carnețel, nu foarte diferit de cel pe care tocmai îl furase din Lambeth, pe care marchizul îl scăpa rareori din vedere, cu informații despre fiecare dintre cele cinci fabrici ale sale, inclusiv numărul de muncitori, orarele, fondurile plătite către casele de muncă pentru munca de zi cu zi a muncitorilor și multe altele.

– Și nu s-a auzit nimic despre asta la Whitehall, interveni Sesily. Havistock a decis, fără îndoială, să nu raporteze infracțiunea noastră minoră pentru a nu atrage atenția asupra infracțiunii sale majore. Sincer, mă simt puțin jignită. Dacă vrem să scăpăm de cineva, o facem în mod public. Nu aruncând pe cineva de la balcon.

Adelaide era de acord. Poate că grupul se bucura să pedepsească oamenii care-i abuzau pe cei neajutorați, dar ele nu ar fi făcut o crimă.

– Cu toate acestea, continuă Ducesa, ziarelor le place povestea femeilor misterioase disprețuite de toți.

Adelaide luă acest lucru în derâdere.

– De parcă singura modalitate de a vedea realitatea lumii acesteia este să fii disprețuită de un bărbat.

– Ca și cum a fi disprețuită te face să fii misterioasă, adăugă Sesily.

– Noi suntem misterioase? întrebă Imogen.

– Nu și dacă tu ai ceva de spus în legătură cu asta, Imogen, zise Adelaide.

Imogen, înnebunită după explozibil, zâmbi larg.

– Îmi place să-mi fac o intrare triumfătoare.

– Îți place să provoci *scandaluri*, spuse Ducesa. Din fericire pentru tine, nimeni nu se așteaptă ca tu să fii cea din spatele lor.

Adelaide nu se putu abține să nu zâmbească puțin la auzul acestor cuvinte. Nimeni nu se aștepta ca niște femei să fie în spatele unor pagube reale.

Nimeni nu se aștepta niciodată la nimic de la femei, punct.

– Ideea este că, adăugă Ducesa, Havistock este atât de nebun și de viclean încât nu mă aștept să stea liniștit până când nu va descoperi cine a asistat la uciderea lordului Draven. Acea persoană – Lady Helene – este în pericol. Nu va conta că este fiica lui; îi va distruge viața dacă va descoperi ce a văzut ea. Iar dacă va descoperi că a fugit... nu se va opri de la nimic pentru a o aduce înapoi.

Adelaide tresări la auzul acestor cuvinte, tremurând la ceea ce zise Ducesa în continuare:

– Sau pentru a o reduce la tăcere.

Cvartetul deveni tăcut. Petrecuseră ani de zile luptând cu cei mai răi din Londra – cei care abuzează de bani și de putere pentru a-i ține pe cei slabi sub papucul lor, iar în tot acest timp, se confruntaseră cu mai mulți bărbați decât puteau număra, care și-ar fi sacrificat cu plăcere copilul pentru a-și păstra puterea.

Lady Helene știa de ce era capabil tatăl ei și venise la ele, urmărind rețeaua de zvonuri despre misteriosul cvartet care făcea dreptate femeilor în fața bărbaților care erau prea puternici ca justiția de stat să-i pedepsească.

La fel ca zeci de alte tinere înaintea ei care fuseseră martore la evenimente îngrozitoare, Helene trimisese vorbă prin intermediul unui servitor de încredere la altul, apoi la altul, apoi la altul, apoi la altul, până la ducesa de Trevescan, care intrase imediat în acțiune și se asigurase că tânăra domnișoară nu va mai fi nevoită să doarmă niciodată sub acoperișul tatălui ei.

Ducesa îi răspunsese imediat cu o scrisoare, dându-i instrucțiuni domnișoarei să fie pregătită în acea seară la ora șapte fix. Lady Helene trebuia să aștepte, cu geanta în mână, să fie scoasă din conacul Havistock.

Ca o tactică de diversiune, Adelaide urma să se întâlnească în același timp cu mama tinerei, asigurându-se că Lady Helene va avea timpul necesar să plece înainte ca toți cei din casă să vină să o caute. Inclusiv teribilul ei tată.

Bineînțeles, până când Londra își va fi dat seama că ea lipsește, fata se va afla fericită în casa din Mayfair a Ducesei, fără ca nimeni din aristocrație să își dea seama că ea dăduse o declarație ca martor la Scotland Yard și avusese câteva prânzuri lungi și încântătoare cu bărbatul cu care urma să se căsătorească. În acest timp, Ducesa, Sesily, Adelaide și Imogen vor termina munca de luni întregi și-l vor duce pe tatăl ei în fața justiției.

Totul ar trebui să se rezolve în zece zile, dacă totul va merge conform planului, ceea ce se va întâmpla, cel mai probabil. Nici un plan de-al Ducesei nu putea fi distrus.

– Și acum... în ce stadiu suntem? Adelaide, presupun că vizita ta la Taurii Voinici a fost un succes?

Adelaide întinse mâna spre carnețelul de pe masă și i-l aruncă Ducesei, care îl prinse cu ușurință.

– Foarte bine, spuse Ducesa, răsfoind notele mâzgălite, în timp ce Imogen se aplecă să ridice cutia de lemn de pe masă, în timp ce Sesily o ajuta pe Adelaide cu hainele.

– Îmi imaginez că Alfie Trumbull nu va fi fericit când va afla că a pierdut locația tuturor depozitelor de arme de pe o rază de 32 de kilometri. Își ridică privirea. Nu a intervenit nimic?

– Câteva surprize, dar nimic la care să nu pot face față.

Ducesa o privi atentă, cu ochii ei albaștri.

– Ce fel de surprize?

„Ducele de Clayborn era acolo", gândi Adelaide.

Trebuia să o spună. Era important. Ducele nu era un prost. Ea îi luase misterioasa cutie de lemn și nu avea să treacă mult timp până când el avea să pună întrebări despre ea, încercând să înțeleagă ce învârtea ea în South Bank – întrebări care i-ar fi pus pe toți, și munca lor, în pericol.

Cutia îi va cumpăra tăcerea doar pentru o perioadă de timp.

Dar, cumva, când Adelaide deschise gura, tot ce spusè era:

– Alfie are un birou nou – încuietori și sertare cu fund fals.

– Chiar așa? zise Ducesa pe un ton ironic. Dacă nu este atent, cineva ar putea crede că este om de afaceri. Altceva?

– Taurii Voinici au pornit pe urmele mele.

Se făcu liniște, nu se mai auzea decât sunetul vestei lui Adelaide pe care o dădea jos, fiecare femeie uitându-se la ea ca și cum nimeni dinăuntru nu se gândise vreodată la posibilitatea ca Adelaide să fie văzută. Urmărită. Prinsă.

Observată.

Chiar și Imogen se opri din inspectarea cutiei de lemn.

– Cum adică „au pornit pe urmele tale"?

Adelaide se prefăcu că nu observă surpriza prietenelor ei, în schimb ridică din umeri.

– M-au văzut. M-au urmărit. Dar am scăpat.

Mai multă tăcere. Apoi Sesily întrebă:

– Te-au *văzut*?

Adelaide își scoase cămașa, luând rapid lenjeria de corp din mâinile lui Sesily.

– Da. Era, așa cum ai subliniat, în miezul zilei.

– Credeam că era la amurg? întrebă ducesa, cu gâtul uscat.

– Dar tu ești... *tu*, spuse Sesily, mișcându-se pentru a lega rapid un corset peste lenjeria de corp. Nimeni nu te *vede*, Adelaide.

– Ei bine, astăzi au făcut-o, răspunse Adelaide, neplăcându-i faptul că se înroșise la față. Astăzi am fost...

Făcu o pauză, gândindu-se la evenimentele anterioare. Fusese distrasă. De un bărbat. Vorbise cu el. Acceptase ajutorul lui. Îi plăcuse, dacă era să fie sinceră. Și apoi făcuse cel mai neobișnuit lucru pentru ea pe care și-l putea imagina: îl sărutase. Fără să se gândească la repercusiuni. Nu se gândise deloc. Își împinse ochelarii pe nas și adăugă:

– Nu am fost... nu am fost eu însămi.

– Așa zic și eu, spuse Imogen, întorcându-și atenția la cutia de lemn.

– Ți-am spus că ai prea puțin timp la dispoziție până la ora întâlnirii cu noi, spuse Ducesa, întorcându-se, cu o grămadă de mătase în brațe. Am fi putut să o trimitem pe Imogen.

Apropiindu-se, Ducesa desfăcu pachetul de mătase neagră, dezvăluind o rochie elegantă. Adelaide își scoase ochelarii și îi aruncă pe un scaun din apropiere înainte de a-și ridica brațele și de a le permite lui Sesily și Ducesei să îi tragă rochia cu volănașe pe cap, vorbind prin crinolina și jupoanele dinăuntru.

– Imogen ar fi ieșit cu siguranță în evidență.

– O, nu ca tine, care te miști precum ceața? îi dădu Imogen replica.

Ea se mișcase precum ceața. Nu era vina ei că ducele de Clayborn *apăruse* pur și simplu acolo. Neinvitat. Scoase capul de sub rochie.

– Ai fi fost observată când ai fi detonat explozibilul, Imogen.

Imogen Loveless era genul de femeie pe care oamenii o remarcau, pentru că era imposibil să nu o remarci. Era un derviș învârtitor – o carte care putea fi judecată după copertă. Scundă și plinuță, cu un păr negru, des și ondulat, și cu o pasiune pentru experimentele de chimie care aveau la fel de multe șanse să salveze ziua pe cât aveau să o distrugă, Imogen era o prietenă lângă care nu te plictiseai, dar care îți dădea și fiori.

Este suficient să spunem că era o încântare la petreceri.

– Explozibilul poate fi o diversiune utilă! spuse Imogen, fluturând cutia în direcția lui Adelaide. Ce este asta?

Adelaide întinse o mână în timp ce Sesily începea să strângă șnururile de la spatele rochiei.

– Dă-mi-o.

Curiozitatea se citea în ochii lui Imogen.

– Ce este?

Îi dădu cutia lui Adelaide, care o întoarse imediat pe toate părțile, analizând cubul din lemn de stejar din toate unghiurile.

De peste umăr, Sesily spuse:

– Arată ca o jucărie pentru copii.

Chiar așa arăta. Un simplu bloc de lemn, de 15 centimetri cubi, fără găuri de chei, fără zăvoare sau îmbinări vizibile, fără nici o dovadă că ar fi existat un vârf sau un fund sau ceva în interior.

– Nu este.

– De unde știi?

„Pentru că îi aparține ducelui de Clayborn", gândi ea din nou, fără să spună nimic.

– Pentru că Alfie Trumbull nu are nici un motiv să țină o jucărie în fundul fals al sertarului de la birou. Aș paria tot ce am că înăuntru se află ceva valoros.

Un pariu sigur, căci secretele aparținând unuia dintre cei mai respectați și mai puternici aristocrați din Mayfair erau una dintre cele mai valoroase monede din lume. Lui Adelaide nu-i plăcea nimic mai mult decât un puzzle, iar acesta era magnific. Îl cercetă pe toate părțile.

– Întrebarea este, cum se deschide? întrebă Imogen.

– Nu știu, spuse Adelaide încet.

„Dar voi afla", își spuse ea.

– În nici un caz nu are cum să fi fost făcută de unul dintre Taurii Voinici, spuse Sesily, cuvintele ei auzindu-se în fundal, în timp ce Adelaide se concentra asupra cutiei, apăsând și trăgând, fără nici un rezultat.

– La naiba, șopti ea, strâmbându-se când Sesily o înțepase cu o agrafă de păr, în timp ce-i prindea părul într-un coc strâns. Au! Ușurel, Sesily!

– Nu am ce să fac, i-o tăie cealaltă femeie, înfigând o altă agrafă în părul neînduplecat al lui Adelaide. Părul tău era foarte deranjat.

Obrajii lui Adelaide se îmbujorară la auzul acestor cuvinte. La amintirea privirii lui Clayborn pe șuvița rebelă ce îi căzuse atunci

pe frunte. La ușurarea blândă din vocea lui când îi șoptise „Roșu", ca și cum ar fi așteptat o viață întreagă să știe ce culoare avea părul ei.

– Am putea să aruncăm cutia în aer! glumi Imogen.

– Cred că vrem să știm ce se află în interiorul unei cutii atât de misterioase, spuse Ducesa, înapoindu-i ochelarii lui Adelaide. Ceva suficient de important încât Taurii Voinici să creadă că merită să fie ascuns.

– Că merită să fie furat, în primul rând, spuse Adelaide, nerăbdătoare. Tocmai de aceea am de gând să o deschid.

Ea voia să deschidă cutia. Și apoi voia să dea buzna în casa din Mayfair a lui Clayborn și să-și arate îndemânarea. Își închipuia că îl va șoca din nou, așa cum o făcuse cu acel sărut.

Acel sărut...

Cel pe care el îl crezuse o greșeală, își reaminti ea, înainte să ridice privirea și să descopere privirile fixe ale celor trei prietene.

– Din curiozitate, adăugă ea, deși nici una dintre cele trei nu părea convinsă.

– Ei bine, spuse Ducesa, venind în față, dându-i lui Adelaide un set nou de mănuși, așteptând ca ea să le tragă pe mâini înainte să încheie nasturii. Ne vom întoarce la misterul cutiei de lemn când vom termina cu misiunea noastră actuală, doamnelor, pe care îmi place să o numesc „Protejarea lui Lady Helene de tatăl ei cel odios și menținerea ei în siguranță până când îl putem preda la Scotland Yard"

– Nu este cel mai amuzant titlu, remarcă Sesily.

– De acord, zise Adelaide. Nu e prea ușor de ținut minte.

– Deși *aștept cu nerăbdare* partea în care îl zăpăcesc pe Tommy, spuse Imogen, fericită.

Adelaide zâmbi în timp ce Ducesa îi potrivea mănușile.

– Nu-mi imaginez că detectivul inspector ar fi încântat să îi spui Tommy, Imogen.

– Prostii, zise Imogen. Suntem buni prieteni acum. Mă gândesc să-l invit la cină.

Sesily vorbi înainte să muște dintr-o prăjitură.

– I-ai aruncat în aer închisoarea, Im!

– Și gândește-te la felul în care îi va delecta pe alții cu această poveste! A fost practic un cadou.

– Oricum ar fi, spuse Ducesa printre râsete, sper că putem să ne ocupăm de această problemă... fără să-i atragem atenția lui *Tommy*... sau celorlalți.

Imogen zâmbi.

– Voi face tot ce pot.

– Bine, atunci. Ne mișcăm repede. Adelaide coboară de pe vas, Helene urcă.

Ducesa se întoarse spre Adelaide și-i spuse:

– Există deja o trăsură pe drum ca să te scoată din casă la sfârșitul întâlnirii voastre. Ține minte, nu vrem să-l distrugem pe logodnicul ei. Vrem pur și simplu ca ea să plece de acolo cât mai repede.

Adelaide încuviință în timp ce Sesily îi puse o pălărie neagră pe cap, ascunzând fiecare șuviță rătăcită din părul roșu al lui Adelaide, care ar putea să se desprindă sau să se vadă prea mult.

– Am mai făcut-o de o mulțime de ori până acum.

Se auzi mișcare la intrarea în cabină, unde soțul lui Sesily apăru în ușă. Sesily se întoarse, iar Adelaide văzu ceva ce nu putea înțelege în privirea bărbatului înalt.

– Caleb?

– Am ajuns, spuse el încet.

Sesily se îndreptă spre el ca un magnet, de parcă nu avea altă opțiune decât să se lipească de el când era în cameră, ducându-se să-l îmbrățișeze. Deși Adelaide văzuse exact aceste mișcări de o sută de ori în ultimul an de când cei doi se căsătoriseră, în acea seară ea căzu pe gânduri.

Își imagina cum ar fi să experimenteze asta – măcar o dată – să simtă că are o jumătate. O pereche.

„Ce? Prostii!"

Își alungă repede gândul.

Se scutură din visare. Nu mai era timp pentru asta.

Îndreptându-și umerii, ridică dosarul de pe masă. Când avea să părăsească această cabină, nu va mai fi Adelaide Frampton, cea cu cele mai ușoare degete din Londra. Urma să fie cu totul altcineva – mai valoroasă pentru femeile din societatea londoneză decât diamantele sau mătăsurile sau chiar decât ultimele bârfe. Și mai periculoasă pentru bărbați.

– Dar..., spuse Caleb, pe un ton grav.

Toate se uitau la el.

– Fata... nu mai este aici.

Capitolul 3

Lui Henry Carrington, al șaselea duce de Clayborn, nu-i plăcea să fie convocat nicăieri.

În cei treizeci și șase de ani petrecuți pe acest pământ, descoperise că erau puține lucruri bune care decurgeau din această experiență.

Când avea zece ani, fusese chemat acasă de la Eton, în Sussex, pentru nașterea fratelui său mai mic, Jack, și pentru moartea ulterioară a mamei lor, patru zile mai târziu. Când avea șaptesprezece ani, fusese chemat înapoi la moșie pentru a descoperi că tatăl său murise, iar el fusese numit duce.

După aceea, chemările veniseră mai des – aducându-l acasă din diverse motive. La douăzeci de ani, era vorba de o secetă care amenința culturile. La douăzeci și doi de ani, fusese o epidemie de gurmă printre caii din grajdurile de la conacul Clayborn. La douăzeci și trei, douăzeci și cinci și douăzeci și nouă, fusese chemat la școala lui Jack pentru a se ocupa de obrăzniciile adolescentului rebel Carrington (un lucru imposibil).

Dar și societatea îl convoca în diverse locuri – la urma urmei, era dorită prezența unui duce la un bal/prânz/cină/muzical/dans de țară/ceai. Și nu toți ducii nu erau ca el, impregnat din pântecul mamei cu un simț al responsabilității neobosite, pe care o purta cu o clasică rigiditate. Sever, bine educat și impecabil de manierat.

Din fericire, acum, când era considerat o persoană de vază a regatului și unul dintre puținii membri activi ai Camerei Lorzilor – care chiar încerca să servească poporul și pe Majestatea Sa –, mai puțini îndrăzneau să-l convoace.

Se pare că nimeni nu o informase pe marchiza de Havistock despre acest lucru. Doamna aristocrată, căsătorită cu un om josnic care merita un mormânt timpuriu, îl convocase categoric pe Clayborn pentru ora șapte în acea seară, ceea ce explica de ce ducele era într-o dispoziție proastă la sosirea sa la conacul somptuos situat la est de oraș, pe malul râului Tamisa.

Starea lui de spirit avea de-a face și cu vânătaia de pe obrazul proaspăt ras și cu faptul că, cu nici două ore mai devreme, pierduse bunurile furate. Cu siguranță și hoața care le furase era de vină.

Domnișoara Adelaide Frampton trecuse pe lângă el în timp el ce stătea în fața sediului atent păzit și extrem de protejat al lui Alfred Trumbull, întrebându-se cum va intra înăuntru și cum își va recupera cutia. Domnișoarei nu-i fusese greu să-și facă un astfel de plan de intrare – intrând direct în depozit, forțând lacătul unui sertar de birou bine securizat și furând singurul lucru care avea vreo valoare pentru el... toate fără să fie observată.

Cum de lumea largă nu o observa pe Adelaide Frampton în momentul în care ea intra într-o încăpere era un lucru pe care nu avea să-l înțeleagă niciodată.

Întreaga Londră o credea o domnișoară liniștită și modestă – o frunză nefericită pe ramura familială a ducesei de Trevescan, una dintre cele mai puternice figuri ale aristocrației. În ultimii cinci ani, Clayborn auzise o mulțime de povești despre trecutul lui Adelaide. Era un șoarece sărac de la țară, ajunsă cu nimic altceva decât cu hainele de pe ea. Fiica unui vicar, rămasă orfană prea tânără. Prietena din copilărie a ducesei și o verișoară mai îndepărtată a acesteia. Părea mai degrabă fiica unui servitor.

Poveștile erau nenumărate și scurte și întotdeauna spuse cu o ușoară urmă de surpriză și dispreț, ca și cum ar fi fost de neînchipuit să existe cineva care să *dorească* să știe mai multe despre Adelaide Frampton.

Poveștile erau, de asemenea, niște tâmpenii, lucru pe care îl știa de un an de zile – era suficient să se uite la Adelaide Frampton ca să știe. În anul care trecuse de când o cunoscuse, Clayborn o văzuse furând din buzunarele multor aristocrați în văzul întregii Londre și demascând un conte care ulterior ajunsese în închisoarea Newgate – un bărbat monstruos care se născuse cu putere și privilegii și care nu avusese niciodată o femeie care să-i țină piept.

Dacă lui Clayborn i-ar fi plăcut să parieze, și-ar fi plasat întreaga avere pe probabilitatea ca Adelaide să fi avut mai mult decât o mică legătură cu acea arestare.

În acea după-amiază, o privise cum luase mai multe bunuri din depozitul celebrei bande din South Bank. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat de siguranța ei, ar fi fost impresionat.

Ducele de Clayborn se pricepea la oameni, și în nici un caz Adelaide Frampton nu avea cum să fie fiica unui vicar, o fată de la țară sau verișoara unei ducese.

Cum se făcea că nimeni, de o parte și de alta a Tamisei, nu părea să o remarce, era o enigmă pentru el. Clayborn nu se putea abține să nu o observe. O observa constant. În sălile de bal, când apărea cu prietenele ei ciudate, și la dineuri, când era cea mai tăcută din încăpere, și la plimbările ei de dimineață prin Hyde Park. Ani în șir fusese capabil să o recunoască pe Adelaide Frampton dintr-o mulțime. Doamne, dar niciodată nu dăduse greș în a o depista!

Ideea era că, de atunci, o observase în voie. Ceea ce nu prea îi păsa, deoarece femeia nu părea să-l observe niciodată pe el.

Asta era enervant.

Îl remarcase în acea după-amiază. Îi vorbise. Discutase cu el. Furase de la el.

Îl sărutase.

Și... ca să pună și mai multă sare pe rană, ea reușise să fugă cu cutia lui.

Trebuia să o recupereze de la ea. La naiba, ar fi căutat-o chiar acum dacă nu ar fi fost aici, în holul casei Havistock... convocat.

Dar mesajul fusese clar.

Clayborn...

Trebuie să discutăm despre fratele tău.
Ne vedem la ora șapte!

Olivia, Lady Havistock

Clayborn se aștepta la această convocare specială de câteva luni, deoarece Jack se îndrăgostise, după spusele lui, „complet și iremediabil de Lady Helene". Ca și cum ar fi jucat într-o comedie shakespeariană și ar fi fost lovit de o săgeată trasă de un bărbat cu cap de măgar.

Oare? Parcă așa era povestea; el fusese întotdeauna mai bun la matematică decât la literatură.

Ideea era că Jack era îndrăgostit, iar Lady Helene părea cumva dispusă să accepte dragostea lui nebunească. Cum Clayborn nu-l

văzuse pe Jack bând, jucând la jocuri de noroc sau chiar fumând în ultimele câteva luni, era dispus să susțină o căsătorie între cei doi.

Deși treizeci și șase de ani de convocări urgente îl făceau să creadă că marchiza de Havistock ar putea avea o altă părere despre situație.

Urmase un servitor pe holurile conacului până la un salon elegant amenajat, cu un mic birou sculptat în mod sofisticat, care fusese în mod clar ales mai degrabă pentru aspect decât pentru utilitate. Cu toate acestea, marchiza de Havistock stătea în spatele biroului, ca și cum ar fi fost o regină în fața supușilor – un efect care era subliniat de frumusețea ei impresionantă. În ciuda căsniciei ei anevoioase cu un bărbat josnic, așa cum era soțul ei, și a nașterii a șase copii, marchiza se maturizase frumos, evitând cumva ridurile care se așezau pe pielea altora, fața ei fiind lipsită de semnele trecerii timpului.

– Clayborn! spuse ea pe nerăsuflate când el intră în cameră, ca și cum ea se grăbea teribil și prezența lui era necesară. Ce bine că ai venit!

Dorindu-și să poată fi oriunde în altă parte, Clayborn știa care era rolul lui în acel moment, așa că traversă încăperea și făcu o scurtă plecăciune. Alții în locul lui i-ar fi spus că era fericit de invitație, dar plecăciunea fusese singurul lucru de care era atunci în stare.

– Am citit despre... *prestația* dumitale în Camera Lorzilor săptămâna trecută, spuse ea, veninul picurând din fiecare cuvânt.

Se referea la faptul că el își pierduse cumpătul în fața adunării în timp ce încerca să le trezească compasiunea pentru alții.

– Ce bun samaritean ești dumneata, vorbind despre... ce era? Munca de nu știu ce fel?

– Munca prestată de copii, răspunse el cu un ton rece ca gheața.

Genul de muncă pe care soțul ei o folosea fără ezitare sau conștiință. Genul de muncă care îi aducea marchizului destui bani încât angajase o bandă de hoți pentru a distruge viitorul lui Clayborn în parlament.

Desigur, acum, obiectul furat și informațiile conținute se aflau în mâinile unui alt hoț, mult mai interesant, cu care ar fi preferat să negocieze.

– Aaa, da. Marchiza continuă, fluturând o mână ca și cum întregul subiect ar fi fost peste puterea ei de înțelegere. Știi că Havistock

nu-mi vorbește niciodată despre lucrurile pe care le dezbateți voi, *bărbații*.

– Exploatarea muncii copiilor nu ar trebui să fie un subiect pe care doar *bărbații* să îl dezbată, se auzi o voce de femeie.

Clayborn se întoarse la auzul acestor cuvinte și observă că în apropiere stătea o femeie îmbrăcată într-o rochie elegantă, amplă, din mătase neagră, cu mănuși până la încheietura mâinii, cizme impecabil lustruite, o pălărie mică și o jumătate de voal.

Încremeni când o văzu, privirea lui parcurgând-o, înregistrându-i coloana vertebrală dreaptă, talia de sub corset, pielea pistruiată de pe piept, gâtul lung, maxilarul ascuțit și buzele pline – buze pe care le cunoștea îndeaproape încă din acea după-amiază.

Buzele aparținând lui Adelaide Frampton. Buze atașate de restul corpului lui Adelaide Frampton.

Dacă ar fi fost un alt bărbat, sprâncenele i s-ar fi ridicat în semn de surprindere. Dar el era ducele de Clayborn și știa cum să-și ascundă surprinderea în public.

„Ce naiba căuta ea aici?" se întrebă în sinea lui.

Ea nu se mișcă, iar el nu putea să citească în ochii enormi, căprui, ascunși în spatele voalului scurt. Ar fi făcut orice ca să vadă acei ochi expresivi. Era o deghizare inteligentă – una care ascundea ochelarii care i-ar fi dezvăluit atât de ușor identitatea. Cu toate astea, el era străbătut de instinctul sălbatic de a-i smulge pălăria neagră și prostească de pe cap și de a-i desface părul pe care de obicei îl ținea bine prins. Părul roșcat pe care îl descoperise în acea după-amiază.

Era un instinct care nu-l caracteriza.

La fel ca toate celelalte pe care ea le trezise în el.

– Nici nu ar trebui să existe o dezbatere pe tema asta, continuă Adelaide, în timp ce el ignora bătăile sălbatice ale inimii sale. „Un flagel. Un lucru pe care ar trebui să-l alungăm în întunericul trecutului și să-l închidem." Făcu o pauză. Nu asta ați spus în discursul dumneavoastră de săptămâna trecută, Excelență?

– Așa este, aprobă el.

„De unde știa ea?" se întrebă el în sinea lui.

– Vă înșelați, bineînțeles, adăugă Adelaide.

Marchiza fu șocată pentru că Clayborn își ridică sprâncenele. Nu era un lucru pe care el îl auzea des.

– Spuneți-mi de ce.

Atunci când alungăm păcatele în trecut, nu trebuie să le punem lacăt și să uităm de ele. Trebuie să le ținem aproape, astfel încât să ne amintim să nu le permitem niciodată să se întoarcă la lumină.

„Cum putea cineva să nu o observe?" se gândi el.

– Ei bine, nu sunt sigură că ar trebui să numim acest lucru un păcat. Soțul meu îmi spune că acești copii sunt bine răsplătiți pentru muncă. Îi împiedică să dezvolte gustul pentru leneveală.

Era un argument dezgustător, unul pe care Havistock îl adusese de zeci de ori în timpul dezbaterilor din Camera Lorzilor. Clayborn preferă să-și țină gura decât să-i dea o replică tăioasă femeii din spatele biroului, care se părea că era la fel de odioasă ca și soțul ei.

Dar Adelaide Frampton nu vru să se abțină.

– Cu adevărat, să auzi un astfel de argument într-o casă construită pentru lenevire cu bani obținuți prin munca acelor copii și a altora din întreaga lume este... Făcu o pauză, iar el își imagină că își căuta cuvintele ca să sune mai politicos.... Este o experiență.

Marchiza aproape că dădu ochii peste cap.

– Doamnă. Ați *întrecut măsura*.

Lui Clayborn îi venea să-i zică vreo două marchizei – cuvinte prin care să-i atragă atenția la felul cum vorbește și să-și amintească rangul ei.

Înainte de a putea vorbi însă, domnișoara Frampton spuse:

– Nu am fost prezentați.

Se făcu liniște în timp ce marchiza se calmă și spuse:

– Presupun că nu vă cunoașteți.

De ce nu? Adelaide Frampton era prezentă cu regularitate la baluri și dineuri, dansuri și serate muzicale.

Înainte ca el să menționeze acest lucru, marchiza continuă:

– Bărbații se străduiesc din răsputeri să evite părțile murdare ale vieții, nu-i așa?

Clayborn nu răspunse, presupunând că era o întrebare retorică.

– Aceasta, dragule, continuă marchiza, este Spioana Relațiilor Nedorite.

El fu nevoit încă o dată să-și ascundă surprinderea.

În general, Clayborn făcea tot posibilul să rămână în afara bârfelor și a discuțiilor din societate. O, participa la baluri, mai dădea pe la clubul la care era înscris, mai apărea pe la cursele de cai,

dar asta era pentru politică și pentru că așa se obișnuia, nu pentru că îi făcea plăcere. Chiar dacă nu era un împătimit al vieții mondene, trebuia să fi trăit într-o peșteră ca să nu fi auzit de Spioana Relațiilor Nedorite.

Era angajată de femeile din înalta societate ca să verifice trecutul bărbaților care doreau să se căsătorească cu fiicele lor. Despre Spioana Relațiilor Nedorite se vorbea în șoaptă în tot Mayfair, de fiecare dată când o bijuterie a societății era curtată de un domn mai puțin ideal. „Biata fată", șopteau femeile în spatele evantaielor, „cineva ar trebui să o cheme pe Spioana Relațiilor Nedorite".

Iar atunci când era chemată, de obicei pentru a confirma o suspiciune deja existentă, ea știa totul despre bărbatul în cauză – temerile din copilărie, năzdrăvăniile din perioada școlii, defectele sale de adult, contabilitatea completă a datoriilor, rețelele de prietenii, cunoștințele de afaceri, amantele, descendenții nelegitimi, moravurile incurabile.

Nu exista secret pe care Spioana Relațiilor Nedorite să nu-l poată descoperi. Ea era o legendă pentru femeile din Mayfair... și un dușman de temut pentru mulți dintre bărbații din zonă.

Și nimeni nu-i știa numele. Cel puțin, nimeni nu recunoștea că îl știe, în ciuda faptului că bărbații necăsătoriți din Londra erau dispuși să facă practic orice ca să-l obțină. Adevărata identitate a Spioanei Relațiilor Nedorite era cel mai bine păstrat secret al femeilor, până în acel moment, când ducele de Clayborn îi descoperi identitatea.

Un fior de entuziasm îl străbătu la aflarea faptului că, dintr-odată, era din nou chit cu domnișoara Adelaide Frampton. Ea se credea deghizată, fără să-și imagineze vreodată că el o urmărise suficient de mult timp pentru a o recunoaște sub voal, o deghizare ineficientă, la fel ca barba lui de o zi.

Fără să-și dezvăluie gândurile, Clayborn se întoarse în micul scaun, conștient că picioarele acestuia erau fragile ca niște bețe de chibrituri, ca să o privească pe femeia în negru.

– Spioana Relațiilor Nedorite? întrebă el, dorindu-și să aibă un ton calm și uniform, în ciuda celor aproape o duzină de întrebări care îi stăteau pe limbă. Este o denumire oficială? O funcție din partea reginei?

Lady Havistock chicoti. Adelaide nu, iar Clayborn se miră de comportamentul ei echilibrat și rece.

Cred că sunteți pe cale să descoperiți cât de importantă este, duce.

El se lăsă pe spate în scaun, fără să răspundă, neplăcându-i cât de puțin mișcată era ea de prezența lui. Fusese bine mișcată mai devreme; de ce era atât de echilibrată acum?

Adelaide scoase din mica geantă de la picioarele sale, una abia suficient de mare pentru a încăpea o bucată de hârtie, un dosar albastru, cu un clopoțel indigo mare pe copertă.

Inima lui Clayborn începu să bată cu putere.

Ce este acesta?

Acesta, spuse ea, cuvintele sale fiind măsurate și atente, în timp ce puse dosarul în poală, așezându-și o mână înmănușată cu o dantelă magnifică, întunecată ca miezul nopții, deasupra lui, este dosarul fratelui dumneavoastră.

Clayborn se îndreptă brusc de spate.

- Și în el?

Ea zâmbi satisfăcută.

Totul.

„Ce știa ea?" se întrebă Clayborn.

Deschisese cutia? Atât de repede? Nu. Abia avusese timp să se deghizeze – era imposibil să fi găsit rezolvarea puzzle-ului, să fi înțeles ce era înăuntru.

Și totuși, chiar și fără cutia sa furată, ideea că un astfel de dosar exista – ceva care l-ar putea bântui pe Jack pentru tot restul vieții sale – și că un astfel de lucru ar fi în mâinile lui Adelaide Frampton și a colaboratorilor săi – era cel puțin... o idee neliniștitoare. Ce era în dosar? Despre Jack? Despre *el?* Și cine ar fi comandat un asemenea dosar?

Răspunsul era clar: marchizul de Havistock. Prietenul de odinioară al tatălui său, apoi dușmanul său de moarte. Bărbatul care ar fi făcut orice să-l distrugă pe Clayborn, inclusiv să ruineze șansele fratelui său cu femeia pe care o iubea.

Bărbatul care îl angajase pe Alfie Trumbull să-i fure cutia de lemn, acum aflată în mâinile lui Adelaide Frampton.

Nu pentru mult timp.

Ea deschise dosarul.

– John, fratele dumneavoastră mai mic cu zece ani.

La naiba. Jack era prostuț, dar nu era un om rău. Și tot el avea să asigure moștenitorii familiei. Orice ar fi fost, nu merita asta – mai ales dacă era un mesaj menit să-l reducă la tăcere pe Clayborn însuși. În mâinile marchizului, ar fi fost folosit pentru a-l reduce la tăcere pe Clayborn în parlament. Pentru a opri inițiativa lui de a pune capăt exploatării muncii copiilor. Pentru a menține cuferele lui Havistock pline cu aur obținut pe spinarea celor care nu se puteau apăra singuri.

„Îi las să mă atace pe mine, dar nu și pe Jack. Nu și dacă am un cuvânt de spus în legătură cu asta", gândi Clayborn.

Rezistă impulsului de a-și întinde gâtul să se uite în dosar. Ignoră bătăile puternice ale inimii. „Oare ce știa ea?"

– Sunt sigur că ați vrut să vă referiți la el ca la Lord Carrington.

Îi pieri zâmbetul când fusese corectată de el.

– Nasul lui este la fel de drept ca al dumneavoastră? întrebă ea.

„Ce?" gândi el.

Înainte ca el să reacționeze, ea continuă dezinvoltă:

– Greu de crezut că ar putea fi, având în vedere persoanele cu care se asociază.

– Știam eu! interveni Lady Havistock. Un ticălos!

„De parcă femeia asta nu ar fi fost căsătorită cu cineva mult mai rău."

Clayborn nu fu nevoit să rostească aceste cuvinte cu voce tare, căci Adelaide i-o luase înainte.

– Da, așa este. De fapt, majoritatea bărbaților din Mayfair ar merita acest calificativ. Se pare că acest Carrington...

– *Lord* Carrington, o corectă el, privind-o pe Adelaide cu tot disprețul rece pe care îl putea aduna.

Știa ea cui îi făcea jocul? Ce armă putea fi în dosarul ei?

Nu avea cum să fie de partea marchizului în mod intenționat. Clayborn îi urmărise comportamentul din înalta societate din ultimul an. De mai mult timp, chiar. Fusese martor la dezgustul din ochii ei când îi privea de la marginea sălilor de bal. Odată o văzuse cum fura din buzunarul lui Havistock. Nu avea cum să fie în aceeași sleahtă cu acel om.

Și atunci ce urmărea?

Ea rămase tăcută pentru o clipă, iar el se simți nespus de mulțumit că-i dădea bătăi de cap.

Lord Carrington, începu ea din nou, la fel ca atâția alți nobili înstăriți care l-au precedat, este destul de priceput în a acumula datorii uriașe într-un timp extrem de scurt.

Oare uitase că se afla într-o casă deținută de un nobil înstărit? Că mai era un alt nobil înstărit în cameră? Și nu oricare. Un *duce*.

Clayborn se abținu să nu-și arate dezgustul. Nu era genul de om care să profite de titlul nobiliar pe care îl avea. Niciodată nu l-ar folosi doar pentru a impresiona. Își petrecuse întreaga viață încercând să se ridice la înălțimea acestui afurisit de titlu. Să-l merite. Dar această femeie îl zăpăci cu rochia ei neagră și cu spatele drept, cu părul ei roșu ca focul, pe care chiar și acum își dorea să-l vadă despletit, și cu acel frumos dosar albastru care îl amenința cu toate secretele pe care ea le-ar putea cunoaște.

Secrete pe care ea le avea deja în posesie, pentru că el o sărutase în loc să-și ia cutia și să plece. *Acel sărut...*

Fusese o greșeală. Evident. Ducele de Clayborn nu avea obiceiul de a săruta femei pe barje de marfă. Cu siguranță nu femei ca aceasta, care îi amenința viitorul într-o multitudine de moduri diferite.

Ce fel de datorii? întrebă marchiza, deloc jignită de disprețul evident al domnișoarei Frampton pentru aristocrație.

– Din cele obișnuite, zise ea cu o voce calmă.

Clayborn consideră următoarele informații ca fiind atât dureroase, cât și nesurprinzătoare, căci erau lucruri pe care le știa deja despre fratele său.

– Este un jucător înrăit, a pierdut mii de lire sterline în mai multe cazinouri din Londra. Se uită fix la Clayborn. Din fericire pentru el, încă mai este primit acolo pentru că se știe că ducele îi plătește datoriile la intervale regulate.

Totul era adevărat. Jack era tânăr, bogat și fără țeluri. Cel puțin, așa fusese. Clayborn se lăsă pe spate în scaun și o privi.

– Fratele meu nu a mai pus piciorul într-un local de jocuri de noroc de trei luni.

– Lui Carrington îi place să bea.

– A renunțat la băutură.

Ea zise pe un ton rigid:

– Și îi plac femeile.

Până la douăzeci și șase de ani, da, fratele lui își făcuse toate poftele.

– Din nou spun, acest lucru nu mai e valabil.

– De când?

– De trei luni.

Clayborn avea senzația că ochii ei aruncau cuțite spre el.

– Presupun că trebuie să credem că tot de atunci a renunțat și la băutură.

– De fapt, așa este.

Fu un moment de pauză în timp ce ea îl privea, iar el rezistă impulsului de a-i smulge vălul de pe ochi.

– De ce? Ce s-a întâmplat acum trei luni?

El nu ezită să răspundă.

– S-a îndrăgostit.

Ea zâmbi relaxată pentru o clipă și spuse:

– Aaa, dragostea.

– Chiar așa, spuse el, ca și cum ar fi fost de ajuns.

– Ei bine, e un detaliu drăguț, dar irelevant pentru raportul meu despre acest posibil cuplu.

Așeză o mână înmănușată peste cealaltă pe dosarul ei și își întoarse atenția asupra marchizei, care stătea împietrită, singurul semn că auzise înșiruirea de caracteristici ale lui John era gestul de a-și împreuna degetele de la mâini.

După o tăcere îndelungată, femeia mai în vârstă spuse:

– Continuați, atunci. Credeți că-i va face rău fetei mele?

Adelaide ezită, iar Clayborn strânse din dinți, furia răscolindu-l. Fratele său putea fi caracterizat în multe feluri și putea fi un adevărat idiot uneori, dar nu ar fi ridicat *niciodată* mâna asupra cuiva mai slab decât el.

– *Nu*-i va face rău, spuse el apăsat. Fratele meu este un om schimbat. O iubește pe Lady Helene, lucru pe care l-ați fi știut dacă ați fi încercat să creați dosarul cu informații mai relevante și mai puțin superficiale decât datoriile de la cazinou. El nu i-ar face *niciodată* rău.

Un moment de tăcere, apoi ea spuse:

– Vorbiți ca un bărbat care nu s-a gândit niciodată la soarta femeii după căsătorie.

Cuvintele sale fură pline de dispreț, iar temperatura din încăpere păru să crească puternic în urma lor.

O femeie nu poate mânca dragoste, continuă Adelaide. Nu o poate purta. Nu poate locui în ea.

Nu e greu de crezut că sunteți renumită pentru ruperea logodnelor.

Dar e greu de crezut că sunteți un bărbat în toată firea, îi dădu ea replica. Căci argumentul legat de dragoste aparține basmelor și adolescenților imaturi.

Sprâncenele lui se ridicară.

„Cine naiba se credea femeia asta?" gândi el.

Apoi, Adelaide se adresă marchizei.

După părerea mea, milady, cea mai rea trăsătură a acelui bărbat este imaturitatea, ceea ce ar putea avea un impact asupra fericirii lui Lady Helene în viitor. Sunt mai puțin preocupată de incapacitatea lui de a se feri de datorii...

Pe mine mă preocupă *datoriile*!

Marchiza strigă cuvântul, ca și cum ar fi fost o infracțiune asemănătoare cu crima. Ca și cum ar fi venit cu o condamnare la moarte.

Iar pentru oamenii cu bani, datoriile chiar însemnau o astfel de condamnare – mai ales când datornicul în cauză urma să se căsătorească cu fiica lor. Cui îi păsa de dragoste? Nimeni nu se aștepta ca fiicele nobililor să-și iubească soții. Pentru ei, căsătoria era o afacere. Unirea familiilor. Ca și cum două mari națiuni își uneau forțele.

– O, pentru..., începu Clayborn, abținându-se să nu facă o remarcă nepoliticoasă. Chiar dacă nu aș ști de suma și de locul unde se află fiecare bănuț din averea fratelui meu, aș putea să vă reamintesc că Jack este moștenitorul meu și că eu nu am nici o problemă în a-mi plăti datoriile.

– O, te rog, spuse Lady Havistock, brusc plină de toată acreala unei mame a cărei fiică este petită. Nu va fi moștenitorul tău pentru mult timp. În curând îți vei da seama că devii prea bătrân ca să prinzi o mireasă tânără care să te dorească cu adevărat și vei înșfăca prima fată frumoasă pe care vei vedea.

Ei bine... Clayborn cu siguranță ar fi putut să trăiască fără să-i spună cineva că e „prea bătrân". Nu avea nici o intenție de a înșfăca vreo fată, frumoasă sau nu, dar nu mai spuse asta.

Nici măcar atunci când Adelaide Frampton decise să-și spună părerea.

– Doamna are un punct de vedere excelent, duce. Mă surprinde că nu am fost solicitată încă să întocmesc un dosar despre *dumneavoastră*, având în vedere credința aceasta nestrămutată în dragoste... Oare nu există vreo biată femeie dispusă să vă cucerească inima?

– De fapt, mi-am petrecut cea mai mare parte din viața asta ferindu-mă de femeile care căutau să-mi câștige inima.

Se așternu o liniște adâncă în urma acestor cuvinte – cuvinte care îl făceau să pară un adevărat cretin – și pentru prima dată în viața lui, ducele de Clayborn simți că se încălzește de la... Doamne, simțea oare jenă?

Refuza să se uite la ea, la această femeie exasperantă care îl făcuse să se simtă confuz de două ori în acea zi. Nici măcar atunci când ea spuse, cu o voce rece:

– Cu adevărat, chiar e greu de crezut că ați reușit.

El se ridică de pe scaun. Trebuia să părăsească această casă. Și pe această femeie.

– Lady Havistock, începu el, dacă m-ai chemat aici ca să îți atingi scopul – acela de a pune capăt curtării fiicei tale de către fratele meu cu orice informație pe care această femeie a adunat-o în dosarul ei –, te asigur că ne-ați irosit timpul amândurora. Fratele meu are douăzeci și șase de ani și, indiferent de eșecurile sau succesele sale, el este mai mult decât o colecție de acuzații pe o foaie de hârtie. Refuz să particip la acest joc al secretelor și al minciunilor. Dacă Lady Helene și Jack se hotărăsc să se căsătorească, au binecuvântarea și sprijinul deplin al ducatului.

– Serios, Clayborn, mi-ai arunca fiica în gura lupilor?

Cu toată puterea, se abținu să nu spună că Lady Havistock și Adelaide Frampton semănau mai mult cu lupii decât fratele său, care nu dorea altceva decât să se căsătorească cu femeia pe care o iubea.

Ignoră întrebarea și se întoarse să plece, făcând doar trei pași până când o voce rece îl opri.

– Din moment ce insistați că fratele dumneavoastră a avut un comportament impecabil timp de trei luni, Excelență, poate că puteți explica de ce, acum două săptămâni, s-a aliat cu un grup

de bărbați din South Bank, care nu se ocupă cu altceva decât cu lucruri nesăbuite?

Se referea la Taurii Voinici. Oameni cu care se întâlnea însuși marchizul de Havistock, vru să adauge Clayborn. Da, Taurii Voinici conduceau cazinourile de mâna a treia pe care Jack le frecventase în cea mai neagră perioadă a vieții sale, dar erau, de asemenea, mafioți de închiriat, lipsiți de orice simț al moralității și dispuși să facă orice pentru o sumă de bani.

Taurii Voinici, cu care el și ea se luptaseră împreună, umăr la umăr, chiar în acea după-amiază.

Se întoarse.

Vă înșelați. Jack nu s-a mai apropiat de South Bank de luni bune.

Ea nu-i răspunse, iar el era foarte încordat.

- Spuneți-mi tot.

Ea se uită la dosarul ei.

- Acum treisprezece zile, fratele dumneavoastră s-a bătut într un ring de lupte clandestin.

- *Ce?* De ce?

- Din același motiv pentru care o fac majoritatea, presupun. Pentru bani. Ea analiză dosarul. De atunci, a mai participat de șapte ori la lupte... și a câștigat de șase ori. Impresionant.

Imposibil. Ar fi observat urmele pumnilor pe corpul lui. Când îl văzuse ultima oară pe Jack? De mai mult de două săptămâni...

Totuși, Clayborn clătină din cap.

- Informația dumneavoastră este incorectă. Dacă fratele meu ar fi avut probleme, ar fi venit la mine.

- Excelență, spuse Spioana Relațiilor Nedorite, cuvintele sale fiind reci ca gheața. Cred că veți constata că această audiență specială va decurge mult mai ușor dacă veți accepta că informațiile mele nu sunt niciodată incorecte.

„E timpul să te descurci singur, Jack."

Acestea erau cuvintele din mintea lui. Cuvintele pe care le rostise, rece și paternal, cu trei luni înainte. „Dacă vrei să te căsătorești cu fata, trebuie să dovedești că poți avea grijă de ea." Lady Helene era tânără și inocentă, abia își făcuse intrarea în societate.

Atunci ei doi stăteau în fața unui cazinou din South Bank, unde Jack își pierduse încă o dată alocația lunară din cauza dorinței

de a câștiga o mică avere la pariuri. „Aceasta este ultima datorie pe care o plătesc."

Dacă apăruseră alte probleme, iar Jack nu mai apelase la el?

Chiar dacă spusese că nu-i mai plătește nici o datorie, chiar dacă ar fi vrut să fie dur – ca orice frate mai mare –, tot l-ar fi ajutat până la urmă. Chiar dacă Jack lua decizii stupide din motive stupide, era responsabilitatea lui. Era în grija lui.

Așa cum fusese întotdeauna.

Dar, în acel moment, aflase adevărul. Informațiile oferite de Adelaide Frampton nu erau incorecte. Ceva mersese prost. Jack avusese nevoie de ajutor. În loc să apeleze la fratele său, apelase la Taurii Voinici. Și ei își luaseră onorariul. Îl cunoșteau pe Jack și slăbiciunile sale. Și nu se temeau să le exploateze. Și nici n-ar fi ezitat să le exploateze pe ale lui Clayborn. Știau că el era calea de acces la fondurile lui Jack și erau dispuși să facă orice pentru a păstra acea cale deschisă.

Inclusiv acceptând un comision pentru a-i fura secretele, aflate acum în posesia acestei femei, care își făcuse o carieră din a dezvălui lumii secretele bărbaților puternici.

Trebuia să recupereze acea cutie. Împreună cu dosarul din poala ei, care includea Dumnezeu știa ce.

Și trebuia să ajungă la Jack.

– Domnule, înțeleg că noul hobby al fratelui dumneavoastră ar putea fi un șoc, dar diferența dintre acum trei luni și acum două săptămâni nu este...

Se opri brusc, atmosfera fiind foarte tensionată. Se mai uită o dată la notițele din dosar, înainte să se uite la el. Clayborn își ținea respirația. Ce mai știa ea? Unde urma să cadă a doua bombă? În capul cui?

– Știți unde se află fratele dumneavoastră în acest moment?

– Nu știu.

– Nu vă cred, spuse ea, ceea ce o șocă pe marchiză.

– Eu nu mint.

Era a doua oară când îi spunea asta în acea zi.

– Dar în această situație, nu spuneți tot adevărul, nu-i așa?

De unde știa ea?

– Am auzit destule, o întrerupse marchiza, ridicându-se în picioare. Nu mă interesează în mod deosebit unde se află pungașul.

Nu se va mai apropia niciodată de Helene a mea. De fapt, voi răspândi cu plăcere această informație în lung și-n lat. Domnișoarele din înalta societate trebuie să știe adevărul. Ar fi ceva dacă el era duce și ea ar fi fost făcută ducesă prin căsătorie. Dar un al doilea fiu? Unul care își petrece serile luptându-se ca un câine? Se întoarse spre Clayborn. Eu abia mă pot gândi la așa ceva și tu permiți această... această pată pe numele tău?

Clayborn își mușcă limba, rezistând impulsului de a sublinia ironia faptului că o femeie căsătorită cu marchizul de Havistock considera că datoriile și luptele ilegale sunt o pată, în timp ce închidea ochii la multitudinea de infracțiuni dezgustătoare, avare și dezmățate ale soțului ei.

Fratele meu o iubește pe fiica dumitale, Lady Havistock. Și ea îl iubește pe el.

Iubire! rosti marchiza cu scârbă. Omul acela i-a vândut lui Helene a mea promisiuni deșarte, Clayborn. Nu există nici o îndoială în această privință. Este o fată cu capul pe umeri și nu s-ar amesteca *niciodată* cu fratele dumitale neisprăvit știind toate astea. Nici acum, nici *altădată*!

Lady Havistock rosti aceste cuvinte din ce în ce mai tare până când răsunară în toată încăperea, lovindu-se de mobila de mahon și de decorațiunile aurite, sub privirea disprețuitoare a strămoșilor Havistock. Se ridică și se năpusti spre ușa camerei, aproape smulgând-o de la locul ei, ca să le strige servitorilor:

Cineva să o aducă pe Helene! Imediat!

Clayborn oftă. Situația *asta* nu avea cum să se termine bine. Femeile acestea reușiseră să-i strice ziua.

Te asigur, Lady Havistock, că orice s-a întâmplat între fratele meu și fiica dumitale, ea a fost un participant activ și voluntar.

Spusese ceva nepotrivit.

Nu-mi pasă de insinuarea dumitale. Dacă aș fi bărbat, ți-aș atrage atenția că nu te comportați corespunzător. Se întoarse spre spioana ei. Sper că nu vă deranjează să mai stați puțin, doamnă. Aș vrea ca Helene să afle ce am discutat direct de la dumneavoastră.

Clayborn își împreună mâinile la spate.

– Există o problemă cu acest plan, milady.

Adelaide Frampton se uită la el, iar el se trezi încă o dată dispus să facă orice ca să-i întâlnească privirea. Să-i cunoască gândurile.

Marchiza îl privi fix.

– Ce problemă?

O bătaie se auzi în ușă, iar servitorul care îl condusese mai devreme pe Clayborn în cameră păși liniștit înăuntru, cu o foaie de hârtie împăturită în mâna înmănușată.

– Doamnă, spus el, plecând capul în semn de respect.

– Ce este?

Marchiza se săturase în mod clar. Servitorul încerca să spună ceva, dar nu avea curaj. Clayborn își simțea inima bătând cu putere.

– Ce este asta? spuse marchiza neliniștită, ca și cum ar fi știut deja ce era.

Totuși, nu fu nevoită să citească ce scria acolo, căci Adelaide Frampton se ridică de pe scaun și spuse ceea ce toți știau deja că este adevărat.

– Aș paria că este un bilet de la fiica dumneavoastră, care vă informează despre planurile ei.

Marchiza o privi șocată pe Spioana Relațiilor Nedorite.

– Ce planuri?

„Adelaide chiar știa totul", gândi Clayborn.

– Duce? întrebă domnișoara Frampton, doar foșnetul rochiei ei mai auzindu-se în tăcerea de gheață care se lăsase.

Pentru o clipă, fusese distras de acea rochie. De forma ei înaltă și suplă – o formă pe care o cunoscuse îndeaproape cu nici trei ore în urmă, când o strânsese la pieptul lui. De mirosul ei suav – de cimbru și ploaie proaspătă și secrete – miros pe care îl va asocia de acum încolo cu necazurile.

– Unde este fiica mea?!

El încercă din răsputeri să rămână calm la auzul țipătului marchizei.

„Cum aflase ea toate acestea?" se întrebă ducele în sinea lui.

Adelaide răspunse ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

– Nu v-ați dat seama încă, Excelență? Eu știu totul.

Aroganța pură a cuvintelor nu ar fi trebuit să stârnească în el atâta interes. N-ar fi trebuit să-l tenteze. Fratele său fugise cu o domnișoară necăsătorită la pachet, iar Clayborn trebuia să facă ordine în mizeria lăsată de el cât mai curând posibil.

Nu avea acum timp să se preocupe de această femeie care îi dăduse ziua peste cap... poate mai mult decât ziua, poate chiar toată

viața. Cu un oftat, își bagă mâna în buzunar și își scoase ceasul înainte să-i răspundă marchizei.

Dacă totul a mers bine, fata este acum în drum spre Nottingham.

Ceva se schimbase în postura lui Adelaide. Se relaxase. Era eliberată, ușurată.

„Asta nu mai știa, dar aflase acum."

Și era ușurată că Lady Helene plecase. *De ce?*

De ce naiba ar fi acolo?

Adelaide și Clayborn se întoarseră surprinși să se uite la marchiză, care tocmai folosise un limbaj profund nepotrivit pentru o marchiză.

Pentru că fug ca să se căsătorească, răspunse Adelaide.

Ce să facă?! strigă marchiza. Unde?

Presupun că se îndreaptă spre locul unde toate cuplurile fug când caută să se căsătorească repede.

Gretna Green?

Lui Lady Havistock îi dădeau lacrimile.

Gretna Green.

Clayborn confirmă, simțind brusc că poate recăpăta controlul situației.

– Nu e o metodă originală, dar e eficientă, zise domnișoara Frampton. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, aveți pe cineva la îndemână care este dispus să le ia urma.

Lady Havistock se agăță de ultima speranță.

– Dumneavoastră! V-am plătit cu bani frumoși ca să rupeți această relație! Și o veți rupe!

– Îmi voi pregăti imediat trăsura, milady, încuviință Adelaide și zâmbi cu subînțeles, ca și cum acesta fusese planul său de la bun început.

„Ce punea la cale?" se întrebă ducele.

Femeia asta avea un dosar despre fratele său, era în posesia secretului de familiei Clayborn și plănuia să părăsească orașul. Ceea ce se va întâmpla doar peste cadavrul său. Nu avea cum să plece singură.

– Puteți să faceți asta? întrebă Lady Havistock, sceptică.

„O, lui Adelaide nu i-a plăcut asta", se gândi ducele.

– Milady, am urmărit unsprezece cupluri până la graniță de când lucrez ca Spioana Relațiilor Nedorite și niciodată nu mi-a scăpat vreunul, spuse domnișoara Frampton, cu o nuanță de supărare în tonul ei, în timp ce puse dosarul la loc în geantă și se adresă în continuare marchizei. Nu am de gând să încep acum să pierd urma cuiva. O voi aduce pe fiica dumneavoastră înapoi la Londra în zece zile. Munca dumneavoastră, în acest moment, este să vă asigurați că nimeni nu știe că a plecat.

Lady Havistock încuviință din cap, părând ușurată.

– Helene este în vizită la niște prieteni la țară.

Adelaide zâmbi cu subînțeles.

– Ce bine de ea!

Se îndreptă spre el, la ușă, cu privirea protejată de pânza voalului ei. „Smulge voalul!" îi reveni obsedant gândul. Pălăria ascundea roșul strălucitor al părului ei. „Desfă-i părul!" Buzele ei, roz și moi, cu gustul razelor de soare și al picăturilor de ploaie. „Sărută-le!" Adelaide era destul de înaltă ca asta să fie ușor de făcut.

– Nu am văzut niciodată un nas atât de drept, spuse ea.

El se încruntă de surprindere și confuzie la aceste cuvinte. Ce-i păsa ei de nasul lui?

Înainte ca el să poată întreba, ea răspunse, simplu:

– Greu de crezut că unii oameni trec prin viață fără să și-l rupă.

Ea tăcu o clipă, ca și cum îi măsura nasul, apoi se apropie. Lui i se tăie respirația din cauza acestei apropieri, nepotrivite în orice încăpere, mai ales când ei erau doar niște străini.

Nu chiar străini, totuși.

Ca și cum el i-ar fi dat voie, femeia apropie mâna de obrazul lui.

Lady Havistock rămase șocată. Chiar și ea, care nu ezitase să-l cheme la ea acasă, nu ar fi îndrăznit vreodată să-l atingă. Pur și simplu nu se făcea așa ceva. Nimeni nu-i spusese lui Adelaide Frampton asta, se pare, pentru că ea îl atinsese.

Nu. Nu chiar. Dar acolo, în spațiul dintre mănușa ei și pielea lui, căldura ei era magnetică. Faptul că încă nu-l atinsese făcea senzația mai puternică decât dacă chiar ar fi făcut o.

Ducelui îi luă mai mult timp decât ar fi trebuit ca să-și dea seama că ea se uita la vânătaia lui, pe care o căpătase mai devreme în acea zi, în urma pumnului primit de la unul dintre Taurii Voinici pe aleea dintre depozit și malul sudic al Tamisei.

I se opri respirația pentru o clipă.

- Ar trebui să puneți pe cineva să îngrijească vânătaia asta.

Cuvintele erau mult prea blânde având în vedere locul în care se aflau. Mult prea intime.

Plăcerea trezită de aceste cuvinte îl enervă și mai tare.

Cu un semn de „la revedere" către Lady Havistock, ea trecu pe lângă el, mirosul ei, căldura ei, prezența ei obsedându-l atât de mult încât amuțise. Ajunsă la ușă, tânăra se uită peste umăr.

- Bănuiesc că aveți de gând să luați urma?

El își drese glasul, singurul indiciu al faptului că ea îi luase graiul.

Urma cui? A fratelui său? A lui Lady Helene? Drumul către Gretna Green?... Urma ei.

- Da! zise el până la urmă.

- Bine, zise ea.

În umbra acelui văl blestemat, ea zâmbi.

„De ce mă bucură atât de mult zâmbetul ei?" se întrebă el.

Atunci, continuă ea, ne luăm la întrecere!

Capitolul 4

Era târziu, mult după ce soarele apusese după acoperișurile din Covent Garden, iar Adelaide își pregătea trăsura pentru drumul spre Scoția. Nu era prima dată când făcea asta în toiul nopții. Nu era prima dată când se îndrepta spre nord pentru a opri căsătoria unei perechi nepotrivite. Nu era nici prima dată când o făcea singură, doar cu un vizitiu care conducea trăsura – trăsurile se deplasau mai repede cu mai puțini pasageri, iar Adelaide se pricepea să treacă neobservată.

Totuși, pentru prima dată, era foarte entuziasmată de această călătorie.

„Atunci, ne luăm la întrecere!"

Privirea ducelui de Clayborn, când ea spusese asta, părea să spună că a așteptat o viață întreagă o asemenea provocare. Privirea aceea fusese suficientă ca să-i facă inima să bată cu putere.

Ducele era genul de bărbat care se bucura la culme să se întreacă cu femei precum Adelaide Frampton. Snobismul și atitudinea sa superioară îl făceau nesuferit – de câte ori făcuse el referire la titlul său nobiliar în acea seară?

El putea să facă pe cineva să se simtă nedorit folosindu-se doar de privirea lui rece, lucru pe care Adelaide îl simțise pe propria piele, deoarece fusese ținta acesteia de câteva ori în ultimul an. De la distanță, bineînțeles. Ducele de Clayborn nu se sinchisise să se apropie de ea.

Cel puțin, nu în public.

Sau, mai degrabă, nu în publicul din Mayfair.

Publicul din South Bank era diferit, se pare. De față cu publicul din South Bank, el se apropiase atât de mult de ea încât o sărutase. Adelaide nu voia să recunoască faptul că se gândea cam des la acel sărut. Își spunea că îl uitase deja.

La fel cum uitase și senzația brațelor lui ca de oțel în jurul ei. Asprimea bărbii lui pe pielea ei. Gâfâitul de plăcere care venea din adâncul pieptului lui.

Toate acestea erau ușor de uitat, nu-i așa?

Nu asta spusese el la final?

Nu, spusese ceva mult mai rău. Spusese că totul fusese o *greșeală*.

Ignorând valul de căldură care o străbătuse la amintirea aceasta jenantă, Adelaide avu grijă să-și ia cu ea roți de trăsură de rezervă și un coș cu mâncare și băutură în interiorul vehiculului, echilibrând cu grijă greutatea acestora în timp ce bifa obiectele necesare pentru călătorie, mișcându-se rapid și eficient, nerăbdătoare să pornească la drum.

În buzunar avea o listă de grajduri cu cai puternici.

Era nerăbdătoare să câștige.

O hartă a hanurilor care erau prietenoase cu femeile care călătoresc singure. Geanta ei cu haine, medicamente și cutia imposibil de deschis a lui Clayborn.

Intrase de puțin timp în viața ei, cu bătaia lui de pe alee, cu apariția la conacul Havistock și cu dorința de a o urma în Scoția, și cu „fratele meu e îndrăgostit" – ca și cum asta ar fi contat.

Și trupul lui înalt și suplu, și sărutările lui nespus de tentante.

Pe care ea deja le uitase.

Adelaide tuși. Verifică tot ce avea în trăsură ca să fie sigură că nu i lipsește nimic din cele necesare călătoriei. Era un obicei rămas din copilărie, să fie organizată și să verifice tot. O lecție din aceeași perioadă când învățase să taie buzunare.

„Viteza nu valorează nimic dacă nu ai un plan bun." Erau cuvintele tatălui ei de atunci. Își aminti cum el îi răsucise mâna drept pedeapsă pentru că se grăbise și fusese nevoită să taie de două ori haina pe care exersa extragerea punguței cu bani.

Chiar dacă acum îi lua mai mult timp să se pregătească, făcea asta ca să evite pierderea timpului datorată vreunei neplăceri care ar fi putut apărea pe parcursul călătoriei.

Știa că avea nevoie de fiecare minut dacă voia să ajungă înaintea lui Clayborn la Helene și la Jack, oriunde s-ar fi aflat aceștia. El nu era genul care să subestimeze competiția și să se relaxeze. Adelaide era la fel, așa că știa că lupta va fi pe cinste!

Ar minți dacă ar spune că nu a fost încântată de faptul că el acceptase provocarea ei. Trecuse mult timp de când nu mai simțise că a întâlnit pe cineva pe măsura ei. Nimic nu se asemăna cu această cursă în care trebuia să găsească o fată care era în pericol.

Ca să o protejeze de cei care îi puteau face rău. Ca să se asigure că își va putea face un viitor așa cum dorea ea, fără compromisuri – nă și câștige independența.

Ce alt cadou mai frumos poate exista pe această lume pentru o femeie?

Mulțumită de munca ei, Adelaide termină cu bagajele.

– Deci, fata a plecat la Gretna Green.

Se întoarse și o văzu pe ducesa de Trevescan apropiindu-se de ușa din spate a tavernei – deasupra tavernei erau camerele lui Adelaide.

Adelaide își scutură fusta.

– La fel ca multe alte fete înaintea ei – alergând după speranța deșartă a unei vieți sigure.

– Crezi că se căsătorește cu acel băiat doar pentru a scăpa de tatăl ei?

– Cred că orice femeie cu capul pe umeri care alege o nuntă grăbită în locul libertății o face pentru că e obligată de circumstanțe.

Adelaide strânse cordonul hainei și se îndreptă spre partea din față a trăsurii ca să verifice frâiele și hamurile.

– Ești atât de cinică, îi zise Ducesa.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

– Dar tu de când crezi în dragoste?

Căsătorită de mult timp cu un duce care nu-și părăsea niciodată proprietatea din insulele Scilly, ducesa de Trevescan era mai mult văduvă veselă decât ducesă, bucurându-se de ceea ce trebuia să fie cea mai bună dintre toate căsătoriile – una care includea un soț absent. Ducesa își petrecea zilele cheltuind imensa avere a ducelui, locuind în casa ei mare și dezvoltându-și vasta rețea de informatori – toate acestea în slujba unui bine superior: distrugerea celor mai răi dintre oamenii Londrei.

– O, eu cred în existența ei, spuse Ducesa, apropiindu-se. Cred că ia mințile oamenilor. De aceea cred și că fata îl *iubește*, deoarece planul nostru s-a dus pe apa sâmbetei odată cu fuga ei. Puse o mână pe botul unuia dintre cai, coborându-și vocea pentru a-i face pe plac animalului. Presupun că nu o putem învinovăți cu adevărat. Dacă el este fermecător și chipeș.

– Este?

Adelaide se apropie de marginea trăsurii.

– Ce? Fermecător?

Adelaide inspectă o roată de la trăsură pe care o mai inspectase de două ori.

– Chipeș.

Ducesa ridică o sprânceană.

– Cred că trebuie să fie, dacă seamănă cu fratele său. Poate că Clayborn este insuportabil, dar nu este cel mai urât bărbat pe care l-am văzut.

Adelaide era recunoscătoare că era întuneric și nu i se vedeau obrajii îmbujorați.

– Nu am observat.

Se lăsă liniște. Ea se ghemui și se uită sub trăsură, ca și cum ar fi fost ceva foarte important acolo, simțind brusc că spusese exact ce nu trebuia.

Ducesa chicoti.

– Hai, că ai observat și tu! Nu te mai preface, Adelaide!

Ea oftă și se ridică în picioare, întorcându-se cu fața spre prietena ei.

- Omul acela este arogant și îngâmfat. Este îngrozitor! Îmi va face mare plăcere să-l învinge în cursa spre nord.

Ceva se aprinse în privirea Ducesei.

Ești foarte hotărâtă!

- Merită să fie pus la punct cum se cuvine! Îi lipsește orice calitate este pretențios, rigid, sever, neplăcut... pretențios.

- Ai spus pretențios de două ori.

- Pentru că este de două ori mai pretențios decât oricare alt nobil, răspunse ea. Dar ideea este că toate aceste defecte umbresc frumusețea chipului său și, mai ales, buzele lui, care nu sunt specifice unui duce.

Ducesa își ridică sprâncenele.

Dar cum sunt buzele unui duce?

Adelaide făcu un gest cu mâna.

Știi ce vreau să spun.

Ducesa nu era chiar așa sigură că mai știa.

Au trecut mulți ani de când nu am mai sărutat buzele unui duce, așa că va trebui să te cred pe cuvânt.

Adelaide ignoră tachinările din tonul prietenei sale și tăcerea prelungită în timp ce Ducesa o privea curioasă, gândindu-se fără îndoială la ce să spună în continuare.

Sprijinindu-se de trăsură, Ducesa se hotărî să schimbe subiectul, lucru pentru care Adelaide îi era extrem de recunoscătoare.

- Deci, ce crezi tu că pune la cale fata?

- O prostie! spuse Adelaide fără nici o ezitare.

Ducesa râse.

- Bine, dar vreau detalii.

- În urmă cu două săptămâni, Helene a asistat la crima făcută de tatăl ei.

- Asta știm.

- Ea ne-a spus nouă, dar nu numai nouă.

Ducesa aprobă din cap, înțelegând.

- I-a spus și logodnicului!

- Care, în loc să ceară ajutorul fratelui său puternic, arogant, iritant, *pretențios*, înger al dreptății, decide să ia problema în propriile mâini și...

- Vorbim un pic mai târziu despre îngerul dreptății, interveni Ducesa.

„În nici un caz", gândi Adelaide.

– ...și se întoarce la ringul de lupte al lui Alfie Trumbull ca să facă repede rost de bani și să plece cu ea din Londra.

– Nu ca să se căsătorească, adăugă Ducesa, înțelegând. Sau ca să se căsătorească, tot una e, tot fugiți sunt. Urmăriți de Spioana Relațiilor Nedorite, de ducele de Clayborn și... dacă au ghinion, de monstruosul ei tată.

– Un măcelar, un brutar și un lumânărar, ca în cântecelul acela pentru copii.[1] Adelaide făcu o pauză. Eu, bineînțeles, sunt lumânărarul. Foarte deșteaptă, într-adevăr.

Râsul Ducesei fu acoperit de gălăgia ce venea din interiorul tavernei atunci când ușa din spate se deschise. Proprietara tavernei, Maggie O'Tiernen, ieșise cu un butoi gol în mână, îl lăsă pe pământ și dădu drumul la ușă. Veni spre ele și le vorbi cu accentul ei, tipic coastei Galway unde își petrecuse tinerețea.

– Sunteți în regulă, fetelor?

Adelaide zâmbi. Numai Maggie s-ar fi adresat astfel unei ducese și unei hoațe, chiar dacă le găsise pe aleea din spatele tavernei sale, unde în mod clar puneau ceva la cale.

O femeie de culoare care plecase din Irlanda la Londra cu prima ocazie pe care o avusese. Maggie venise doar cu hainele de pe ea pentru a-și construi o viață nouă în care să poată trăi liber ca femeie, în care să poată fi ea însăși. Știind prea bine ce le putea face lumea celor care doreau să trăiască autentic, construi aici un refugiu sigur, în colțurile întunecate ale Covent Garden – o tavernă cunoscută doar sub numele de The Place. Regulile erau simple: dacă erai femeie și dădeai peste acest loc, The Place te primea, indiferent de motivul pentru care veneai, indiferent de persoana pe care o iubeai.

The Place nu era cu nimic diferit de palatul care se ridica la nici un kilometru spre vest. În ambele locații, femeile domneau.

Totuși, dacă o întrebai pe Adelaide, ea ar fi fost prima care ți-ar fi spus că ar fi preferat oricând palatul lui Maggie decât pe al Victoriei, pentru că la Maggie orice femeie putea fi regină. Adelaide încă își mai amintea prima dată când venise la The Place – prima dată

[1] *A butcher, a baker, and a candlestick maker,* vers din cântecul pentru copii „Rub-A-Dub-Dub" (n.tr.)

Când se simți acasă în săptămânile care urmară după fuga ei din South Bank.

Maggie îi văzuse frica, nesiguranța, panica lui Adelaide că ar putea fi nevoită să se întoarcă și să înfrunte mânia tatălui ei și cenzura lumii din care încercase să scape. Deveniseră rapid prietene – două femei născute într-un loc care nu li se potrivea, fiind destinate pentru mai mult. În decurs de o săptămână, Adelaide locuia în camerele de deasupra tavernei, lucrând pentru Ducesă, făcând parte dintr-o lume nouă, vibrantă, pe care nu și-o imaginase niciodată.

- Îți faci planuri? întrebă Maggie.

Întotdeauna, răspunse Adelaide.

Maggie ridică bărbia în direcția Ducesei.

De obicei tu le faci, nu?

Cealaltă femeie clătină din cap.

Nu și în seara asta. În seara asta, Adelaide este cea care face planul pentru bătălie.

„Bătălie." Din nou acel cuvânt. Avea un adversar formidabil de înfruntat pe parcurs. La acest gând, pulsul i se acceleră, pregătind-o pentru ceea ce avea să vină.

Ai văzut ziarele de săptămâna asta, Ducesă? întrebă Maggie.

Ducesa schiță un zâmbet.

Da, le-am văzut.

Maggie râse încântată.

Ar fi trebuit să bănuiesc că vei fi mulțumită.

De ce anume? întrebă Adelaide. Unii dintre noi nu-și permit luxul de a zăbovi și de a citi ziarele, să știi.

Biata de tine, o tachină Maggie. *News* are bârfe de la Scotland Yard.

Adelaide se întoarse către Ducesă:

- Ce bârfe?

Ducesa se prefăcu că șterge o pată invizibilă de pe mânecă.

– Este important de reținut că este o simplă bârfă. Prostii și o relatare a dispariției lordului Draven. Îi aruncă o privire lui Maggie. Cu care noi nu avem nimic de-a face.

Maggie încuviință din cap.

– Așa mă gândeam și eu. Nu era stilul vostru.

Adelaide nu era proastă. Știa la fel de bine ca oricine că bârfele nu erau niciodată complet false; cu siguranță nu atunci când erau relatate de către *News*.

– Spune-mi.

– Surse din interiorul Scotland Yard au dezvăluit că detectivul inspector Peck are un nume pentru grupul care a înscenat o explozie acolo anul trecut.

„Grupul." Ele fuseseră. Adelaide zâmbi.

– *Se presupune* că totul a fost o înscenare.

Ducesa aprobă.

– Corect. Așa se zice. Absolut orice în acea închisoare ar fi putut lua foc spontan.

– Continuă, atunci. Cum numește el acest grup?

Maggie și Ducesa zâmbeau cu gura până la urechi.

– „Frumoase și diabolice"

Adelaide nu-și putu opri râsul încântat, care izbucni din ea când auzi acea poreclă.

– Asta e... Este...

– Perfect, nu-i așa? râse și Maggie zgomotos.

– Imogen știe?

Ducesa încuviință.

– Tocmai mi-a spus că îi va face o vizită detectivului inspector Peck ca să-l laude pentru creativitatea sa.

Adelaide râse la această idee – ultima dată când Imogen și Thomas Peck fuseseră unul în apropierea celuilalt, o explozie zguduise Scotland Yard.

– Nu-mi pot imagina că Peck o va lăsa să se apropie de locul ăsta acum. Făcu o pauză. „Frumoase și diabolice". Perfect!

Și apoi, ca și cum ar fi fost chemat de numele acesta, un clopot răsună în întuneric, de undeva de sus. O persoană care stătea de veghe pe acoperiș semnala că ceva nu era în regulă.

Cele trei femei rămăseseră încremenite, doar vântul răcoros de octombrie bătând în jurul lor.

Ducesa privi spre alee, peste umărul lui Adelaide.

– O noapte caldă...

– Neprielnic de caldă, adăugă Maggie, apropiindu-se de Ducesă, ducând mâna sub fustă până la pumnalul pe care Adelaide știa că îl ascundea acolo.

Adelaide se lăsă încet într-o poziție ghemuită, îndreptându-se spre propriul ei pumnal, ascuns în cizmă. Înainte de a ajunge la el însă, Ducesa spuse, tare și veselă ca și cum ar fi fost oriunde altundeva decât pe o străduță din Covent Garden, în toiul nopții:

Excelență! Ce surpriză încântătoare!

Adelaide încremeni, apoi își reveni.

Cu siguranță, cel care se apropia era ducele de Clayborn, lumina felinarelor legănate de vânt în spatele trăsurii luminându-i ochii albaștri de pe chipul frumos.

Ce naiba? Ce căuta el aici?

Nu că i-ar fi dat vreodată satisfacția să știe că o luase prin surprindere. În schimb, își împinse ochelarii mai sus pe nas și îl fixă cu o privire rece.

Un pic cam departe de Mayfair, nu-i așa, duce? Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar având în vedere locurile prin care ați umblat azi, de ce să nu faceți o plimbare și prin Covent Garden să vedeți cum e pe aici?

Am văzut destul de multe prin oraș, recunosc, spuse Clayborn, oprindu-se la câțiva metri distanță, umbrele aleii pictând parcă liniile aspre ale feței sale aristocratice.

Cercetă cu privirea zona – trioul de femei pe o alee întunecată din spatele unei taverne renumite.

Doamnelor, le salută el făcând o mică plecăciune, ca un gentleman, ca și cum s-ar fi aflat într-o sală de bal și nu pe o alee lăturalnică. Plecați într-o călătorie, domnișoară Frampton?

„El știa tot."

Ea îl privi demnă.

- În nordul țării.

- Ce interesant! Și eu mă îndrept în acea direcție!

Ducele știa exact încotro se îndrepta ea. Ceea ce însemna că vălul ei nu o ascunsese câtuși de puțin la conacul Havistock, iar el știuse de la bun început cine era.

Ar fi trebuit să fie șocată de această revelație. Supărată. Sau cel puțin frustrată. Dar, în schimb, se simți... entuziasmată.

Un adversar pe măsură.

Și unul periculos, deoarece cunoștea adevărata identitate a Spioanei Relațiilor Nedorite – o informație pentru care jumătate din Londra ar plăti scump ca să o afle. Va trebui să se ocupe

de asta, în cele din urmă. Dar cutia ascunsă în geanta din trăsura ei era suficientă pentru a-i asigura tăcerea pentru moment. Chiar și ducii aroganți înțelegeau că informația era o monedă de schimb, iar dezvăluirea necesita o răsplată.

– Trebuie să recunosc, duce, spuse ea, nu mă așteptam să știți unde să mă găsiți.

– Cred că ați fi surprinsă dacă ați afla cât de multe știu despre dumneavoastră.

„Cu adevărat!" zise ea în sinea ei, dar cu voce tare îi răspunse:

– Ei, serios?

– Adelaide Frampton, o verișoară a Ducesei – se uită la ducesa în cauză – care locuiește deasupra la The Place.

– Care loc? întrebă Maggie – întrebarea ei preferată.

El schiță un zâmbet.

– Locul dumneavoastră, dacă ar fi să ghicesc, domnișoară O'Tiernen.

Maggie își ridică bărbia, mândră.

– Aveți dreptate, duce!

– Maggie, ți-l prezint pe ducele de Clayborn, spuse Adelaide.

– Încântată, spuse Maggie când acesta făcu o plecăciune în direcția ei.

– Nu fi atât de sigură, spuse Adelaide, adăugând: Nu-mi pasă dacă unii oameni îmi cunosc secretele, duce... și dumneavoastră ați aflat prea multe dintre ele prea repede.

El veni mai aproape, cu mișcări line și ușoare, diferite de cum fuseseră în acea după-amiază. Nu era același om, desigur. Nu mai era pe picior de plecare. Acum, el conducea atacul.

– Sentimentul este reciproc. Nici mie nu-mi pasă de secretele pe care le aveți.

– Și ce secrete sunt acelea? întrebă Ducesa, prea dezinvoltă.

Atenția lui Clayborn se îndreptă spre cealaltă femeie înainte să repete cuvintele lui Adelaide:

– Nu-mi pasă dacă unii oameni îmi cunosc secretele.

– Nu-ți face griji, Ducesă; o să-ți spun mai târziu, spuse Adelaide, fără să-și întoarcă privirea de la el.

Privirea lui Clayborn deveni furtunoasă când Ducesa spuse „Îhî", ca și cum nu se aștepta la altceva. Și așa era. Femeia își făcuse o afacere din colectarea de informații despre cei mai puternici bărbați

din Londra. Ar fi deosebit de interesată de faptul că Adelaide credea că ducele de Clayborn era proprietarul cutiei pe care o furase în acea zi.

Totuși, Adelaide încă nu înțelesese de ce Taurii Voinici se aflau în posesia unui lucru atât de ciudat. Îl privea în întuneric – nu semăna deloc cu tipul de bărbat care își petrecea timpul cu Taurii Voinici. Era un om cu coloană vertebrală. Un om distins. În anul de când începuse să-l observe, nu-l văzuse niciodată cu altă înfățișare decât cea a unui duce. Cel puțin, nu până în acea după-amiază. Cu barbă și dând pumni ca un bătăuș de la docuri și sărutând, de asemenea, ca unul dintre ei.

El nu ar trebui să o caute pe ea. N-ar trebui să se gândească deloc la ea. Și totuși,spuse:

Aveți ceva ce-mi aparține.

Cutia. Ea îl privi cu atenție.

Ce anume?

Privirea lui scânteia în lumina lămpii, enervat pe ea. Acest bărbat care nu mințea trebuia acum fie să dezvăluie numele bunului său furat, fie să mintă. Iar lui nu-i plăcea asta.

Numai bine. Nici ea nu-l plăcea pe el prea mult.

Dosarul dumneavoastră.

Ducesa se speriase, chiar dacă Adelaide râse triumfătoare.

Nu există absolut nimic din dosarul acela care să vă aparțină.

Sunt informații despre familia *mea*.

– A, dar nu ați auzit? Ce-am găsit, al meu să fie!

El o privi înfuriat. Ea se îndreptă spre trăsura ei și aruncă o altă bombă.

– Chiar și atunci când obiectul i-a aparținut înainte *unui duce*.

Fusese o lovitură. Deși ea îi subliniase titlul nobiliar, el nu reacționă deloc, de parcă îi era rușine că se lăudase cu el, folosindu-l ca o armă la ultima lor întâlnire.

– Să nu credeți că o să vă permit pur și simplu să-l păstrați, spuse el, îndreptându-se spre ea, oprindu-se doar când Maggie și Ducesa se interpuseră între ei doi.

Toți nobilii înstăriți erau exact la fel.

– Nu am nevoie de nici o *permisiune*. Este al meu acum.

Ducelui i se zbătu un mușchi pe obraz.

– Cât de mult vreți pe el?

– Ce vă face să credeți că am de gând să vi-l vând?

– Cu asta vă ocupați, nu-i așa? Colectați aceste informații și le livrați celui care vine cu oferta cea mai bună? Nu sunteți „Spioana" din bunătatea inimii dumneavoastră – dacă ar fi așa, nu ați fi pus piciorul în conacul Havistock, deoarece lordul Havistock și Lady Havistock exemplifică ce e mai rău în aristocrație, nu credeți? Cam aici se termină misiunea de-a salva femeile lumii.

Voise să o insulte; nu funcționase.

Puțini își dăduseră seama de adevărata strategie a Spioanei Relațiilor Nedorite. La suprafață, părea că își alegea clienții fără să stea pe gânduri – disponibilă pentru toate circumstanțele, toate scandalurile fiind la fel. Dar scandalurile nu erau toate la fel, și nici casele în care intra nu erau la fel. În schimb, ea alegea scandalurile care aveau cel mai mare impact asupra celor mai puternice familii ale societății, conduse de bărbați puternici care aveau prea multe de pierdut. Prin munca ei, ea putea accesa o rețea de soții, fiice și surori, care știau întotdeauna mai multe decât își imaginau bărbații și care adesea doreau să le împărtășească, pentru a ispăși păcatul suprem... legătura cu un om rău.

„Frumoasele" erau acolo să le ajute să se ispășească. Și să-i doboare pe cei mai răi dintre acei oameni.

Marchizul de Havistock era cel mai rău dintre cei mai răi – rău cu familia sa, crud cu lumea și, pe deasupra, un criminal. Adelaide ar fi încântată de dispariția acestui om.

– Nu este de vânzare. Făcu o pauză. Mai ales nu pentru dumneavoastră.

El simți lovitura, dar încercă să rămână calm.

– Ați spus că doriți să vă luați la întrecere.

Schimbarea subiectului nu o deranjă.

– Așa am făcut. Și îndrăznesc să spun că sunt deja în frunte.

– Dacă eu câștig, îl returnați.

– Eu concurez doar cu adversari de valoare.

– Ce înseamnă asta?

– Dovediți-vă valoarea și vom vedea.

El așteptă ca ea să continue.

– Câștigați prima etapă!

El zâmbi satisfăcut. Un bărbat arogant.

– S-a făcut! Spuneți locația.

Maggie râse atunci, înțelegând deja ce avea Adelaide în minte. Hanurile de pe traseu. Maggie schimbă o privire complice cu Adelaide, iar aceasta se uită apoi la duce.

– Care ar mai fi provocarea dacă v-aș spune?

Ducesa de Trevescan îl privi pe Clayborn peste umărul lui Adelaide.

– Ce vânătaie urâtă ai acolo, Clayborn! spuse ea, atenția ei mutându-se de la fața lui la cea a lui Adelaide, întrebând-o: De unde a apărut?

Adelaide ridică o sprânceană.

– Ești surprinsă că cineva a vrut să-l lovească pe aristocratul ăsta?

Maggie tuși pentru a-și acoperi râsul, iar Ducesa zâmbi.

– Nu cunosc nici un duce care să nu merite un pic de bătaie, dacă stau să mă gândesc bine.

– Da, ei bine... acesta a primit-o astăzi, zise Adelaide.

„În timp ce lupta alături de mine", gândi ea apoi.

Adelaide ignoră acest gând și fărâma de vinovăție care venea cu el, în schimb se făcu că se uită peste umăr la el, observând că privirea lui rece nu dezvăluia nici o reacție la cuvintele ei. Ei nu-i plăcea asta. O făcea să vrea să-l zgândăre. Se uită în ochii lui – uimitor de albaștri în lumina slabă.

– Ar cam fi timpul să plec, duce. Cineva trebuie să-l găsească pe fratele dumneavoastră.

Îi întoarse spatele, făcându-i semn cu capul vizitiului, Marcus, cel care urma să conducă prima parte a călătoriei, ferind-o de ochii vigilenți ai Londrei. El era deja așezat, pregătit pentru călătoria îndelungată și gata să prindă viteză. Când vor schimba caii, Marcus se va întoarce în oraș, iar ea va fi singură într-o trăsură rapidă și ușoară... imbatabilă.

Clayborn o privea calm.

– Pe mâine, atunci! spuse el.

– N-aș fi așa de sigură.

El se legănă pe călcâie, băgându-și mâinile în buzunare și, brusc, pentru o clipă, bărbatul de la docuri se întoarse. Dezinvolt, grațios și ispititor.

Nu. Ducii nu erau ispititori. Cu siguranță nu ducele acesta.

Nici măcar atunci când el spuse încet:

– Vom vedea.

Nici măcar atunci când se întoarse și o luase înapoi pe alee, dispărând în întuneric, făcând-o să se simtă, în mod ciudat, ca și cum ea ar fi fost cea care fusese lăsată în urmă.

După o clipă lungă, răsună fluieratul încet al lui Maggie.

– Nu m-ar deranja ca acel bărbat să se adăpostească în trăsura mea.

Adelaide se încruntă și Ducesa râse, iar vuietul unor discuții și râsete îndepărtate din interiorul tavernei ajunse până la ele.

– Voi fi sinceră, adăugă Ducesa, ironic. Buzele acelea... nu semănau cu nici o pereche de buze de duce pe care le-am văzut eu vreodată. Nu e de mirare că le sărutai în plină zi în această după-amiază, Adelaide.

Obrajii lui Adelaide se aprinseră. La naiba! Ar fi trebuit să știe că își vor da seama. Adelaide îi aruncă o privire prietenei ei.

– Voi două ați venit aici cu un motiv anume?

– De fapt, da, spuse Ducesa, devenind serioasă. I-ai enervat pe Taurii Voinici, Adelaide. Ai fost văzută și ai scăpat, iar lui Alfie nu-i place să fie luat de prost. Danny deja își bagă nasul prin împrejurimi. Te caută.

Adelaide căzu pe gânduri. Danny Stoke era mâna dreaptă a lui Alfie Trumbull – trimis să rezolve afaceri murdare suficient de importante încât să necesite un minimum de finețe. Era de vârsta lui Adelaide și era băiatul la care Alfie se referea cu regularitate ca la copilul pe care nu-l avusese niciodată. Ceea ce nu o deranjase niciodată pe Adelaide, deoarece își dorea mereu să fi fost și ea copilul pe care tatăl ei nu l-a avut niciodată.

Apariția lui Danny nu era o surpriză. Știa că fusese recunoscută în timp ce fugise din depozit – din vina lui Clayborn. Iar Alfie nu ar fi putut suporta nici măcar o șoaptă despre fiica lui pierdută de mult timp – despre care se vorbea deja în Lambeth –, care se întorcea să fure de la el.

– Alfie cată să mă-nvețe minte, spuse ea, folosind vocabularul celor din South Bank.

Maggie încuviință din cap, cu ochii ei întunecați și serioși.

– Punând întrebări, cel puțin.

– Totuși, nu va mai întreba mult timp, nu-i așa?

Taurii Voinici nu erau cunoscuți pentru tact sau amabilitate. Foloseau forța brută, iar The Place mai suferise și înainte din cauza lor.

– Vor trebui să vină înarmați până în dinți dacă vor să ne mai atace aici, spuse Ducesa.

Localul era bine protejat de mai multe grupuri de securitate atât în interiorul, cât și în afara tavernei. Nici măcar Taurii Voinici nu ar fi fost atât de proști încât să vină după ea.

– Dar nu ne vor pe toate. Adelaide se uită spre ușa închisă a tavernei. Doar pe mine.

Totuși, ea ar fi preferat să moară decât să le pună în pericol pe aceste femei sau pe cei din The Place. Dacă Taurii Voinici aveau informații despre ea, era bătălia ei. Doar a ei. Se uită la prietenele ei, la aceste femei care, cu ani în urmă, îi oferiseră o nouă cale, un nou început.

– Dar voi? Dacă ei cred că mă ascundeți...

Ambele bărbii se ridicară mândre.

– Lasă-i să vină! spuse Maggie.

Ducesa veni în față, luând-o pe Adelaide de umeri.

– Vom trimite vorbă. Să rămâi în locurile sigure. Cele în care avem prieteni.

O rețea vastă de taverne și de hanuri pe drumurile din toată Marea Britanie, administrată de una dintre membrele echipei lor, Mithra Singh, o negustoare Punjabi cu abilități de a fabrica bere și a păstra secrete.

– Și să fii mereu pe fază!

Așa fusese toată viața ei.

Adelaide înjură cu sete, știind că aveau dreptate și urând totuși acest lucru. Neavând de ales, se întoarse spre trăsură. Îi făcu un semn din cap lui Marcus, care înțelesese că era vremea să plece. Ea se urcă în trăsură.

Ducesa se apropie de ușa trăsurii înainte ca Adelaide să o închidă în urma ei.

– Zece zile nu înseamnă prea mult.

Când Adelaide nu răspunse, femeia care se mândrea cu faptul că era mereu cu un pas înaintea tuturor spuse:

– Aproape că îmi pare rău că nu mă alătur ție, Adelaide. Mi-ar plăcea foarte mult să văd cum se desfășoară acest joc.

– Nu este un joc, spuse Adelaide brusc. O fată este singură în bătaia vântului, posibil urmărită de tatăl ei ucigaș, cu nimic altceva decât un aristocrat incapabil să îi ofere siguranță, iar eu... eu sunt tot în bătaia vântului.

Își mușcă limba și își zise în sinea ei: „Cu ducele de Clayborn".

– O vei găsi, așa cum se întâmplă întotdeauna, spuse Ducesa cu simplitate. O vei găsi, o vei aduce înapoi în siguranță, iar noi ne vom ocupa de ea în continuare. Dacă îl iubește pe băiat, îl poate avea în cele din urmă. Dar acum...

– ...avem alte planuri, încheie Adelaide. Să ruinăm un aristocrat. Să-l demascăm drept un criminal. Să facem dreptate.

– Toate acestea vor fi partea ușoară.

Adelaide ridică o sprânceană.

– Atunci care este partea dificilă?

Ducesa și Maggie își zâmbiră una alteia, apoi Maggie zise:

– Jocul cu ducele.

Răspunsul lor răsună în adâncul ei.

– Nu va fi nici un joc cu ducele!

– Bineînțeles că va fi! spuse Ducesa. Și dacă te cunosc, fiind în bătaia vântului cu ducele care te urmărește, se va dovedi a fi jocul tău preferat.

Lui Adelaide nu-i păsa ce făcea ducele acela. Și totuși, întrebă:

– Ce fel de joc?

– De-a șoarecele și pisica.

Maggie râse zgomotos de dincolo de ușa trăsurii.

– Cine este pisica și cine este șoarecele? întrebă Maggie.

– Uită-te la ea: Adelaide Frampton, un geniu solitar cu simțul dreptății și talentată la furat. Ducesa zâmbi, acel zâmbet care însemna că totul decurgea conform planului. Evident, Adelaide este pisica.

Capitolul 5

În noaptea următoare, Clayborn, acoperit de noroi și plin de frustrare, intră în hanul Hawk and Hedgehog.

El venea din ploaia rece de afară, trecând pe lângă un client care tocmai ieșea, atingându-se ușor de acesta, intrând în tavernă, unde era cald și multă gălăgie. Clayborn avu nevoie de câteva clipe să-și dea seama că lumea se oprise din vorbit la venirea lui, în timp ce ochii i se adaptau la lumina puternică dinăuntru.

Atrase atenția celor mai mulți dintre oamenii aflați acolo – o gamă largă de călători și de localnici. Un grup de femei în haine de lucru râdeau la o masă îndepărtată. O pereche de tineri în picioare la bar, cu cizme noroioase care făceau mizerie pe podeaua de stejar zgâriată. Un fermier cu fața rotundă, cu pielea închisă la culoare, mare cât o casă, cu o femeie voluptuoasă lipită de el. Iar în spatele barului, stăpâna tavernei, plinuță, cu părul negru strălucitor, pielea de porțelan și buzele frumos arcuite. Clayborn îi întâlni ochii întunecați, observând că ea părea să-l recunoască amuzată, ca și cum știa ceva ce el nu știa.

Sau, mai degrabă, ca și cum ea știa ceea ce el nu voia să accepte.

Îi pierduse urma lui Adelaide.

Știa că nu trebuia să se gândească la ea într-un mod atât de informal. Era duce, la urma urmei, iar ea era o femeie pe care abia o cunoștea, oricât și-ar fi dorit să fie altfel. Și numai Dumnezeu știa cât de mult îi stăpânise mintea în ultimele douăzeci și patru de ore.

Se gândise la ea în timp ce lăsa Londra în urmă, cu zorii răsăritului, sigur că va ajunge din urmă trăsura ei mai mare și mai grea în câteva ore. Se gândise la ea în timp ce soarele era sus pe cer și el își trăsese șapca mai jos pe frunte, cocoșându-și umerii și refuzând să găsească un adăpost. Starea lui trecuse de la iritare la frustrare. Se tot gândea la trăsăturile ei. Ochii ei căprui și ageri, strălucind de inteligență în spatele ochelarilor cu rame metalice. Bărbia ei ascuțită, pe care o ridica pentru a-l provoca sfidător. Obrajii ei, înroșiți de la răcoarea serii de octombrie... sau de la altceva? Erau roz și atunci când o sărutase. Roz ca buzele ei.

Stătuse cu gândul la acele buze mai mult decât ar fi trebuit, în timp ce caii lui alergau spre nord. În timp ce el începuse să caute, după ore de călătorie, orice urmă că Adelaide trecuse pe acolo.

Dar Adelaide Frampton nu era de găsit.

Nu era nici un semn de la ea la hanul Tipped Pheasant din Hanslope.

Nici la Cock and Canary din Wilton.

În Shawell, la hanul Singing Stone Inn, erau patru clienți beți, prea amețiți de băutură ca să fie de ajutor.

Așa că, în momentul în care ajunsese pe aleea tavernei Hawk and Hedgehog, Clayborn era hotărât să rămână să mănânce, să facă o baie, să doarmă și să se mai liniștească, fiindcă era nervos la culme că ea, așa cum promisese, era mult înaintea lui. Nu se va mai putea lăuda niciodată cu abilitățile sale de vizitiu.

Și acum, de parcă nu se enervase destul, dădu peste o sală plină de petrecăreți care se holbau la el.

Clayborn deveni rigid, se îndreptă de spate, în timp ce încerca să nu observe ochii curioșilor. La urma urmei, era un duce. Oamenii îl remarcau de cele mai multe ori, dar de obicei o făceau cu admirație.

În schimb, acest grup se uita la el de parcă ar fi fost o ciudățenie – o creatură desprinsă din romanul lui Mary Shelley. Totuși, foamea și oboseală erau mai puternice decât dorința lui de a pleca, așa că se apropie de proprietara tavernei.

– Bună seara, călătorule! Îi arătă cu mâna un scaun. Bere? Mâncare?

Clayborn arătă în direcția butoiului cu bere din spatele barului.

– Mulțumesc.

– Desigur, spuse ea, întorcându-se să scoată o halbă, așezând-o pe tejgheaua din lemn de mahon strălucitor din fața lui. Excelență.

El o privi în ochi.

– Aveți ochiul format.

Ea zâmbi.

– Trăsura dumneavoastră poartă un blazon ducal – ar trebui să aveți grijă, să știți... sunteți o pradă pe cinste pentru o hoață de drumul mare. Înainte ca el să poată cere mai multe detalii, ea adăugă: Deși, dacă e să fiu sinceră, chiar șifonat și obosit cum sunteți acum, duhniți a nobil.

Se pare că titlul lui nu era foarte apreciat la Hawk and Hedgehog.

– Ar trebui să-mi cer scuze?

– Nu văd de ce ați face-o, spuse ea simplu. Nu e vina dumneavoastră că v-ați născut așa.

Era aproape imposibil de crezut că spusese asta, dar exista un sâmbure de adevăr în cuvintele ei. Oricum, nu avea nici un motiv să discute despre titlul lui cu această femeie, oricât de primitoare ar fi părut.

Aș dori o cameră, vă rog. Și o baie. Și mâncare.

Ea zâmbi cu gura până la urechi, ca și cum el ar fi spus ceva extrem de amuzant.

Dumnezeu mi-e martor că banii ducilor sunt la fel de buni ca ai celorlalți.

Clayborn înțelese aluzia și bagă mâna în buzunar, pregătit să plătească orice taxă suplimentară pe care această femeie de afaceri lacusită ar fi adăugat-o pentru a găsi loc pentru un aristocrat în acea seară.

Doar că buzunarul lui era gol, cu excepția unei găuri de cinci centimetri în țesătură. Punga lui cu bani dispăruse.

Se uită fix în ochii sclipitori ai stăpânei tavernei, suspicios.

– Probleme, Excelență?

Ea știa exact care era problema.

– Presupun că nu-mi dați nimic pe datorie.

Femeia trase adânc aer în piept.

– Din experiența mea, cei bogați nu-și plătesc niciodată datoriile.

Chicotelile se auzeau prin încăpere, deși, când se uită încruntat spre ei, toți păreau să-și vadă de treaba lor. Aiurea! Nu întâlnise niciodată un grup de oameni mai preocupați de el.

Clayborn înjură în sinea lui când o voce se auzi lângă umărul lui.

– Plătesc eu pentru duce, Gwen.

Se înfierbântă la auzul cuvintelor.

„Nu i-am pierdut urma!" gândi el.

Se simți triumfător, deși știa că era un lucru prostesc. Nu era ca și cum ea ar fi fost o comoară neprețuită, la naiba! Și totuși, se uită spre ea ca și cum chiar asta găsise, o comoară, făcând tot posibilul să-și amintească faptul că Adelaide Frampton era o femeie supărătoare, care îl contrazicea mereu, indisciplinată și, de asemenea, o hoață.

Ea arăta de parcă ar fi petrecut pe drum la fel de mult timp ca și el. Purta o rochie de călătorie de un verde intens sub o mantie întunecată, umedă de ploaie, iar tivul fustei era plin de noroi. Obrajii îi erau înroșiți de la aerul rece al nopții. Își scoase ochelarii aburiți de la căldura din cârciumă ca să-i șteargă. Singurul lucru care rămăsese nederanjat de călătorie era părul ei – tocmai cel pe care el voia să-l vadă desfăcut, dar care era bine ascuns sub bonetă, cu strălucirea sa de cupru, care îl ispitise pe docuri.

Ar fi trebuit să arate mai șifonată de atât – doar era o femeie care umblase pe drumuri și nu avusese timp să se aranjeze, având nevoie de o oglindă și de un lavoar. La urma urmei, în tot timpul în care o cunoscuse pe Adelaide Frampton – și o urmărise pe Adelaide Frampton – în sălile de bal din Mayfair și pe barjele din South Bank, nu o văzuse niciodată neîngrijită.

Ar fi trebuit să arate foarte rău.

În schimb, arăta extrem de bine. Arăta de parcă locul ei era aici, în această tavernă plină de hoți.

Ea îi zâmbea ca și cum ar fi deținut o multitudine de secrete. Ceea ce, desigur, era adevărat, pentru că, indiferent de aspectul ei exterior, Adelaide Frampton era mereu cu un pas înaintea tuturor.

Nu și față de el, totuși. Nu și în acel moment.

– Am câștigat!

Ea nu se grăbi să spună nimic. Își readuse ochelarii pe nas și îl privi atentă.

– Ai câștigat?

– A fost o cursă. Și dumneata tocmai ai sosit!

– Chiar așa?

Nu-i plăcea felul în care ea îl lua peste picior.

– Nu erai aici când am intrat.

– Nu eram? întrebă ea.

– Te-aș fi văzut.

Ceva se schimbase în ochii ei, căldura strălucitoare din ei fiind înlocuită de o răceală adâncă, făcându-l să-și dorească să știe ce era în mintea ei.

– Hmm, zise ea, zâmbetul ei devenind misterios în timp ce se întorcea spre proprietara localului.

Își dădu gluga jos, lăsând-o să cadă pe umeri, atrăgându-i atenția asupra bonetei ei încă o dată. La ceea ce ascundea sub ea.

– Cât îți datorează?

– Păi, o bere, spuse Gwen, arătând paharul. Și o porție de mâncare.

Adelaide aprobă din cap și scoase o pungă de sub mantie.

Clayborn protestă imediat.

– Nu. Nu pot să iau bani de la...

Cuvintele îi rămaseră în gât când văzu cum ea deschidea punga cu bani. O pungă de bani foarte familiară. Degetele ei lungi și agile scoaseră dinăuntru o bancnotă de o liră.

– Asta ar trebui să ajungă. Și la fel și pentru mine.

Era de ajuns să acopere mâncarea și berea pentru tot localul, dar nu asta era ideea...

– M-ai jefuit!

Ea se întoarse și se uită la el.

– E o acuzație destul de gravă.

– Și asta nu înseamnă că negi acuzația, hoață! Asta e punga mea!

– Ești sigur? Buzele ei pline se strâmbară în timp ce ea măsura greutatea pungii cu bani. La atingere se simte ca și cum ar fi a mea.

El o privi pe sub gene.

– Ce-am găsit, al meu să fie?

– Înveți repede, spuse ea înainte să pună punga pe tejghea, în fața lui. M-am plictisit în timp ce te așteptam să ajungi.

– Asta e o scuză? întrebă el, ignorând plăcerea pe care o simți la auzul veștii că ea îl aștepta.

Nu-i păsa dacă ea îl aștepta sau nu. Tot ce conta era ca ea să nu-i găsească mai întâi pe Jack și Helene.

Cu toate acestea, când Adelaide ridică din umeri, el descoperi că îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit. Și apoi ea spuse:

– Mâinile mele erau plictisite.

Ceea ce lui îi plăcu din nou *mult* mai mult decât ar fi trebuit, deoarece îl făcu să se gândească la alte moduri în care ea ar putea să-și folosească mâinile când erau plictisite, în afară furtului din buzunarele lui.

El își drese glasul. În mod evident, era ceva în aerul din această tavernă de la marginea drumului care îl împiedica să-și amintească faptul că nu se înțelegea cu Adelaide Frampton. Luă punga cu bani, strecurând-o în buzunarul pe care ea nu-l tăiase.

– Nu te-am simțit.

– Bineînțeles că nu ai simțit nimic, spuse ea, jignită. A fost o vreme când eram cea mai bună hoață din Londra.

– Te rog să mă scuzi, spuse el. Nu știam de poziția dumitale ca regină a tăietorilor de buzunare.

– Merit să mi se aducă mai multe onoruri.

– Ce-ar fi dacă ți-aș face cinste cu o masă?

– Mă tem că altă dată, deoarece am plătit deja pentru masa dumitale.

Adelaide trecu pe lângă el, mirosul ei – de cimbru și ploaie proaspătă – persistând în aer, în timp ce ea se îndrepta spre o masă într-un colț îndepărtat al încăperii.

„Nu trebuie să mă iau după ea", gândi el.

Se cuvine să stea singur, să mănânce cina și să se retragă în camera lui pentru a se trezi devreme și a i-o lua înainte. Dar „se cuvine" nu mai era valabil de mult pentru ducele de Clayborn. Nu și atunci când „trebuia să o vadă" preluase controlul asupra lui. Nu când simțea *nevoia* să se ducă spre ea, ca un câine care era tras de lesă.

Ea se așeză pe un scaun în cealaltă parte a mesei, lăsându-l pe el să stea în fața ei, cu spatele la restul încăperii, simțind căldura a zeci de ochi curioși asupra lui.

– Ducii sunt o apariție rară în aceste locuri, spuse Adelaide.

– Ieșim atât de mult în evidență?

Ea râse, iar el parcă simți sunetul cald pe propria piele.

El se foi în scaun când ea spuse:

– Doar nu crezi că reușești să te amesteci cu restul.

– Ba chiar cred asta.

Ea râse din nou, de data aceasta mai zgomotos.

– În toată viața dumitale ai fost mereu altfel decât oamenii de rând.

– M-am amestecat perfect printre ei ieri după-amiază.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Nu e adevărat.

– De ce nu?

Ea enumeră motivele pe degete.

– Mergi ca un duce. Vorbești ca un duce. Te îmbraci ca un duce.

– Nu m-am îmbrăcat ca un duce! Purtam o cămașă cu mâneci scurte și un pardesiu, cizme de lucru și o șapcă. Nu m-am bărbierit!

Ea îl privi fix.

– Chiar și barba dumitale de o zi era perfectă. Moale și unsă și exact așa cum ar fi fost barba unui duce dacă ar fi lăsat-o vreodată să o vadă altcineva în afară de valetul său.

El ridică o sprânceană fără să se poată abține.

– Moale, nu-i așa?

Ea se înroși. *Victorie!*

Nu am putut să nu observ când mă asiguram că rămâi tăcut. Nici măcar nu te puteai ascunde ca o persoană obișnuită.

Aha, spuse el, bucurându-se încă de moment.

Ea îi cercetă chipul.

Barba dumitale crește repede.

El își trecu o mână peste obraz, unde îi crescuse barba de o zi.

– Mă bărbieresc de două ori pe zi.

Tăcură amândoi pentru o clipă, uitându-se unul în ochii celuilalt, înainte să-și dea seama simultan că nu trebuiau să discute despre ritmul de creștere a bărbii lui.

Gwen veni cu două platouri pline de mâncare în mână. Așezându-le pe masă, se uită la el și apoi la Adelaide.

– Te-a iertat, din câte văd.

Adelaide zâmbi și își ajustă ochelarii, o gropiță drăguță ivindu-se pe obraz. Cum de el nu o observase până acum?

– Îi plac provocările.

Stăpâna tavernei râse.

– Ei bine, cu siguranță are parte de multe provocări din partea grupului.

Clayborn se uită la Gwen.

– Grup?

Femeia ignoră întrebarea și bagă o mână în buzunarul șorțului, scoțând un plic și dându-i-l lui Adelaide.

– A venit la ușa bucătăriei cu nici cinci minute în urmă.

– Hmm, spuse Adelaide, strecurând un deget sub sigiliul de ceară. Este târziu.

În timp ce Adelaide citea mesajul, Clayborn se aplecă în față. Înainte ca el să poată descifra vreunul dintre cuvinte, degetele ei lungi împăturiseră hârtia și o strecurase în faldurile fustei.

– Îți mulțumesc, Gwen. Se pare că voi rămâne peste noapte până la urmă.

Adică nu plănuise să rămână peste noapte?

– Plouă cu găleata afară, spuse el, surprins. Cu siguranță nu aveai de gând să mergi prin ploaie...

Adelaide se uită lung la el.

– Dacă fratele dumitale intenționa să meargă prin ploaie, da, m-aș fi pornit și eu. Dar lordul Carrington și Lady Helene au poposit

la un han la două ore distanță de aici. Pe vremea asta, înseamnă mai degrabă la patru ore distanță, ceea ce înseamnă că eu... Se uită în cele din urmă la grămada de mâncare din fața ei. Eu pot să mă îndop cu plăcinta cu carne frăgezită în bere a lui Gwen, să mă arunc în pat și să recuperez timpul mâine.

– Cum să nu! Gwen râse și îi făcu cu mâna unui băiat brunet din apropiere. Îl voi pune pe Wei să-ți ducă bagajele sus.

– O să plătesc și eu pentru camera mea, chiar acum dacă vreți, domnișoară Gwen, îi spuse el acesteia înainte de a-i arunca lui Adelaide o privire rece. Acum că mi-am primit banii înapoi.

Gwen deveni instant serioasă.

– Mă tem că nu mai avem camere, duce!

Clayborn se încruntă.

– Aveați una acum nici cinci minute când am intrat...

– Da, dar nu aveați bani atunci. Așa că am dat-o.

Privi în jurul său, uitându-se la fețele celorlalți – nu sosise nimeni de când ajunsese el.

– Cui?

Se așeză tăcerea, el înțelegând cam greu ce se întâmplase. Se uită la Adelaide, care arăta satisfăcută ca o pisică în fața unui castron cu frișcă.

– Pasărea care ajunge prima mănâncă viermele...

– Ar trebui să mă simt jignită dacă îmi compari camerele cu viermi, Adelaide Frampton, spuse Gwen înainte de a se uita la Clayborn. Există o mansardă caldă deasupra grajdului, dacă doriți.

– Nu este nici o cameră disponibilă, spuse el, întorcându-se spre Adelaide. Îți vine să crezi?

Ea ridică din umeri și luă o furculiță, începând să mănânce din plăcinta fragedă din fața ei.

– Este o singură cameră disponibilă, de fapt. Ultima cameră. Camera mea.

„Nu doar ultima cameră. Ultimul pat. *Patul ei.* Unde va dormi fără mine. În timp ce eu dorm în...", gândi el.

– În grajd atunci, duce? întrebă Gwen.

Clayborn avea impresia că făcea parte dintr-un joc numit „Enervează ducele". Nu-i plăcea asta.

Nu i plăcea nici felul în care Adelaide Frampton îl privea, ca și cum s ar fi așteptat ca el să facă scandal. Ca și cum se aștepta ca el să joace rolul omului care nu ar fi suportat o noapte de disconfort.

În grajd va fi bine, spuse el, bucurându-se de surpriza care se citi în ochii ei la răspunsul lui.

Excelent. O voi adăuga la nota de plată.

Îmi imaginez că voi plăti o sumă specială pentru fân.

Gwen îi făcu cu ochiul.

Moale ca un puf de gâscă, vă jur.

Doar ce e mai bun pentru pielea fină a ducelui, spuse Adelaide, zâmbind ironic.

Nu ar fi trebuit să o lase să îl tachineze. Nu ar fi trebuit să o lase să-i atragă privirea spre o piele de un alt fel, o piele frumoasă de culoarea piersicii, atât cât se vedea deasupra liniei rochiei ei de călătorie. Nu ar fi trebuit să-i lase cuvintele să-l facă să se gândească la cum ar fi atingerea pielii ei.

Ușa tavernei se deschise în spatele lui, lăsând să intre frigul vântului și al ploii de dincolo, amintindu-i că o călătorie nocturnă spre un alt han ar face noaptea asta să fie insuportabil de lungă. Fânul de la Hawk and Hedgehog era mai bun decât nimic.

– Sunt sigur că va fi bine, Gwen. Mulțumesc.

Gwen râse zgomotos, îl bătu pe umăr și se uită la Adelaide.

– Nu este cel mai rău duce pe care l-am avut vreodată aici, aș spune eu.

Adelaide ridică o sprânceană.

– Îl cunoști de prea puțin timp.

Chicotind din nou, Gwen se duse spre tejghea, iar Adelaide ridică furculița, înfigând un cartof rotund și băgându-l în gură. Se uită la el cum își înfuleca propria mâncare, urmărindu-i mișcările un timp îndelungat, încât el începu să se simtă inconfortabil sub privirea ei.

Clayborn puse furculița jos.

– Ce este?

– De ce îi urmărești pe fratele dumitale și pe Lady Helene?

Întrebarea ei fu o surpriză pentru el – genul care venea pe neașteptate și obliga oamenii să spună adevărul, fără să le dea prea mult timp de gândire.

– Pentru că fratele meu merită să fie fericit.

Ea aștepta mai multe argumente.

– Atât de simplu?

– Trebuie să fie mai complicat?

– Nu știu, spuse ea. Eu nu am frați.

– Nu ai avut pe nimeni care să te învețe cum să te urci într-un copac?

– Nu erau mulți copaci acolo unde am crescut eu, spuse ea, încet, iar el se miră.

– Nu ești verișoara Ducesei și fiica unui vicar de la țară, atunci?

Ea zâmbi.

– Nu sunt cel mai bun exemplu de fiică de vicar, într-adevăr, dacă ne gândim la ziua de ieri.

– Dacă ne gândim la ziua de ieri, aș zice mai degrabă că ai fost crescută în South Bank.

Ea se întoarse la mâncarea ei, luându-și timpul necesar ca să compună înghițitura perfectă pe furculița ei. Avea el dreptate? Fusese ea crescută acolo? Părea imposibil ca altceva să fie adevărat având în vedere felul în care se strecurase pe străduțe, de parcă locul fusese cartografiat pe pielea ei.

Mestecând gânditoare, ea îi răspunse în cele din urmă:

– Nu am avut un frate mai mare sau copaci în jurul meu, dar am avut o mulțime de acoperișuri și chiar mai mulți copii dispuși să-și arate abilitățile de cățărare. Până la urmă, acoperișurile și copacii nu sunt lucruri atât de diferite. Ambele oferă o priveliște mai bună.

O viziune îl străfulgeră – Adelaide Frampton pe un acoperiș din Londra, soarele apunând la orizont, transformându-i părul roșcat în flacără pură. Și apoi, fără să vrea, viziunea se schimbă, iar Clayborn era acolo, întinzându-se spre ea. Trăgând-o aproape. Mușcând-o ușor pe buza inferioară și strecurându-și limba în gura ei. Împietri instantaneu în fața imaginii acesteia, știind că realitatea ar depăși cu mult imaginația.

Dar era sigur că nu se va întâmpla niciodată. Își drese glasul, îndepărtând gândurile păcătoase. Ea merita mai mult decât sărutări pe docuri. Decât fanteziile din tavernele de la marginea drumului. Decât ceea ce îi putea oferi el. Acum nu era momentul să și-o imagineze pe Adelaide Frampton goală pe un acoperiș.

– Dar dumneata ai făcut asta? întrebă ea.

El se trezi din visare. Își drese din nou glasul.

Poftim?

Ea ridică o sprânceană și îi adresă un zâmbet complice.

– L-ai învățat pe fratele dumitale să se cațăre în copaci?

– Aa. Nu. Făcu o pauză. De fapt, Jack a căzut dintr-un copac când avea opt ani și și-a rupt brațul.

– Și dumneata unde erai?

El era în casă. Studia. Vrând să-l impresioneze pe tatăl lor, chiar dacă el murise cu un an în urmă. Vrând, chiar și atunci, să se asigure că se ridică la înălțimea moștenirii lui.

În schimb, nu fusese acolo când Jack căzuse din copac. Nu fusese acolo să-l ajute să ajungă în casă.

– Nici măcar nu am știut că se întâmplase asta până când nu a fost la doctor.

Jack se întorsese cu brațul în ghips, cu un zâmbet curajos pe față, gata pentru orice aventură nesăbuită care urma. Nu fusese dezamăgit câtuși de puțin. Dar Clayborn fusese.

– Ar fi trebuit să...

Făcu o pauză, uitându-se la ea în timp ce mesteca gânditor o bucată de plăcintă, uitându-se la felul în care ea îl privea cu acei ochi căprui enormi care chiar și în spatele ochelarilor păreau să vadă totul și să nu judece pe nimeni – și constată că nu se putea opri.

– Ar fi trebuit să fiu mai atent. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.

– Aveai... cât, optsprezece ani? spuse Adelaide.

El se uită imediat la ea, șocat de cunoștințele ei, înainte de a-și aminti că ea știa, desigur, acest lucru. Scria probabil în dosar. De acolo știa diferența de vârstă dintre ei.

„Ce altceva mai știa ea?"

Înainte ca el să poată întreba asta, ea adăugă:

– Abia dacă erai bărbat pe atunci.

– Suficient de bărbat ca să dețin acest titlu. Să conduc proprietatea, spuse el, auzind răceala din propriile cuvinte. Știind că era neplăcută. Poate că de aceea spuse și restul: Suficient de bărbat încât să știu că ar fi trebuit să am mai multă grijă de el. Făcu o pauză. Atunci și acum.

Doamne! De ce spusese toate acestea?

Ceva străluci în ochii ei. Înțelegere. Ceva asemănător cu mila. La naiba! Nu voia *asta*. „Nu spune nimic!" își dorea el în sinea lui.

Nu avu noroc.

– Merită să fie fericit.

Ea îi repetă cuvintele, iar el aprobă din cap, înainte ca ea să adauge:

– Așa că îl urmărești și încerci să mă împiedici să-i dezvălui secretele.

– Nu există în acel dosar secrete care ar trebui să-i oprească nunta, spuse Clayborn. Nimic care să-l împiedice să aibă un viitor solid și sigur ca soț al lui Lady Helene.

– Pentru că el este moștenitorul dumitale.

El încuviință.

– Pentru că este moștenitorul meu.

Ea mai înțepă un cartof cu furculița și îl flutură în aer în direcția lui în timp ce-l întreba:

– Ce te face să fii atât de sigur că nu te vei căsători și nu vei avea propriul copil care să te moștenească?

„Nu voi permite acest lucru", gândi el.

Fusese salvat de la a da un răspuns de către Gwen, care se întoarse, de data aceasta mai prietenoasă, mâna ei mângâind umerii lui Clayborn ca și cum el nu ar fi fost un duce.

– O, taverna mea e plină în seara asta. Ploaia a adus pe toată lumea în căutare de căldură. Și vorbăreți, de asemenea – atât de multe întrebări!

El deveni rigid din cauza familiarității ei și o privi pe stăpâna tavernei, cu șoldul ei lipit de umărul lui. Înainte ca el să poată insista asupra bunelor maniere, ea se așeză cu spatele la restul încăperii și se aplecă, făcând un spectacol din ștergerea blatului de mahon al mesei.

– Nu-i pot învinovăți. E cald aici, nu-i așa, Adelaide?

Nu era cald. Deloc.

Atenția lui Adelaide trecu de la el – fusese vreodată studiat cu atâta atenție? –, alunecând peste umărul lui spre ușă. Ceva se schimbase în privirea ei profundă și maronie, imposibil de observat pentru restul camerei. Observabil doar pentru el, pentru că avea un obicei teribil de a o analiza pe această femeie.

– Ce fel de întrebări? întrebă Adelaide, aparent calmă, deși nu era.

– Oameni care caută camere. Se întreabă dacă am loc în grajd.

Privirea pe care i-o aruncă lui Adelaide fu suficient de semnificativă pentru a atrage curiozitatea lui Clayborn.

Aceleași întrebări pe care le puneai și tu.

Ochii lui Adelaide priviră din nou în depărtare, ochi căprui, ageri în spatele ochelarilor, analizând încăperea și oprindu-se undeva în spatele lui, în direcția barului.

El vru să se întoarcă, să se uite în spate, să vadă ce-i captase ei atenția, dar ea se întinse spre el, mâna ei prinzându-i mâna, oprindu-l. Atenția lui fu acaparată de atingerea ei, inima începu să-i bată mai tare când simți degetele ei, moi și calde. Un impuls sălbatic îl împingea să-i ia mâna și să i-o sărute. Să-și treacă limba peste degetele ei. *Mai mult decât atât.*

Se foi pe scaun, visând în continuare cu ochii deschiși, nedorindu-și să se mai termine. În imaginația lui, urcau scările spre o cameră liniștită și un pat moale. Vedea cum părul ei roșu se răsfira atrăgându-i atenția. El reveni brusc la realitate și o văzu pe ea cum și își trase gluga pe cap, acoperindu-și parțial chipul.

– Vino cu mine în camera mea.

Ce naiba? Zarva din tavernă îl făcu să creadă că nu auzise bine. O înțelesese greșit, cu siguranță.

Chiar și Gwen părea șocată de ofertă.

– Ce?

– Să nu-i spui Ducesei!

Adelaide se puse în mișcare, se ridică de la masă, iar Clayborn se ridică și el din politețe.

Cealaltă femeie rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi spuse:

– Voi lua secretul în mormânt, evident.

– Ce legătură are Ducesa cu asta? întrebă el.

– Îi plac secretele, zise Adelaide.

Această invitație trebuia să rămână un secret. O noapte în camera ei. Singuri. Doar ei doi. Din cauza zgomotului, nu putea gândi clar. Dar putea simți dorința.

Cu toate acestea, încercă să reziste.

– Nu aș putea... Ar fi...

– Nu se cade, spuse Gwen în locul lui, iar el fu în același timp atât recunoscător, cât și enervat de cuvintele ei.

– Da. Asta era, zise el.

Adelaide era în picioare, scuturându-și fusta.

– Din câte mă cunoști, Gwen, crezi că sunt interesată de regulile bunului-simț? Va fi prea cald în grajd, iar ducele are nevoie de o noapte de odihnă decentă dacă vrea să țină pasul cu mine.

Clayborn ar fi pariat toată averea lui că nu era cald în grajd. Nu cu răcoarea pișcătoare care pătrundea în această tavernă de fiecare dată când se deschidea ușa.

– Aaa, spuse Gwen ca și cum era o prostie că nu se gândise și ea la asta. Corect! Mult prea cald pentru aristocrații sensibili.

– Eu nu sunt sensibil, spuse el.

– Prostii. Toți aristocrații sunt sensibili, spuse Adelaide și se întoarse spre cealaltă femeie, cu privirea ei fermă. Te vei ocupa de trăsura lui?

Gwen se îndrepta deja spre bar, unde băiatul pe care îl numise Wei stătea în picioare, gata să primească următoarele instrucțiuni. Clayborn se uită la Adelaide.

– Ce s-a întâmplat cu trăsura mea? Este o șaretă nouă.

– Daaa, nouă și frumoasă, spuse ea, ridicându-i farfuria de pe masă și dându-i-o. Făcută pentru viteză în oraș, nu pentru forță aici. Și inscripționată cu sigiliul ducal.

– Bineînțeles, spuse el. Îi aparține unui duce.

Ea ridică o sprânceană.

– Ar trebui să îngenunchez în semn de reverență?

El își mușcă limba din cauza cuvintelor ei provocatoare. Din cauza imaginii pe care o invocau – extrem de nepotrivită. Mai bine tăcea ca să nu o provoace mai mult, având în vedere limba ei ascuțită.

„Nu te gândi la limba ei!"

– Ducii nu dorm în căpițe de fân. Veți împărți camera cu mine. Și ne vom retrage *acum*.

Ea își ridică propria farfurie și se îndreptă spre scara care urca la etaj. Când observă că el nu o urma, se întoarse spre el, gluga mantiei acoperindu-i ochii în timp ce îl chemă:

– Excelență?

Formula de politețe îl trezi. Își îndreptă coloana vertebrală. Ceva se întâmplase, iar ea îi ascundea ce anume. Analiză taverna, fără să găsească nimic în neregulă. Un nou-venit luase loc la bar, cu spatele la ei. Fermierul și frumoasa lui deveneau din ce în ce mai indecenți. Trioul de femei tinere din colț râdea și striga după bere.

Ea clătină din cap, uitându-se la Gwen.

E prea cald aici jos.

Gwen încuviință.

Focul e de vină. E imposibil să găsești un loc confortabil.

Nu este deloc cald aici, spuse el, simțindu-se ca și cum ar fi fost într un spectacol de teatru fără să-și cunoască replicile.

Așa se simt uneori oamenii atunci când le este extrem de cald, spuse Adelaide, îndepărtându-se de la masă. Confundă senzația cu frigul.

– Asta este opusul a ceea ce se întâmplă, spuse el. Oamenii confundă frigul cu căldura. Își dau hainele jos și mor din cauza acestuia.

– Bărbatul ăsta vrea să-și dea hainele jos, Adelaide. Ar fi bine să-l duci sus înainte să-i deranjeze pe ceilalți, interveni Gwen.

Situația era imposibilă, el era sigur de asta. Deși nu ar fi trebuit să discute despre îmbrăcăminte în apropierea unor femei. Pur și simplu nu se făcea așa ceva.

Nimic din toate astea nu era normal, dacă stătea să se gândească mai bine.

Încremeni. Indiferent de jocurile pe care le făcea, el rămânea ducele de Clayborn. Erau lucruri pe care nu putea să le facă.

Adelaide abia se întoarse, cu fața umbrită de marginea glugii. *Ascunsă*. De ce? De *cine*? Într-o zi, avea să aibă ocazia să o privească pe această femeie la lumina zilei, fără bariere între ei, și să-i pună întrebări la care ea să răspundă.

– Acum, duce!

El clipi, nefiind obișnuit să primească ordine.

– Acum?

– Acum, spuse ea încet, înainte de a pleca, dispărând în mulțime, spre scările care duceau spre camerele hanului.

Nu ar trebui să facă nimic din toate astea.

Nu ar trebui să mănânce cu ea, sau să converseze cu ea, sau să o urmărească din han în han.

Și, *cu siguranță*, nu ar trebui să o urmeze prin cârciumă, până la o scară care îl ducea la camere private.

O cameră. O singură cameră privată. Și un pat.

Dar viziunea aia blestemată se întoarse. Acel pat. Adelaide în el, cu părul întins în valuri mătăsoase. Și era greu să refuzi ocazia de a o vedea în realitate.

Cu siguranță, el va *refuza*. Imediat ce va găsi cuvintele.

Imediat ce va termina cu imaginația.

Numai că în tavernă erau mai mulți oameni decât crezuse inițial, iar ea dispăruse deja, așteptându-se ca el să o urmeze.

„Nu", își spuse el. „Nu dispăruse. *Fugise*."

Ceea ce însemna că cineva o urmărea. Altcineva în afară de el.

Și el nu putea permite asta.

Capitolul 6

Când ajunseră la etajul hanului Hawk and Hedgehog, Adelaide încerca să-și explice bătăile puternice ale inimii ca fiind cauzate de pericolul prin care trecuse, acela de a fi descoperită.

Alfie Trumbull nu construise una dintre cele mai mari bande criminale din Londra fără să știe câte ceva despre urmărirea oamenilor în afara orașului. Dacă cineva avea o treabă murdară de rezolvat, Taurii Voinici se ocupau de ea – pentru un preț pe măsură.

Pentru că văzuse cum tatăl ei își construise imperiul bandiților, Adelaide veni cu ideea unei rețele de taverne sigure pentru Ducesă și prietenele ei. Acum, mai mult de douăzeci de hanuri o numeau pe ducesa de Trevescan patroană și erau administrate de Mithra Singh și de echipa ei de cârciumari și mesageri.

Bărbatul care punea întrebări jos – indiferent dacă lucra sau nu pentru Alfie – o neliniștise pe Gwen, iar atunci când menționase că punea aceleași întrebări ca Adelaide, mesajul fusese clar. Bărbatul din tavernă îi căuta pe Helene și pe Jack, la fel ca Adelaide. Dar el nu avea rețeaua de informatori a lui Adelaide și vestea că cei doi se aflau la un han aflat mai la nord, la două ore distanță.

Adelaide, pe de altă parte, știa acum că ea și Clayborn nu erau într-o întrecere amicală doar între ei doi până la Gretna, ci se întreceau și cu oamenii angajați de Havistock, ceea ce era mult mai periculos. Orice urmăritor care se respecta știa că Helene era cu John Carrington, fratele ducelui de Clayborn. Așadar, știau că dacă îl urmăreau pe Clayborn, ar fi ajuns în cele din urmă la fratele său.

Asta pe de-o parte. Acum, dacă îl mai găsesc pe duce și în prezența ei, vor face ușor legătura cu Spioana Relațiilor Nedorite, aflându-i identitatea.

Of, aristocrații ăștia îngreunau întotdeauna situația!

Mai ales aristocrații ca ducele de Clayborn, care atrăgea toată atenția cu umerii săi largi și cu atitudinea lui de om sigur pe el, de stăpân peste lumea întreagă.

Gwen avea să-i dea mâncare urmăritorului lui Helene, să-i dea băutură și să-i spună adevărul – că nu mai era nici o cameră liberă la acest han încă de dimineață și că nu văzuse nici un cuplu care să treacă pe acolo, grăbit spre Gretna Green. În grajd, sigiliul de pe trăsura ducelui fusese deja acoperit cu noroi, ca nimeni să nu-l vadă pe întuneric.

Doamne, omul acesta nu putea nici măcar să călătorească cu discreție!

Și el credea că se poate *amesteca* printre oamenii obișnuiți.

Îndreptându-se spre camera ei ascunsă de restul oaspeților, Adelaide își puse bătăile puternice ale inimii pe seama oboselii. Nu mâncase prea mult în acea zi și era obosită de la drum.

Își spunea că inima nu-i bătea așa de tare din cauza însoțitorului ei.

Nici din cauză că, după închiderea ușii, se aflau complet singuri, fără teama de a fi descoperiți.

La prima vedere, camera părea obișnuită, pregătită pentru orice călător care trecea pe acolo. Dar, ca în toate hanurile susținute de Ducesă, nu era nimic obișnuit în ea, aflată chiar deasupra sălii de mese a hanului, având o fereastră mare care oferea o vedere clară asupra drumului.

Camera, la fel ca alte douăzeci de camere din tavernele din Marea Britanie, nu era niciodată oferită călătorilor în trecere, cu excepția cazului în care călătorul sosea cu o referință din partea Ducesei... sau călătorul era unul dintre locotenenții de încredere ai Ducesei.

Adelaide ar fi putut sosi cu mult după ce ducele de Clayborn s-ar fi arătat la ușa hanului Hawk and Hedgehog, și el tot ar fi fost lăsat să doarmă în grajd.

Așa cum ar fi trebuit să fie în acea noapte.

Singură, ea ar fi rămas la masă, invizibilă. Și chiar dacă ar fi fost observată, nu avea nici o îndoială că se putea ascunde fără

probleme, că ar fi găsit un loc sigur, căci unii proprietari de taverne din inima Scoției ar fi ținut departe de ea pe oricine o urmărea – chiar și Taurii Voinici – făcând-o nevăzută.

Ducele de Clayborn însă nu se putea ascunde. El era un armăsar într-o turmă de oi. În momentul în care ar fi fost observat, oricine ar fi căutat-o pe Lady Helene ar fi știut că se afla pe drumul cel bun, ceea ce ar fi îngreunat misiunea ei, așa că Adelaide nu avea de ales. Trebuia să-l țină aproape.

Acesta era singurul motiv pentru care îl invitase în camera ei.

În interiorul camerei, ea își scoase mantia, agățând-o într-un cârlig de pe peretele de lângă ușă, luând farfuria din mâna lui, în timp ce își scoase și el haina. După ce așeză mâncarea pe o masă din apropiere, ea se întoarse și îl văzu stând în ușă.

– Nu ți-e foame?

– Nu.

Ea ridică din umeri și luă un păstârnac prăjit din farfurie. Mușcă din leguma delicioasă, mestecând puțin la ea.

– Mă gândeam că preferi să mănânci într-un loc mai retras.

– Nu în felul acesta. Nu cu dumneata.

„Eu sunt o greșeală în viața lui", se gândi ea.

Adelaide încercă să nu se simtă jignită de cuvintele lui.

– Atunci nu am ce să vă fac, duce. Poți să te întorci în tavernă. El rămase tăcut și nemișcat, iar ea adăugă: Eu am de gând să mănânc. A fost o zi lungă – chiar mai lungă pentru dumneata. Îți sugerez să faci la fel.

Ridicându-și farfuria, se așeză pe banca de la fereastra din spatele mesei, privind prin geamul pătat de ploaie spre aleea pe care nu se vedeau nici grăjdari, nici călători. Aveau să fie norocoși dacă drumurile erau practicabile dimineață.

– Dacă crezi că mă insulți prin faptul că nu iei masa cu mine, te asigur că nu reușești. Eu mi-am făcut un stil de viață din a mânca singură și uneori pe fugă.

Și zicând asta, luă o mușcătură enormă din plăcinta ei, întrebându-se dacă ducele mai văzuse vreodată o femeie mâncând în afara unei săli de mese formale.

– De ce? întrebă el.

Ea înghiți mâncarea delicioasă din gură și se adresă farfuriei sale.

Poate să vorbească, mare minune!

Din nou sunt tratat precum creatura lui Shelley[1], mormăi el.

Ea se uită la el atunci, curioasă.

Din nou?

De ce ți-ai făcut un stil de viață din a mânca singură?

Lui Adelaide nu-i plăcu tonul întrebării lui. Nu s-ar fi supărat tare dacă ar fi simțit milă în întrebarea lui, chiar dacă asta arăta că el o vedea mai vulnerabilă. În acel caz, ea s-ar fi arătat mândră și ar fi fost dornică să-i arate contrariul. Dacă întrebarea lui ar fi exprimat dezgust, de parcă a fi singură era ceva de rău, atunci ea nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar, în schimb, el vorbi cu indiferență. Fusese doar... o întrebare.

Și asta o făcu pe Adelaide să simtă ceva ce ura.

Rușinea.

Nu mă deranjează, spuse ea.

În regulă.

Nu mă deranjează, insistă ea, ca și cum ar fi avut ceva de dovedit. Sunt obișnuită să fac lucrurile singură. Prefer asta, sincer.

El o privi cu atenție și ea căută să găsească un semn în privirea lui, o reacție, dar nimic.

Adelaide ridică din umeri și mai luă o gură de plăcintă.

– Mai bine să mănânci singur decât cu o persoană care e dispusă să te arunce la câini, spuse ea. Când ești singur, nu ești dator nimănui și nimeni nu are așteptări de la tine. Nu te temi niciodată că nu te vei ridica la înălțimea așteptărilor.

Urmă o tăcere lungă – suficient de lungă ca Adelaide să se simtă stânjenită, așa că se dedică mâncării. După un timp care păru o eternitate, el se depărtă de perete și traversă camera, alăturându-se ei, luând câteva îmbucături în tăcere înainte de a spune:

– Mi-e greu să cred că nu te ridici la înălțimea așteptărilor cuiva.

Îi făcu plăcere remarca lui.

– Vorbești așa pentru că ești nevoit. De mine depinde dacă dormi în camera asta sau în grajd.

El zâmbi, iar ei îi plăcu prea mult zâmbetul lui. Încercă să alunge gândul.

[1] Referire la romanul *Frankenstein* de Mary Shelley

– Oricum, există ocazii în care mănânc cu alți oameni. Cu prietenele mele. Am fost la dineuri, la unele erai chiar și dumneata. Deși probabil că nu îți amintești.

– Bineînțeles că-mi amintesc.

Spuse asta cu un alt ton. Părea jignit, iritat, ofensat.

– Eu..., începu ea și se opri. Mă mir. Nu ai fost tocmai politicos cu mine atunci.

– Domnișoară Frampton, spuse el.

Ea nu se putu abține să nu râdă de formalitatea aceasta, având în vedere că se aflau într-un dormitor la un han de provincie aflat la kilometri distanță de orice oraș. Formalitatea nu își avea locul aici.

– Te-am împiedicat să îți faci un dușman puternic – lordul Coleford era un om periculos.

Ea râse.

– Crezi că nu știam asta?

– Știu că știai. Întotdeauna am bănuit că dumneata ești motivul pentru care el își va petrece restul zilelor la închisoarea Newgate.

– Omul și-a ucis mai multe soții. De aceea își va petrece restul zilelor la Newgate.

– Mulțumită dumitale și grupului... Cum vă numiți?

Ea ezită, neplăcându-i faptul că el o observase. Nu era obișnuită cu asta.

– Nu știu. La cine te referi?

– V-am văzut, spuse el. În seara aceea, la cină, erați doar trei. Lady Imogen nu era acolo. Dar deseori sunteți patru. Și apoi, aseară, m-am gândit că s-ar putea să fiți mai multe.

Erau mai multe. Ducesa. Imogen. Sesily. Maggie. Celelalte.

– Prietenele mele, zise ea.

Scotland Yard le numea „Frumoase și diabolice". Ziarele aveau multe alte nume pentru ele: „Gașca Rochiilor", „Haosul Crinolinei", „Muselina Buclucașă".

– Nu par să îți fie doar prietene. Par mai mult decât atât. Genul de prietene care pot distruge un conte dintr-un capriciu.

– Nu a fost un capriciu, spuse ea, deși știa prea bine că nu trebuia să se dea de gol, știind că risca mai mult decât era rezonabil, pentru că nu era doar ea implicată.

Nu, nu-mi imaginez că a fost. Îmi imaginez că a fost ceva bine planificat. În liniște, fără să fie nevoie de discursuri frumoase în parlament.

În liniște, până când trebuie să se facă destul zgomot pentru a schimba ceva, fu ea de acord. Îi întâlni privirea. „În liniște", totuși, destul de tare încât ai auzit.

Acest om, care văzuse totul. Care observase totul.

Care o observase pe ea.

Secretul dumitale este în siguranță cu mine, spuse el, cu ceva asemănător cu admirația în ochi, iar ea îl crezu.

Chiar dacă n-ar fi trebuit.

Era periculos.

Oricum, nu sunt sigur că înțeleg toată amploarea secretului.

Este vorba de prietenie, spuse ea, cu fermitate.

Adelaide nu vorbise niciodată cu nimeni despre prietenele ei și nici nu ar fi trebuit să vrea să o facă. N-ar fi trebuit să vrea ca el să înțeleagă. Totuși...

Ele au fost primii oameni care m-au făcut să simt... că nu sunt singură. Deși nu mă asemăn cu ele – nu am titluri nobiliare ca Ducesa, nu sunt bogată ca Sesily, nu... ei bine... nimeni nu seamănă cu adevărat cu Imogen.

Lady Imogen e cea care seamănă cu un tobogan spiralat de la un bâlci, unul care îți dă fiori.

- E o fată strașnică!

Adelaide zâmbi, gândindu-se la prietena ei nebunatică.

– Una nu o exclude pe cealaltă, spuse el, schițând un zâmbet.

Rezistând imboldului de a spune mai multe, Adelaide își drese glasul și își ajustă ochelarii.

– Nu știu ce ai observat la noi, dar nu e ceea ce crezi.

Un zâmbet secret joacă pe buzele lui.

– Am observat că atunci când oamenii influenți cad, voi sunteți adesea prin preajmă.

Bineînțeles că asta a observat.

– Asta nu te îngrijorează? Ești un om influent.

O privi o clipă înainte să-i răspundă.

– Nu sunt îngrijorat. Dar poate că aș avea motive întemeiate să fiu, deoarece ruperea logodnelor nu este nici pe departe cel mai periculos lucru pe care îl faci, domnișoară Frampton. El se mai gândi

un pic. Deși în prezent alergi prin Marea Britanie, singură, pentru a face exact asta.

– Nu singură, spuse ea fără să se gândească.

După ce rosti aceste cuvinte, se îmbujoră și lăsă capul în jos, apoi luă încă o gură de mâncare, știind că el îi urmărea fiecare mișcare. Ignoră faptul că atenția oferită de el îi făcea plăcere.

– Să îți spun ce mai cred eu? întrebă el, continuând să vorbească doar după ce ea încuviință din cap. Nu cred că îi urmărești pentru a rupe logodna. Fratele meu poate că este un măgar uneori și cu siguranță ar putea fi numit prost în alte momente, dar nu i-ar face niciodată rău lui Helene. Clayborn se aplecă un pic peste masă. Și cred că știi asta.

Ea fu surprinsă, dar nu arătă acest lucru.

– Ce te face să crezi asta?

Una dintre sprâncenele lui întunecate se ridică.

– Am fost atent, Adelaide Frampton. Când ai auzit că fratele meu și Lady Helene se îndreptau de la Londra spre Gretna, nu ai fost șocată, nu ai fost furioasă și nu te-ai speriat. Din contră, ai fost ușurată.

Avea dreptate. A fost.

Și el observase asta.

– Într-o zi, sper că vei găsi calea de a-mi spune de ce, zise el. Dar nu îți cer să-mi dai acum un semn că această speranță nu e deșartă. Și nici nu îți cer bani, putere sau răzbunare. În schimb, te întreb dacă mă lași să iau cina cu dumneata. Ca nici unul dintre noi să nu fie singur.

Și, după două zile în care se gândise că bărbatul acesta era periculos, acela era momentul în care el devenise de-a dreptul înspăimântător, căci îi oferise ceva ce ea nu putea refuza. Companie.

Mâncară împreună, larma de la taverna de dedesubt răzbătând slab. Adelaide îl privi cu coada ochiului până când nu se mai putu abține să nu vorbească.

– La conacul Havistock, l-ai numit pe John moștenitorul dumitale.

El se uită la ea cu ochii lui ca o zi albastră și senină.

– Jack este moștenitorul meu.

– Pentru că nu ai planuri de căsătorie.

– Corect.

De ce nu?

Era întrebarea la care evitase să răspundă la parter. Clayborn se lăsă pe spătarul scaunului și o privi pentru o clipă.

Te oferi dumneata?

Ce? Nuuu. Ce?

Doar nu credea cu adevărat că ea s-ar mărita cu el...

Adelaide, spuse el, cu un zâmbet strengăresc pe care ea îl detesta pentru că îi plăcea prea mult. Glumesc, dar îți mulțumesc că m-ai pus în banca mea, rănindu-mi mândria.

Nu am vrut să spun că nu ești o partidă bună, se grăbi ea să spună.

Mulțumesc.

Adică, ești *un duce*.

El încuviință din cap.

Un duce care crede în dragoste... sau cel puțin așa spui.

Ceea ce, în mintea lui Adelaide, îl făcea să semene cu o creatură mitologică.

Cred că fratele meu este îndrăgostit de Lady Helene, asta da.

- Și asta e de ajuns?

– Cum domnișoara îl iubește la rândul ei, voi face tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Spuse asta cu o certitudine fermă, ca și cum nu era mare lucru, dar pentru Adelaide era cel mai frumos lucru pe care îl auzise, admirând omenia lui. Ea îl întrebă:

– De ce ești așa sigur că se iubesc?

El se întoarse la mâncarea lui, vorbind cu ochii în farfurie.

– Pentru că am fost martor la asta.

Ea fusese mișcată de sinceritatea răspunsului său, așa că o luă gura pe dinainte:

– Și nu îți dorești să trăiești și dumneata astfel de sentimente?

Tăcerea se așternu între ei, încărcată de ceva ce Adelaide nu putea identifica. Ceva care o făcea să se jeneze, ca și cum ar fi întrecut măsura. Ceea ce, desigur, era adevărat. Dacă ducele de Clayborn își dorea sau nu să simtă dragostea nu era absolut deloc treaba ei.

– Ei bine, spuse ea, când devenise clar că el nu avea de gând să răspundă. Sunt sigură că multe domnișoare de viță nobilă și perfecte din toate punctele de vedere s-ar căsători cu plăcere cu dumneavoastră și ar produce o grămadă de moștenitori.

– Aș prefera să nu fiu în vizorul Spioanei Relațiilor Nedorite.

Ușoara tachinare din cuvintele lui o făcu să se mai relaxeze, revenind la normal. Deși nu știa dacă se simțea vreodată „normal" când era cu el.

– Este ceva ce ar trebui să știu despre dumneata, Henry Carrington, duce de Clayborn, impecabil de educat, incredibil de erudit, suficient de chipeș încât să le faci pe tinerele doamne din Mayfair să-și miroasă sărurile ca să nu leșine, și un adevărat erou pentru oamenii de rând?

El se încruntă.

– Nu-mi spune așa.

– Chipeș?

– Erou, spuse el plin de dezgust.

– Ziarele te numesc astfel, spuse ea. Le plac cuvintele dumitale frumoase. Se spune că vei schimba lumea.

– Un scop demn de urmat, nu?

– Absolut, recunoscu ea. Dar nu o poți face din parlament.

– Nu te interesează politica, din câte văd.

– Sunt o femeie care trăiește în această lume, Excelență. Existența mea este politică, fie că îmi pasă sau nu. Nu este vorba de politică, ci de politicieni.

El aprobă din cap.

– Nu crezi că putem face schimbări.

– Cred că grupurile mari de oameni puternici au puține motive să facă schimbări. Tăcu o clipă. Deși trebuie să recunosc că discursurile dumneavoastră sunt frumoase.

Și chiar erau. Odată, ea fusese în tribuna din Camera Lorzilor când el vorbise despre exploatarea muncii copiilor, despre copiii născuți în medii defavorizate, fără titluri nobiliare – atunci el aproape că o dăduse pe spate. Exprimase multă furie în discursul lui, și pe bună dreptate. Adelaide recunoscuse acea furie, căci o simțea și ea.

Nu că ar recunoaște asta.

– Sunt frumoase, dar nu sunt de ajuns, spuse el.

Ea ridică din umeri și mai luă o gură de plăcintă.

– De ce vorbești când trebuie să acționați?

– Mărturisesc că și eu mă gândesc la asta uneori. El se lăsă pe spate în scaunul său. Înseamnă că dosarul acela conține destule despre mine, până la urmă.

Nu am nevoie de un dosar ca să știu ceva despre dumneata, domnule. Trebuie doar să fiu abonată la ziarul *News*.

Și dacă ai fi fost angajată să mă cercetezi? Ziarul ar fi fost suficient?

„Dar cine și de ce ar vrea să fii cercetat?" se gândi ea.

Luă o îmbucătură, ca să nu spună cu voce tare ceea ce gândise. Mestecă încet și înghiți.

Toată lumea are secrete. Chiar și eroii, spuse ea în cele din urmă.

Adelaide citi în ochii lui că fusese deranjat de ceva. Se simți triumfătoare. Poți să o scoți pe Adelaide din South Lambeth, dar nu poți să scoți hoața din Adelaide. Ea își dădu seama că ducele de Clayborn ascundea ceva. Un secret.

De ce te-ai oferit să împarți această cameră cu mine?

Nu putea să-i spună adevărul. El nu părea genul de om care să suporte să fugă de un dușman atunci când ar putea lupta cu el. Într adevăr, îl văzuse luptând cu oameni mai puternici și mai voinici decât el, fără ezitare.

Asta în primul rând. În al doilea rând, motivul pentru care ea îl invitase aici nu era, până la urmă, bărbatul acela din tavernă care era în căutarea unei fete ce se afla în siguranță în brațele iubitului său, la doar două ore distanță de acest loc, pe vreme asta ploioasă și rece.

„Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el", își aminti ea cuvintele lui.

Povestea vieții lui, felul în care Clayborn era dispus să-și sprijine pe fratele, ca un frate mai mare, responsabil, grijuliu, cumsecade. Ducele avea sentimente nobile și era sincer.

Dar nu era sincer în totalitate. Avea un secret, un secret suficient de valoros încât fusese furat de Alfie Trumbull și pe care ducele însuși voia să-l recupereze.

Punându-și farfuria pe masă, Adelaide se duse la geanta ei așezată pe o băncuță joasă, la capătul patului. Conștientă că el o privea atent, ea o deschise și căută înăuntru, până când găsi ceea ce căuta.

Întorcându-se spre el, ea așeză dosarul fratelui său pe masă. Deasupra, plasă cutia din lemn de stejar, apoi își luă farfuria, se așeză la loc pe scaun și începu să mănânce din plăcintă. Se uita la felul în care el încerca din răsputeri să nu se năpustească asupra lor.

El se uită în ochii ei.

– Mi le dai înapoi.

Ea înclină capul într-o parte.

– Poate.

Se citea suspiciunea pe fața lui.

– În schimbul unei sume de bani.

– Sau poate din bunătatea inimii mele, de ce nu?

El pufni, nu suficient pentru a râde, dar suficient pentru ca ea să se întrebe cum ar suna râsul lui.

– Nici o șansă.

Ea arătă cu furculița spre cutie.

– Deschide-o și dosarul este al dumitale.

Zâmbetul îi pieri de pe față.

– Nu.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Interesant! Deci, orice ar fi înăuntru... este mai prețios decât dosarul fratelui dumitale?

„Fascinant", continuă Adelaide în sinea ei.

El ezită să răspundă, în mod clar detestând faptul că îi dăduse mai multe informații decât intenționase prin simplul fapt că îi refuzase cererea să deschidă cutia.

– Ceea ce este înăuntru este *un lucru privat*.

Era a doua oară când folosea aceste cuvinte ca să descrie conținutul cutiei. Ea lăsă jos farfuria și luă cutia, inspectând-o, apoi spunând satisfăcută:

– Atunci cutia *poate* fi deschisă.

– Da.

Cuvântul îi fusese smuls, parcă cu forța.

Ea întoarse cutia pe toate părțile, căutând ceva.

– Atunci trebuie să existe o cheie.

El o privi un timp îndelungat, dar nu mai avea stare. Veni să stea lângă ea și o întrebă:

– Vrei un indiciu?

– Știu foarte bine că nu îmi vei da unul pe gratis.

El se arătă nedumerit.

– Dar care ar mai fi distracția atunci?

– Nici una.

Știa asta foarte bine. Trebuia să dea ceva la schimb.

Și atunci ce? continuă ea. Spuneți-mi care ar fi prețul.

Să mi răspunzi la întrebări.

Asta ar putea fi extrem de costisitor. Totuși, ea se aventură în joc.

Asta e tot?

Da. Pentru fiecare întrebare la care răspunzi cu sinceritate, îți voi da un indiciu pentru a deschide cutia. Iar când o vei deschide, eu voi primi conținutul ei. Și dosarul.

Ea nu înțelegea.

Păi, și eu ce primesc?

Satisfacția de a ști cum să deschizi cutia.

Auzind răspunsul lui îngâmfat, de parcă ea nu merita un premiu mai mare, Adelaide fu năpădită de dorința de a-i demonstra câteva lucruri.

Nu avea cum să vorbească serios, decât dacă întrebările ar fi fost de genul celor la care ea nu ar fi răspuns cu sinceritate. Dar Adelaide se prezentase în fața magistratului de mai multe ori în viața ei, așa că știa cum să țeasă o poveste. Se va descurca oricum.

– Câte întrebări?

– În funcție de câte indicii ai nevoie.

Ea încuviință din cap.

– Continuă, atunci!

– De unde știi unde este fratele meu?

– Adică de unde știu unde este în momentul ăsta?

– Da.

– Cum de dumneata nu știi? Doar știai că fugise cu fata.

El aprobă din cap.

– Am știut, dar aflasem cu puțin timp înainte să afli dumneata. Un bilet scris în grabă, primit cu câteva momente înainte de a fi chemat la conacul Havistock.

Ea încuviință din cap. Avea sens. Helene și Jack plecaseră repede și, dacă bărbatul de la parter era un indiciu bun, plecaseră chiar la timp ca să scape de vânătoarea tatălui ei.

În schimbul adevărului lui Clayborn, ea oferi puțin din adevărul ei.

– Cuplurile care se îndreaptă spre Gretna Green sunt rareori inteligente în ceea ce privește alegerile lor. Aleg în mod regulat viteza în detrimentul siguranței și abia dacă își acoperă urmele – asta

le cauzează eșecul. Ar fi putut să se oprească aici, dar mai adăugă: Fratele dumitale și Lady Helene aveau doar câteva opțiuni pentru noaptea aceasta. Spioana Relațiilor Nedorite are o rețea de mare anvergură cu informatori în fiecare han. Nu sunt greu de urmărit. Îi vom prinde mâine.

– Noi? întrebă el.

Ea își mușcă limba.

– *Eu* îi voi prinde. Vei ajunge și dumneata în cele din urmă, sunt sigură.

Buzele lui se strâmbară și de aceea ea se uită la gura lui. Sau poate avea legătură cu lumina slabă, cu focul cald și cu faptul că se aflau împreună într-un dormitor. Sau poate pentru că își amintea constant de senzația buzelor lui pe buzele ei atunci când se sărutaseră.

„El a spus atunci că nu trebuia să facă asta!"

Se forță să-și amintească cuvintele lui după ce o sărutase, să-și amintească de faptul că el numise acel sărut o greșeală.

El îi făcu semn spre cutie.

– Dacă aplici presiune pe două colțuri opuse, vei putea să rotești un panou exterior.

Un val de entuziasm o străbătu în timp ce se juca cu cutia din lemn de stejar, învârtind-o în aer de mai multe ori, apoi grăbindu-se să urmeze instrucțiunile lui. După o primă încercare eșuată, găsi colțurile care activau puzzle-ul și – *o rotire*. Se uită la el.

– Uimitor!

Simțea cum el o privea mai atent decât înainte.

– Hmmm.

Nu era prima dată când el murmura așa, de data asta parcă aprobând cuvintele ei și... recunoscându-i abilitățile.

N-ar fi trebuit să-i placă.

Erau prea multe lucruri la acest bărbat care nu ar fi trebuit să-i placă.

Și totuși, nu se putea opri.

– Dumneata ai făcut asta?

– Nu.

– Ce urmează? întrebă ea, cu degetele pipăind cutia, în căutarea unor noi locașuri sau butoane.

Și acolo unde nu avusese acces înainte se afla o mică crestătură. Abia sesizabilă. Scoase un mic sunet de încântare și o cercetă. Apăsând, trăgând.

Îi veni o idee și luă furculița în mână.

Nu!

Cuvântul era ferm, insistent, nu putea fi ignorat. Ea se opri și se uită spre el.

Nu?

Nu, spuse el, ca și cum ar fi fost de ajuns.

Îl o puse jos.

Deci... ce?

O altă întrebare.

Sau continui să mai încerc ceva.

El aprobă din cap.

Sau continui să încerci orice vrei. Dar s-ar putea să nu ți-o mai las mult timp să te joci cu ea, acum că știu unde este și că suntem obligați să stăm împreună pentru seara asta.

Cuvintele lui o enervară. Nu se uită spre pat, în ciuda faptului că oboseala îșI spunea cuvântul.

El se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele la piept.

-Să mai pun o întrebare? Să grăbesc lucrurile?

Ea aprobă din cap. Încă una. Încă una și va pune capăt acestui joc, care devenea din ce în ce mai periculos.

– Sunt o carte deschisă.

– Nu, Adelaide.

Numele ei. I-a spus pe nume!

– Nu ești deloc ca o carte deschisă. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat jos?

Ea nu tresări. În schimb, îl fixă cu o privire rece.

– Ce e în cutie?

El ezită și, deși ei îi venea greu să creadă, el părea că-i va răspunde.

– Nimic care să te facă să dai bir cu fugiții din camera asta.

– Nu știu ce vreți să spui, zise ea. Și eu nu am fugit de nicăieri.

El spuse pe un ton dezaprobator:

– Eu nu îți dau indicii în schimbul minciunilor. Ceva în acea cârciumă te-a neliniștit, Adelaide Frampton. Și nu pari genul de femeie care să se sperie ușor. Ce a fost?

Ea clătină din cap, căci nu putea să-i spună. Nu putea avea încredere în el. Trebuia să se gândească la Helene, la pericolul în care

se afla aceasta, la faptul că ea trebuia să o protejeze. Nu avea încredere că el nu va sta în calea planului ei, dacă ar ști adevărul.

– Nu a fost nimic.

El se ridică brusc de pe scaun, revenind la locul lui de la ușă, stând cu spatele la ea. După câteva momente de liniște o întrebă:

– Ești în pericol?

Bineînțeles că asta întrebase.

– Nu.

Se uită peste umăr.

– Dar vei fi?

– Din cauza a ceea ce am făcut noi ieri, acum sunt pe urmele mele câțiva Tauri Voinici, Excelență. Da, cred că aș putea fi din nou în pericol într-o zi.

El oftă frustrat din cauză că ea ocolea răspunsul, acceptă tacit faptul că ea nu avea de gând să-i spună cât de gravă era de fapt situația. Se întoarse cu fața spre ea, încrucișându-și brațele la piept.

– Îmi dai lumea peste cap!

Ea se simți flatată, căci nimeni nu-i mai spusese asta vreodată.

– Și mi se pare culmea, continuă el, că îți imaginezi că ești greu de găsit.

– Cum m-ai găsit aici?

– Am crezut că eu pun întrebările.

Ea mai puse o dată cutia pe masă.

– E rândul meu. Cum m-ai găsit în seara asta?

– Am căutat mai întâi în alte trei hanuri. Era al naibii de frig și ploua al naibii de tare.

– Și dacă nu eram aici? Ai fi renunțat?

– Nu, Adelaide, spuse el, nu aș fi renunțat.

Răspunsul lui o neliniști. Clătină din cap ca și cum ar fi putut să alunge senzația aceasta, să șteargă cuvintele lui din mintea ei.

– Din cauza cutiei și a fratelui dumitale.

– Hmmm.

Deci, era doar parțial adevărat. Ca un cuvânt pe pergament, șters de ploaie.

– Și de unde ai știut să mă găsești în Covent Garden? La The Place?

Evită să numească acel loc „acasă" El nu avea nevoie să știe prea multe. Adelaide nu voia ca el să știe că ea locuia acolo, singură

în apartamentul cu două camere, având drept companie doar vuietul tavernei de dedesubt.

– Crezi că ești singura care are acces la informații?

Ea îl privi printre gene.

– Nu-mi place ca informațiile despre mine să fie răspândite fără permisiune.

El ridică o sprânceană, uitându-se la dosarul de pe masă unde se aflau informațiile despre fratele său, împărtășite cu Lady Havistock.

– Ce ciudat! Noi, ceilalți, ne bucurăm destul de mult de asta.

Ea nu se prefăcu că nu înțelege.

– Informațiile pe care le am eu urmează să fie folosite împotriva oamenilor care merită asta.

– Fratele meu nu merită.

– Nu, nu merită.

Amândoi au fost surprinși de acest răspuns.

– Când ți-ai dat seama de asta?

– Ieri, la conacul Havistock.

Când își dăduse seama că Jack, Lord Carrington, se apucase să se bată pentru Taurii Voinici ca să o țină pe Lady Helene în siguranță. Era un om cumsecade care făcea tot ce putea să protejeze femeia pe care o iubea.

Cumsecade, la fel ca fratele lui.

– Și totuși, ești pe urmele lor în continuare. Ca să rupi logodna.

„Nu din acest motiv", gândi ea, dar spuse:

– Da.

– De ce?

Pentru că un om îngrozitor urmărea o fată nevinovată. Iar „Frumoasele" trebuiau să o țină în siguranță. Iar Spioana Relațiilor Nedorite era cel mai bun instrument din arsenalul lor. Dar acestea erau secrete pe care ea nu avea voie să le spună. Singura variantă la care se gândise era:

– Pentru că fratele dumitale nu este cea mai importantă piesă din acest puzzle.

Trupul său deveni rigid și o expresie serioasă i se așeză pe chip, brațele lui fiind încrucișate la piept ca o armură, în timp ce se sprijinea cu spatele de ușă.

– Și aici ne contrazicem.

Ea ridică bărbia, ținându-se mândră, ignorând felul în care o afectaseră acele cuvinte simple, lipsite de furie și pline de adevăr.

– Nu este nici prima și nici ultima dată când mă voi afla în conflict cu bărbați puternici. Ar fi trebuit să se oprească acolo, căci el nu trebuia să știe mai multe. Doar că ea adăugă: Mi-am petrecut o viață întreagă în dezacord cu bărbați puternici.

Ea se aștepta ca el să se certe cu ea, să-i spună că fratele lui era diferit, că el era diferit, că ei erau de încredere. Să o preseze să spună mai multe. Era un joc pe care îl cunoștea bine.

Vorbele lui totuși nu urmară scenariul din mintea ei.

– Nu în noaptea aceasta.

Ea se încruntă.

– Ce?

– Mâine-dimineață începem din nou. În noaptea asta, nu ne mai contrazicem.

Imposibil.

– De ce nu?

– Pentru că suntem aici, în această cameră, împreună. Și orice te-a neliniștit în tavernă, *oricine* te-a neliniștit.... În noaptea asta... va trebui să treacă mai întâi de mine.

Dacă ei i s-ar fi dat înainte șansa să vină cu vreo zece variante ale răspunsului său, acesta nu ar fi fost pe listă. Dar nu putea să nege cât de mult îi plăcea promisiunea din acele cuvinte, o promisiune pe care nimeni nu i-o mai făcuse până atunci.

Promisiunea că o va proteja, nu din alt motiv decât pentru că putea să facă asta.

Bucuria înflori în inima ei, fără să fie chemată, nedorită. Cine era acest bărbat, până la urmă? Ce era acest joc?

– Nu sunt o domnișoară la ananghie.

– Nu te contrazic. Am văzut pumnalul pe care îl ții legat de coapsă.

Arma în cauză se simți parcă mai grea.

– Și totuși, stai de pază de parcă aș fi la ananghie.

Urmă încă o tăcere lungă, suficientă pentru ca Adelaide să se întrebe dacă terminaseră pentru noaptea asta, ca să se ridice și să se ducă spre geanta ei, nerăbdătoare să își găsească o ocupație, sub privirea lui vigilentă.

– Tatălui meu îi plăceau puzzle-urile.

Aceste cinci cuvinte fură de ajuns pentru o revelație, fură un dar de la ducele de Clayborn, care, chiar și atunci când vorbea despre dragoste, nu dezvăluia nimic din inima lui.

Ea stătu pe loc, uitându-se la el.

El a făcut cutia!

Ducele nu era nevoit să răspundă, căci ea avea dreptate, iar asta explica o serie de lucruri, printre care de ce se aventurase ducele de Clayborn în South Lambeth, deghizat. Conținutul cutiei avea o valoare care era mai presus de orice bogăție. Era, așa cum spusese el, un lucru privat.

Și mie îmi plac puzzle-urile, adăugă el, iar ea încuviință din nou din cap. El se depărtase de perete. De aceea te-am urmărit de la depozit până la docuri, până la Covent Garden. De aceea te-am urmărit până la acest han de la capătul pământului.

Ei, haide, suntem la doar o zi de mers cu trăsura de Londra.

Dar aici jucăm după alte reguli, nu-i așa? Cuvintele lui erau liniștite, în timp el venea mai aproape. Am putea la fel de bine să fim pe cealaltă parte a planetei.

Ea începea să regrete că îl îndemnase să plece de la locul lui de lângă ușă, căci mișcările și mersul său îi făceau inima să bată mai tare și mai repede. Doar faptul că el era un pic mai aproape de ea îi dădea deja amețeli. Ceea ce era o prostie, desigur.

Doar că îl vedea clar în fața ei, înalt și tonifiat – nu ca orice aristocrat pe care îl mai văzuse vreodată. Aristocrații trebuiau să fie mai scunzi și mai slabi și mai înzorzonați. Trebuiau să fie sperioși, lași și plângăcioși. Se pare că nimeni nu-l informase pe ducele de Clayborn despre asta.

Ea își ținea spatele drept și se străduia din răsputeri să nu-și dezvăluie fluturii din stomac.

– Îți mai este foame? întrebă ea.

– Da. Totuși, el nu se opri la masă, ci o ocoli, venind aproape de ea, pantalonii lui aproape atingând fusta ei.

Ea se ridică în picioare.

„Mâncarea! Mâncarea era o soluție!" gândi ea și apoi spuse cu voce tare:

– Legumele rumenite în cuptor sunt destul de...

– Am observat.

El îi tăie calea, punându-se fix în fața ei. Și apoi nu se mai mișcă.

Ea simți un fior pe șirea spinării. De ce, Doamne?

– Mâncarea dumitale se răcește.

– Îmi plac puzzle-urile, spuse el.

Ea schiță un zâmbet.

– Dar nu puteți mânca un puzzle.

El zâmbi ironic.

– Hmmm.

Sunetul acela o făcu să se înfierbânte. Adelaide trase adânc aer în piept...

El auzi asta, o sprânceană întunecată ridicându-se într-un arc perfect.

– Ți-am promis că îți voi da indicii despre cutie dacă îmi spui adevărul... și cred că respirația... s-ar putea să fie cel mai sincer lucru din partea dumitale în noaptea asta.

Și apoi el ridică mâna, îndreptând-o spre ea.

Ea rămase nemișcată, așteptând atingerea lui, respirația ei devenind neregulată.

– Ce ai spus la parter? întrebă el, cu vocea lui groasă și virilă. E cald aici?

Acelea erau cuvinte de cod. Adelaide avu sentimentul că și acum tot cuvinte de cod erau, dar un altfel de cod, unul pe care ea nu-l înțelegea.

– Chiar așa este, continuă el. Ești îmbujorată.

Degetele lui îi atinseră obrazul, iar ea simți cum pielea îi luă foc.

– Uite cât de roșii sunt!

O atinse cu degetele de-a lungul maxilarului, de-a lungul liniei gâtului, până la lanțul de aur care atârna mereu în jurul gâtului ei, apoi mai jos, pe spate, sub țesătura rochiei. Mâna lui zăbovi acolo, iar ea se întrebă dacă el va ridica lanțul, dacă va trage pandantivul de acolo de unde zăcea, ca un secret pe pielea ei.

Când atingerea lui se mută din nou, urmărind încă o dată lanțul, înapoi la baza gâtului, ea închise ochii, conștientă de felul în care inima îi bătea cu putere.

– Iar acesta... El desenă un mic cerc pe pielea ei, acolo unde pulsul ei se simțea cel mai tare, trădând-o. Acesta este cel mai sincer moment din noaptea asta.

Ochii ei se deschiseră, întâlnindu-i pe ai lui, care deja o priveau, așteptând ca ea să se uite la el, strălucind de la cunoașterea faptului că el trezise ceva în ea. *La naiba!*

El își retrase mâna. *La naiba!*

La naiba!

– Cutia nu are cheie, spuse el încet. Dacă o forțezi, se va bloca. Nu va exista nici o modalitate de a accesa informațiile dinăuntru. Dar ți-ai dat deja seama de asta.

Ea încuviință din cap, deși abia se putea concentra să audă ce spunea el. Se întreba ce ar face el dacă ea i-ar apuca mâna și i-ar pune-o din nou pe pielea ei.

– Se poate sparge, spuse ea, abia recunoscându-și vocea, fiind rămasă aproape fără suflare. Un ciocan ar face treabă bună.

– Ai putea folosi ciocanul, spuse el.

„Este mai aproape acum? La urechea mea? Cuvintele acestea pot fi considerate o mângâiere?" gândi ea.

– Dar atunci conținutul ar fi distrus, continuă el. Și asta este *inacceptabil.*

Adelaide tresări la auzul acestui cuvânt, rostit cu o siguranță fermă și parcă cu o amenințare, ca și cum el nu avea de gând să permită acest lucru.

O vreme stătură tăcuți și nemișcați, până când Clayborn făcu un pas înapoi și privi în altă parte, spre mâncare.

– Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să...

Cum el ezită, Adelaide spuse:

– Nu a fost...

Dar nici ea nu putu să-și găsească cuvintele pentru a-și termina propria propoziție, pentru că el interveni:

– A fost inacceptabil.

Cum putea un cuvânt rostit de două ori în doar câteva secunde să aibă sensuri atât de diferite?

– N-ar fi trebuit să te ating.

Dar ea își dorea asta.

– Cu siguranță nu ar fi trebuit să te sărut ieri.

Ea strânse din dinți și se depărtă, punând distanță între ei, urând scuzele lui. Se prefăcu că se uită prin geantă.

– Nu există nici un motiv să îți ceri scuze pentru ieri.

El pufni în râs, deși nu era amuzat.

– Aceasta este cea mai gravă dintre infracțiunile mele.

– Nu știu de ce, spuse ea. Nu m-ai sărutat.

– Ce?

El nu putea să-și ascundă surpriza, ceea ce ei îi plăcea nespus.

– Nu m-ai sărutat.

– Ba da, insistă el.

– Nu m-ai sărutat.

– Domnișoară Frampton...

Ea *ura* faptul că el îi spunea așa.

– Te asigur că am făcut-o, continuă el. Am fost acolo.

Ea se uită la el atunci și, în alt moment, s-ar fi putut bucura de surpriza lui. Nu și atunci, însă.

– Nu. Eu te-am sărutat. Asta e cu totul altceva. Prin urmare, nu trebuie să-ți ceri scuze.

El scoase un sunet aspru.

– Tu...!

– Nu trebuie să te gândești la greșeala dumitale, asta vreau să vă spun, Excelență. Ea îl întrerupse, făcându-i semn cu mâna spre pat, apoi îi spuse, repede și cu o lipsă de emoție impusă: Acum sunt obosită, iar mâine va fi o zi lungă în care va trebui să-i prindem pe fratele dumitale și pe Lady Helene. Ai prefera să dormi în pat sau pe scaun?

– Hmmm.

Ea se uită din nou la el, cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare.

– Pe scaun, spuse el.

Bineînțeles că alesese scaunul, doar era un gentleman veritabil, care își ceruse scuze pentru că o sărutase și pentru că o atinsese, genul de gentleman pe care Adelaide nu-l suporta.

– Atunci, dacă nu te deranjează, vrei să ieși din cameră ca să pot...

Făcu un semn cu mâna spre pat.

El se întoarse imediat cu fața la ușă și cu spatele la ea.

– Bineînțeles. Mă scuzi. Da. Desigur. Făcu câțiva pași spre ușă și apoi se opri, ca un câine de vânătoare ajuns la capătul lesei. Se uită înapoi. Numai că, dacă plec...

– Da?

– Nu ești în siguranță aici.

Adelaide nu se putu abține să nu râdă.

El se încruntă.

Ți se pare amuzant?

- Mi se pare amuzant că mă consideri incapabilă să mă protejez singură.

Ca și cum ea nu s-ar fi învățat de mică să fie propriul ei salvator.

Fruntea lui se încruntă. Fără să mai spună ceva, plecă, închizând ușa. Adelaide se întoarse spre lavoarul din colț, spunându-și că totul era spre binele ei – scuzele lui, felul în care el fusese în mod clar oripilat de sărutul de pe docuri și de faptul că o atinsese. El era un duce, la urma urmei, iar ea o hoață născută pe partea greșită a râului Tamisa.

Restul era doar o deghizare.

Luă săpunul și pudra de dinți din geantă, își scoase ochelarii și se spălă rapid înainte să se dezbrace până la cămășuță. Traversând camera, luă dosarul de unde se afla, dar lăsă o lumânare aprinsă pe masă, umbrele luminii dansând pe suprafața netedă a cutiei de lemn.

Punând dosarul înapoi în geantă, își spuse că el își putea păstra secretele. Ea nu avea nevoie de ele.

Ceea ce era o minciună, desigur. Cu fiecare clipă petrecută cu ducele de Clayborn, își dorea să știe și mai multe despre el. Ceea ce era periculos, într-adevăr, pentru că asta o făcea să-l placă. Și de la plăcere putea ajunge la dorința ca el să fie al ei.

Iar ducele de Clayborn nu avea cum să fie vreodată bărbatul lui Adelaide Frampton.

Dimineața, când se trezi, văzu cutia din lemn de stejar tot pe masă, lângă lumânarea stinsă. În cealaltă parte a camerei, ducele de Clayborn dormea pe scaunul... pe care îl mutase pentru a bloca ușa.

„Va trebui să treacă mai întâi de mine", își aminti ea cuvintele lui.

Adelaide ignoră strânsoarea din piept pe care o simți când îl văzu relaxat, cu mânecile suflecate, cu o parte din pielea lui sărutată de soare zărindu-se sub o pătură de lână cu care el se acoperise. Se îmbrăcă în liniște – anii de practică făcând acest lucru posibil –, minunându-se că el își lăsase secretele pe masă, că avusese încredere în ea.

Mare greșeală. O hoață se născuse să fure, nu-i așa?

Adelaide plecă înainte ca el să se trezească, cu comoara lui în mână.

Capitolul 7

Ducele de Clayborn era într-o dispoziție proastă.

Pe capra trăsurii, el stătea ghemuit din cauza frigului și își trăsese borul pălăriei pe ochi. Strânse mai tare frâiele și înjură în vântul tăios care părea de decembrie, nu de sfârșit de octombrie.

Totuși, nu vremea mohorâtă și rece îi dăduse starea asta de spirit și nici călătoria chinuitoare în trăsură, pe drumul plin de denivelări pe care roțile scârțâiau în timp ce soarele de după-amiază începea să apună.

Nu, fusese în starea asta – blestemând vremea și drumurile și vehiculele și o creangă de stejar atârnată care era cât pe ce să-i smulgă capul și o roată ruptă care îl făcuse să întârzie o oră întreagă cât trebuise să stea să o înlocuiască – de când se trezise în dimineața aceea, gârbovit în cea mai incomodă poziție pe care o putea avea un corp în timpul somnului, pe un scaun tare, într-o cameră rece, la hanul Hawk and Hedgehog.

Sincer, starea lui de spirit ar fi putut supraviețui gâtului înțepenit.

Doar că Adelaide dispăruse.

Era imposibil, sau cel puțin așa crezuse el când pusese scaunul la ușă în timp ce ea dormea. Când intrase în cameră, ea era deja în pat, doar o singură lumânare mai era aprinsă, luminându-i calea în timp ce el încercase să-și facă un culcuș cât se putea de confortabil, deși avea o pătură mică, un foc aproape stins și un scaun incomod.

Când stinsese lumânarea și încercase să doarmă și el, îi fusese aproape imposibil, știind că nu ar fi trebuit să împartă camera cu o domnișoară necăsătorită.

În întuneric, își spusese că făcea asta ca să câștige întrecerea. Faptul că Adelaide nu putea să plece fără ca el să se trezească îl scutea de posibilitatea ca ea să i-o ia înainte. Se gândise că va ține pasul cu ea de la început în a doua lor zi de călătorie, că va fi cu ochii pe ea încă din zori de zi și nu o va pierde din nou.

Acesta era doar unul dintre cele două motive pentru care acceptase să stea în aceeași cameră cu ea. Celălalt era că voise să fie paznic la ușă, să o știe în siguranță.

Încercase să doarmă deja de câteva ore, făcând tot posibilul să rămână un gentleman, să evite să se gândească la ea, la trupul ei cald și moale în singurul pat din cameră, să nu se întrebe dacă ea își scosese rochia înainte să se urce în pat, dacă își desfăcuse părul roșcat, dacă acesta se răsfira pe cearșafuri așa cum își imaginase el înainte, când nu ar fi trebuit să facă asta.

Făcuse o listă cu toate lucrurile la care nu trebuia să se gândească, iar asta nu-l ajutase să adoarmă. Ceasul din holul de afară marcase ora unsprezece, apoi miezul nopții.

Când sună ora unu, el cedă în sfârșit, permițându-și să asculte ritmul lin și uniform al somnului ei, să numere respirațiile ei cum alții numără oile ca să adoarmă. Era sigur că se va trezi înaintea ei.

În schimb, se trezise fără ea.

Ceea ce nu-l bucură deloc.

Înjură din nou, concentrându-se la drum, strunind caii ca să meargă mai repede, recunoscător că îl așteptase o pereche rapidă și puternică atunci când se oprise să schimbe caii – singurul lucru bun care i se întâmplase în acea zi, având în vedere că era în urma lui Adelaide în cursă și nu avea nici o indicație despre cât de departe era ea în urmărirea fratelui său.

Clayborn făcuse tot ce putuse să o prindă, sărind de pe scaun de când deschisese ochii. Nu-i luase mult timp să descopere două lucruri – în primul rând, camera avea o ieșire secretă, o ușă perfect ascunsă după o tapiserie de pe o parte a patului, care ducea la un set de scări din spate ce dădeau direct în grajd. Ar fi trebuit să se aștepte la asta – Adelaide Frampton nu s-ar fi lăsat niciodată prinsă în capcană, ea care iubea atât de mult libertatea.

Și, în al doilea rând, descoperise că ea luase cutia lui.

Se aplecă în față și le spuse cailor un „Dii!" încurajator, sperând că vor fi motivați să reducă distanța pe care ea o lăsase.

Ea plecase.

El avusese încredere în ea că nu-i va lua cutia, spunându-și, în timp ce stătea în întuneric, că o va auzi dacă va veni după ea. Nu.

Asta era o prostie. De fapt, își spusese că ea va rămâne, iar cutia, în mâinile ei sau în ale lui, va fi mereu aproape de el.

Dar Adelaide Frampton era în primul și în primul rând o hoață... și se furișase sub mantia nopții, chiar înainte de răsărit, după spusele grăjdarului pe care îl chinuise cu întrebările la șase și jumătate dimineața.

El nu era foarte departe în urma ei, iar o pereche de cai puternici putea face diferența.

Dar Clayborn știa că nu trebuia să o subestimeze pe Adelaide și, pe măsură ce soarele apunea și frigul începea să muște și își amintea că în curând caii lui vor obosi, Clayborn pierdu controlul gândurilor sale – începuse să se gândească la lucrurile pe care își promisese să le țină la distanță.

Totul începu în mod inocent. Logica îi spunea că și caii ei vor obosi, că și ea va trebui să se oprească. Și ea va fi tentată de mâncarea caldă și de un pat moale...

Asta fusese greșeala lui, că-și permisese să se gândească la ea într-un pat moale, la amintirea celorlalte părți ale ei care erau moi, la respirația ei în timp ce dormea, la pielea obrazului ei când o atinsese cu o seară înainte, la pulsul ei pe care îl simți, rapid și ispititor, la buzele ei.

Și la toate celelalte părți pe care nu le explorase încă. O avalanșă de gânduri se prăbuși peste el. Își imagină picioarele ei lungi, sânii plini, pielea de pe spate care tresărea la atingerea lui, suspinele pe care el i le-ar provoca, acel păr roșu ca focul pe care încă nu-l văzuse cum trebuie, dar pe care îl atinsese... și era moale ca mătasea... și era o tentație pură.

Apoi nu-și mai imagină doar moliciune, ci o înlocui cu imagini în care ea îl strângea de păr, în care îl mușca de umăr, în care îi cerea să-i facă tot felul de lucruri.

Gemu, blestemându-și frustrarea în timp ce lua o curbă, dorindu-și să se gândească la orice altceva în afară de ea – la bătăile copitelor, zgomotul roților, scârțâitul arcurilor în frig.

După curbă, urmă din nou un drum drept. Se uită atent în depărtare și se întrebă dacă nu cumva o chemase în gând, pentru că acolo, la o sută de metri în față, era o trăsură care se deplasa cu viteză, dar nu cu o viteză atât de mare încât el să nu o poată prinde din urmă.

„O voi prinde!" își spuse el.

Și ea era în trăsură! Nu se îndoise nici o clipă.

Știra ca și cum ea l-ar fi chemat.

Se simți triumfător, înfierbântat și răsplătit în sfârșit pentru efortul său, așa că struni caii, stimulându-i să meargă înainte cu un singur scop – să reducă distanța dintre ei. Femeia asta voia o cursă? El i o va oferi. Și când va câștiga... își va revendica premiul.

O sută de metri deveniră cincizeci, apoi douăzeci și cinci. Se îndepărtă în laterala ei, lăsând o distanță între trăsuri, în timp ce se pregătea să vină în dreapta ei. Vru să strige – să-și anunțe prezența pentru ca ea să nu fie tulburată de sosirea lui, dar înainte să poată face asta, ea se întoarse și se uită peste umăr, fără nici o urmă de surprindere pe chip.

Ea știa că el era acolo.

Sprâncenele i se ridicară și îi strigă:

- Ai venit să ne întrecem, așa cum mi-ai promis?

El fu cuprins de un val de plăcere la auzul acestei provocări.

- Am fi putut să ne întrecem mai devreme, dacă nu ai fi plecat pe furiș!

Ea îi zâmbi strengărește, un zâmbet mai natural decât oricare altul pe care îl mai văzuse la ea înainte, unul plin de viață, sincer și atât de frumos încât îi făcu inima să bată cu putere.

– Nu m-a lăsat inima să te trezesc, duce... păreai că dormi atât de bine!

Auzind aceste cuvinte, el își întoarse atenția spre drum, verificând mersul cailor și ascunzându-și zâmbetul.

– În seara asta, am de gând să ajung primul și să câștig patul disponibil!

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

– O cursă adevărată, atunci! Până la următorul han!

Privirea lui alunecă spre ea. Strălucirea din ochii ei era vizibilă chiar și în spatele ochelarilor, rozul din obraji, zâmbetul ei larg ca un cadou, mâinile ei înmănușate, apucând frâiele întinse. Purta un palton, dar vântul îi suflase fusta largă deasupra ținutei de călătorie, de un verde bogat, culoarea primăverii, țesătura mulată pe trunchiul și picioarele ei.

Îi trecu prin cap că se va lua la întrecere cu ea oriunde ar vrea ea să meargă. Ignorând gândul, strigă la cai, îndemnându-i să meargă

mai repede. Nerăbdător să câștige... nu doar pentru premiu, sau pentru a se putea lăuda cu el, ci pentru a-i arăta ei că poate.

Să câștige cursa... și admirația ei.

Ea nu avea de gând să-l lase să câștige. Bine; el voia acest joc. Când fusese ultima dată când făcuse el așa ceva? Avusese vreodată parte de o asemenea aventură?

Ea se aplecă în față, strângând puternic frâiele, cu paltonul fluturând în spatele ei, fusta mulându-se pe coapsele ei puternice. El era aproape la egalitate cu ea acum, fără să se poată abține să nu o verifice într-un du-te-vino constant – drumul, trăsura ei, din nou drumul.

În față, un copac se înclina în calea lor, cu o creangă cu frunze foarte joasă pe partea lui Adelaide. Amândoi o văzură, iar el îi strigă să fie atentă.

Nu era nevoie să facă asta. Ea se îndreptă de spate, apoi se aplecă, ferindu-se, trecând cu ușurință de creangă, și ieși zâmbind, neatinsă ca un vizitiu roman. Își ajustă ochelarii și îi aruncă un zâmbet, plină de mândrie și aroganță.

Ar putea să o privească pe această femeie întrecându-se cu trăsura la nesfârșit.

Gândul abia îi trecuse prin minte când o rafală de vânt străbătu drumul, rece și vioaie și suficient de puternică încât să îi smulgă tinerei pălăria de pe cap. Adelaide întinse mâna după ea cu un „O!", dar aceasta dispăruse deja în tufișurile de pe marginea drumului, urmată de râsul ei, vesel și frumos.

Pentru o clipă, instinctul lui preluă controlul și îl făcu să încetinească caii, ca să se oprească și să recupereze pălăria, ca să i-o dea înapoi ca pe un premiu la un turnir. Voise să se oprească, voise să fie un gentleman.

Doar că pălăria nu era tot ce tulburase vântul.

Părul ei se desfăcuse, un nor sălbatic de mătase și foc.

Și el uită de toate, pentru că nu-și putea întoarce privirea de la părul ei, în sfârșit liber, fluturând în jurul ei într-o rafală care sfida gravitația, lung și bogat și de un roșu intens și mult mai frumos decât își imaginase.

Această femeie, pe care oricum el o remarcase din momentul în care se cunoscuseră, era acum cu adevărat imposibil de ignorat.

Motiv pentru care el nu văzu denivelarea drumului.

Clayborn! strigă ea, uitându-se la el, îngrijorată în spatele celor două hamulare cu rame metalice. Atenție la drum!

Era prea târziu. Roțile trăsurii loviră dâmbul înainte ca el să poată face ceva să-l evite, chiar dacă reacționase rapid și cu abilitate, trăgând cu putere de frâie, încordându-și picioarele pe capră, știa că era prea puțin și prea târziu. Trăsura se înclină, auzindu-se un pocnet puternic. Fusese o greșeală făcută după o călătorie deja anevoioasă. Apoi, trăsura se înclină și mai mult, și mai periculos. Nu avea ce să mai facă.

Văzând că trăsura lui Adelaide nu era în pericol să se izbească de a lui, dădu drumul la frâie și sări.

În aer, se aplecă și se rostogoli încercând din răsputeri să nu-și rupă nimic, dar când aterizâ în șanțul de pe marginea drumului, cu respirația tăiată, era destul de sigur că nu era întreg. Se lăsa noaptea și el era într-o astfel de situație.

Cu toate acestea, zgomotul făcut de trăsura care se răsturnase și sunetele sălbatice ale celor doi cai, pe bună dreptate îngroziți, care încercau să tragă o trăsură răsturnată, îl făcură să se mobilizeze rapid și să se ridice, verificându-și picioarele și brațele și constatând că avusese mai mult noroc decât merita.

Cumva însă, nu prea se bucură de această descoperire. Trăsura sa era distrusă, caii panicați și corpul era plin de vânătăi.

Ca să nu mai vorbim de mândria lui șifonată.

– Clayborn!

El tresări la aceste cuvinte când o văzu pe Adelaide, care își oprise propria trăsură ca să vadă starea lui.

– Ești bine?

– Sunt bine.

Apropiindu-se de trăsură, el îi făcu un semn cu mâna, fără să vrea să dea ochii cu ea. Se duse să calmeze caii, dezlegând animalele cât putu de repede și descoperind că, în mod miraculos, erau nevătămate.

– Nu ești bine! spuse ea. Ai fi putut fi ucis!

– Totuși, nu am fost, spuse el, încercând să se calmeze în timp ce ducea caii spre un copac din apropiere.

Se întoarse și se puse în genunchi lângă trăsură, ca să analizeze ce mai rămăsese din ea. Era răsturnată pe o parte, pe jumătate în șanțul de pe marginea drumului.

– Când ai sărit..., continuă ea, venind să se așeze lângă el, fără să știe că el nu mai putea suporta rușinea. Doamne, am crezut că ești...

Un nod i se puse în gât.

El ridică privirea spre ea. Era îngrijorată pentru el?

– Credeam că ai...

Nu-i plăcea ceea ce vedea în ochii ei.

– Adelaide, spuse el, ferm. Uită-te la mine!

Ea se uită, privindu-l fix, iar el se pierdu un moment în ochii ei căprui.

– Sunt aici.

Ea încuviință în timp ce el scormonea printre resturile trăsurii ca să-și recupereze bagajele. Ceea ce durase mai mult decât și-ar fi dorit, trebuind să caute printre bucăți – cam atât i-a fost „celui mai bun mijloc de transport pentru un domn modern", așa cum îi promisese vânzătorul. Se dezmembrase ca o jucărie de copii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar el rămase locului pentru câteva clipe.

„Tu ești de vină. Nu puteam să-mi iau ochii de la tine", gândi el.

Chiar și atunci se holba la ea, neînvățându-și lecția.

– Se pare că ai câștigat cursa, spuse el. De ce nu mergi mai departe să-ți revendici premiul?

O cameră numai a ei. Un pat moale.

Nu! Nu trebuia să se mai gândească la ea în pat!

– Ce? Nu te las aici!

El o ignoră în timp ce își continua căutarea, dorind ca ea să facă ceea ce îi cerea. Găsindu-și în sfârșit geanta, se îndepărtă de trăsură.

– Nu e nevoie să-ți pierzi timpul pe aici.

Ea se încruntă. Soarele care apunea îi dădea pielii ei reflexe portocalii.

– Ai neapărat nevoie de mine aici. Cine altcineva te va duce la cel mai apropiat han? Făcu o pauză. Cine altcineva te va duce la fratele tău?

– Deci acum suntem o echipă? întrebă el.

O pauză, apoi ea spuse:

– Poate, dar eu voi conduce trăsura. Nu se poate avea încredere în tine.

El deveni rigid.

Acel accident nu a avut nimic de-a face cu îndemânarea mea pe capră.

Nu?

Nu.

Atunci, ce?

Am fost distras.

Atât își permise să spună.

De ce?

„De părul tău", gândi el, dar spuse cu voce tare:

De pălăria ta.

Ceva sclipi în ochii ei.

De... pălăria mea.

Într-adevăr. Ai pierdut-o.

Doamne! Părea un idiot!

Eu mi-am pierdut pălăria, iar tu ți-ai pierdut trăsura!

Este o caleașcă, vru el să clarifice, sperând că astfel va schimba subiectul, dar în schimb sunase pompos.

- Și asta are vreo legătură cu pălăria mea?

Era cumva cinică?

- Nu văd nimic amuzant în această situație, domnișoară Prampton.

Era cinică, fără îndoială. El se încruntă.

- Spun că ar trebui să pleci..., începu el, dar își întoarse fața ca să nu arate tot ce gândea.

Încremeni când se uită la cai. Pe lângă ei erau doi bărbați, unul alb, unul de culoare, amândoi mari cât niște case, care nu se sinchiseau că fuseseră văzuți de Clayborn.

- Hei! strigă el, împingând-o pe Adelaide într-o parte, lăsându-și geanta și îndreptându-se spre ei. Plecați de acolo!

Nu se opriră.

La naiba! Îl durea tot corpul și trebuia să se lupte cu oamenii ăștia.

- Clayborn..., începu Adelaide chiar în momentul în care o voce de femeie se auzi din umbră.

- Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău!

El se întoarse și văzu o femeie micuță ieșind din tufișuri, cu ochii negri sclipitori și un zâmbet luminos pe fața ei măslinie. Într-o

mână, ținea un frumos pistol argintiu, care strălucea ca focul în soarele de la apus.

– Ce naiba?

Se duse imediat înapoi spre Adelaide, punându-se între ea și armă. Mai întâi își pierduse trăsura din cauza ei, acum urma să-și piardă și viața.

Femeia cu pistolul nu ezită.

– Te-am luat prin surprindere, nu-i așa?

El clipi.

– Cine ești?

– Asta nu este important. Ceea ce este important este că ești ducele de Clayborn și se pare că ai căzut în șanț, nu-i așa?

El se încruntă.

– De unde știi cine sunt eu?

– Blazonul este pe exteriorul... Ea flutură o mână în direcția fostului său mijloc de transport. Chiar ar trebui să ai roți mai bune pentru aceste drumuri, Excelență.

Înainte ca el să poată răspunde la cuvintele ei ironice, ea adăugă:

– Nu i-ai spus asta, Addie?

Bineînțeles că o cunoștea pe Adelaide. Probabil că aveau o partidă săptămânală de whist în timpul căreia discutau care dintre marile case din Surrey avea cea mai ușor de furat argintărie.

– Sincer, nu i-am spus, răspunse Adelaide simplu, ca și cum discutau la un ceai. Suntem într-o competiție.

Nou-venita zâmbi.

– Ei bine, vești bune! Se pare că ai câștigat. Acum, duce, pari un tip cumsecade, iar Adelaide nu ți-a făcut felul, ceea ce înseamnă că probabil ești un tip cumsecade – oameni greu de găsit. Ce-ai zice dacă aș lua geanta, caii și orice altceva mai ai prin punga cu bani și te-aș lăsa în plata Domnului?

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ești un hoț de drumul mare, bineînțeles.

Ea îl dezaprobă:

– *Hoață* de drumul mare. Flutură pistolul în direcția lui. Golește-ți buzunarele, te rog.

El întinse larg mâinile.

– Și dacă ți-aș spune că prietena ta m-a jefuit aseară? Că mi-a furat punga cu bani chiar de sub nasul meu?

Ar ști că minți, spuse Adelaide din spatele lui. Nu i-am luat banii. Cel puțin, nu pe toți.

Te-ai înmuiat, nu-i așa? întrebă femeia.

Clayborn îi aruncă o privire lui Adelaide și îi spuse cu mustrarea unui duce:

Să înțeleg că lucrezi cu acești oameni de treabă?

Hoața de drumul mare chicoti.

Nu pare să ne considere de treabă.

O, nu te supăra, el crede că majoritatea oamenilor nu sunt de treabă, spuse Adelaide cu dezinvoltură, apoi făcu un semn spre pistolul femeii mai scunde. Deși probabil că arma nu te ajută să pari astfel.

O spui ca și cum nu ai avea o armă la fel de mortală asupra ta.

El se uită la Adelaide.

Să nu-mi spui că ai și tu un pistol.

Ea clătină din cap, dar nu se uită la el, ci se uită la trăsura distrusă.

Nu-mi plac armele. De cele mai multe ori ele aduc mai multe probleme decât beneficii. Lucia, ți-l prezint pe ducele de Clayborn. Clayborn, fă cunoștință cu Lucia. Făcu un semn cu mâna în direcția celor două brute care aduceau acum caii lui Clayborn spre ei. Și aceștia sunt Tobias și Rufus.

Bărbații își înclinară pălăriile în semn de salut, ca și cum tot ceea ce se întâmpla era politicos și cinstit.

– Ha-ha-ha, râse hoața. Este doar un spectacol. Noi nu am vrut să vărsăm sânge. Pur și simplu ne făceam treaba.

– Și ce treabă aveți? întrebă Clayborn.

Lucia îi întoarse un zâmbet strălucitor.

– Redistribuirea bogăției.

„Bineînțeles că da!" își spuse ducele în sinea lui.

Lucia îi ridică geanta în aer.

– Aceasta este încuiată, ceea ce îmi spune că înăuntru este ceva ce merită furat.

– Probabil că este, spuse Adelaide. Ducii nu călătoresc cu mâna goală.

– Ce spui, duce? Lucia intră în joc. Este un lingou de aur sau ceva înăuntru? Se uită la Adelaide. Nu cumva ai cheile la tine?

– Bineînțeles că am cheile la mine, spuse Adelaide. Dar geanta asta nu e de furat, Lucia.

Lucia ridică o sprânceană.

– El e sub protecția Ducesei?

Adelaide ridică din umeri.

Lucia ridică ambele sprâncene.

– E sub protecția *ta*?

Clayborn se săturase deja să se vorbească despre el ca și cum nu ar fi fost acolo, ba chiar ca și cum ar fi fost un copil care avea nevoie de o guvernantă.

– Nu am nevoie de *protecția* nimănui.

– Ești sigur? întrebă Lucia. Băieții mei ar putea cu ușurință să te jefuiască.

– Sunt perfect capabil să lupt, spuse Clayborn, ignorând durerea din umărul pe care căzuse când sărise din trăsură. Am făcut box timp de șase ani la școală.

– Nu mai spune? Lucia îl privi curioasă. Șase ani de box la școală?

Adelaide îl privi neîncrezătoare.

– Și ai un nas atât de drept ca dovadă!

Clayborn îi aruncă o privire.

– Poate că am un nas drept pentru că nu mi-am făcut un obicei din a pierde.

– Mai degrabă nimeni nu și-a permis să-i rupă nasul unui duce, dar crede în orice te ajută să dormi bine noaptea, Excelență.

Înainte ca el să poată spune mai multe, Adelaide se uită la Lucia și făcu un semn spre trăsură.

– Nu poate fi reparată, nu-i așa?

– În acest moment, este praf și pulbere. Asta primește ducele tău pentru că a venit atât de departe în nord cu o trăsură făcută pentru plimbări prin Hyde Park.

– Nu-i ducele meu, spuse Adelaide.

Era adevărat, dar lui nu-i plăcea cât de repede o spusese, ca și cum abia aștepta să scape de el.

Ea nu-l privi și se duse să privească partea din spate a fostei trăsuri, ghemuindu-se, întinzând o mână în lamelele sparte, căutând ceva.

– Iar nu ne înțelegem?

Ea nu se uită la el.

Ne-am înțeles noi vreodată?

El credea că nu. Dar fuseseră momente – noaptea trecută, astăzi când se întrecuseră, pe docuri când se sărutaseră – când părea că exista o altă cale.

Și totuși, rămâi cu mine în loc să mă lași... să mă lași singur în ceea ce are să urmeze.

Puțină recunoștință nu ar strica, Excelență, având în vedere ce ți-ar fi făcut Lucia și băieții ei.

Ea se întoarse și le zâmbi celor două brute care se apropiau. Bărbații masivi îi întoarseră zâmbetul, ca și cum toți erau la un bâlci de sărbători, nu în jurul unei trăsuri distruse, pe marginea drumului.

Clayborn strânse din dinți când văzu familiaritatea dintre cei trei. Nu voia ca ea să zâmbească altor oameni. Voia ca ea să-i zâmbească *doar lui*, la naiba!

Nu conta că ultima dată când ea o făcuse, el fusese atât de orbit încât răsturnase o trăsură.

Nu. Ba conta. Femeia asta îi făcea numai probleme.

Clayborn se îndreptă de spate și o privi de sus.

Nu am nevoie de protecția ta, domnișoară Frampton.

Nimeni nu mai schiță nici un gest. Tobias și Rufus încremeniseră. Lucia își ridică privirea de la geanta în care scotocea, una dintre gențile lui descuiate.

- Bineînțeles că nu ai nevoie. Erai perfect în regulă aici, cu calașca răsturnată într-un șanț, spuse Adelaide, scoțând un felinar dintre resturile trăsurii.

La naiba, ar fi putut să facă el asta.

Îi dăduse felinarul.

– Lasă-mă să-ți spun clar, duce. Pe lista persoanelor pe care sunt interesată să le protejez, tu ești pe ultimul loc. Dar ultimul lucru de care am nevoie este ca Lady Havistock să spună la jumătate din societate că Spioana Relațiilor Nedorite este motivul pentru care ducele de Clayborn zace mort într-un șanț. Ar fi extrem de rău pentru afacerile mele.

– Și eu care mă gândeam că ți-ar fi fost dor de mine dacă aș fi fost mort, zise el, băgând mâna în buzunar pentru a lua un chibrit și a aprinde felinarul.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Cuvintele ei erau pline de frustrare și încă ceva ce lui nu-i plăcea. Încă o dată, se simțea ca un măgar.

– Adelaide!

Ea se uită în altă parte.

– Data viitoare când te decizi să te întreci cu cineva prin Marea Britanie, ar trebui să alegi roți mai bune.

Se așternu o tăcere lungă între ei, o tăcere grea și incomodă, iar Clayborn nu fusese niciodată mai recunoscător unui hoț de drumul mare – unei hoațe – decât atunci când Lucia interveni:

– Ar trebui să știi, duce, că fratele tău a trecut pe aici acum șase ore. Avea o fată frumoasă cu el și se priveau unul pe altul ca și cum nu ar fi existat nimic altceva pe lume pentru ei. Îi aruncă o privire fermă. Este mai chipeș decât tine.

– Este cu zece ani mai tânăr decât mine.

– Probabil că e din cauza nasului rupt, adăugă Adelaide.

Lucia se întoarse, privind drumul întunecat în bezna nopții în care doar felinarul de la trăsură se vedea.

Clayborn îi aruncă lui Adelaide o privire.

– Nu te îngrijora. Ținând cont de conflictul cu Taurii Voinici și norocul meu atunci când sunt lângă tine, mă aștept ca nasul meu să fie rupt în scurt timp.

Lucia ridică o mână.

– Șșșt!

El tăcu și auzi un zgomot în depărtare.

– Un călăreț singur, spuse Lucia încet, fără să-și întoarcă privirea din întuneric. Vine în viteză. Ar fi bine să-ți ascunzi nobilul arțăgos.

– Nu este nobilul meu, spuse Adelaide încet, mișcându-se deja, trăgându-l ca să se ghemuiască jos, în spatele trăsurii distruse, și întinzând mâna după pumnalul din cizmă.

Clayborn încercă să se opună.

– Nu am nevoie să mă ascund.

– Dar nu ai nevoie nici să fii văzut, mai ales cu trăsura făcută bucăți, spuse Adelaide, trăgându-l după ea.

El se lăsă tras lângă ea, ignorând durerea provocată de lovitura la umăr, în timp ce își strecura mâna în buzunar, scoțând un pumnal, care strălucea ascuțit și amenințător în lumină.

– Impresionant! spuse ea încet.

– Ar trebui să mă simt jignit. Credeai că ești singura care are un pumnal?

Ea se uita printre resturile trăsurii, fiind suficient de aproape ca el să o atingă. Dacă s-ar fi întors spre el, ar fi fost suficient de aproape încât să facă mai mult decât atât, să o sărute. Când ea răspunse, abia dacă se auzeau cuvintele ei:

– Destul de drăguț pumnalul, duce... dar poți și să-l folosești?

El își încleștă maxilarul, dar nu răspunse, căci călărețul se apropia, încetinind pentru a observa trăsura distrusă.

Tobias și Rufus stăteau în față, plasându-se între vehicul și Lucia, fiind doi paznici masivi. Clayborn era încordat, urând faptul că se ascundea ca un copil. Poate că era un aristocrat, dar nu avea nevoie de protecție. El o proteja pe ea, la naiba!

Se gândi să se ridice în picioare, să se întoarcă și să-l înfrunte pe călăreț. Dar, în momentul în care acesta intrase în raza lor vizuală – un bărbat alb, înalt, de aproape 30 de ani, cu mantia grea pe umeri, cu șapca trasă pe frunte – totul se schimbă. Adelaide împietri, gâfâitul ei ușor atrăgându-i toată atenția.

Ea îl recunoscuse pe bărbat și se vedea că nu-l simpatiza.

Ceea ce îl făcu și pe Clayborn să-l disprețuiască.

Îl privi fix pe om, memorându-i chipul de nevăstuică în timp ce bărbatul își atinse cozorocul.

– Ghinion!

Nimeni din cei trei nu se mișcă, dar Lucia spuse:

– Sau noroc pentru noi.

Călărețul râse – prea tare – și inspectă trăsura, cu privirea îndreptată direct spre locul unde se ascundeau ei. Nu-i putea vedea, Clayborn știa asta prea bine, dar mâna lui Adelaide se strânse într-un pumn.

Nici asta nu-i plăcea. Fără să stea pe gânduri, puse mâna lui peste mâna ei. O simți cum tremură și cât de agitată era.

Asta *chiar* nu-i plăcea.

Ea lăsă mâna moale și el o luă de mână, o strânse puternic, dorindu-și să nu fi purtat mănuși. O privea, așteptând ca ea să se uite la el. Ea nu făcu asta, dar îi strânse și ea mâna, iar el fu recunoscător pentru acel gest – pentru dovada infinitezimală că ea avea încredere în el... cel puțin mai multă decât avea încredere în nou-venit.

– Nici unul dintre voi nu arată ca un duce, sublinie bărbatul.

Clayborn strânse din dinți. Bărbatul acela recunoscuse blazonul.

– Oricum, Ce-am găsit, al meu să fie, spuse Lucia, îndrăzneață și ingenioasă. Această pradă este a noastră! Puteți trece mai departe!

O pauză, în timp ce călărețul se gândea la următoarea mișcare – o nebunie, având în vedere că Rufus și Tobias erau mari cât niște case. Totuși, pentru câteva clipe, toată lumea își ținu respirația.

În cele din urmă, bărbatul plecă, iar Clayborn așteptă ca Adelaide să răsufle ușurată, ca să poată face și el același lucru. Când ea se ridică, el o urmă, dorința de a o ști în siguranță copleșindu-l.

– Adelaide...

Ea clătină din cap, auzind întrebarea pe care el voia să o pună înainte ca aceasta să fie rostită. Răspunsul ei a fost tăios.

– Nu!

Lucia veni spre ei înainte ca el să poată întreba numele bărbatului și să insiste asupra identității lui.

– Lasă-l pe Rufus să te ducă la hanul Hen, spuse hoața.

Adelaide își ajustă ochelarii.

– Nu este necesar. Trăsura mea este la cinci minute de aici.

Lucia părea că are ceva de spus, privirea ei urmărindu-l pe Clayborn și coborând până la mâinile lor, unde degetele le rămăseseră întrepătrunse.

Atunci Adelaide îi dădu drumul ca și cum ar fi fost arsă, iar lui îi veni să înjure. Toată noaptea îi scăpa din mână.

Lucia se uită din nou la el.

– Și lordul Șase-Ani-La-Școala-De-Box este garda ta de corp?

– Când am avut eu nevoie de o gardă de corp?

Cealaltă femeie pufni în râs.

– Nu ai fetele cu tine în seara asta, Adelaide Frampton. Se uită spre Clayborn. S-ar putea ca el să fie cea mai bună opțiune a ta.

El rezistă impulsului de a-i enumera pe cei trei Tauri Voinici pe care îi pusese la pământ cu trei zile în urmă.

– Cât costă să dispară trăsura asta? întrebă Clayborn.

Lucia îl privi o clipă.

– Și blazonul?

– Mai ales blazonul.

Ea zâmbi larg.

– Cinci lire pentru trăsură. Încă zece pentru blazon.

O avere.

Presupun că am parte de cele mai bune servicii.

Doar ce e mai bun pentru dumneata, Excelență.

El băgă mâna în buzunar pentru a o plăti pe Lucia.

Iau eu caii. Și geanta mea.

Ea îi înmână geanta, bucuroasă.

Oricum, ce să fac eu cu un sac de lavaliere și niște săpun de bărbierit?

El se întoarse spre Adelaide.

Cât de departe este hanul?

Era sigur că ea ar fi știut exact unde se termina cursa lor. Era sigur, de asemenea, că oamenii de acolo o vor primi cu brațele deschise.

Treizeci de minute.

El aprobă din cap, abținându-se să nu-și arate nemulțumirea. Avea nevoie de o baie și de un pat și, eventual, de un ac și ață să cârpească haina distrusă de căzătură. Nu mai voia să rămână încă o oră pe aceste drumuri. Dar nu avea de gând să le dea celor patru satisfacția de a-i vedea slăbiciunea.

- Presupun că este plin de oameni bine plătiți de ducesa de Trevescan și plin de pasaje secrete pentru a scăpa?

De data asta, ea se arătă un pic supărată.

- Excelent! continuă el. Mă voi simți ca acasă. Ca să nu mai spun că voi fi pregătit pentru orice va urma.

După ce se săturase de această șicanare, se întoarse spre Lucia cu o mișcare rapidă a capului.

- A fost o plăcere să te cunosc, domnișoară Lucia.

Ea ridică sprâncenele și îi zâmbi amuzată.

- Orice prieten al lui Adelaide...

- Nu este prietenul meu! protestă Adelaide.

- Categoric nu, o aprobă Clayborn. Suntem la cuțite.

- Poftim, vezi? zise Adelaide.

- Eu sunt pur și simplu omul pe care ea s-a întors să-l salveze când ar fi putut să dispară în noapte și să câștige întrecerea.

Adelaide rămase cu gura căscată, iar el, dacă nu ar fi avut dureri, s-ar fi bucurat mai mult.

- Asta nu e...

Ținând minte scena ca să se gândească la ea mai târziu, el își ridică geanta pe umăr și se uită la bărbații aflați la distanță.

– Voi doi! Vă mulțumesc că nu mi-ați furat caii!

Tobias își înclină pălăria.

După ce lămuri și asta, Clayborn se uită la Adelaide.

– Hai în trăsura ta, dacă așa vrei, domnișoară Frampton.

Un timp se lăsă liniștea și toată lumea își dădu seama că ducele de Clayborn preluase controlul.

– Voi fi sinceră..., începu Lucia.

– Aș prefera să nu, i-o tăie Adelaide.

– S-ar putea ca el să fie primul duce care mi s-a părut vreodată simpatic.

Capitolul 8

Treizeci de minute mai târziu, intrară în hanul Hungry Hen și descoperiră o tavernă plină de oameni și o altă femeie ca proprietară. Mary Bright nu era la fel de prietenoasă ca Gwen, dar umplu o halbă înaltă, pregăti un pat minunat și păstră cu grijă mesajele pentru Adelaide și pentru alții care se îndreptau spre nord. Când Adelaide și Clayborn sosiră, ea le puse pe tejghea un astfel de mesaj.

Mary era o nouă membră a rețelei „Frumoase și diabolice", deoarece moștenise de curând conducerea hanului Hungry Hen de la mătușa ei, o veche colaboratoare a Ducesei. Dar știa să acționeze repede când Adelaide se prezentă, ducându-se să aducă cheia de la camera rezervată pentru Frumoase.

Drumul fusese liniștit, Adelaide rememorând evenimentele din după-amiaza aceea, plăcerea cursei lor, teroarea de a vedea cum trăsura lui Clayborn se răsturnase.

Nu pentru că el ar fi putut să moară, bineînțeles. El putea să facă tot ce dorea. Ea își spunea că nu-l simpatiza mai mult decât înainte pe acest bărbat chipeș care era din ce în ce mai puțin aristocratul tipic pe care îl crezuse, negociind cu hoațele de drumul mare și dormind pe scaun, lângă ușă, hrănit de instinctul sălbatic de a o ține în siguranță.

Mâna lui în mâna ei, degetele lui împletite cu ale ei...

I se mai întâmplase vreodată așa ceva? Se mai simțise vreodată atât de protejată?

Bineînțeles că nu, ceea ce nu era o problemă. Era perfect capabilă să se protejeze singură. Oricum, el era cel care avea nevoie de protecție. Păi, dacă nu ar fi fost ea acolo, el ar fi fost jefuit de Lucia și de oamenii ei, sau mai rău, de Danny Stoke, omul de încredere al lui Alfie Trumbull, care începuse să o caute din prima noapte care urmă furtului ei din depozitul Taurilor Voinici, și care încă o mai căuta aici, în drumul spre Scoția.

Ceea ce însemna că Taurii Voinici erau implicați, iar ea trebuia să stea ascunsă.

Fusese ușor surprinsă că Alfie îl trimisese pe Danny în afara Londrei pentru a o găsi. Adelaide nu obișnuia să părăsească orașul, iar când s-ar fi întors, nu ar fi fost imposibil de găsit. Dar faptul că era vânată aici, la două zile la nord de oraș, însemna unul din două lucruri: ori furase ceva extrem de valoros, ori Alfie Trumbull era furios.

După felul în care Danny se uitase la acea trăsură – după felul în care privirea lui trecuse peste blazonul ducelui de Clayborn, ca o vulpe flămândă la coteț –, avea sentimentul că era vorba de amândouă. Și, în timp ce majoritatea Taurilor Voinici erau niște bătăuși cu creierul mic, Danny era diferit. Danny era mâna dreaptă a tatălui ei, și pe bună dreptate. El știa ce face, iar acum era mult prea aproape de ea decât și-ar fi dorit.

Alungă acest gând, își strecură degetul sub sigiliul de ceară și citi mesajul scurt din interior, uimită, ca întotdeauna. Muritorii de rând aveau nevoie de odihnă, dar Ducesa folosea o vastă rețea de mesageri care păreau să nu aibă nevoie de așa ceva. Combinată cu vasta rețea de taverne și hanuri administrată de Mithra Singh, nu exista nici un loc pe insula britanică la care Frumoasele să nu poată avea acces în patruzeci și opt de ore.

Adelaide închise plicul. Helene și Jack erau în siguranță. Deocamdată.

– Despre fratele meu, presupun?

– La o oră spre nord, spuse ea. Chiar și cu popasul tău în șanțul de pe marginea drumului, nu suntem prea departe.

– Au avut un avans de șase ore față de noi, spuse el. De ce se mișcă atât de încet?

– Cuplurile care se îndreaptă spre Gretna au tendința de a zăbovi dacă timpul le permite.

– De ce? Nu ar vrea să termine mai repede?

Ea îi întâlni privirea, îmbujorându-se la față.

–Vor să se ocupe și cu... altceva.

Ochii lui se făcură mari. Înțelesese.

– Ahaa...

Ea își ajustă ochelarii și zise:

– Ar trebui să schimbăm caii și să plecăm, după ce vom mânca și ne vom odihni.

Clayborn se supără.

– Încă mai ai de gând să le strici logodna? Să o lași pe fată nemăritată și cu reputația ruinată?

– Am de gând să o duc pe Lady Helene înapoi la Londra, făcu Adelaide tot posibilul să evite întrebarea.

– La casa neplăcuților ei părinți? Când ar putea să se întoarcă la cea a soțului ei iubitor?

Dacă totul mergea bine cu planul Frumoaselor, Helene și lordul Carrington își vor trăi zilele într-o fericire romantică, cu tatăl ei putrezind în închisoarea Newgate. Dar dacă Helene era pierdută, la fel era și planul.

– La Londra.

El oftă.

– La un moment dat, va trebui să-mi spui ce ai de gând să faci.

Era imposibil. Nu-i putea spune nimic fără să dezvăluie *totul*: crima lui Havistock, amenințarea la adresa lui Helene și a lui Jack, planul Frumoaselor.

Când ea nu-i răspunse, el scoase un sunet adânc în piept – frustrare pură.

Se uită la el, la chipul lui luminat de strălucirea lumânărilor din tavernă, și tresări.

– Ești...

Ezită, întinzând mâna spre el, oprindu-se chiar înainte de a-l atinge. Avea o zgârietură sus pe obrazul drept, o zgârietură de-a lungul maxilarului stâng și părul îi era în dezordine.

– Cam șifonat?

Ea încuviință și spuse încet:

– Ți-ai pierdut și pălăria.

El își trecu o mână prin părul negru, uitându-se la boneta ei, pe care ea o pusese în grabă înapoi pe cap când părăsiseră locul accidentului. Ceva sclipi în ochii lui – ceva pe jumătate periculos și pe jumătate excitant – și Adelaide se forță să își întoarcă privirea. Își drese glasul, privi prin încăpere, analizând fiecare chip, căutându-l pe Danny.

Danny, despre care știa, fără îndoială, că o căuta, oriunde s-ar fi aflat.

– Nu e aici, spuse Clayborn, cuvintele fiind joase și dure, iar privirea lui albastră, serioasă și insistentă. Crezi că nu l-aș fi căutat? Crezi că aș fi permis să zăbovim dacă ar fi fost aici? Nu trebuie să pari atât de surprinsă, Adelaide. Nu l-aș fi lăsat niciodată să se apropie de tine. Făcu o pauză, apoi adăugă încet și ferm: Nu a mai avut nimeni grijă de tine până acum?

Fusese salvată de la a da un răspuns de Mary, care se întoarse cu cheia de la cameră.

Clayborn se aplecă peste tejghea într-o manieră cu totul nepotrivită unui duce. Îi făcea oare *ochi dulci* celeilalte femei? Cârciumărița chicoti din partea cealaltă a tejghelei din lemn zgâriat, apoi se uită în registrul cu rezervări.

Adelaide încercă să nu se încrunte când văzu ce pereche frumoasă făceau ei doi, dar se aplecă și ea să audă conversația.

– Mă tem că nu avem nici o cameră liberă pentru seara aceasta, domnule.

– Chiar nici una? Se aplecă și mai mult, uitându-se și el în registru. Hmmm.

Și apoi, înainte ca ea să-i poată sugera să găsească un balot de fân în grajd, el se întoarse spre Adelaide și îi aruncă un zâmbet suficient de cald încât să ridice temperatura din încăpere.

Suficient de cald încât, atunci când el întinse o mână binevoitoare spre ea, ea uită că nu trebuia să o prindă, că nu trebuia să-l lase să o tragă mai aproape.

Cu siguranță nu trebuia să-l lase să spună:

– Este în regulă. Va trebui pur și simplu să împart camera cu soția mea.

Adelaide făcu ochii mari.

– Soția... ta?!

– O singură cameră, spuse el, cuvintele fiind mieroase și pline de afecțiune. Din nou, îți vine să crezi?

Ea ignoră fiorul care o străbătea, în timp ce el zâmbi și îi duse mâna – mâna care o trădase! – la buze, sărutându-i încheieturile degetelor.

Ei nu-i plăcea deloc asta.

Dar nu se îndepărtă când el o făcu a doua oară, nu știa de ce, și îi zâmbi înapoi lui Mary.

– Proaspăt căsătoriți, continuă el. Încă ne obișnuim cu această titulatură. Vrei să trimiți mâncare și cele necesare pentru o baie în camera noastră?

– Camera *noastră?*

Cine se credea omul ăsta? Noaptea trecută fusese un caz special.

– Cam așa ceva! spuse el, pipăindu-și buzunarele și începând să scoată flăcări pe nări. Și ce bine că avem cameră, aș spune, căci se pare că punga mea cu bani a dispărut din nou.

– Lucia, zise ea cu un zâmbet răutăcios.

„Așa-i trebuie!" gândi ea.

El ridică o sprânceană.

– Sora ta de breaslă.

– Degetele ei ușoare i-au umplut buzunarele, răspunse ea, pur și simplu. E o muncă cinstită.

– Chiar așa? El făcu o pauză. Bărbații ei, Tobias și Rufus... sunt...

– Bărbații ei, spuse Adelaide, pur și simplu.

Sprâncenele lui Clayborn se ridicară în semn de surpriză.

– Deși, adăugă Adelaide, dacă mă întrebi pe mine, sunt mai mulți bărbați decât are nevoie un corp de femeie.

– Se pare că Lucia are altă părere, spuse el sec.

Adelaide nu o auzise niciodată pe Lucia plângându-se, asta era adevărat.

– Mary!!

Adelaide fu salvată de la această conversație de o brută mare și prea zgomotoasă ce striga din cealaltă parte a încăperii către stăpâna tavernei, care tresări într-un mod pe care Adelaide îl cunoștea prea bine, îndreptându-și șira spinării și înclinându-și bărbia pentru a-și ascunde pierderea zâmbetului.

– Adă încă o beutură!

Omul nu mai avea nevoie de încă o băutură. Adelaide era sigură de asta, chiar dacă Mary, încruntată, se duse să-i dea. Adelaide mai văzuse această scenă; nu avea sens ca Mary să se ia la trântă cu acel bădăran, căci nu ar fi avut consecințe bune nici pentru ea, nici pentru vreun călător care nu era bogat, puternic și bărbat.

Adelaide o apucă de braț și între ele avu loc un schimb de priviri cu subînțeles, apoi Mary se duse spre bețiv.

Cine-s ăștia? întrebă bărbatul, suficient de tare pentru ca întrebarea să fie auzită de toată încăperea, dar fu imposibil să se audă răspunsul șoptit al lui Mary. Nu mai grăi cu îmbuibatul ăla! Nu iești de nasu' lui!

Râdea prea tare, genul de râs al bărbaților care voiau să atragă atenția. Adelaide era încordată, tentată să scoată pumnalul, să-l amenințe pe individ.

– Dacă vrei să-l înfrunți, vei avea nevoie de ajutor, îi șopti Clayborn, cuvintele lui fiind ascuțite ca oțelul.

Ea se uită în continuare atentă la acel bărbat. Nu-i putea deslușî vocea, dar nici nu era nevoie să o facă. Felul în care umerii lui Mary se lăsară ușor în jos, ca și cum ar fi putut cumva să se facă mică – invizibilă – era suficient. Se aprinse de furie.

– Te oferi?

– Depinde. Încercăm să evităm să fim observați?

Inima ei bătea mai tare.

– Eu sunt rareori observată.

El pufni.

Ea se uită lung la el.

– Ce vrea să însemne asta?

– Într-o zi, Adelaide Frampton, vei realiza că este absolut imposibil să fii neobservată.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul din partea cealaltă a încăperii o lovi pe Mary sub bărbie – o acțiune care ar fi putut fi jucăușă, dar părea mai degrabă o amenințare. Clayborn se încordă și își strânse mâna într-un pumn.

Adelaide îl prinse de mânecă, simțindu-i mușchii brațului foarte încordați.

– Nu acum!

– De ce nu?

El se uită la ea, iar ei îi plăcu focul din privirea lui, ca și cum ideea de a nu face nimic era o pedeapsă pentru el.

– Pentru că există alte modalități de a le ține piept acestor bărbați, spuse ea. Modalități care sunt liniștite. Și eficiente.

Modalități care l-ar trimite pe acest bărbat afară în noapte și l-ar face să nu mai intre niciodată pe ușa de la taverna lui Mary. Pentru că nu puteau să acționeze în vreun fel fără să atragă atenția tuturor.

– Ăi!

Strigătul veni din partea cealaltă a tavernei. Bărbatul uriaș se încrunta la ei, mai exact la Clayborn, care se ridicase atunci în picioare, de parcă nu mai avea stare.

–Ei, lasă, cunosc și eu metode care sunt eficiente, domnișoară Frampton.

Înainte ca ea să poată răspunde, bețivul continuă:

– La ce te uiți, îmbuibatule?

– La naiba, Clayborn! zise Adelaide ca pentru ea.

Trebuiau să urce la etaj. Repede.

– Nu spune nimic! îl rugă ea.

Pentru o clipă, ea nu fu sigură că el o auzise. Apoi, ridicând vocea, el spuse exact asta, pe cel mai superior ton pe care Adelaide îl auzise vreodată.

– Nimic!

Bruta din cealaltă parte a încăperii înțelesese că era insultat, ridicându-se în picioare, cu pumnii strânși ca niște bolovani.

– La naiba, Clayborn! zise Adelaide.

– Afară! strigă Mary, arătând spre bețiv. M-am săturat de prostiile tale, Billy!

– Afară, atunci, veni răspunsul lui, iar Billy începu să împingă oamenii din calea lui pentru a ajunge la Clayborn.

Adelaide încercă atunci să-l împingă pe Clayborn spre ușă. Dacă se grăbeau, ar fi putut ajunge la trăsură înainte să fie dezlegați caii.

Dar Clayborn se transformase în stană de piatră. Era de neclintit.

Adelaide se uită la el, îngrijorată de bărbatul care înainta.

– Nu te poți lupta cu el!

– Aș vrea să încetezi, spuse el, cu o voce plină de calm.

– Ce să încetez?

La naiba! Avea să aibă nevoie de pumnalul ei. Bagă mâna în buzunar, căutând deschiderea dinăuntru, ca să ajungă la pumnalul legat de coapsă.

Încetează să mai crezi că sunt incapabil să mă bat.

Bărbatul uriaș se apropie, iar Clayborn nici măcar nu se uita la el. Adelaide protestă:

Șase ani de lupte la școală nu înseamnă...

Dă-te mai în spate! o întrerupse el.

Lui nu-i plăcea acest ordin.

Doar nu te gândești să...

Acolo, lângă scări.

Izbăvește-mă, Doamne, de bărbați și de insistența lor fără sens de a lupta! Ea clătină din cap, uitându-se la adversarul lui. Nu! Trebuie să plecăm!

- Măcar o dată mă vei asculta și tu pe mine, femeie cicălitoare! Pe scări! Acum!

Porunca era tăioasă și de netăgăduit și, cumva, deși nu avea să înțeleagă niciodată de ce, Adelaide o ascultă, dându-se înapoi.

Așa cum și el știa că o va face, căci nu aștepta ca ea să-i urmeze porunca, în schimb se întoarse să se confrunte cu inamicul care se întindea deja spre el.

Bruta nu avu nici o șansă.

Pumnul lui Clayborn zbură cu o viteză nebănuită, direct în fața bărbatului mai mare, lăsându-l să cadă ca un sac de făină, direct pe podea.

– Asta e de ajuns! strigă Mary, încântată și ușurată în același timp.

– O, Doamne! șopti Adelaide, simțindu-se cu totul altfel decât Mary.

Clayborn se uită la Mary, care făcuse ochii mari în spatele tejghelei, în timp ce tovarășii lui Billy veneau să-și ia omul căzut și să-l scoată din tavernă.

– Nu este treaba mea, dar acestui om nu ar trebui să i se permită să vă frecventeze localul, domnișoară.

Mary clipi, dar înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse spre Adelaide.

– Și acum... Ce mai ai de zis?

Cum ea nu răspunse imediat, Clayborn adăugă suficient de tare pentru ca întreaga încăpere să audă:

– Eu și soția mea nu trebuie să fim deranjați!

Apoi se îndreptă direct spre Adelaide, cu o figură severă și de neclintit. Inima ei începu să bată cu putere pe măsură ce el micșora distanța dintre ei, iar un fior o străbătu din cap până în picioare, refuzând să o lase să facă pași înapoi.

De fapt, nici nu voia să facă asta.

Când ajunse la ea, el se aplecă, suficient de aproape încât să o atingă... încât să facă mai mult decât atât.

Să o sărute!

Ea ridică bărbia.

– Doar șase ani?

Sprânceana lui întunecată se ridică.

– La școală.

Unde *învățase* restul?

– Impresionant! spuse ea, vorbind serios, dar simțind că aceste cuvinte nu erau de ajuns.

– La etaj. Acum!

– De ce mi-ai spus așa? Ea nu se mișcă, chiar dacă fiecare mușchi din corpul ei țipa să urmeze ordinul. Soția ta?

– Ce ai fi preferat? Vrăjmaș? Adversar? Dușman de moarte?

– Toate sunt mai potrivite decât ceea ce ai spus.

El oftă.

– Poate că am căutat cea mai rapidă cale de a te proteja.

– Nu am nevoie de protecție, spuse ea instantaneu.

Se proteja singură de ani întregi. Și îi proteja și pe alții.

El nu o contrazise, dar pe chipul lui se vedea supărarea.

– O cale de minimă rezistență, atunci.

– Rezistență la ce?

– Rezistența față de mine. Nu am nici un interes să mă lupt cu tine acum.

Și atunci ea își dădu seama că era ceva în neregulă. Se uită mai atent la el, la felul în care stătea, drept și mândru... nu chiar atât de drept, căci era un pic înclinat spre stânga. Nu îndeajuns să observe cineva, sincer, dar Adelaide nu era oricine... și nici acest bărbat nu era oricine pentru ea. Ar fi trebuit să observe mai devreme, când

el îi aruncase geanta în spatele trăsurii ei și se urcase pe capră, cu mișcări mai rigide decât înainte.

Ar fi trebuit să observe când maxilarul lui se încleștase puternic în ultimele minute ale călătoriei lor. Sau când își ridicase geanta și intrase în tavernă, cocoșat mai mult decât ar fi trebuit.

Dar nimic din toate astea nu l-ar fi împiedicat să pună un om la pământ.

Fruntea ei se încruntă.

Ce-ai pățit?

El se uită la ea.

Nimic important. Un salt dintr-o trăsură în mișcare și niște vânătăi pot face pe oricine să își dorească o baie caldă și o companie prietenoasă, atâta tot.

Privirea ei se îndreptă spre zgârietura de pe obrazul lui. El se întoarse instinctiv, nevrând ca ea să o vadă. Nu voia să-i arate nici măcar o urmă de slăbiciune.

– Eu sunt foarte prietenoasă.

– Da, exact așa te-aș descrie, spuse el, amuzat, lăsând-o să-i ia mâna, lăsând-o să-i ridice pumnul și să-i atingă ușor încheieturile degetelor învinețite de la lovitura dată.

El trase adânc aer în piept când simți atingerea ei – de la durere sau de la altceva? Ea îi șopti:

– Atunci, hai sus!

Sus, în camera ei. La baie, la mâncare, la odihnă.

Ei doi, singuri.

Ea o luase înaintea lui.

Camera se afla în partea din spate a hanului, cu vedere spre grajd și departe de zgomotul tavernei de jos. Cât Clayborn se ocupase de clientul bătăuș din tavernă, le fusese livrată mâncare și apă fierbinte de baie, iar când ușa fusese închisă și încuiată, rămăseseră singuri cu nimic altceva în afară de aburul care se ridica din apă.

El inspectă încăperea ordonată, mică și modestă, cu excepția unei picturi masive în ulei de pe unul dintre pereți, aproape la fel de înaltă ca o persoană, care înfățișa un grup de șase femei, fiecare îmbrăcată în alb diafan, accentuat cu auriu și ținând în mână câte o sabie și un scut.

– De ce nu sunt surprins că ți s-a dat camera în care zeițele te veghează?

– Fecioarele cu scut[1], îl corectă ea.

El întoarse ochii întrebători spre ea.

Adelaide se îndreptă spre geantă, dornică să-și găsească o ocupație – nu voia să se gândească la modul în care evenimentele de la parter îi schimbaseră părerea despre duce, care nu mai părea atât de ducal.

– Ele decideau ce războinici trăiau și care mureau pe câmpul de luptă.

Mișcându-se repede, scoase o fiolă de ulei parfumat și adăugă câteva picături în baia fierbinte, agitând apa pentru a elibera în aer parfumul bogat de rozmarin.

Făcu tot posibilul să stea cu spatele la el, chiar dacă el o privea de la locul lui de lângă ușă, lipit de perete. Nu voia să se uite la el. Nu voia să se gândească la ceea ce urma.

– Ce-ai pus în apă?

Întrebarea lui era liniștită, ca și camera, totuși, o făcea să-i ardă pielea.

Puse uleiul în geantă.

– Esență de dafin și de rozmarin. Și scoarță de salcie. O să te ajute cu durerea.

– Deci ai decis că voi trăi, spuse ducele.

El nu nega faptul că avea dureri, iar ea admira asta.

– Pentru o altă bătălie, fără îndoială, spuse ea. Ar trebui să intri. Înainte ca apa să se răcească.

El mormăi și ea se îndreptă spre fereastră, privind întunericul de jos, lumina lumânării reflectându-se în geam.

– Nu există nici un paravan, spuse ea încet. Nu mă uit!

Nu părea să-l deranjeze, iar pe Adelaide o treceau toate apele ascultând foșnetul hainelor lui în timp ce și le scotea – încet, o tentație lentă și păcătoasă în camera tăcută. Îl auzi cum păși în apă, auzi gemetele lui înăbușite. Trase adânc aer în piept, apoi răsuflă lung.

Adelaide simțea cum lua foc și se străduia din răsputeri să nu se întoarcă și să se uite la el. Acest bărbat care venea dintr-o lume atât de diferită de a ei... Părea imposibil ca ei să se afle în același univers, cu atât mai puțin în aceeași clădire... cu atât mai puțin în aceeași cameră, în timp ce el făcea baie.

[1] Femei războinice din mitologia scandinavă (n.tr.)

El a nu putea ajunge ușor la el.

Ca bijuteriile, mătasea sau blana din vitrina unui magazin – el era prea costisitor.

„Fură-l!" o chinuia pe ea un gând.

– Mulțumesc! Pentru baie.

Adelaide se încordă la auzul acestor cuvinte, scotocind prin geanta ei fără să caute nimic.

– Cu plăcere, spuse ea, uitându-se în geantă.

– Adelaide, spuse el încet.

– Nu ar trebui să-mi spui așa, zise ea, pentru că simțea că așa trebuie să spună.

– Ai dreptate. Domnișoară Frampton.

La naiba! Nu-i plăcea că el acceptase asta.

– Pe de altă parte, adăugă limba ei trădătoare, dacă vrem să ne jucăm de-a căsătoria...

Se lăsă tăcerea în cameră în timp ce ea își pierdu ideea, vrând să-i dispară roșeața din obraji cât mai repede.

– Multe cupluri căsătorite folosesc în continuare formulele de politețe.

Ea strâmbă din nas.

– Ce romantic!

– N-aș fi crezut că te interesează romantismul.

– Nu mă interesează, se repezi ea să spună. Dar trebuie să recunoști, măcar atât poate să facă soțul, să-i spună pe numele de botez persoanei care îi este parteneră în toate – legarea lavalierelor și împăturirea pantalonilor și așa mai departe.

El pufni în râs.

– Vorbim de o soție sau de un valet?

– Sunt foarte diferiți?

– Presupun că asta depinde dacă mariajul este romantic sau nu, Adelaide, spuse el, ochii lui albaștri strălucind în lumina lumânărilor.

Îi spuse numele ca și cum i-ar fi tèstat aroma.

Ce gust avea? Dar ce-i păsa ei de asta?

– Dacă tot ne jucăm de-a căsătoria, continuă el, am putea foarte bine să jucăm versiunea romantică.

Ea încremeni auzind această sugestie, această ofertă de nerefuzat, această șansă de a-l fura. Dar în tot timpul în care Adelaide

Frampton operase pe ambele maluri ale Tamisei, fiind o hoață de buzunare cu degete iuți și o pungașă legendară, ea nu fusese niciodată atât de neliniștită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi comis o „infracțiune". Acum însă, era.

– Uită-te la mine! îi ordonă el.

Inima îi bubuia în piept, știind că seara asta era singura ei șansă să-l fure pe duce. Știind, de asemenea, că pedeapsa ar putea fi mai rea decât oricare alta pe care o suferise până atunci.

Dornică de ceva care să mențină distanța dintre ei, bagă mâna în geantă, scoțând cutia lui dinăuntru. Abia apoi, cu cutia din lemn de stejar pe post de scut, îl înfruntă.

De regulă, Adelaide nu-i găsea atractivi pe aristocrați. Nu-i plăceau aspectul lor bine pus la punct și hainele impecabile. Nu-i plăcea felul în care părul lor nu aluneca niciodată de la locul lui și mănușile lor albe nu erau niciodată murdărite. Nu-i plăcea faptul că nu râdeau niciodată prea tare, că nu erau niciodată luați prin surprindere de un strănut și că nu-și sorbeau niciodată supa. Aristocrații, în opinia lui Adelaide, petreceau mult prea mult timp încercând să atingă perfecțiunea, când imperfecțiunea era cea care făcea ca viața să fie interesantă.

Iar ducele de Clayborn era perfecțiunea întruchipată. De obicei.

Doar că atunci, în baie, cu părul dezordonat și obrajii roșii de la urmele căzăturii din trăsură și de la căldura umedă care se ridica din apă, cu o vânătaie apărută pe umăr, acolo unde se lovise, și cu mâna dreaptă lăsată absentă pe marginea căzii de cupru, ca și cum ar fi putut să-i dea drumul durerii resimțite în urma loviturii... nimic la el nu era perfect.

O, bărbia lui era ascuțită și nasul lui era drept și dacă deschidea gura aceea frumoasă – pe care o cunoscuse destul de bine –, folosea cuvinte clare, corect pronunțate, ca un om educat în cele mai bune case și în cele mai bune școli. Genul de bărbat pe care Adelaide nu-l găsea niciodată atrăgător. Genul de bărbat care nu era pentru ea.

Dar acolo, într-o cadă de baie, într-o cameră minusculă de deasupra tavernei de la Hungry Hen, undeva în Lancashire, privind-o cu ochii lui albaștri, plini de o căldură la care ea nu îndrăznea să se gândească, ducele de Clayborn părea... dur, sălbatic, liber.

De parcă ar fi putut fi al ei.

Adelaide trase adânc aer în piept, dar nu scoase nici un sunet. Ce ar fi putut să spună?

„Te doresc"?

Fu salvată de la a vorbi când privirea lui se mută spre cutie într-o alunecare lentă care trimise un fior de căldură prin ea.

– O returnezi?

Strângând mai tare cutia în mâini, ea spuse:

– Ca soție a ta, nu-mi aparține deja?

El schiță un zâmbet.

– Continuă atunci, ai găsit soluția?

Mulțumită că se puteau concentra pe altceva, Adelaide privi cu atenție cutia. O întoarse pe partea cealaltă. Apăsă colțurile așa cum îi arătase el cu o seară înainte, apoi o întoarse din nou, făcând să apară un mic pătrat în partea laterală a cubului, un fel de buton care, atunci când era apăsat, dezvăluia un cilindru îngust de cel mult un centimetru lungime.

Ea se uită la el și fu satisfăcută de surprinderea de pe chipul lui și, mai mult de atât, de admirația lui. Ținu cilindrul în sus.

– Soluția?

El clătină din cap.

– Nu, dar un pas în direcția cea bună. Sunt impresionat.

Ea se simți fâstâcită.

– Mulțumesc.

– Ar trebui să fiu neliniștit de viteza cu care avansezi.

Ea îi zâmbi ironic.

– Nu ai fi primul care ar ezita în fața avansurilor mele.

El nu râse.

– Te asigur, Adelaide, că, dacă mi-ai face avansuri, nu aș ezita.

O, nu, asta era periculos!

„Fă-o! Avansează!" o ispitea o voce pe Adelaide.

Nu putea. Nimic bun nu ar fi ieșit dacă își împlinea dorințele cu acest bărbat. În schimb, își drese glasul și flutură cilindrul în aer.

– Ce este?

El clătină din cap, iar ea știa, înainte ca el să deschidă gura, că era pe cale să invoce regulile.

– Ți-a plăcut cursa noastră?

Întrebare periculoasă. Ea ezită.

– Nu m-am gândit prea mult la asta.

Era o minciună. Îi plăcuse cursa. Încă mai simțea cum îi bătea inima când își dăduse seama că el o găsise, că o prinsese.

El se uită la ea printre gene, știind ce joc juca ea.

– Ți-a plăcut.

Adelaide se prefăcu că inspectează mica unealtă.

– Cauți laude pentru că ai sărit din trăsură și te-ai bătut în tavernă?

– Eram bun și la încăierările de pe docuri, nu-i așa?

Fusese... chiar *prea bun*.

Ea îl privi tot printre gene.

– Care duce e bun la încăierări?

– Spune-mi că ți-a plăcut când te-am găsit, când ne-am întrecut.

Adevăr pentru adevăr. Ce reguli stupide!

Când ea nu răspunse, el își puse ambele mâini pe marginea căzii și îi spuse:

– Bine, atunci.

Înainte ca Adelaide să poată să facă ceva să-l oprească, el se ridică în picioare. Fără urmă de rușine.

Doamne sfinte!

Dacă ar fi fost pregătită, poate că nu s-ar fi uitat. S-ar fi putut întoarce, ar fi evitat să observe șiroaiele de apă care se prelingeau pe corpul lui, pe crestele și unghiurile mușchilor lui – mușchi pe care nici un aristocrat nu ar fi trebuit să-i aibă. Ar fi putut să nu treacă în revistă vânătăile de pe corpul lui – nu doar de la saltul din trăsură, ci și rămășițele luptei de pe docuri. Cea în care luptase pentru ea. Pentru a o împiedica să cadă în mâinile Taurilor Voinici, tot așa cum intenționase să o apere de Danny mai devreme și, apoi, de Billy, la parter.

Vânătăile nu erau ceva nou pentru Adelaide. Își petrecuse o viață întreagă uitându-se la ele și îngrijindu-le. Erau ceva obișnuit în South Bank.

Atunci de ce o tenta să-i atingă vânătăile? Să le vindece?

De ce simțea că îi aparțineau?

De ce îi plăcea asta?

Și de ce îi displăcea atât de mult că el se întindea după un prosop și îl înfășura în jurul șoldurilor, ascunzând acea parte din el, locurile intime pe care ea nu reușise să le treacă în revistă din cauza semiîntunericului din cameră.

El ieșise din cadă, sunetul apei întrerupându-i gândurile și atrăgându-i atenția de la locul în care mâinile lui mari și musculoase strângeau bine un colț de prosop la șold.

„Doamne, cât de chipeș este!" gândi ea.

Mulțumesc!

Ea tresări și se uită în ochii lui, iar el clarifică, deși nu fără un zâmbet misterios, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

Pentru baie. Uleiul esențial... Ai avut dreptate, a ajutat.

Ea flutură mâna în aer.

Nu a fost nimic. Ce nu fac soțiile pentru soții lor, nu?

Ce naiba? De unde îi venise asta?

N-aș avea de unde să știu. Probabil că nu toate soțiile fac asta.

Atunci ea se uită spre el și zise:

Doar cele false.

El râse, ceea ce ei îi plăcu mai mult decât voia să recunoască.

- Faci de rușine întreaga instituție a căsătoriei.

- Așa cum este, zise ea, regretând imediat cuvintele când el se uită la ea, atent și curios.

- Nu-ți pasă de instituția căsătoriei?

Ea ridică din umeri.

- Eu sunt Spioana Relațiilor Nedorite.

- De ce? Când ea se încruntă, el adăugă: De ce te ocupi cu așa ceva?

Ea se gândi un timp mai lung, apoi spuse:

- La început, am făcut-o pentru că cineva făcuse asta pentru mine.

- Erai pe punctul de a te căsători?

- Eram obligată să mă mărit, îl corectă ea. Singura fiică a tatălui meu – o ofertă de pace pentru un rival în afaceri.

El se încruntă și vorbi pe un ton furios:

- Ce s-a întâmplat?

Ea se pierdu pentru un moment în amintiri.

- Totul a fost foarte obișnuit – nu diferit de cum a fost pentru nenumărate alte fete. M-am născut fată, așa că valoarea mea depindea de căsătoria pe care urma să o fac. Valoram ceva doar dacă eram schimbată pentru bani, putere sau pace. Știam la ce să mă aștept și m-am pregătit pentru asta. Mi-am îmbrăcat rochia de mireasă și am mers singură până la Catedrala Sfântului Ștefan prin ploaie.

– Singură, spuse el, apoi înjură în șoaptă. Sfântul Ștefan... Unde este asta?

Ea nu voia să-i spună. Nu voia ca secretul să fie dezvăluit încă.

El încuviință din cap, părând să înțeleagă faptul că ea nu voia să vorbească despre asta. Nu părea să o judece.

– Continuă!

– Mirele a stat cu mine și totul a fost perfect obișnuit. Perfect normal. Preotul a început și...

– Și? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Înainte ca ceremonia să se termine, mi s-a oferit o nouă cale.

– Ducesa de Trevescan.

Asta își dăduse singur seama. O observase mult mai mult decât oricine altcineva. Adelaide încuviință.

– M-a ajutat să evadez.

– Și nunta?

Ea înțelese ce voia el de fapt să întrebe. El dorea să știe dacă era căsătorită.

– Nu a avut loc.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta!

El răsuflă ușurat, ceea ce pe ea o bucură. De parcă ar fi cerut el însuși o lege parlamentului dacă răspunsul ei ar fi fost altul.

Ea aprobă dând din cap.

– După aceea, am știut că aceasta este munca pe care vreau să o fac. Să pun capăt relațiilor nepotrivite. Să ofer noi șanse femeilor. Să le reamintesc că o căsătorie cu un bărbat rău este mai rea decât o viață fără unul. Să mă asigur că, atunci când se căsătoresc, o fac în cunoștință de cauză și, în cel mai bun caz, acceptându-și partenerul din toată inima.

– Din toată inima, repetă el.

Ea încuviință.

– Nu pretind ca fiecare căsătorie să fie din dragoste, dar atunci când te căsătorești, nu ți-ar plăcea să ai o mireasă care să vină la tine cu inima deschisă, fără frică?

În viața ei, Adelaide nu-și imaginase vreodată să aibă o astfel de conversație cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat, cu atât mai puțin cu un *duce* pe jumătate dezbrăcat. Ar fi bine să țină minte că e duce. Ducii și bărbații nu erau același lucru.

El ezită, iar ea se miră de această pauză, întrebându-se ce putea să însemne, dar preferă să nu insiste. În schimb, spuse:

Măcar la început să fie așa.

Din toată inima, spuse el, gustând cuvintele pe limbă. Sună ca și cum ai crede în dragoste.

El își împinse ochelarii pe nas.

Tu știi mai bine.

Hmmm, spuse el. Deci chiar crezi în ea.

Cred în ea, spuse ea, și era adevărat.

Cu un an în urmă, poate că ar fi spus altceva. Dar o văzuse pe Sesily îndrăgostindu-se nebunește – văzuse până unde ar fi mers prietena ei pentru a-l proteja pe bărbatul care acum era soțul ei. Văzuse sacrificiul, durerea și bucuria imensă. Dar asta era Sesily – care nu accepta să fie refuzată.

Adelaide nu era Sesily.

De asemenea, cred că nu este pentru toată lumea.

Ducele o privi o clipă lungă, iar ea se întrebă la ce se gândea. El decise să spună în sfârșit:

Sunt de acord.

„Serios?" se întrebă Adelaide în sinea ei. Cu voce tare zise:

– Nu este nici pentru tine?

De ce întrebase asta?

Nu mai conta.

– Nu este, spuse el, ca și cum s-ar fi gândit mult la întrebare. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc.

Ea zăbovi asupra cuvintelor, amintindu-și declarația lui că fratele său îi era moștenitor.

– Nu ai de gând să te căsătorești, spuse ea. Dar căsătoria și iubirea nu sunt dependente una de cealaltă.

El clătină din cap.

– Nici una dintre ele nu se află în planurile mele.

– Ce prostie, spuse ea, fără să se poată abține.

El fu surprins de reacția ei.

– Chiar așa?

– Da. Ești un om cumsecade, bogat, puternic și aristocrat, și cu un singur scop, dacă suntem sinceri.

– Se pare că suntem sinceri, spuse el, încrucișându-și brațele la pieptul gol. Continuă.

– În esență, ești obligat prin lege să te căsătorești. De preferință cu cineva care să înțeleagă lumea voastră bogată, puternică și aristocrată, care îți va oferi apoi moștenitori bogați, puternici și aristocrați.

Să se căsătorească cu cineva dintr-o altă lume decât ea, nu cu o fată care își petrecuse copilăria furând din buzunarele unor bogătași care se rătăciseră pe South Bank. Cu cineva care nu s-ar fi aflat într-o cameră întunecată deasupra unei taverne de pe marginea drumului, purtând o conversație ocazională cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat – cu un *duce*. Toate aceste lucruri ea nu i le spuse.

– Jack și Helene îmi vor da moștenitori bogați, puternici și aristocrați, spuse el, sprijinindu-se pe marginea căzii. Și acum știi de ce sunt atât de hotărât să îl văd căsătorit.

– Pentru moștenitorii tăi?

Ea se simțea ca și cum ar fi fost sub apă. Putea să se căsătorească și să aibă propriii moștenitori, și totuși, îi lăsa responsabilitatea asta fratelui său.

Ea se uită în jos la cutia din mâinile ei. Ce secrete păstra acest om?

– Pentru moștenitorii lui. Pentru propria lui căsătorie din dragoste, care a făcut mereu parte din planul lui.

– Dar planul tău? Cum rămâne cu căsătoria ta din dragoste? Cu soția ta perfectă?

În ochii lui nu se citea absolut nici o tristețe atunci când spuse:

– Nu există nici o căsătorie din dragoste pentru mine. Ezită, apoi adăugă: Și dacă nu vine cu ulei de rozmarin pentru rănile mele, cred că nu va fi atât de perfectă.

Ar fi trebuit să fie o glumă. De fapt, începuse ca și cum ar fi vrut să fie. La suprafață, cuvintele erau perfect cordiale, pline de recunoștință obișnuită, cuvinte de gentleman.

Dar apoi cuvintele lui deveniră suave și șoptite, adăugând:

– Mulțumesc, Adelaide!

Și de data asta nu mai sunau ca niște cuvinte de gentleman îngâmfat. O apropiaseră de el, deși nu era bine.

– Cu plăcere!

El continuă să vorbească, cu vocea joasă și plină de promisiuni:

– În seara asta, ne jucăm de-a căsătoria, iar eu votez pentru cea în care soții își zic pe numele de botez. Mi se pare că nu merită să mă joc deloc dacă singurul beneficiu este cineva care să-mi împăturească pantalonii.

– Tu nu porți pantaloni acum.

El se îndreptă de spate.

– Ești foarte perspicace.

– Este o abilitate bine exersată, spuse ea distrată în timp ce el înaintă spre ea.

Încă pe jumătate dezbrăcat. Mai mult de jumătate, aproape nud. Dar această diferență nu conta pentru ea.

– Dacă am fi căsătoriți, ți-aș spune Adelaide, și nimeni n-ar fi scandalizat.

Dacă ar fi fost căsătoriți, ea nu ar fi fost atât de emoționată, atât de tentată. Nu s-ar fi îndreptat spre el, mai aproape, mai aproape, până când nu mai avea unde să se ducă, până când ar fi simțit mirosul de ulei de rozmarin pe el.

Era destul de aproape încât să simtă căldura corpului său încălzit de baie, încât să-l atingă.

– Eu ți-aș spune Adelaide, iar tu mi-ai spune...

Cuvintele lui erau atât de joase, încât parcă porneau din pieptul lui. Le simțea ca pe o atingere pe pielea ei, ca pe o promisiune.

„Nu face asta! Nu spune!" se gândi ea, dar zise cu voce tare:

– Henry!

Era destul de aproape de el pentru a savura gustul prenumelui său – interzis – pe limba ei.

Suficient de aproape încât să vadă ochii lui în care se citea bucuria.

Suficient de aproape încât mâna lui să ajungă pe obrazul ei, ceea ce îi produse o reală plăcere. Destul de aproape încât el să se apropie de buzele ei și să o sărute.

Ceea ce îi plăcu și mai mult.

Capitolul 9

Existau o mulțime de motive pentru care să nu o sărute.

În primul rând, aceasta nu era o vacanță liniștită. Se aflau în căutarea lui Jack și a lui Helene și ar fi trebuit să se pregătească

să plece la drum, să schimbe caii, nu să zăbovească în aceeași cameră într-un han.

În al doilea rând, Adelaide era o hoață extraordinară – lucru pe care grupul obișnuit de idioți mondeni părea să nu-l fi observat, dar el îl observase și, cum ea se afla în prezent în posesia celui mai important lucru pe care îl deținea, sărutul trebuia să iasă din discuție.

În al treilea rând, deși nu părea să-l mintă, cu siguranță ea îi ascundea o cantitate enormă de informații legate de misiunea lor. Să fi fost asta singura problemă și tot nu trebuia să o sărute.

Și cel mai important motiv? Adelaide Frampton merita un bărbat care să o sărute, să o iubească și să se căsătorească cu ea. Iar Henry nu era acel bărbat.

Dar în acel moment, în timp ce lumânările și lumina focului din vatră aruncau umbre lungi și dansante în jurul camerei, iar durerile – în umărul lui... în coasta lui... pe obrazul lui – se atenuaseră datorită esenței parfumate de rozmarin, poțiunea ei magică, și în amintirea lui erau degetele ei lungi cu care amestecase elixirul prin toată apa, el nu se mai gândi la nici unul dintre acele motive.

În schimb, se gândi că Adelaide Frampton purta prea multe haine.

Când ea trase adânc aer în piept, de parcă se pregătise pentru sărutul lui, el nu se mai gândi la nimic. O trase mai aproape, iar cutia pe care ea o ținea în mână căzu pe covor cu un zgomot surd și moale de care poate că lui i-ar fi păsat dacă nu ar fi existat tentația sălbatică a gurii ei, ademenitoare și moale și atât de *frumoasă*.

Când își aminti că mai trebuie și să gândească, îi veniră în minte toate acele motive pentru care nu trebuia să o sărute.

Dar acum, buzele ei frumoase se deschiseră primitoare și Henry nu rezistă tentației, nedezlipindu-și gura de a ei și mângâind cu limba de-a lungul buzei inferioare pline, savurând gustul ei dulce și păcătos, în timp ce ea se apropia de el, trecându-și mâinile peste umerii lui largi, înfășurându-și brațele în jurul gâtului său și lipindu-se de el.

Ooo, da! Cu un geamăt de aprobare, el adânci sărutul, trecându-și limba peste a ei o dată, de două ori, înainte ca ea să întrerupă mângâierea și să-și încline fața spre tavan, arătându-i gâtul ei lung și alb... o ofrandă.

El o primi. Știind că nu ar fi trebuit să o facă. Știind că un gentleman nu ar fi făcut-o.

Știind că nu era un gentleman în momentul acela.

Ea trase adânc aer în piept când el îi sărută gâtul până la ureche, unde îi șopti din nou numele, „Adelaide", iubind sunetul numelui ei spus de buzele lui, felul în care rostirea lui îl făcea să se simtă ca un hoț, nemeritând familiaritatea dintre ei. Îi plăcea și ei să-l audă, după felul în care degetele ei alunecau prin părul lui, trăgând de el, ușoara durere făcându-l să nu se oprească.

El răspunse la acest gest cu o mușcătură ușoară, prinzându-i cu dinții lobul moale al urechii, jucându-se cu el până când ea tresări de plăcere.

El nu-și putea opri zâmbetul.

– Îți place asta.

– Mmm, spuse ea, iar acel geamăt de plăcere aproape că-l făcu să-și piardă mințile.

Era tare și fierbinte și singurul lucru care îl împiedica să o ia în brațe și să o ducă imediat în pat era dorința de a o face și pe ea să-și piardă mințile.

– Ce altceva îți mai place, Adelaide Frampton?

Ochii ei se deschiseră larg, având pupilele mari de plăcere... și de încă ceva. Ca și cum nu era sigură de răspuns. Ca și cum i-ar fi fost teamă de acesta.

El se trase înapoi, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, inima strângându-i-se în piept în timp ce aștepta ca ea să răspundă. Ar fi fost în stare să aștepte la nesfârșit.

Ea șopti:

– Nu știu.

El se aplecă spre ea și o sărută ușor în colțul buzelor, zăbovind acolo, minunându-se de pielea ei moale.

– Ai fost sinceră. Să-ți spun care este următorul pas pentru a deschide cutia?

Ea râse, vârful degetelor ei ajungând să se odihnească pe pielea goală a brațelor lui.

– Te rog să nu mă subestimezi, dar în momentul acesta puțin îmi pasă de cutie.

El ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de al naibii de recunoscător pentru răspunsul ei. Și totuși, o luă încet, temându-se că ar putea să o sperie.

– Un altfel de joc, atunci.

Ea se trase înapoi, cu ochii ei mari și căprui, plini de curiozitate și de neliniște, și el simți o emoție pe care nu o putea defini. Clayborn se retrase puțin, bucurându-se de felul în care mâinile ei îi apucară antebrațele, strângându-l cu putere, poate ca să-și păstreze echilibrul. El spera că o va păstra aproape.

Se îndepărtă, iar ea scoase un sunet mic, întrebător, în timp ce el se grăbi să-și găsească pantalonii, renunțând la prosop în favoarea lor. Își încheia nasturii în timp ce ea se uita la el cu privirea ei lacomă și binevenită pe pielea lui încă goală.

– Ești..., începu ea, apoi se opri, gândindu-se la următorul cuvânt. Gata să...?

„Doamne, nu!"

– Nu dacă nu îți dorești asta, spuse el, făcând din nou câțiva pași spre ea. Încet.

Ea clătină imediat din cap.

– Nu vreau.

„Bine", gândi el, apoi spuse:

– M-am gândit doar că ți-ar plăcea mai mult jocul dacă nu ar fi atât de... urgent.

Atenția ei era din nou pe trupul lui, zăbovind asupra mâinilor lui aflate pe talia pantalonilor. Ea înghiți în sec.

– Pantalonii fac asta mai puțin urgent?

El râse un pic, deși corpul lui nu-și dorea nici un pantalon.

– Ajută.

Din nou acel sunet mic – cel care sugera că ea lua în considerare informația și nu se hotărâse încă cum să procedeze.

„Continuă, Adelaide!" își dorea el.

Ea se uită lung la bustul lui gol.

– Ai o vânătaie urâtă. De fapt, ai mai multe.

El nu-și luă atenția de la ea.

– Sunt în regulă.

– Nu ești, spuse ea. S-ar putea să-ți fi rupt ceva.

– Nu mi-am rupt nimic.

Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi recunoscut. Nu ar fi riscat ca ea să se oprească înainte de a începe.

– De unde știi? întrebă ea, puțin nervoasă.

Era frustrată, neliniștită, nesigură, fără control. Nu-i plăcea asta, lucru pe care Henry îl înțelegea.

– Adelaide, o asigură el. Voi fi bine.

Ea se uită în ochii lui.

– Ești sigur?

– Nu vei avea un duce mort pe cap astăzi, iubire.

Ea pufni în râs. El se încălzi la auzul râsului ei, apoi se înfierbântă când auzi și următoarele ei cuvinte:

– Atunci cred că ar trebui să-mi spui despre jocul tău.

„Da!" își spuse el.

– Jocul se cheamă „Descoperim ce-ți place"

Ochii ei se făcură cât cepele.

– Ce-mi place mie?

Se simțea bulversată, ceea ce o făcea, în mod ciudat, mai atrăgătoare.

– Este un concept străin ție?

– Nuuu, răspunse ea, dar el nu prea o crezu. Dar... nimeni nu a mai... adică... Niciodată nu am... Eu nu...

– Domnișoară Frampton, o tachină el. Imaginează-ți cât de surprins sunt că am reușit să te las fără cuvinte.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Nu am rămas fără cuvinte!

Henry se întinse spre ea, iar lumea nebună, nebună de dincolo de cameră dispăru pentru ei. El își puse o mână în jurul gâtului ei, degetul mare așezându-se pe linia bărbiei ei, înclinându-i fața spre el.

– Atunci trebuie să fac o treabă mai bună.

Fetișcana deschise gura ca să se certe, iar el îi fură cuvintele într-un sărut lent, păcătos, care îi făcură pe amândoi să respire greu când se opriră.

– Faptul că nimeni nu te-a întrebat niciodată ce-ți place este o greșeală de neiertat. Am de gând să o corectez.

– Credeam că nu-ți place să mă sărùți.

El încremeni. Cu siguranță nu auzise bine.

– Ce?

Ea se uită peste umărul lui, în gol. El se aplecă pentru a o privi în ochi.

– Nu. Nu face asta. Ce-ai spus?

– Tu... Ea ezită, iar el se chinui să fie răbdător. Ai spus că nu merită să mă săruți.

El înjură în sinea lui.

– Când am spus asta?

– Aseară.

– Cu siguranță *nu* am spus asta, zise el, simțindu-se jignit.

– Ei bine, ți-ai cerut scuze.

Ea lăsă frumoșii ei ochi căprui în jos. Spre pieptul lui. Doamne, femeia avea niște gene care ar fi distrus un bărbat!

Nu că Henry ar fi fost vreodată prea atent la gene.

Dar asta nu mai conta acum.

– Mi-am cerut scuze, pentru că nu a fost un gest de gentleman, spuse el. Nu a fost momentul potrivit. Erai urmărită, iar eu am profitat de tine.

Ea se uită la el.

– Nu ai profitat de mine!

– Te asigur că am făcut-o.

– Nu, spuse ea. Eu te-am sărutat.

– Și eu te-am sărutat înapoi.

– Pentru că... așa ai vrut.

El aprobă dând din cap.

– Foarte mult.

Ea schiță un zâmbet mic, strengăresc, unul care lui îi plăcu foarte mult. Cu atât mai mult când ea spuse încet:

– Bine. Știu că sunt destul de stearsă, dar...

Existau o mulțime de lucruri pe care el ar fi vrut să le spună drept răspuns. Dar începu cu cel mai important.

– Adelaide, ți-a spus cineva vreodată că ești stearsă?

Ea tresări și clătină din cap.

– Toată lumea. De fapt, nimeni. Nimeni nu a fost nevoit să o facă vreodată. Știu ce este frumos și ce nu este frumos... Dar eu am alte calități.

Lui îi era greu să găsească cuvintele pentru a-i spune că se înșela și, de asemenea, se temea să nu o supere pentru că o contrazice. Iar ea interpretă pauza lui ca pe o invitație să-și enumere calitățile.

– Sunt puternică, și rapidă, și inteligentă...

– Ești toate aceste lucruri, recunoscu el. Dar ești și... Făcu o pauză, căutând descrierea potrivită. Doamne, nu e nimic șters la tine. Ești... *minunată!*

Adelaide roși la auzul acestui cuvânt, lăsându-și capul în jos, iar el știu că ea nu-l credea, ceea ce îl făcu să se simtă foarte frustrat. Îi cuprinse fața în mâini și îi spuse ferm:

– Ți-am mai spus: eu nu mint!

Ea se uită cu atenție în ochii lui.

– Și crezi că merit să mă săruți?

El râse pentru că nu-i venea să creadă ce aude.

– Te asigur, Adelaide, sunt puține lucruri mai valoroase decât sărutul tău. Mângâie pielea moale a obrazului ei. Cum se făcea că era atât de moale? Iar în momentul ăsta, chiar nu există nimic mai valoros. Să-ți demonstrez?

– Te rog, șopti ea, iar el fu excitat de acest cuvânt suav – o tentație ticăloasă pe care voia să o audă din nou și din nou în acea noapte.

Începu cu un sărut, lent și adânc, până când ea suspină și se lăsă în brațele lui, degetele ei lungi și frumoase urmărindu-i pieptul gol, lăsând foc în urma lor, în timp ce el o ridică, o duse spre scaun și o așeză în poala lui. Ea gâfâia, în timp ce el îi mușcă ușor buza ei dulce, delicioasă. Când îi dădu drumul, se uită în ochii ei încântați și spuse:

– Ce zici de asta? Îți place?

Ea zâmbi jucăuș, iar el o sărută repede, apoi o lăsă să spună:

– Da. Degetele ei lungi alunecau pe pielea lui. Dar nu ți-e frig?

– Doamne! În nici un caz!

El era în flăcări. Ardea din cauza ei. O linse la baza gâtului, unde lanțul de aur pe care îl ținea ascuns în corset era fierbinte pe pielea ei moale, protejându-i pulsul, puternic și rapid. Se simți foarte satisfăcut când îi spuse:

– Și nici ție nu ți-e frig.

– Nu, eu sunt... în flăcări.

– Mmm. Asta îmi place *mie*! El mormăi de plăcere și îi ridică bărbia. Dar jocul ăsta este despre ceea ce îți place ție.

O sărută sub bărbie, plăcându-i la nebunie felul în care ea tremura în brațele lui și își afunda degetele în părul lui.

– Asta, spuse ea. Îmi place asta.

El răsplăti mărturisirea cu o mângâiere lungă și drăgăstoasă pe spatele ei, trăgând-o mai strâns spre el. Apoi o mână alunecă până la marginea sânului ei.

Amândoi încremeniră. Henry aștepta nerăbdător reacția ei.

Degetele ei se încleștară în părul lui și ea îl privi din nou cu acel zâmbet misterios – nu mai era atât de misterios, căci el știa cum să ajungă la el. Ea nu mai era atât de pudică, ci o femeie care știa dintr-odată exact ce-și dorea.

– Cred că...

El își lăsă degetul mare să se miște, o alunecare lentă de-a lungul sânului ei acoperit.

Ea gâfâi, își duse mâna deasupra mâinii lui, nu pentru a-l opri, ci pentru a o ține acolo, pe sânul ei.

– Ce crezi? mormăi el, gemând, fără să poată să se oprească. Doamne, era nebun de dorință!

– Cred că...

Ea își pierdu cuvintele, iar el crezu că-și va pierde mințile.

Și ea îi luă mâna, apăsând-o tare pe sân. Se folosea de mâna lui. Se folosea de el.

Îl punea unde voia ea.

Și el nu avea nimic împotrivă.

– Aici? Abia mai avea voce. El îi mângâie sânul, găsind sfârcul întărit sub corsaj. Jucându-se cu el până când ea se agită în brațele lui și amândoi respirau greu. Îți place asta?

– Da, răspunse ea. Da, îmi place!

El o răsplăti cu un sărut.

– Ce altceva ți-ar mai plăcea?

– Vreau...

El aștepta nerăbdător.

Orice ar fi vrut ea, el i-ar fi dat.

Și apoi ea se ridică în picioare. La naiba!

El se întinse spre ea.

– Unde te...

Dar înainte ca el să poată termina întrebarea, ea apucă de cordonul fustei, desfăcând în mod magic, magnific, ceva și descheind altceva și apoi aruncând fusta, rămânând doar în corsajul rochiei și o pereche de pantaloni mulați dintr-o mătase verde luxuriantă.

Ea se urcă din nou în poala lui, ca și cum ar fi făcut-o de o sută de ori înainte, iar el spuse:

– Îi sunt foarte recunoscător croitoresei tale.

Ea râse, așezându-se pe coapsele lui, încălecându-l.

El o apucă de șolduri și o trase mai aproape, furându-i un alt sărut, aplecându-se și trasând cu limba linia corsajului ei, alunecându-și mâinile pe linia lungă a trunchiului ei până când mâinile ei le găsiră din nou pe ale lui, mișcându-le pentru a-i prinde sânii, ca el să simtă greutatea delicioasă a acestora.

Ochii ei frumoși se deschiseră.

– Mai mult.

– Mai mult, ce? o tachină el.

– Mai mult, te rog.

Nu era ceea ce se aștepta, dar, Doamne, era ceea ce își dorea. Îl făcea să fie disperat să-i ofere orice, tot ceea ce îi cerea cu vocea aia gâfâită. Găsi dantela din față a corsajului ei și începu să o dezbrace. Înainte să îndepărteze materialul din calea lui, dosul degetelor lui se opriră pe pielea fierbinte a sânilor ei, torturându-i pe amândoi.

– Henry, suspină ea, iar rostirea prenumelui său aproape că-l înnebuni.

Aproape.

– Mai roagă-mă o dată, zise el.

Ea se uită la el.

– Te rog!

– Mmm, mormăi el și îi dădu ceea ce voia, lucrul după care amândoi tânjeau, trăgându-i corsajul în jos și prinzându-i sfârcul cu gura, liniștind mugurele încordat cu lingeri moi și supt prelungit, bucurându-se de șoaptele pe care ea nu le putea ascunde de el.

– Doamne, da, *te rog!*

Și de fiecare dată când spunea acel cuvânt – acel cuvânt delicios, păcătos – de fiecare dată când îl ruga, el sugea din nou, lingea din nou, îi dădea ceea ce își dorea, până când ea gâfâia de plăcere, cu unghiile înfipte în umerii lui în timp ce se legăna în poala lui, căldura ei fiind un dar și o pedeapsă pentru mădularul său încordat.

Dându-i drumul, trase corsajul în sus, peste cap, dorind să o atingă, să aibă acces la mai multă piele. Ea își ridică brațele și îi dădu voie să scoată corsajul, iar el îl ținu acolo, într-o mână, sus, deasupra capului ei, din cauza părului încurcat în țesătură și în șireturi,

în timp ce cu cealaltă mână o mângâia în jos pe piele, testându-i căldura, minunându-se de perfecțiunea ei netedă.

– Uită-te la tine, spuse el încet, întorcând-o spre lumina focului, delectându-și privirea cu formele ei. Puse un deget pe pandantivul greu pe care îl dezvăluise în cele din urmă – un cilindru de alamă între sânii ei. Își ridică privirea spre ea. Ești plină de secrete!

– Ți le dau la schimb pentru ale tale.

Aproape că încuviință. Dar avea alte planuri în seara aceea.

– Ești frumoasă.

Ea clătină din cap.

– Mă faci să cred că aș putea fi.

Ea se înșela, desigur, iar el se apucă să i-o dovedească, sărutând, lingând și sugând pe tot corpul ei, mângâindu-i talia, pielea moale a coapsei, rotunjimea frumoasă a burții.

Iar ea îi dădu voie, lăsându-se pe spate, suspinând de plăcere când el îi lingea rotunjimea sânului, foindu-se supărată când el se oprea. Era atât de receptivă încât el uită de tot ce se afla dincolo de acea cameră în minutele lungi în care ea îl lăsa să o exploreze.

Simți cicatricea ei înainte de a o vedea, o linie în relief lungă de cinci centimetri la baza coastelor, pe partea stângă.

Nu voi să zăbovească asupra ei. Într-adevăr, imediat ce își dădu seama ce găsise, își spuse să nu insiste asupra ei, să o ignore, căci era veche și vindecată și nu era treaba lui.

Poate că ar fi putut să facă asta, dacă ea nu ar fi tresărit, ca și cum atingerea lui i-ar fi readus o amintire. Cineva o rănise. Și deși rana de pe corp se vindecase, cea din sufletul ei încă nu.

Henry îi eliberă părul încurcat în corsaj, aruncându-l pe jos în timp ce ea duse mâna la cicatrice.

„Cine te-a rănit? Cum? Când?" se gândi el. Se abținu să o întrebe și să-i ceară numele făptașului. Știa că ei nu-i va face plăcere acest lucru.

Și el voia să-i provoace doar plăcere.

Voia ca ea *să-l placă pe el.*

A fost șocat de acest gând. Se uită din nou la ea, cuprinzându-i acei ochi care vedeau totul – care urmăreau fiecare cale, calculau fiecare risc. O cunoștea suficient de bine pe Adelaide Frampton pentru a ști că își petrecea zilele înfruntând pericole. Iar el nu voia să fie un pericol. El voia să fie numai răsplată.

Adelaide?

Da.

Își dorea ca ea să facă ceva ce încă nu-i ceruse.

- Desfă-ți părul!

Ea nu ezită, întinzând mâna ca să tragă acele din legăturile lor strânse. Erau o duzină, poate mai multe, și nu era un proces rapid. Dar Henry se bucură de fiecare secundă lentă și prelungită, iubind felul în care buclele rătăcite începură să se rostogolească pe umerii ei, peste formele ei, înfășurându-se în jurul sânilor și apoi...

Vai, părul ei atât de des, de sălbatic și de liber ca un nor de foc! Înjură, încet și rău, întinzând mâna spre ea, trecându-și degetele prin păr, bucurându-se de textura lui moale și mătăsoasă.

– Ăsta, mormăi el. Iisuse, Adelaide, părul tău aproape că m-a omorât astăzi... și cred că s-ar putea să-mi provoace din nou moartea.

Luă o șuviță lungă și roșcată și o folosi pentru a desena cercuri în jurul sfârcului ei, cu mădularul lui tare ca oțelul, în timp ce ea se răsucea deasupra lui, dăruindu-i-se. Când nu își mai putu ține gura departe de ea, se aplecă să muște ușor sfârcul ei roz și încordat, apoi îl alină cu limba. Ea țipă, iar el îi dădu drumul, îndepărtându-se din nou.

– Îmi place asta, spuse ea. Totul.

– Știu.

Ea zâmbi și se întinse spre el – atingerea ei era un dar –, aplecându-se să-l sărute, părul ei splendid căzând în jurul lor ca o perdea.

– Ești extrem de arogant.

Ea îl făcuse să fie așa. Îl făcea să vrea să spună întregii lumii.

– Spui asta ca și cum nu aș avea motive să fiu.

O sprânceană roșcată, frumos desenată, se arcui în sus în semn de provocare.

– Ești, de asemenea, extrem de sigur pe tine.

Drept răspuns, el se mișcă, o luă în brațe, întorcând-o, inversând pozițiile lor și așezând-o pe scaun. Apoi căzu în genunchi în fața ei. Un mic sunet de încântare veni din partea ei când el se aplecă și o sărută. Degetele ei se încurcară în părul lui în timp ce se întâlnea cu el, se potrivea cu el.

El o trase de șolduri, ducând-o la marginea scaunului, în timp ce ea îi mângâia pieptul și abdomenul până la marginea pantalonilor lui, unde era rândul ei să apuce țesătura. Să tragă mai aproape.

Ea își deschise coapsele și Henry crezu că s-ar putea să o ia razna atunci, văzând-o goală până la brâu, privindu-l cu încântare și dorință și cu acea evaluare îndrăzneață care îl făcea să vrea să-i arate tot ce avea mai bun în el.

– Să îți spun ce aș dori? întrebă el.

– Te rog.

Din nou acel cuvânt. Avea să fie cauza nebuniei lui.

– Aș vrea să fii dezbrăcată.

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Ai... ai vrea asta?

– Foarte mult, spuse el, iar mâinile lui se duseră la nasturii pantalonilor ei. Și în acest caz particular, pantalonii nu ajută.

Ea chicoti, dar propriul ei râs parcă o sperie și își duse o mână la gură pentru a-l opri.

El ura asta, faptul că ea își înăbușea plăcerea, și își jură că va face tot ce-i stă în puteri pentru a-i arăta genul de plăcere care nu putea fi stăpânită. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni, îndepărtând apoi mătasea verde.

– Într-o zi, mi-ar plăcea să petrec o oră sau două privindu-te în ăștia. Dar în seara asta...

Terminând cu nasturii, el o trase de talie, iubind felul în care ea își ridica șoldurile și îl lăsă să o dezbrace.

Trase adânc aer în piept când o văzu întinsă în fața lui, lumina focului aruncând umbre pe trupul ei gol, pe rotunjimile sânilor, pe mușchii trunchiului, pe cicatricea de la coastă, pe formele șoldurilor și pe smocul de bucle castanii dintre coapsele ei lungi, musculoase și puternice, care erau dovada unei vieți active.

Ea nu se compara cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci.

Un dar de la zeii blestemați.

Se așeză pe vine și rămase așa, admirând frumusețea ei.

Nu își dădu seama cât timp trecuse de când o privea astfel, fiind trezit la realitate atunci când ea se mișcă, încercând să se acopere. Și abia atunci, când își dădu seama ce voia ea să facă, se mișcă și el, prinzându-i mâinile și împreunându-și degetele cu ale ei.

– Nu.

Ea se îmbujoră și, cumva, roșeața din obrajii ei o făcu și mai drăguță, iar el se simți și mai norocos.

– Eu... Căuta cuvintele potrivite, dar îi zise doar: Spune ceva.

O duzină de lucruri îi veniră instantaneu în minte. Ar fi putut să-i spună că era frumoasă, că îl fascina, că voia să cunoască fiecare centimetru din ea. Ar fi putut să-i spună că niciodată nu fusese atât de excitat ca acum, că niciodată nu-și dorise pe cineva atât de mult cum o dorea pe ea și că, cu siguranță, niciodată nu-și dorise pe cineva în felul acesta – în felul acela urgent și nerăbdător care îl făcea să creadă că înnebunise puțin.

Dar nu voia să o sperie. Și voia ca ea să-l creadă pe cuvânt.

Să aibă încredere în el.

Așa că, în loc să spună vreunul dintre lucrurile sălbatice și neașteptate care umblau în mintea lui, Henry o sărută pe pielea moale de deasupra mâinilor lor împreunate și desenă acolo un cerc lent și lung, până când respirația ei deveni aspră și neregulată și degetele ei se aflară din nou în părul lui.

Și abia atunci el spuse:

Vrei să descoperim ce altceva îți mai place?

Capitolul 10

Ea mai făcuse asta înainte. Nu prea mult, dar o fată născută în mediul ei învăța repede să nu prețuiască virginitatea. Fusese logodită, și mai fusese cu câțiva băieți când era tânără și furioasă. O dată sau de două ori fusese chiar plăcut.

Desigur, știa că alte femei găseau acest act mai mult decât plăcut – un an de zile în care fusese martoră la obiceiul lui Sesily și al lui Caleb de a dispărea și de a se întoarce șifonați, ciufuliți și strălucitori dovedise acest lucru –, dar Adelaide nu-și imaginase niciodată că ar putea fi cu adevărat *plăcut*.

Și apoi ducele de Clayborn făcuse baie în fața ei. Și o strigase Adelaide și o arsese cu atingerea lui și o sărutase într-o mulțime de locuri în care nimeni nu o sărutase până atunci, și deodată acel act care fusese întotdeauna rapid și stângaci și în cel mai bun caz *acceptabil*... părea că ar putea fi... ei bine... *extrem de bun*.

Apoi el o dezbrăcase și se uitase la ea ca și cum ar fi fost înfometat, iar ea devenise fierbinte și excitată și mai dornică decât fusese

vreodată, și nu doar din cauza atingerii lui – deși era magnifică –, ci pentru că el o dorea atât de evident.

Nu-i dorea abilitățile ei de hoț, nici accesul la puterea din jurul ei, nici cantitatea imensă de informații pe care le avea despre bărbații din Londra.

El o dorea pe *ea*.

Iar Adelaide aprecia asta mai mult decât orice altceva.

Pentru că și ea îl dorea pe el.

El o trase și mai mult la marginea scaunului, alunecându-și mâinile mari de-a lungul coapselor ei, convingând-o să se deschidă. Ea îl lăsă, minunându-se de senzație – niciodată nu fusese atât de caldă sau de excitată, niciodată nu se simțise atât de doritoare până atunci. Nu se putu abține să nu întindă o mână spre el, lăsându-și degetele să alunece pe pieptul și pe abdomenul lui, explorând mușchii pe care îi admirase mai devreme. Zăbovi asupra unei vânătăi care apăruse pe umărul lui.

– Ești rănit.

El îi prinse mâna, apăsându-i palma pe pielea lui fierbinte.

– Atingerea ta îmi face bine.

Îi plăcea și asta. Îi plăcea felul în care mușchii lui se încordau sub palmele ei, în timp ce ea îl analiza de sus în jos, până la locul unde pielea lui se întâlnea cu pantalonii.

Amândoi ezitară atunci, și o explozie de încântare izbucni în pieptul lui Adelaide – un sentiment amețitor de curiozitate. Ea se bucură de șuieratul de plăcere care veni în timp ce explora mădularul lui lung și tare sub țesătura pantalonilor lui.

– Arată-mi, șopti ea, pregătită pentru ceea ce urma, fiind nerăbdătoare.

El clătină din cap.

– Tu prima.

El îi deschise coapsele, trecând între ele pentru a o ține deschisă, expusă, fierbinte și goală pentru el.

Ea își ținu respirația în timp ce el se uita în jos la ea, cu privirea lui severă și concentrată, ca și cum ar fi memorat imaginea ei. Secundele păreau să se întindă într-o eternitate, până când ea nu mai putu suporta și vru să se acopere.

El îi prinse mâinile înainte ca ea să o facă, fixându-le pe brațele scaunului în timp ce o sărută o dată, aspru și sălbatic. Înainte

ca ea să-i poată întoarce mângâierea, el merse mai departe, trecând cu limba peste pielea moale a umărului ei, trecându-și dinții de a lungul rotunjimilor sânilor ei, sugând ușor mai întâi un sfârc și apoi pe celălalt, până când ei nu-i mai păsa că era goală în fața lui – îi păsa doar că el îi va oferi valurile nesfârșite de plăcere pe care i le promisese.

Își ridică șoldurile, goale, dureroase *de dorință*.

Ca și cum ea ar fi vorbit cu voce tare, el coborî buzele mai jos, așezându-se pe vine, desfăcând-o larg și deschis până când ea simți privirea lui pe miezul ei.

Și asta îți place, nu-i așa, iubire?

Ea își înclină șoldurile și gemu.

Gemu numele lui.

– Henry...

Nenorocitul râse, foarte mulțumit de sine.

– În curând, șopti el, întorcându-și promisiunea către pielea moale a părții interioare a coapsei ei, sărutând-o de sus până jos.

Era clar că o făcea pentru a o tortura, nu pentru că îi plăcea lui asta. Nu se păcălea că bărbații se bucurau de toate momentele dincolo de evenimentul propriu-zis. Și, deși ea se bucura de acest joc mai mult decât se bucurase vreodată de orice altceva, se trezise mai mult decât dornică să ajungă ea însăși la punctul culminant.

– Poți... Se opri, neștiind cum să spună. Ceea ce vreau să spun este... Adică...

Limba lui făcea cercuri, mai sus pe coapsa ei, îmbătând-o de plăcere. Ea trase adânc aer în piept.

– Am mai făcut asta înainte.

Henry ridică încet gura și o privi de la locul pe care îl ocupa la picioarele ei, în genunchi. O, Doamne! Ei îi plăcea asta. Era lat în umeri și chipeș, iar buzele lui, care îi aduseseră atâta plăcere, schițau un zâmbet curios, care o făcu să se îmbujoreze, mai ales când el spuse simplu:

– Și eu am mai făcut-o.

Ea închise ochii. Asta era clar. Judecând după felul în care el o făcea să se simtă, Adelaide își imagina că el avea mare căutare în rândul femeilor care îl trăgeau în spatele ferigilor în ghiveci din sălile de bal din Mayfair. În rândul femeilor fără inhibiții.

– Ce vreau să spun este...

El se întoarse din nou spre coapsa ei. O sărută mai mult. Mai sus. Mai aproape de locul unde ea ardea de dorință.

Doamne!

– Nu trebuie să...

Mai multe sărutări. Mai sus.

Ea se foi, iar el puse o mână grea pe abdomenul ei, oprindu-i mișcarea. Dar el nu încetă, oferindu-i un alt sărut – acesta pe coapsa opusă. O atingere cu limba.

Ea răsuflă într-un mic suspin.

– Poți pur și simplu... să o faci.

De data aceasta, când se uită la ea, era ceva nou în privirea lui de un albastru profund. Ceva parcă mai puternic decât dorința. Ceva sălbatic.

– Ce să fac?

Ea se uită spre tavan, dorindu-și să dispară în umbrele de deasupra.

– Eu...

– Nu, spuse el, singura lui mișcare fiind mângâierea pielii ei cu degetului mare. Spune-mi. Ce să fac?

Pentru o clipă, ea se gândi la ce ar fi spus o lady. Apoi își dădu seama că nu exista absolut nici o situație în care o lady ar spune ceva care să se apropie măcar de răspunsul la întrebarea lui. Așa că se mulțumi cu cuvintele pe care le auzise toată viața ei, ceea ce știa că el își dorea.

– Poți pur și simplu... să mi-o tragi.

Lui nu-i venea să creadă.

Ea închise ochii. Fusese prea grosolană. La naiba! Probabil că el se va opri.

Doar că nu o făcu. În schimb, spuse:

– Hmm. Ca și cum nu luase în considerare această posibilitate. Se mișcă, mâinile lui alunecând până la coapsele ei și deschizându-le larg. Mulțumesc pentru sugestie.

– Cu plăcere, spuse ea, cuvintele fiind neliniștite, în timp ce degetele lui se învârteau pe pielea care nu fusese niciodată atinsă atât de mult și de insistent.

– Spune-mi, pot să fac asta? Să te ating așa?

– D-d-da.

– Îți place?

Da.

„Foarte mult", gândi Adelaide.

El se mișcă, mângâind-o în sus, pe piele.

Și pot să te sărut aici?

Un sărut la încheietura coapsei, acolo unde i se întâlnea piciorul cu trunchiul. De ce era senzația atât de plăcută?

Da.

Îți place asta?

Da.

Hmm.

Sunetul ăla! De ce o excita atât de mult?

Nici măcar nu era un cuvânt, și totuși, o făcea să ardă de dorință.

Și te-ar deranja dacă aș...

El se opri și suflă peste miezul ei.

Eu... oh... nu..., gâfâi ea.

- Îți place asta.

Nu era o întrebare, dar ea răspunse oricum.

Daaa!

Bine, spuse el.

Cuvântul acesta i se păru o laudă, o făcu să se încălzească mai tare, să fie mai umedă.

Un murmur moale ieși din gâtul lui.

– Mmm... Și ție îți place asta, nu-i așa, Adelaide? Când îți spun cât de bună ești, despre cât de mult mă mulțumești când vorbești despre plăcerea ta?

– Da, șopti ea.

– Ești o fetiță cuminte, spuse el, cuvintele trimițând un șuvoi de plăcere prin ea.

Apoi el îi răsplăti onestitatea cu o lingere lungă și lentă, care o aprinse cu totul. Adelaide țipă de plăcere, pentru că el încă zăbovea acolo deasupra păsăricii ei, iar când își săltă capul, ea gâfâia și corpul ei nu mai era al ei, șoldurile i se ridicaseră spre el, vrând să îl prindă de păr și să-l aducă înapoi.

O știa și el, iar strălucirea din privirea lui cunoscătoare era o promisiune arogantă.

– Nu am de gând să ți-o trag *pur și simplu*, Adelaide. Nu este nimic simplu în ceea ce intenționez să-ți fac. Nu este nimic simplu

în ceea ce privește modurile în care am de gând să te ating, în felul în care am de gând să te sărut.

Doamne, degetele lui erau acolo, în miezul ei, alunecând un deget printre buclele moi care o protejau, despărțindu-i pliurile.

– Și când o voi face... nu va fi nimic simplu nici în privința asta.

Ea vibra de emoție, simțind promisiunea mătăsoasă pe cea mai intimă parte a ei. Nu-și dorise niciodată pe nimeni atât de mult ca pe el.

Și apoi el spuse:

– Dar nu am de gând să ți-o trag în seara asta, iubire.

– Nu o vei face?

Nu o va face?!

– Nu, îi spuse el, mângâind-o pe căldura ei umedă, cu două degete acum, în sus și în jos, în mișcări lente, chinuitoare, care o făceau să vrea să țipe, să plângă și să râdă.

Le împinse în interiorul căldurii ei, dându-i o mostră din ceea ce își dorea, un indiciu despre cum ar fi fost să fie plină de mădularul lui, puternic și adânc în ea.

O pauză, apoi:

– Ei bine, poate doar un pic de futut.

Cum se putea ca acest cuvânt, spus cu un accent al elitelor care frecventează Mayfair, Eton, Oxford și Camera Lorzilor, să facă totul să sune și mai murdar? Ea nu se putu abține. I se oferi, îndemnându-l mai adânc.

– Da. Te rog.

– De asta ai nevoie?

Ea închise ochii simțind mângâierea lui moale și scoase un geamăt de plăcere.

– Hmm.

Un sunet, scăzut și bogat, și plin de descoperire. Și apoi el adăugă degetul mare, făcând cercuri, căutând, găsind locurile care o făceau să gâfâie și să suspine, și în tot acest timp, spunând:

– Ești atât de umedă aici. Atât de moale. O sărută pe interiorul coapsei ei. Șopti: Atât de dulce.

El trasă un cerc mic unde plăcerea se aduna și ea strigă.

– Acolo!

– Și asta îți place.

Răspunsul lui era atât de arogant încât ea i-ar fi dat una peste cap în joacă dacă el nu ar fi fost instrumentul plăcerii ei.

Nu te opri, gâfâi ea.

El nu se opri, dar o întrebă:

Ești sigură?

Doamne, daa!

El se mișcă mai repede, în cercuri mai apropiate, iar ea se ridică din nou, călăuzindu-i atingerea, știind că mai târziu – mult mai târziu – va fi jenată de desfrâul ei, de spectacolul pe care îl făcuse exprimându-și dorințele. Dar acum, nu-i păsa. Tot ce-și dorea acum era atingerea lui pe corpul ei.

Tot ce-și dorea era el.

Atât de drăguță, șopti el. Atât de perfectă.

Ea nu era, știa asta. Dar în acel moment, ea îl crezu.

- Te rog, nu te opri!

Ea se încordă când punctul culminant se apropie, exact când degetele lui se împingeau adânc, mai adânc, potrivindu-se cu ritmul șoldurilor ei, cu sunetul staccato al respirației ei, aspră și disperată.

Atât de disperată! Nu era de ajuns.

– Henry...

Nu era nevoie să spună mai mult, să ceară mai mult. El știa deja.

– Hmm.

Zgomotul acela de care ea ajunsese să se delecteze – cel care spunea că el se gândea la toate lucrurile rele pe care i le-ar putea face.

Și înainte ca Adelaide să se poată gândi la acele lucruri rele, el le făcea, așezându-și gura în locul de deasupra degetelor lui, acolo unde ea tânjea după el, smulgând o înjurătură de la ea.

Alunecându-și degetele în părul lui, ea se lipi de el, mârâitul lui de aprobare o înnebuni, făcând-o să ceară mai mult chiar și când el îi dădea exact ceea ce-și dorea, gura lui ca un cadou, ca un paradis.

Limba lui o linse, explorând căldura ei întunecată, umedă, în toate modurile posibile – când mângâieri lungi și ferme care o făceau să gâfâie, când mângâieri lente care o torturau într-un mod delicios, care o făceau să înjure și să se împingă spre el și să îl dorească nebunește și să-l implore să nu se oprească. Iar apoi, punându-i coapsele pe umeri, el își întinse mâinile mari peste fundul ei, ridicând-o aproape, lingând-o mai repede, mai adânc, într-un dans nebun al limbii lui înăuntrul ei, până când ochii ei se deschiseră larg și ea se uită în josul corpului ei pentru a întâlni focul albastru din privirea lui. Un foc îngâmfat, satisfăcut, păcătos.

– Așa se simte.

Vorbele lui ajunseră până în miezul ei, vibrația făcând-o să tremure, degetele ei strângându-se în părul lui.

– Ține-mă strâns, spuse el.

Ea nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar dorea să facă asta. Vru să-i urmeze indicațiile. Așa că făcu așa cum îi spusese, ținându-l strâns de ea, în timp ce limba lui lucra într-un ritm minunat, înainte și înapoi, din nou și din nou, în timp ce ea se legăna spre el, gâfâind, reținându-și țipetele, urmărind acea plăcere glorioasă care era atât de aproape.

– Te rog, șopti ea pentru el și întregul univers. Nu mai pot... te rog.

Și apoi, întreaga lume se puse în mișcare. Nu, ea se mișca. *El* se mișca, dându-i drumul... Nu. *Nu!* Ce făcea? De ce se oprea?

Se agăță de el în timp ce el o ridica de pe scaun.

– Ce...

– O să-ți placă mai mult, frumoaso.

Frumoasă. Ce cuvânt minunat! Ce minunat era să fie numită așa! Înainte ca ea să-l poată corecta, fie în gând, fie cu voce tare, ea căzu pe spate pe pat, iar el se aplecă spre ea, îndepărtându-i coapsele larg pe tăblia patului, sărutând-o pe punctul dureros de pe miezul ei, lingând și sugând, scoțând un mic strigăt din ea.

– Mai bine, da?

Ea îi întâlni ochii, strălucind de plăcere.

– Nu. Mai rău.

El se încruntă.

– Mai rău?

Ea încuviință, fără să înțeleagă ce o apucase.

– Te-ai oprit!

– Aaa! spuse el, înțelegând. Da, e un lucru groaznic.

Acea urmă de zâmbet revenise, iar ea mângâie cu degetul mare colțul gurii lui frumoase.

– Îmi place asta.

El mușcă ușor carnea degetului ei mare, trecându-și limba pe ea până când Adelaide tremura în brațele lui.

– Gura mea? Mi-am dat seama.

Ea râse.

– Nu. Zâmbetul tău. E un lucru prețios, căci zâmbești atât de rar.

Zâmbetul dispăru, iar ea își regretă imediat cuvintele.

Să-ți spun ce este rar și prețios?

Căldura întrebării lui era de netăgăduit.

Te rog.

Asta, spuse el, mângâind-o din nou, aprinzând-o instantaneu încă o dată când găsi locul unde fiecare nerv din corpul ei părea să se termine. El desenă din nou un cerc, o dată, de două ori, și îi spuse: Moale și umedă...

Ea scoase un mic țipăt și își legănă șoldurile spre el.

– Și atât de receptivă!

El se aplecă și linse mugurul care îl ispitea. Se opri din nou.

– Ai gust de vară, gust de căldură și de rai... și de păcat. Supse din nou, linse din nou, până când ea îl apucă de păr. Și când mă călărești...

Ea închise ochii la auzul cuvintelor, atât de murdare în vocea lui măreață.

– Mă face să vreau să mă călărești în toate felurile. Până când vei ajunge pe culmile voluptății.

Înainte ca ea să poată răspunde, în timp ce cuvintele răspândeau un foc fierbinte prin ea, el îndepărtă cu două degete faldurile ei și se aplecă, lingând și sugând, mângâind în cercuri dure, ferme și strânse, fără să-i dea nici o șansă. Ea nu trebuia să-i spună să nu se oprească acum – el nu avea de gând s-o facă. Nu trebuia să-i spună ce-i plăcea – el știa deja. Cumva, el îi cunoștea corpul mai bine decât ea acum, iar când tremura lipită de el, pierzându-și controlul, rămânea în mâinile lui – mâinile lui dominând-o, controlând-o, mângâindu-i pielea, liniștind-o, lăsând plăcere și laude peste tot pe unde o atingea.

Adelaide țipă numele lui și o mulțime de alte lucruri fără sens în timp ce el o devora, necruțător, până când ea ajunse pe culmile plăcerii, prăbușindu-se sub mângâierea lui și sub sunetele puternice, ademenitoare și delicioase pe care el le mormăia în miezul ei. Și când ea fu cuprinsă de cele mai frumoase, mai puternice și mai înnebunitoare senzații, el rămase acolo, cu limba lipită de ea, în timp ce ea tremura toată, lipsită de respirație, fără să se poată stăpâni, căci totul dispăruse în afară de el și de atingerea lui, care o duse până la cer și o întoarse înapoi pe pământ.

Și apoi Henry se urcă pe corpul ei, strecurându-se între picioarele ei, apăsându-și mădularul tare acolo unde ea avea nevoie de atingerea lui, știind cumva că ea încă tânjea după el, țesătura aspră a pantalonilor lui fiind singurul lucru care îl împiedica să fie în ea. Își apropia șoldurile de ea, încet și păcătos.

– Tu, femeie frumoasă, cu atingerea ca focul, cu părul ca focul, ispită arzătoare, șopti el, unde ai fost toată viața mea?

„Nicăieri", gândi ea și își mușcă buza ca să se oprească din a rosti acest cuvânt, chiar dacă – în acel moment, în timp ce el se apăsa de-a lungul corpului ei, prinzându-i obrazul cu o mână și explorându-i gura cu limba, într-un sărut devastator, adânc, care avea gustul plăcerii ei și, cumva, a lui – ea se simțea ca și cum abia atunci se născuse.

O altă Adelaide, una pe care nu o cunoștea, una modelată de plăcere.

Una care nu mai era singură.

Și realizând acest lucru, Adelaide fu mistuită simultan de frică și de ceva mult mai periculos – ceva asemănător cu speranța, ceva care o făcu să se întrebe cum ar fi fost să-l creadă atunci când el pusese capăt sărutului și îi prinsese fața în ambele palme, privind-o ca și cum ar fi fost ceva ce trebuia privit, ceva ce trebuia observat, ceva ce trebuia prețuit.

Ca și cum între ei ar fi fost o legătură mai puternică, ceva mai mult decât acest moment, acest loc, această noapte.

Ceea ce nu era adevărat.

Ea era Adelaide Frampton, o hoață de pe malul greșit al râului, care se simțea mai bine pe străduțele întunecate decât în sălile de bal aurite. Iar el era un duce nenorocit.

„Revino la realitate, fato!" Vocea care șoptea venea cu accentul tăios al malului sudic – cel pe care se străduise atât de mult să-l ascundă în ultimii ani.

Se hotărî să asculte această voce, întinzându-se spre el, trăgându-l aproape pentru un sărut, revendicându-l în speranța că își va putea recăpăta controlul asupra ei înseși, asupra situației în care se afla, asupra a ceea ce avea să urmeze. Spunându-și că șocul intens de plăcere pe care îl simțea atunci când el se lăsa la cheremul ei despre asta era – despre control – și nu despre bucuria stârnită

de faptul că știa că îl făcea să simtă aceleași lucruri pe care și el le trezea în ea.

Trebuia să preia controlul asupra situației. Și exista un singur mod sigur de a face asta.

Adelaide îl sărută pe obraz, peste barba aspră, crescută de o zi, și îi șopti:

Ești sigur?

El îi mângâia pieptul gol, degetul mare încercuindu-i sfârcul până când acesta se strânse într-un mugure țeapăn.

– Sigur în legătură cu ce?

– Că nu vrei să mă faci a ta în seara asta?

El se opri, punându-și mâinile pe pat și împingându-se în sus ca să o privească, cercetându-i privirea, adâncă și arzătoare. Ca și cum ar fi putut vedea totul – nesiguranța ei, dorința ei de control. Ca și cum ar fi știut că cererea era mai mult decât despre plăcere – era despre obținerea puterii.

– Nu, iubire. Nu în seara asta.

Ei nu îi plăcu ce văzuse acolo, în ochii lui albaștri. Ceva care ar fi putut fi dezamăgire, dar părea mai degrabă înțelegere, ca și cum el îi auzise gândurile și era deja cu o mulțime de mutări înainte în acest joc pe care îl jucau.

Simțea că vrea să intre în pământ.

Îl împunse în piept, iar el se rostogoli pe spate. Era străbătută de dezamăgire. Se terminase – ceea ce nu ar fi trebuit să o dezamăgească. Era de așteptat, nu-i așa? Ea știa că nu mai era nimic pentru Adelaide Frampton și ducele de Clayborn – nimic altceva decât această cameră liniștită din hanul Hungry Hen. Nimic în afară de această noapte.

Era greșit că spera ca noaptea să nu se termine atât de repede?

El îi întrerupse gândurile trăgând-o la el, înfășurând-o cu brațele sale lungi și musculoase și lipind-o de el. Și, deși ea voia să se împotrivească – să se îndepărteze, să se acopere cu pătura și să se ascundă de el până dimineață –, nu găsi voința necesară, pentru că el era atât de cald, de ferm și de primitor, pentru că îi mângâia umărul atât de drăgăstos.

Pentru că el se întoarse și o sărută pe tâmplă, ținând-o atât de aproape încât îi putea auzi inima sub urechea ei.

Stătură în tăcere pentru momente lungi, se așternuse liniștea și în tavernă și ei uitaseră de mult de lumea de afară. Adelaide se miră de ceea ce simțise și de felul în care se descompuse parcă în brațele lui, și de felul în care acest loc, această noapte, acest bărbat, păreau cumva în afara timpului, ca și cum ei doi nu ar fi fost în competiție pentru a ajunge la fratele său, pentru a o salva pe Lady Helene, pentru a scăpa de tatăl ei și de oamenii lui. Ca și cum ea nu ar fi fost Adelaide Frampton, fata de pe străzi, iar el nu ar fi fost ducele de Clayborn.

Ca și cum ei ar avea un viitor împreună.

Ca și cum ei ar fi avut tot timpul din lume, deși nu-l aveau.

Ei aveau doar această noapte.

Mai puțin de o noapte, când el șopti:

– Ar trebui să...

El se opri, dar ea își imagină propoziția într-o mulțime de feluri. „N-ar fi trebuit să fac asta. N-ar fi trebuit să te sărut niciodată. N-ar fi trebuit să te urmez niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să mă alătur ție. Ar trebui să plec."

– Henry, șopti ea în sfârșit la pieptul lui, degetele ei jucându-se pe părul negru de acolo.

Nu se putea uita la el. Nu putea risca să se simtă jenată de refuzul lui – jenă care deja o amenința, care fusese acolo, la marginea conștiinței ei toată seara – jena care venea din faptul că era o femeie singură care cerea prea mult.

– Dormi cu mine! îi spuse ea până la urmă.

Când degetele lui se opriră pe umărul ei, rușinea parcă se transformase într-un animal sălbatic care se plimba prin cușcă, lingându-și botul, ca și cum ar fi așteptat exact acest moment pentru a ataca. Prostuța de Adelaide, fata născută la marginea societății pe malul celălalt al râului, făcând astfel de propuneri unui *duce*!

El va refuza, bineînțeles, și se va întoarce la rolul său de domn responsabil și serios. Se va duce înapoi la scaunul lui – cel pe care ea își depărtase picioarele pentru el –, îl va așeza lângă ușă și se va ghemui inconfortabil în somn. Iar ea va fi lăsată în pat – pentru a fi devorată de gânduri și rușine.

Dar, cumva, chiar și în fața acelei stânjeneli, Adelaide nu se putu abține să nu adauge la cererea ei un liniștit și fermecător:

– Mi-ar plăcea.

Adelaide, spuse el pe un ton scăzut și îndurerat.

Ea închise ochii. „E îngrozitor, e o teroare absolută!"

Trebuia să se miște. Să-l părăsească înainte ca el să o părăsească pe ea. Să se urce în trăsura ei și să se îndrepte spre Lady Helene, care se afla în acel moment în pat cu un bărbat care nu dorea să o părăsească vreodată.

Dar, înainte ca Adelaide să poată face asta, palma lui se așeză pe pielea ei, caldă și grea, lipind-o strâns de el, apoi el trase cuvertura de pe pat peste ei, răspunzând rugăminții ei.

Tăcură mult timp, inimile încetinind, respirația fiind mai puțin agitată, iar Adelaide știa că ar trebui să închidă ochii și să încerce să doarmă. Nu trebuia neapărat să vorbească cu acest bărbat – acest bărbat care mânuia cuvinte frumoase ca o ispită. Nu trebuia să se obișnuiască să discute cu el.

Nu ar trebui să se obișnuiască cu nimic ce ținea de el.

– Spune-mi o poveste.

Ea ridică privirea.

– Ce fel de poveste?

El ridică o sprânceană.

– Una obscenă.

Ea zâmbi.

– A fost odată ca niciodată un duce într-un han de la marginea drumului...

Râsul lui era un hohot scăzut din pieptul lui cald.

– Îmi place asta.

– Și mie, fu ea de acord, aplecându-se să îl sărute, încet și suav.

Când sărutul se opri, ea suspină, iar el spuse:

– Povestește-mi despre primul tău sărut.

Ea ezită. O fată născută în inima orașului Lambeth își pierdea inocența de tânără – chiar dacă tatăl ei era rege acolo. Poate *tocmai* pentru că tatăl ei era rege acolo. Inocența era pentru fetele din Mayfair. Nu pentru fete ca ea.

– Vrei să te compar cu altul?

Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de arogant.

– Cred că pot să îl întrec.

Ea nu avea nici o îndoială în privința asta. Dar își puse mâinile pe pieptul lui și își așeză bărbia deasupra lor.

– Jamie Buck locuia mai jos pe drum. Tatăl lui lucra pentru al meu.

– Aha. Fata din turn.

Nu exista nici un turn, dar Adelaide nu îi spuse asta. Nu putea schimba locul unde se născuse și le-ar fi făcut bine amândurora să își amintească faptul că lumea ei fusese foarte diferită de a lui.

Doar că ea nu voia ca el să se gândească la asta. Nu chiar acum. Acum voia ca el să cunoască fata care fusese cândva, așa că îi spuse mai mult decât avea nevoie să știe.

„O mare prostie", își spuse ea.

– Îmi place podul Westminster.

Pe chipul lui frumos se citi surpriza când ea schimbă astfel subiectul.

– Știu că e ciudat, dar îmi place. Presupun că pur și simplu ar putea să-mi placă podurile – și îmi plac podurile, în general –, dar e ceva special la acesta. Există un poem despre el; scris de Wordsworth, cred? Despre cum se privește orașul de pe el. „Orașul poartă acum, ca un veșmânt, frumusețea dimineții." Îl știi?

– Nu știu, spuse el.

Ea se temu că mersese prea departe cu povestea ei – nu era nimic interesant în poeziile scrise despre poduri.

– Dar, continuă el, mi-ar plăcea să te văd purtând frumusețea dimineții.

Cuvintele răsunară în ea, făcându-i pulsul să se accelereze. Și îi trecu prin minte că, de fapt, s-ar putea să existe ceva fascinant despre poeziile scrise despre poduri, până la urmă.

– Ce drăguț!

– Tu ești drăguță, spuse el, cu ochii încă bine închiși. Continuă. Ce legătură are Westminster cu Jamie Buck?

– Există o turlă cam la jumătatea drumului, care îți oferă o priveliște glorioasă asupra parlamentului. Ai crede că întregul pod ar oferi așa ceva, dar nu este adevărat. Este o turlă anume, a patra din partea Westminster, în unghiul perfect, de unde poți vedea direct în micile camere din parlament, iar dacă ești acolo exact la momentul potrivit, ai o senzație... magică, spuse ea simplu, dorindu-și să poată explica mai clar. Aș zăbovi în acea mică turlă ore întregi, dorindu-mi...

Se opri.

– Dorindu-ți... ce?

Ar fi trebuit să știe că el nu o va lăsa să se oprească.

– Dorindu-mi să fie cineva acolo, cu mine, spuse ea încet. Eram singură o mare parte din timp. Nu-mi displăcea, să știi – dar tatăl meu... îi speria pe oameni, și pe băieți în special. Iar cei pe care nu-i speria erau dispuși să facă orice pentru a avea acces la el – inclusiv să pretindă că sunt prieteni cu fiica lui.

Ochii lui erau deschiși acum, urmărind-o ca și cum nu ar fi vrut să piardă nici un cuvânt, iar ea își mușcă buza, simțindu-se jenată și ciudată, ca și cum nu ar fi trebuit să împărtășească amintiri din trecutul ei cu acest bărbat, care era atât de diferit de ea – atât de mult peste nivelul ei – încât, atunci când va pleca, nu va avea nici o speranță să-l mai recupereze.

– Obișnuiam să stau în turlă și să-mi doresc un prieten, recunoscu ea cu blândețe. Îmi doream ceva de dincolo de lumea pe care o aveam – pe cineva care nu se prefăcea interesat de mine pentru că se temea de tatăl meu sau pentru că dorea să se pună bine cu el. Cineva care să nu mă vadă ca pe o cale spre ceva mai măreț. Am vrut pe cineva care să fie... un partener. Care să mă placă pentru cine sunt. Care să mă *iubească* pentru cine sunt, presupun.

El o strânse mai aproape.

– Continuă.

Ea înghiți în sec, dorindu-și brusc să pună distanță între ei.

– Într-o după-amiază... Aveam paisprezece ani? Poate cincisprezece? ...și eram acolo, în turla mea. Jamie a trecut pe lângă mine, cu un grup de băieți – în mod clar, era pregătit pentru trăsnăi, dar mai întâi m-a văzut pe mine. Ea închise ochii. Mai exact, *m-a auzit*.

– Ce spuneai?

Ea regretă imediat că îi spusese povestea asta, dar mersese prea departe ca să se mai poată opri.

– Te rog să ții cont că eram o tânără cu capul plin de visuri. Nu mai sunt atât de impresionabilă.

– Sunt deja dezamăgit să aud asta.

Ea râse, și râsul o făcu să nu se mai simtă atât de rușinată. Doar un pic.

– În momentul acela vorbeam singură.

– Despre ce?

– Ei bine, nu chiar singură, presupun. Vorbeam cu altcineva. Cineva care nu era acolo. Mă prefăceam că am partenerul la care visam. Și Jamie Buck a auzit. A râs și a râs...

Henry mijii ochii.

– Și?

– Și a amenințat că va spune tuturor. Ceea ce acum pare o prostie – cui i-ar păsa? Dar la vremea aceea, era un lucru terifiant. Îmi cunoștea...

Ea ezită, nu voia să-și dezvăluie trecutul în acest moment, când erau în liniște și el era aproape.

Era doar o chestiune de timp până când el avea să afle totul. Dar Adelaide fusese mereu hoață, iar acum căuta să fure timpul.

– Tatălui meu i-ar fi displăcut, spuse ea. S-ar fi asigurat că nu voi mai vizita niciodată acea turlă. Jamie a spus că îmi va păstra secretul dacă îl sărut.

Henry trase adânc aer în piept, iar privirea ei o întâlni pe a lui, citindu-i furia.

– Aveai paisprezece ani. Asta ar fi fost acum... cât timp? Unsprezece ani?

Ea încuviință.

– S-ar putea să fi fost acolo. S-ar putea să fi fost în parlament. Aș fi putut trece exact pe acolo în acel moment. Aș fi putut să-l arunc pe tânărul Jamie chiar din nenorocita aia de turlă.

Ea zâmbi.

– Exagerezi.

Un mârâit răsună adânc în pieptul lui.

– Asta nu mă amuză, Adelaide.

– Te ajută să știi că a fost încurajat de un grup de băieți care se uitau de după colț?

– *Nu* mă ajută.

El părea cu adevărat furios, iar ea își recunoscu sieși că-i plăcea asta.

– Te face să te simți mai bine să știi că săruta ca un cod și mirosea a hering murat? Două lucruri pe care m-am asigurat că le va auzi întreaga lume?

– Ei bine... Aveam de gând să îți sugerez să-mi divulgi adresa actuală a tânărului Jamie, dar nu cred că a reușit să scape de această

dezvăluire pentru o perioadă bună de timp. Făcu o pauză. Totuși, eu intenționez să te duc la turla aia și să te sărut așa cum meriți.

Nu avea să facă asta, dar era un gând frumos. Puse o mână pe obrazul lui, testând asprimea bărbii, bucurându-se de unghiul ascuțit al bărbiei sale și de felul în care el inspira adânc, simțind atingerea ei.

Pe pod sau nu, Excelență, sărutul tău e mult mai memorabil decât acela.

El vru să se asigure de acest lucru chiar atunci, sărutând-o lung și pasional și delicios, umplând-o cu senzația, gustul și respirația lui. Iar când termină, o sărută moale pe bărbie și îi șopti frumos la ureche, iar ea nu se putu abține să nu-i șoptească cuvintele care se învârteau în mintea ei, un puzzle pe care nu-l putea rezolva.

De ce nu vrei să te căsătorești?

El era încurcat, ezită o clipă și nu răspunse.

Ea închise ochii, recunoscătoare că el nu o putea vedea în întuneric.

– N-ar fi trebuit să întreb. Nu este treaba mea.

El o sărută pe tâmplă.

– Căsătoria trebuie să vină din toată inima. Nu asta ai spus și tu?

Ea încuviință.

– Ba da.

– Sunt de acord. Ar trebui să vină cu toate promisiunile, o familie și o speranță și o viață întreagă în care să fiți împreună. „Iubire adevărată", se spune. Cel mai sincer sentiment de care poate avea parte o persoană. Făcu o pauză, uitându-se la tavan. Eu nu pot iubi așa.

Ea vru să țipe în semn de protest. Dacă cineva merita iubire, el era acel bărbat – nobil dincolo de cuvinte, cinstit fără măsură. Dar ea nu țipă, ci spuse încet:

– De ce nu?

El trase adânc aer în piept, iar ea se bucură de sunetul bogat și cald sub urechea ei.

– Pentru că, într-o zi, ar putea descoperi ceva la mine care să nu-i placă, și atunci cum am fi? Eu, ieșit din minți de dragoste, iar ea, disperată să scape de mine.

Ea înțelese imediat.

– Secrete.

– Am văzut ce-i poate face cuiva pierderea iubirii. Nu vreau asta.

Ce ar putea fi? Ce ar mai putea ascunde cu adevărat acest om remarcabil?

Pieptul lui se ridica și cobora sub urechea ei.

– Fratele meu plănuiește totuși să se căsătorească cu o femeie minunată. Într-adevăr, aș paria că, până la sfârșitul săptămânii, vor reuși să se căsătorească și vor fi pe drumul cel bun pentru a produce moștenitori ai titlului meu.

Ea își ridică privirea și îi întâlni ochii, oferindu-i un zâmbet blând.

– Uiți că rareori dau greș atunci când îmi impun ceva.

– Atunci cursa noastră continuă, spuse el, cuvintele fiind moi, fără o provocare în ele.

– Nu mai este cursă – avem o trăsură în minus.

– Și astfel, ai câștigat. Și mâine? Oare mă voi trezi cu o cameră goală, o trăsură distrusă și o pungă cu bani lipsă? Crezi că Mary mă va angaja aici?

– Este posibil. Ai fi un bătăuș excelent pentru a menține ordinea.

– Șase ani de box la școală, spuse el sec.

Ea râse din nou, așezându-și obrazul pe pieptul lui.

– Cred că este loc în trăsura mea pentru tine, spuse ea, știind că nu ar trebui să fie atât de fericită să îl ofere. Știind că fiecare moment în care erau împreună era un moment care amenința viața pe care și-o construise cu atâta grijă.

Mâna lui Henry alunecă pe umărul ei, murmurându-i sub ureche.

– Ești dispusă să împarți cu mine?

Poate că era din cauza liniștii din cameră, a căldurii patului, a asprimii bărbii lui când o sărută în vârful capului, dar întrebarea nu părea să mai fie despre trăsuri. Nu că ar fi contat, căci Adelaide avea sentimentul că răspunsul ar fi fost același.

– Da, mi-ar plăcea.

– Hmmm. Acel sunet delicios, cald și minunat... Trebuie să mergem în noaptea asta?

„Ar trebui."

Dar Jack și Helene se aflau în siguranță în camera lor, la o oră spre nord, sub ochiul vigilent al spionului Ducesei. Și o oră nu era chiar atât de departe. Adelaide și Clayborn puteau pleca mai

devreme. Să-i prindă până la ora prânzului. Să-i ducă la Gretna. Să-i protejeze acolo și la întoarcere.

Să stea departe de Londra încă puțin timp. Ascunși de ochii lumii.

Împreună.

Presupun că am putea aștepta, spuse ea, încet, știind că fura timp, știind că era un risc.

Își strânse brațul în jurul ei în semn de aprobare, lipind-o de el, trecându-și vârful degetelor pe umărul ei, înainte și înapoi, în ritmul bătăilor lente și ritmice ale inimii lui. Ea își lăsă gândurile să rătăcească de la Jack și Helene la Frumoasele, de la Spioana Relațiilor Nedorite la Alfie Trumbull și la Havistock... și, în cele din urmă, la Henry. Și la secretele lui.

La ideea că nu se va căsători – că se va stinge pur și simplu... se va stinge. Că va fi singur... Ceva se aprinse în adâncul ei la această idee. N-ar fi trebuit s-o deranjeze. Ea era singură, nu-i așa? Fusese singură o viață întreagă și se aștepta să mai fie și tot restul vieții de acum încolo.

Dar ideea că el va fi singur... că ei amândoi vor fi singuri...

Era ceva acolo. Ceva... eliberator.

„Ce mi-a făcut omul ăsta?" se întrebă ea.

– Dacă nu te căsătorești, șopti ea.

Degetele lui fremătau pe pielea ei, în timp ce ale ei începeau un traseu lent pe pieptul lui, jucându-se în părul negru de acolo.

– Dacă găsești o fată care nu are planuri pentru asta. Care știe ce-i place...

Cumva, în întuneric, planurile lui de viitor se întindeau în fața lor... Adelaide văzuse ceva mai mult în viitorul lui. Găsise o altă posibilitate.

– Te ascult.

Mâna lui se așeză pe umărul ei, oferindu-i din căldura lui.

Ea trase adânc aer în piept.

– Căsătoria nu este singura cale.

– Și? Să îmi iau o concubină?

Întrebarea era joasă și întunecată și injectată cu mai mult umor decât și-ar fi dorit Adelaide. Poate. Poate că exista o cale de mijloc? Un aranjament cu ea? Unul în care ea își continua munca, rămânea în lumea ei și pur și simplu... petrecea nopți ca aceasta? Cu el?

Ar trebui să fie discreți, desigur. El era una dintre cele mai cunoscute fețe din parlament, un orator strălucit, o minte vicleană, o voce puternică.

Dar Adelaide își petrecuse viața întreagă trecând neobservată. Dacă ar putea găsi o modalitate de a repeta această noapte? De ce să nu profite?

Stăteau în tăcere, zgomotul scăzut al tavernei de dedesubt făcuse loc unei liniști absolute încât Adelaide nu-și mai auzea decât inima. Sau auzea doar inima lui, care bătea într-un ritm constant sub urechea ei, încetinind pe măsură ce urcarea și coborârea pieptului lui devenea grea și uniformă, iar el adormi, ținând-o în brațe.

Adelaide rămase nemișcată o veșnicie – minute, poate ore –, minunându-se de senzația trupului lui lângă ea. De pielea lui caldă și de mirosul bogat de piele încălzită de soare care se amesteca cu rozmarinul din baia lui. Nu mai analizase niciodată mirosul unui bărbat. Niciodată nu se bucurase de amprenta ei pe unul.

Niciodată nu mai simțise plăcerea acută care venea odată cu cunoașterea faptului că el era, chiar și pentru o clipă trecătoare, al ei.

Nu se întrebase niciodată dacă ar putea exista o cale de a-l ține aproape, de a-l ține strâns.

Sălbăticia experienței – nebunia absolută a acesteia – o făcu să șoptească întunericului:

– El este al meu!

Era cu siguranță o nebunie că acest cuvânt îi făcea și mai multă plăcere cu voce tare decât în gândurile ei. Plăcere și triumf și ceva adânc pe care știa mai bine să nu-l numească, știind instinctiv că dacă îl inspecta... dacă îl punea în cuvinte... nu ar fi putut niciodată să-l uite.

„Dar... ce-ar fi dacă?"

Pentru prima dată, Adelaide își permise să ia în considerare posibilitatea că nu trebuia să-l uite pe ducele de Clayborn, în toată divinitatea lui aristocratică de neatins. Că poate exista o cale de urmat pentru ei – neconvențională și limitată, dar o cale pe care puteau să o urmeze... împreună.

„Concubină", spusese el. Glumise, probabil.

Un cuvânt la care nu se gândise niciodată până atunci, pentru că femeile ca Adelaide nu erau făcute pentru a fi concubine. Nu era suficient de drăguță, de amuzantă sau de senzuală pentru a chema

bărbații în patul ei. Dar de ce nu un alt cuvânt? Dacă el o voia pe ea? De ce nu „însoțitoare"? De ce nu „păstrătoare de secrete"?

De ce nu „parteneră"?

Trase adânc aer în piept în timp ce gândurile prindeau contur. Adelaide Frampton, care își petrecuse o viață întreagă singură, înfruntând durerea, pericolul și singurătatea, care își făcuse un loc în lume ca o femeie cu un simț al dreptății și cu o dorință de a face dreptate – se trezise în acele momente, în întuneric... plină de *speranță*.

Un sentiment străin și neliniștitor, care se preschimbă într-un sentiment extrem de familiar, mai ușor de ignorat – frica. Cine era ea să-și permită să spere la cineva? Să-l asocieze cu un nume, cu un chip?

Dacă l-ar fura ca să-l aibă doar pentru ea însăși?

Răspunsurile erau pentru o altă zi. Dar în acea noapte, pentru prima dată, Adelaide își permise să guste din experiența somnului în siguranță, dorită, în brațele unui iubit.

Capitolul 11

Henry se trezi din cauza unui zgomot care se auzea dincolo de ușă.

Camera era cufundată în întunericul adânc care venea odată cu cea mai profundă parte a nopții, lumânările se stinseseră de mult, iar din foc nu mai rămăseseră decât niște cărbuni incandescenți. Adormise cu Adelaide în brațe, caldă și moale și relaxată pentru prima dată de când se întâlniseră. Mirosul ei îl învăluia, proaspăt ca ploaia, greutatea și căldura ei presate de el, degetele ei jucându-se pe pieptul lui în cercuri netede și plăcute, făcându-l să vrea să cumpere Hungry Hen și să nu mai plece de acolo niciodată.

Făcându-l să vrea să o țină acolo, în patul acela, până când ea îi va împărtăși fiecare dintre secretele ei.

Făcându-l să vrea să-i spună toate secretele lui.

Ceea ce era o nebunie, desigur.

Nu-i așa?

Ea îi oferise un viitor.

El știa de la 14 ani că nu se va căsători, că va face tot posibilul să nu se îndrăgostească precum toți ceilalți bărbați. Își construise o identitate rece, neclintită – una care nu-l făcea popular printre femei. Nici printre părinții lor, de altfel. Odată ce își dădeau seama că nu puteau pune mâna pe ducatul lui, plecau mai departe, căci în afară de domeniul lui nu existau alte motive de a rămâne.

Dar, cumva, această femeie își făcuse loc în inima lui, cu atingerea și sărutul ei și cu micile frânturi din ea pe care i le dăruia, ca pe o comoară. Un lucru bun, de altfel – căci dacă nu i le-ar fi dăruit ea, el le-ar fi putut fura, la cât de mult îi plăceau. Bucățile din viața ei, din lumea ei, din mintea ei. Sărutările ei.

Și apoi, aseară, după ce o ținuse în brațe și îi spusese că mariajul nu era viitorul lui, că se temea să iubească pe altcineva mai mult decât îl putea iubi ea pe el, ea nu-i ceruse secretele.

În schimb, îi oferise o nouă cale.

Să fie concubina lui.

Bineînțeles, era imposibil. O urmărise pe Adelaide Frampton suficient de mult timp pentru a ști că nu existau jumătăți de măsură pentru ea. Merita un bărbat care să-i ofere totul. Căsătoria. Un cămin – un blestemat de palat, dacă și-l dorea. Copii care să o umple de râsete. Sinceritate. O viață fără secrete.

Merita acea inimă deschisă.

Dar acolo, în adâncul nopții, în acel han întunecat de la ceea ce părea a fi capătul pământului, dacă el ar fi închis ochii, ar fi putut crede că ar putea fi el alesul.

Chiar dacă știa că nu ar fi trebuit, își strânse brațul în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Mâna lui o mângâie pe pielea moale a spatelui ei, oprindu-se când simți un semn în relief. O altă cicatrice. Mai lungă decât cea de pe partea ei laterală.

Ce-i făcuse lumea acestei femei? Mânia îl străbătea, fierbinte și nerăbdătoare, urmărită de o dorință ametitoare de a-i găsi pe cei care o nedreptățiseră și de a-i distruge. Să o răzbune. Să o protejeze.

„Nu am nevoie de protecție", spusese ea, după ce el înfruntase acea brută și o numise soția lui.

Și ea nu avea nevoie de protecție. Cel puțin, nu tot timpul. O văzuse protejându-se singură. O văzuse înfruntând aristocrați

și bătăuși deopotrivă. Doamne, o văzuse sărind pe o barcă în mișcare, ca și cum o cădere în Tamisa nu ar fi luat viața oricui ar fi avut pluinionul să o pățească.

Ea nu avea nevoie de protecție. Și totuși, el avea nevoie să o protejeze.

Gândul deveni mai clar în întuneric, iar ușa de la cameră se deschise în două, izbindu-se de perete cu forța unei cizme grele.

Și atunci, nu mai era doar nevoie să o protejeze; era cazul să o facă.

Adelaide sări în sus din somn, lenjeria de pat căzându-i până la brâu, iar Henry strigă:

– Stai!

Apoi el se ridică din pat, întinzând deja mâna după pumnal.

– O, nici vorbă să fac asta, spuse ea când el urcă pe pat și îl traversă, sărind la picioarele acestuia pentru a se confrunta cu intrușii, punându-se între ei și ea.

În lumina felinarelor din holul de dincolo, Henry putea să-i distingă pe cei doi, unul înalt și subțire, celălalt solid și lat în spate și puțind a bere – ceea ce se vedea și după mersul lui. Era bruta de jos.

– A, Billy, spuse Henry în timp ce se apropia. Ar fi trebuit să fii departe.

– Nu mă las învins de un aristocrat îngâmfat, nu mă las! spuse Billy, cu pumnii de mărimea unui jambon ridicați în umbră. Și se pare că acest om are nevoie de ajutorul meu să-ți arate unde ți-e locul.

Henry se uită la celălalt bărbat, care stătea în spate, în umbră... și îl recunoscu. Era călărețul de pe drum, care acum intră încet în cameră, pândind ca un prădător adevărat, ca și cum ar fi știut ce vâna... și ar fi găsit.

Era bine că se mișca încet, căci asta făcea ca lui Henry să-i fie mai ușor să-l trântească la pământ.

Un cremene se lovi în spatele lor și o lumânare se aprinse. Billy făcu ochii mari când se uită la Adelaide, buzele lui cărnoase curbându-se într-un zâmbet dezgustător.

– Nu mă așteptam la priveliștea asta, trebuie să recunosc. *Soția* ta nu arată la fel de bine îmbrăcată.

Și asta era tot ceea ce Henry avea nevoie să audă.

– Este clar că nu ți-ai învățat lecția! spuse el cu o certitudine rece. Femeile trebuie tratate cu respect!

Billy se uită lung la el.

– Le tratez cu respect atunci când ele nu sunt cu fundul gol. Se pare că și o lady poate arăta ca o curvă.

Și când își întoarse privirea lascivă spre Adelaide, Henry nu mai gândi limpede și îl lovi pe Billy la spate cu o lovitură ascuțită și răutăcioasă. Celălalt bărbat țipă, luat prin surprindere, dar Henry nu îi dădu nici un răgaz.

– Nu. Te. Uita. La ea! spuse el, cu furie rece, fiecare cuvânt fiind punctat de o altă lovitură, un alt câștig. Nu te *gândi* la ea!

Dădu o ultimă lovitură și bruta căzu din nou la pământ, fără suflare. Totuși, înainte ca Clayborn să se gândească la ce făcuse, ceva zăngăni pe noptieră în spatele lui. Un sfeșnic, un urcior cu apă, nu avea să știe niciodată. Orice ar fi fost, nu-i plăcea, iar când se întoarse fără ezitare ca să înfrunte acel zgomot, află de ce.

Făcuse o greșeală. În timp ce el se răzbuna pe un om prea mândru și cu adevărat prea prost ca să fie un pericol real, celălalt bărbat – cel tăcut, cel pe care avea să descopere în curând că era mult mai periculos – se dusese după Adelaide.

Și în loc să strige după ajutor, așa cum s-ar fi așteptat, ea îl înfrunta, înaltă și cu spinarea dreaptă, ca și cum ar fi fost o războinică în armură completă și nu acoperită într-un cearșaf de pat care stătea să-i cadă pe podea.

Era goală. O dezbrăcase și o dusese în pat, ignorând faptul că își făcuse un dușman dedesubt. Ignorând faptul că, cu câteva ore mai devreme, sărise dintr-o trăsură care se deplasa cu viteză, o acțiune care îl lăsase mai rău ca niciodată.

Ar fi trebuit să se îmbrace înainte de a dormi, dar el voia să-i simtă pielea pe a lui, crezând în același timp că o poate proteja de orice le-ar putea ieși în cale. Și în egoismul lui – în aroganța lui –, o pusese în pericol.

Se năpusti spre ei, dar se liniști când văzu întreaga scenă.

Înfășurată doar într-un cearșaf, arătând pentru toată lumea ca o zeiță, Adelaide ținea un pumnal de argint ascuțit la gâtul presupusului ei atacator.

Când vorbi, o făcu cu ușurința calmă a cuiva care, cu siguranță, mai amenințase cu tăierea gâtului și înainte.

– Nu te apropia mai mult, duce. N-aș vrea să-mi alunece mâna.

Se liniști, analizând situația.

Nu m-am hotărât încă dacă m-ar deranja alunecarea mâinii tale, sincer să fiu. Ar fi trebuit să mă ocup de el pe drum.

Ea nu se uită la el – „bravo, draga mea, rămâi concentrată asupra dușmanului tău" –, dar îi zâmbi celuilalt bărbat.

Ducele mi-a sugerat să te omor, Danny. Ce părere ai despre asta?

Bărbatul numit Danny răspunse cu ușurință, ca și cum nu ar fi avut o lamă la gât.

Nu ai avut niciodată curaj, Addie.

Și acolo, în familiaritatea acestui diminutiv, Henry își dădu seama că cei doi nu doar se recunoșteau, ci aveau o poveste.

El rămase rigid, urmărind jocul de emoții de pe fața ei. Frustrarea. Dezamăgirea. Mânia. Și încă ceva. Ceva asemănător cu rușinea. Henry își strânse un pumn în dreptul coapsei, abia simțind înțepăturile de acolo din cauza furiei pe care o avea față de acel bărbat, pentru că o făcuse pe Adelaide să simtă ceva asemănător cu rușinea.

Danny, cu câțiva centimetri mai înalt și probabil cu două kilograme mai greu decât ea, își desfăcu larg brațele și își ridică bărbia, arătându-și gâtul cu îndrăzneală, ca și cum ar fi fost jos, bând bere, și nu aici, în întuneric, cu un pumnal la gât.

– Nu contează cum te numești acum că îți duci veacul prin Mayfair, vei fi întotdeauna o fată din Lambeth, Addie Trumbull. Îl fixă pe Clayborn cu o privire combativă. Chiar și atunci când ți-o tragi cu ducele. Zâmbi. Dar poate că lui îi plac curvele, așa cum se întâmplă adesea cu aristocrații aroganți.

Atunci Henry luă decizia să-l distrugă pe acest om.

– În regulă, Danny, deci m-ai găsit. Acum ce urmează?

Știa că era urmărită? De ce naiba era urmărită? Și de ce era urmărită de această... șopârlă?

Bărbatul zâmbi.

– Alfie vrea să vorbească cu tine. Nu-i fericit că ai intrat în lăcașul lui și ai luat ce nu era al tău.

Ea încuviință.

– Am mai suferit pedepsele lui Alfie.

El înclină capul în direcția lui Clayborn.

– Acum, cât despre el... Nu mă așteptam ca el să fie aici. E un preț pe capul lui. Imaginează-ți surpriza mea când trăsura ducelui

a apărut distrusă pe drum în timp ce mă duceam să te iau, Addie? Ducele, care călătorește cu Spioana Relațiilor Nedorite? Asta e o zi norocoasă, aș spune. Bineînțeles, e vina ducelui pentru că a călătorit cu sigiliul pe ușă ca un adevărat nătărău. Și cu un set de roți făcut pentru plimbări și nu pentru drumuri grele. Danny țâțâi. Nu a fost cea mai inteligentă alegere, Addie. Tăticul tău nu va fi fericit.

„Tăticul ei?"

– Cine a pus un preț pe capul ducelui? întrebă Adelaide.

– Lui Havistock nu-i plac lucrurile făcute doar pe jumătate și plătește bine pentru ca unii să moară. Am de gând să-i fac pe plac și să-i livrez cadavrele.

Havistock. Henry știa că Havistock îl voia ruinat, dar...

– De ce mă vrea Havistock mort?

Danny ridică din umeri, dar nici măcar nu se uită la el.

– Nu contează pentru noi – oamenii își cheltuie banii pe ce vor ei.

– Alfie a acceptat să ucidă un duce?

Bărbatul îi aruncă o privire arogantă.

– Acum Alfie acceptă orice slujbă îi spun eu să ia.

– Ei bine, ar trebui să-l trimiți direct la Bedlam pentru că a acceptat-o pe asta, spuse ea, cu accentul ei devenit complet sud-londonez. Uciderea unui duce te va face să te legeni de o frânghie mai repede decât poți să eviscerezi un om, Danny.

Bărbatul se strâmbă.

– Îmi asum riscul. Acum, singura mea întrebare este: te duc la tăticul tău, așa cum mi-a cerut, doar că mai uzată, sau te aduc înapoi la Londra să te prezint ca Spioana Relațiilor Nedorite? Sunt destui ticăloși bogați care vor să te vadă moartă, încât am putea vinde bilete și ne-am putea aranja pe viață.

Ea trase aer în piept la auzul cuvintelor, iar Clayborn înțepeni la asprimea sunetului, la îngrijorarea din el. Secretul ei – cel pe care el îl știa pentru că părea să fie singura persoană din Londra care nu putea să nu vadă strălucirea lui Adelaide Frampton – era acum în mâini greșite.

În timp ce el se gândea ce ar fi trebuit să facă pentru ca dușmanul ei să tacă, Adelaide spuse:

– Deci, ce, crezi că te voi plăti pentru tăcerea ta?

– Cred că nu ai de ales, răspunse bărbatul. Dar să fim sinceri – nu mă poți plăti nici pe departe cât ar plăti restul din Mayfair pentru a se răzbuna pentru felul în care i-ai ruinat deja. Nici măcar dacă fetele tale își golesc cuferele. Se uită din nou la Clayborn. Nici măcar dacă ducele tău aruncă o monedă sau două. Atât de mult te urăște Mayfair.

– Asta ar trebui să usture? întrebă ea.

El zâmbi.

– Nu ar trebui să te facă să te simți bine, pisicuțo.

Ea apăsă vârful lamei mai adânc, iar o picătură de sânge se scurse pe partea laterală a gâtului lui. Când el inspiră brusc și zâmbetul îi dispăru de pe față, ea spuse:

– Cred că vei descoperi că este nevoie de mai mult decât opinia colectivă a bărbaților mediocri pentru a mă supăra, Danny.

– Tot o cățea ai rămas, nu-i așa?

Înainte ca Clayborn să-l facă bucăți pentru insultă, bărbatul se condamnă singur la iad, prinzând cu mâna lui mâna în care Adelaide ținea pumnalul, trăgând-o la spate și folosindu-și forța și viteza pentru a o apropia pe Adelaide, plimbându-și mâinile murdare peste trupul ei, rânjind la ea cu gura plină de dinți putreziți.

Henry înnebuni.

– Ia-ți mâinile de pe ea, mârâi el, cuvintele venind dintr-un loc pe care rareori îl recunoștea – undeva în afara controlului.

Se întoarseră amândoi spre sunet, iar intrusul se mișcă cu viteza fulgerului, luna strălucind pe lama lui.

Adelaide trase aer în piept când acesta îi sărută gâtul, iar Henry se oprit instantaneu, vibrând de furie și de frustrare.

– Nu-i așa că e amuzant? spuse bărbatul, cu ochii strălucind de încântare perversă. Uite ce repede s-a oprit. Ca o jucărie de copil rămasă fără ață. Își plimbă o mână pe corpul lui Adelaide, luând cearșaful de pat cu mâna lui murdară. Întotdeauna m-am întrebat dacă ești bună în așternut. Se pare că ești destul de bună.

Henry mârâi, foarte nervos.

– Dă-i drumul!

– Nu, nu cred că o voi face, spuse bărbatul. Vezi tu – mă întrebam cum te vom prinde în plasă. Nu în fiecare zi ai ocazia să prinzi un duce, să știi. Lama se lipi de gâtul lui Adelaide și ea închise ochii.

Dar iată-te aici, dispus să faci orice pentru a o ține pe Addie a noastră în siguranță, nu-i așa?

Folosirea cuvântului „noastră" era o altă infracțiune pentru care acest bărbat avea să plătească. Henry îi ținea socoteala.

– O să plătești pentru fiecare secundă în care o atingi, spuse Henry, cuvintele fiind pline de o furie pe care abia și-o controla.

Ea era nemișcată și impasibilă, fără ca gândurile să i se citească pe față. Dar acolo, în ochii ei, el văzu ceva ce nu-i plăcea.

– Vaaaai, nu mai pot de frică, spuse Danny. Ne întoarcem, nu-i așa, fată? La funinginea de pe malul sudic. Fără resentimente, nu-i așa, Addie?

– Nu mai mult decât de obicei, șuieră ea.

– Aproape că aș crede că el a ținut la tine. Dar asta nu poate fi corect – nimeni nu ține la tine. Tu ești un nimeni. Ești un nimic. Nici măcar tatălui tău nu i-a păsat când ai plecat. A lăsat totul pe seama mea.

Adelaide era stingherită la auzul cuvintelor, doar un pic, dar suficient pentru ca ducele de Clayborn să observe și să urască asta. Se mișcă, îndreptându-se direct spre cei doi, pregătit să dea jos lama pumnalului și să facă tot ce era necesar ca să o elibereze, să o protejeze.

Doar că Billy se trezise.

Înainte ca Henry să ajungă la ea, bădăranul bețiv îl doborî, atacându-l cu o lipsă de finețe egalată doar de lipsa lui de bun-simț. Nepierzându-și firea nici după ce ajunse pe pământ, Clayborn se rostogoli spre dușmanul său.

– La naiba, Billy. Ești un animal!

– Acest animal te va tăia în bucăți, zise Billy, îndreptându-și pumnul masiv spre fața lui Henry.

– Nu prea cred, spuse el, răsucindu-se în ultimul moment, în timp ce Billy își înfipse pumnul în podea.

Henry se rostogoli ca să se ridice, dar adversarul său își reveni, prinzându-l de talie, trântindu-l la pământ și aplicând câteva lovituri puternice înainte ca Henry să preia controlul, inversând pozițiile și punându-l din nou la pământ pe Billy cu ușurință.

– Îți spun sincer, Addie. Ți-ai găsit un bătăuș bun. Și el se bate murdar. Fără reguli de Queensberry.

Șase ani la școală, spuse Henry, ridicându-se în picioare, mai tuciet decât înainte.

Ce școală? întrebă Danny.

Școala care m-a învățat să mă bat ca nimeni altul, așa că ar fi bine să ai un plan bun ca să reușești să mă omori. Căci dacă rămân în viață, după toate amenințările făcute la adresa ei, îți voi face viața un iad!

Asemenea amenințări! spuse Danny. Dar totul este perfect normal. Pur și simplu am o discuție cu Adelaide a noastră.

„Adelaide a mea!" gândi Henry. Cuvintele fierbeau în el suficient de tare încât a trebuit să strângă din dinți ca să nu le urle în întunericic. „A mea!"

Voi veni cu tine, spuse ea.

Camera amuți. Întreaga țară amuți. Iar Henry nu-și putu opri strigătul de indignare.

Ce?!

Ascult, spuse Danny.

Voi veni cu tine. Mă duci la tatăl meu sau mă demaschezi tuturor, orice vrei tu.

Una dintre loviturile lui Billy fusese în mod clar mai puternică decât observase Henry.

- Peste cadavrul meu în descompunere!

- Nu te îngrijora, duce. Probabil că așa va fi, spuse Danny.

- Adelaide. Ce-i sceneta asta? întrebă Henry.

Ea clătină din cap, întâlnindu-i privirea, cu ochii ei frumoși și căprui. Limpezi. Plini de adevăr.

– Nu e nici o scenetă. Mă duc cu Danny. El mă duce înapoi la Londra. Cu o singură condiție... Făcu o pauză. Să lași banii lui Havistock pe masă. O lași pe Lady Helene să se îndrepte spre Gretna cu bărbatul ei. Îl lași pe Clayborn aici.

„Helene? Ce se întâmplă de fapt?" se întrebă el.

– La naiba, Adelaide, spuse Henry. Va trebui să mă omoare ca să mă convingă să rămân aici dacă pleci cu el.

– Asta se poate aranja, spuse Danny.

Ea clătină din cap.

– Trebuie să ajungi la Jack și la Helene! Trebuie să o protejezi!

Chiar și prin furia lui, cuvintele ajunseră la el, ca o nouă piesă din puzzle. „Să o protejezi." Nu pe Adelaide, ci pe Helene. Să o protejeze... de cine?

Danny părea să se gândească la propunerea ei pentru o clipă – suficient de mult timp pentru ca Clayborn să creadă că va înnebuni de furie că ea ar fi făcut asta – că nu avea încredere că el va putea să îi scoată din această situație.

Apoi, răufăcătorul spuse:

– Nu, nu se poate. Dar sunt cuvinte frumoase. Se prefăcu că-și șterge o lacrimă de la ochi. Micuța Addie, îndrăgostită de Mayfair, așa cum ai făcut-o mereu, stând pe podul acela care îți plăcea atât de mult și uitându-te la parlament de parcă ți-ar putea oferi o altă viață.

În momentul în care îi va da drumul, Clayborn era hotărât să-i rupă gâtul.

Danny spuse pe un ton dramatic:

– Și asta e tot ce poți face, nu-i așa? Ne-ai lăsat pe toți în urmă în South Bank și ai ajuns oricum o fată care produce. Duce sau nu, toți bărbații sunt la fel în întuneric, nu-i așa?

Și apoi ea îi dădu replica, cu accentul din South Bank în glas:

– Nu fi atât de sigur, Danny, unii știu ce să facă în întuneric.

Insulta ajunse la țintă, iar Danny scoase un râs crud, întorcând-o cu fața la el. Henry se mișcă spre ei doi, dar lama era din nou la gâtul ei, mai apăsat. O picătură de sânge apăru pe pielea ei.

El se abținu să nu strige.

– Tot o curvă, spuse Danny. Știi, va fi bine să te iau cu mine. Să te învăț o lecție pe care ar fi trebuit să ți-o dau cu ani în urmă. Întotdeauna ai crezut că ești mai bună decât mine.

– *Eram* mai bună decât tine. Doar că am uitat cât de mult.

El o strânse mai tare în brațe.

– Totuși, sunt lucruri pe care nu le-am uitat, zise ea.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îl scuipă direct în față, apoi își ridică piciorul lung și suplu și lovi cu genunchiul direct în vintrele lui Danny. Fără milă.

„Bravo!" gândi Clayborn.

Clayborn se mișcă, chiar în timp ce ea îl apucă de cap pe Danny, care se îndoia de durere, și îi înfipse genunchiul în nas.

Bărbatul țipă și căzu ca un copac.

Adelaide se întorcea deja.

Trebuie să plecăm. Ea traversă camera, ridicând cutia lui de unde căzuse pe podea cu o seară înainte, aruncând-o în geanta ei. Acum! Trebuie să ajungem la Helene!

Adelaide! strigă Danny după ea din poziția lui, ghemuit pe podea.

Ea se întoarse spre el.

Fetele tale nu te pot proteja peste tot, spuse el pe un ton amenințător. Și nici ducele tău nu te va mai proteja prea mult timp. Nu-i așa? Băieții din Mayfair nu sfârșesc cu fete din South Bank.

Fără să stea pe gânduri, Clayborn trecu peste Billy și se îndreptă spre Danny.

Nu, spuse Adelaide, întinzând o mână spre el. Nu!

El o ignoră.

Henry! strigă ea. Nu mai e *timp*!

Va fi timp pentru asta. Își va face timp pentru asta. El va opri timpul pentru asta. Se aplecă și îl ridică pe celălalt bărbat de cămașă, privindu-l în jos, în ochii abia deschiși.

- Spune-i tăticului – scuipă cuvântul în fața celuilalt bărbat – sau oricui altcuiva care întreabă, că Adelaide Frampton se află sub protecția ducelui de Clayborn – și că oricine se apropie de ea va avea de a face cu mine.

O tăcere grea se așternu în cameră. Trecu o secundă. Două. Și apoi Adelaide spuse încet, într-un mod care indica faptul că el făcuse exact ceea ce nu trebuia:

– Clayborn!

– Ooohohooo, cântă măgarul. *Protecție*.

Henry rezistă să nu tresară când realiză ce mai putea însemna acel cuvânt – că Adelaide ar putea fi plătită pentru compania ei. Apoi Danny se întoarse spre Adelaide și spuse:

– Cred că ești mai bună în așternut decât mă așteptam.

La naiba cu omul ăsta!

Fără nici o ezitare, Henry îl doborî.

– Nu cred că mă voi plictisi vreodată să te privesc cum faci asta, spuse Adelaide, scoțând câteva panglici lungi din fustele ei din ziua precedentă și întinzându-le spre el. Ia-le pe astea.

– Ești isteață, spuse el, uitându-se la panglicile viu colorate. Amintește-mi să nu disprețuiesc niciodată accesoriile femeilor.

Ea îi aruncă un zâmbet rapid, apoi dispăru.

– Dacă tot trebuie să respectăm regulile unei ținute adecvate, am putea la fel de bine să le folosim în avantajul nostru.

Cu eficiență, Henry îi legă pe cei doi, luându-le armele, Adelaide privindu-i prin ochelarii pe care îi purta acum, îmbrăcându-se eficient și cu calm.

Când el termină, se duse la ea, trăgând-o aproape și înclinându-i fața spre a lui, privind-o adânc în ochi.

– Te simți bine? Te-a rănit?

Ea apăsă o mână pe a lui.

– Nu. Sunt bine. Ea ridică bărbia în direcția pumnalelor răufăcătorilor din mâna lui liberă. Ar trebui să le luăm și pantofii.

El se încruntă.

– Pantofii?

Ea își lăsă capul în jos în semn de mâhnire.

– Vechile mele obiceiuri.

– Ce fel de obiceiuri necesită să furi încălțămintea unui adversar?

– Cele care îl fac pe adversar să te urmărească mai greu. Și care te asigură că ai o nouă pereche de pantofi dacă ai nevoie de ei.

Cu toate îndoielile și incertitudinile pe care Henry le experimentase de-a lungul vieții sale, nu-și făcuse niciodată griji în privința pantofilor.

Cuvintele acestea îi reamintiră duritatea lumii în care crescuse Adelaide, îl făceau să se simtă ca și cum ar fi meritat fiecare durere, înțepătură și suferință pe care le adunase în seara aceea.

Și adunase multe.

Duse o mână la nas, care îl durea în urma luptei.

– Cred că ai obținut ce ți-ai dorit.

Ea îl privi îngrijorată.

– Ce anume?

– Pun pariu că am nasul rupt.

Ea se apropie pentru a-l inspecta, întorcându-se spre cadă, unde un prosop fusese uitat după baia lui, ce părea că avusese loc cu săptămâni în urmă. Scufundând o bucată din țesătură în apa acum rece, ea tamponă sângele de pe fața lui, iar el tresări.

– Ai o vânătaie urâtă, spuse ea cu blândețe. Mai multe chiar.

El încuviință.

– Fața mea va avea în sfârșit personalitate.

Zâmbetul ei era la fel de moale ca și atingerea ei. Ca și tachinările ei.

– În sfârșit, ceva care merită privit.

– O să-mi spui despre Havistock, spuse el. Aici e vorba de mai mult decât un tată indignat care încearcă să oprească o nuntă nepotrivită.

Ea ezită.

„Ai încredere în mine, Adelaide. Ai încredere că sunt de partea ta!" gândi el.

Dar nu spuse nimic cu voce tare, știind că ea nu va asculta.

Ea îi întâlni ochii, uitându-se în adâncul lor suficient de mult timp încât el speră că ea îi va descoperi sinceritatea și faptul că el era un aliat. În cele din urmă, ea aprobă din cap.

– Când vom fi în siguranță.

Va trebui să se mulțumească cu atât, își spuse el în timp ce o cerceta la rândul său, trebuind să se asigure că era nevătămată. Nu trebui să caute mult.

– Sângerezi.

Ea își duse o mână la gât.

– E doar o zgârietură!

El îi luă prosopul. Făcu același lucru ca și ea: îi curăță locul unde cuțitul înțepase pielea.

– Vreau să-l fac din nou bucăți pe acel bărbat. Pentru fiecare picătură de sânge vărsată de tine.

Ea clătină din cap.

– Nu în seara asta.

Avea dreptate. Deși făcea tot posibilul să nu o arate, bătaia își pusese amprenta asupra corpului său deja învinețit.

– O să-i facem ceva și mai rău, adăugă ea.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ce anume?

– Îl trimitem înapoi la Taurii Voiniței... legat de picioare pentru a-și primi pedeapsa pentru că a pierdut. Nimeni nu pedepsește un bătăuș pentru o înfrângere ca unul de-ai lor.

– Mi-ar plăcea să încerc, spuse el înainte de a se legăna și de a se prinde de marginea căzii, sperând că ea nu observă.

Dar ea observase. Bineînțeles că observase.

– Clayborn?

Din nou îi spune pe numele de duce. Ar fi vrut să-i spună din nou Henry, în timp ce lumina lunii se strecura prin fereastră, aruncând umbre argintii peste pielea pe care o acoperea cu repeziciune. Oare fusese întotdeauna atât de frumoasă?

Întotdeauna.

Trase adânc aer în piept, ignorând durerea ascuțită care îi fulgeră în coastă. Avea nevoie de un pat, de un somn bun. Nu era timp pentru asta – trebuiau să ajungă la Helene și la Jack.

– Ar fi trebuit să porți haine. Atunci nu ar fi putut să-ți facă rău.

Ea se îndreptă spre el, cu cămașa în mână, cu fruntea încruntată.

– Îți vine să crezi că nu am avut timp să-mi leg corsetul când infractorii au spart ușa? Ea apăsă țesătura pe pieptul lui, iar el se dezechilibră la atingere.

– Ce este...

Sfârșitul întrebării îi rămase blocat în gât în timp ce-și îndrepta atenția în jos, peste corpul lui, mâinile urmându-i privirea îngrijorată în întuneric.

– Adelaide, oricât de mult m-aș bucura de atingerea...

– O, taci din gură, îl întrerupse ea.

– Îmi cer scuze... Simți o durere. Își puse repede mâna pe mâna ei. Iisuse!

– Rahat! spuse ea, folosind un limbaj mai colorat. Ai nevoie de un doctor! Își ridică privirea spre el. Poți să mergi?

– Bineînțeles că pot! insistă el, jignit. Dar mă simt foarte bine. Nu am nevoie de un doctor. Se uită în jos pentru a descoperi o tăietură frumoasă într-o parte. Cred că Billy a făcut-o.

– Chiar și un ceas stricat nimerește ora de două ori pe zi, spuse ea, dar el citi îngrijorarea din ochii ei.

– Voi fi bine. E doar o zgârietură!

– Nu este o zgârietură, spuse ea. Am văzut și zgârieturi, și răni de cuțit la viața mea. Am văzut ce rezultă din amândouă, și tu ai nevoie de îngrijire! Ea strânse ambele genți și se grăbi să treacă pe lângă el, îndreptându-se spre partea cealaltă a camerei. Ai nevoie de un chirurg, repetă ea mai mult pentru ea însăși decât pentru el, și trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de acest loc.

El îi smulse geanta din mână. Mai bine murea decât să o lase pe ea să-i care geanta.

– Și dacă nu ne îndepărtăm?

– Danny își va recăpăta cunoștința și ne va găsi încă o dată, spuse ea, dând din cap în direcția ușii spulberate.

– Danny, repetă el, străbătut de un fior de furie. Îl cunoști.

Ea nu-i răspunse, îndreptându-se cu viteză spre tabloul pe care îl observase când intrase. Cum le numise? „Fecioarele cu scut". Ea apucă rama și trase tabloul de pe perete.

Nu. Nu-l trase de pe perete.

Îl deschise, dezvăluind o altă ușă.

– Un alt pasaj, spuse el, întâlnindu-i privirea. Mi-a luat douăzeci de minute să-l găsesc pe cel anterior.

Ea se miră, în timp ce trase lanțul de pe corsaj, deșurubând pandantivul de alamă și apoi scoțând o tabacheră din fustă.

– Sunt impresionată. Acela a fost mult mai dificil de găsit decât acesta.

El o privi cu atenție în timp ce ea alese un obiect din cutie și îl fixă pe cilindru. Făcuse o cheie. Genial!

– Aveți pasaje secrete în fiecare han din Marea Britanie?

– Îmi pare rău, duce, spuse ea, schițând un zâmbet. Nu am timp să mă joc cu cutia puzzle chiar acum.

El o lăsă să glumească. O lăsă să-și păstreze secretele.

Ea era magnifică.

– Ieșirea dă afară în grajduri, șopti ea. Dacă avem noroc, vom ieși înainte să se trezească cei doi.

Trăsura ei era deja pregătită când ajunseră la grajduri, iar Mary stătea lângă ea. Adelaide îi mulțumi din cap femeii.

– Trimite-i vorbă Luciei. Avem nevoie ca unul dintre băieți să facă o livrare. Și spune-i că am nevoie de ea. Ea va ști unde să mă găsească.

Tânăra încuviință, trimițându-i o privire îngrijorată lui Clayborn.

– Billy a...

– Billy a înjunghiat un duce și este norocos că este în viață, spuse Adelaide.

– Și dacă îmi doresc ca el să fie în viață în altă parte decât aici?

– Atunci trimite-l împreună cu celălalt. Transportul este gratuit și nu-l vei mai vedea niciodată. Trebuie să plecăm – acest loc nu este sigur, spuse ea în timp ce deschidea ușa și își arunca geanta în vehicul, făcându-i semn să intre. Urcă, duce! Nu avem timp de zăbovit!

Henry clătină din cap.

– Eu stau pe capră, cu tine.

– Nu. Trebuie să stai întins.

– Și tu ai nevoie de cineva care să te protejeze.

– Și cum vei face asta? Sângerând?

El se întoarse de la ea și încercă să urce, jenat de slăbiciunea lui, de felul în care mușchii păreau să nu mai fie sub controlul lui. Când în sfârșit ajunse sus, ea se aplecă peste el, privindu-l adânc în ochi, extrem de îngrijorată.

– Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

– El te cunoștea. Danny.

Ea nu răspunse, trăgând o pătură peste el.

Clayborn o apucă de mână. O ținu ferm.

– Te cunoștea. Îl cunoaște pe tatăl tău.

Ea se uită la el pentru o clipă lungă.

– Toată lumea îl cunoaște pe tatăl meu.

El clătină din cap.

– Eu nu-l cunosc.

Adelaide zâmbi, dar nu era nici un amuzament pe fața ei.

– Ești sigur de asta?

Sprâncenele i se încruntară și un val de slăbiciune se abătu asupra lui. La naiba! Dacă nu ar fi fost înjunghiat, ar fi putut gândi limpede. Ar fi putut pune lucrurile cap la cap, dându-și seama cine era ea, cine era tatăl ei. Danny spusese ceva. De ce nu-și putea aminti?

– Cred că aș putea... Se lăsă cu toată greutatea pe banchetă, sprijinindu-și capul pe partea din spate a trăsurii. La naiba...

Ea era deja pe capră, alături de el.

– Duce?

– Nu-mi spune așa, zise el, deși era ridicol, dar dintr-odată i se păru important. Închise ochii. Aseară mi-ai spus Henry.

Ea oftă și îi făcu pe plac, spunând cuvintele ei suave și dulci în întuneric. Ca și cum îi plăceau și ei aceste cuvinte, ca și cum ea chiar îl plăcea *pe el*.

– În regulă, Henry. Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

Dar el era deja inconștient și nu o mai putea auzi.

Capitolul 12

La opt kilometri de Hungry Hen, existau mai multe drumuri scurte, dintre care două duceau spre han, iar în spatele unor garduri și tufișuri se afla o alee lungă, imposibil de găsit dacă nu știai de existența ei.

Adelaide o știa bine.

Ea struni caii să urce pe alee până la cabana mică aflată în vârful dealului – o cabană care stătea goală în cea mai mare parte a anului, cu excepția unor nopți ca aceasta, când o situație de urgență îl obliga pe unul dintre cei din vasta rețea de oameni a ducesei de Trevescan să găsească un loc sigur.

Adelaide mânase caii cât de repede putu, folosind o singură mână pentru frâie.

Cu cealaltă mână, apăsa pe rana din coasta lui Henry, încercând să nu se gândească la cantitatea remarcabilă de sânge – sânge care se prelingea prin lenjeria de pat pe care o furase de la han și care acoperea mâna ei. Pentru ca nici unul să nu renunțe, ea făcea singurul lucru la care se putea gândi – vorbea cu el.

Începuse cu ridiculizarea lui și încercarea de a-l enerva, pentru că ea se născuse într-o pătură a societății care așa reacționa atunci când se confrunta cu evenimente ieșite din comun.

– Asta se întâmplă când înveți să te bați la o școală pentru băieți bogați care nu au nimic de făcut, aristocratule, mormăi ea în timp ce ieșeau de pe aleea de la Hungry Hen, aplecându-se peste trupul lui inconștient pentru a se asigura că nu sunt urmăriți. Șase ani la Eton nu sunt nimic în comparație cu un bădăran bețiv prost și o lamă ascuțită. Bineînțeles că ai ieșit din joc. Nimeni nu s-a așteptat la altceva. Făcu o pauză și adăugă: Deși recunosc că rămân impresionată de forța cu care dai pumni în față.

Nici amenințările nu funcționară; el nu răspunse la ele:

– Dacă nu te trezești, te voi da jos din trăsură și te voi lăsa să te descurci singur! Nu am nici timp, nici răbdare pentru problema ta, Excelență. Ceea ce am este o echipă de femei mai mult decât dispuse să mă ajute să te fac să dispari.

Apoi încercă să-l păcălească să se trezească.

– Haide, Clayborn. Dacă te trezești, te voi lăsa să-mi pui toate întrebările. Îți voi spune toate răspunsurile. Îți voi da dosarul – te voi lăsa să vezi tot ce știm despre fratele tău. Despre tine.

Lăsă la o parte constatarea că știau despre el mult mai puțin decât ar fi trebuit, cum ar fi cât de bine stătea la pândă pe lângă depozite și cât de bine dobora brute. În schimb, încercă o abordare diferită.

– Te voi lăsa să câștigi cursa. Voi lăsa porumbeii să se căsătorească. Doar trezește-te!

Și când nici una dintre celelalte strategii nu funcționă, trecu la implorări în timp ce urcau pe drumul spre căsuță, o simplă litanie de cuvinte care ar fi putut fi o rugăciune dacă Adelaide ar fi știut să se roage. Nu găsise niciodată o zeitate dispusă să o asculte, așa că se ruga la lucruri care nu erau zeități. Imploră trăsura să nu se strice și imploră caii să se miște mai repede. Și se rugă ca adăpostul lor să fie bine aprovizionat cu cele necesare.

Dar, în principal, se ruga la el. Să continue să respire.

– Te rog, nu muri, șopti ea din nou și din nou. Mi-ai promis că nu vei muri. *Te rog!*

În mod obișnuit, ea nu era atât de speriată de moarte. Văzuse în viața ei o mulțime de oameni murind – orice fată născută și crescută în aceleași condiții ca ea cunoștea de timpuriu chipul morții. Dar cumva, ideea că *Henry* ar putea muri...

Nu ar fi trebuit să simtă un nod în gât și să-i dea lacrimile, n-ar fi trebuit să fie atât de panicată, atât de îngrijorată.

„Te rog să nu mori!"

Și apoi, un alt gând răsună în ea.

„Îmi place prea mult de tine."

Trase aer în piept – știind că acele cuvinte erau prostești și egoiste, frivole, irelevante. El va trăi sau va muri oricum, căci moartea nu ține cont de sentimentele ei.

Ea nu putea să-l iubească, căci nu era de nasul lui. Mai ales acum, când el știa că ea nu era domnișoara Adelaide Frampton, verișoara ducesei de Trevescan cu un hobby pentru furturi mărunte, ci Addie, fiica unuia dintre cei mai mari infractori din Londra, crescută în bandele din South Bank.

Ar face bine să-și amintească asta – să se îmbrace în acest adevăr și să se protejeze de tot ce avea să se întâmple cu acest bărbat. Emoțiile erau un lux pe care Adelaide nu și-l putea permite, așa că dădu la o parte dezamăgirea, furia, frustrarea, rușinea și teama, concentrându-se, în schimb, asupra casei, care se vedea în întregime, în întuneric, suficient de aproape. Nu era nimeni înăuntru.

Trase de hățuri și opri caii, fiind departe de ochii oricăror trecători prin zonă, și sări jos spunând cailor:

– Nu vă mișcați!

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, după ce aprinsese mai multe felinare înăuntru, agățând unul în partea de vest a casei, la fereastra centrală de la etaj, Henry era în aceeași poziție.

Era nemișcat ca moartea.

Așa că a făcut singurul lucru pe care se gândi să-l facă. Eliberă presiunea de pe rana lui, apoi o reaplică, cu putere. Repede. Suficient cât să-l trezească de durere. El gemu simțind înțepătura, întinzându-se spre ea, mâna lui acoperind-o pe a ei. Se uită la ea confuz, mintea limpezindu-i-se destul de repede, dar mai încet decât în mod normal pentru o persoană de inteligența lui.

– Trebuie să te duc înăuntru, șopti ea, neputând să-și ascundă din voce îngrijorarea și faptul că se ruga continuu ca el să fie bine.

Poate că atunci când vor ajunge înăuntru, el va adormi din nou. Dacă va fi inconștient atunci când ea îi va curăța și coase rana, va fi mai bine pentru amândoi.

El aruncă o privire în întuneric.

– Unde ne aflăm?

– Într-un loc sigur.

– Mai sunt și alții aici?

– Nu.

Lui nu-i plăcea asta.

– Atunci nu ești în siguranță. Nu și dacă eu nu pot lupta.

Încercă să se ridice în picioare, dar țipă de durere, o mână ducându-se direct la coasta lui.

– Mă descurc și singură. Iar de Danny se ocupă cineva.

Furia îi inundă privirea.

– Nu-i mai spune așa.

– Așa îl cheamă.

– Nu-mi place că îl cunoști.

Bineînțeles că da. Adelaide Frampton nu era o aristocrată – toată lumea știa asta –, dar ideea că ea ar putea cunoaște criminali adevărați... Era prima cărămidă care căzuse din reputația ei. Oare câte vor mai cădea?

– Atunci, mă tem că sunt obligată să te dezamăgesc, duce. Injectă cuvintele cu o falsă bravadă în timp ce îl prindea sub braț. Trebuie să te concentrezi să rămâi în viață; orice altceva poate aștepta până când vei fi cusut.

Se uită în jos la ea.

– Cine va face asta?

Ea îi aruncă un zâmbet luminos și fals.

– Face parte din serviciile pe care le ofer.

– Știi să coși?

– Nu crezi că am fost instruită corespunzător în treburile casnice?

– Îmi vine greu să cred că ți-ai făcut timp pentru broderie în timp ce te antrenai să fii cea mai bună hoață de buzunare din lume.

De fapt, învățase despre răni de cuțit asemănătoare cu a lui, dar se abținuse să-i spună asta. În schimb, spuse:

– Mă tem, duce, că pentru a fura din buzunarul tău nu este nevoie de prea multă pregătire.

El clătină din cap.

– Nu mă refer la al meu. Te-am văzut furând din buzunarul lui Havistock la balul de la Beaufetheringstone.

Ea rămase surprinsă.

– M-ai văzut?

– Da, spuse el, făcând o grimasă când ea arătă spre masa lată din lemn din centrul bucătăriei. Sper că a fost o sumă mare de bani.

Era o listă cu fabricile pe care marchizul le deținea și în care încerca să atragă investițiile altora, în ciuda faptului că locurile erau pline de copii care lucrau pentru doi bani și care, de prea multe ori, nu supraviețuiau condițiilor grele. Adelaide avea alte planuri pentru acele fabrici.

Ea clătină din cap, cu mintea răvășită, motiv pentru care probabil îi spuse:

– Nu erau bani și nu trebuia să mă observi. El nu m-a simțit. Probabil că nu am fost suficient de rapidă, totuși.

– Ai fost ca un fulger, spuse el, strâmbând din nou din nas în timp ce se sprijinea pe masă. Pur și simplu am antrenament în a te observa.

Ea ignoră căldura care se răspândise în ea când auzi această mărturisire.

Dar nu putu să ignore și gândul care o chinuia și pe care îl spuse cu voce tare:

– Nu muri.

– Nu voi muri. El ridică o mână spre obrazul ei, dar degetele lui abia îi atinseră pielea înainte de a cădea înapoi pe masă. Închise ochii și spuse: Mi-ai promis răspunsuri la toate întrebările mele.

Bineînțeles că auzise tocmai asta. La naiba!

Ea începu să se îndepărteze, să aducă lucrurile de care avea nevoie pentru a lucra la rana lui. Dar el își folosi ultimele puteri pentru a o apuca de mână și a o privi în ochi cu hotărâre.

– Adelaide.

– Da?

– Cine te va proteja dacă vine careva?

Din nou căldura aceea neobișnuită.

– Am petrecut ani întregi protejându-mă singură, duce. Nu-ți face griji!

Sprâncenele lui întunecate se ridicară.

– N-ar trebui să fii nevoită să te protejezi singură!

Ea se forță să zâmbească.

– Ai o tăietură masivă în zona coastelor și ești în pericol să sângerezi până la moarte pe o masă de bucătărie, Excelență. Acum nu este momentul să fii curtenitor.

– Când se va termina asta...

Cuvintele deveneau mai lipsite de vlagă în timp ce el adormea.

– Spune-mi, zise ea, brusc disperată să-l țină treaz, să-l țină lângă ea.

Nu era pregătită să îl piardă.

– Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, spuse el, abia îndrugând vorbele, mărturisirea făcându-i pieptul să se strângă în timp ce ea stătea aplecată peste el, uitându-se la constelația de răni pe care el și le asumase pentru ea, vânătăile de la lupta pentru ea, zgârieturile de la accidentul de trăsură în timp se uita la ea, zgârieturile

de pe umărul lui, pe care ea i le făcuse cu unghiile, când era pe culmile plăcerii.

Înainte ca ea să găsească cuvintele pentru a-i spune că el se îngrijise de ea mai mult decât o făcuse vreodată oricine altcineva, el zise:

– Când mă voi trezi... voi avea mai multă grijă de tine.

Ea trase adânc aer în piept, abținându-se să nu creadă în frumusețea acelor cuvinte. Adelaide știa adevărul, la urma urmei. Când totul se va termina, nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 13

În timp ce el dormea, Adelaide aduse apă clocotită, lenjerie și provizii și aprinse focul în vatra bucătăriei. Tocmai începuse să-i taie cămașa însângerată de pe trunchi când se auzi un ciocănit. Ușa se deschise și apăru Lucia.

– Văd că nu am ratat partea cea mai interesantă, remarcă Lucia, pășind înăuntru, iar privirea îi căzu asupra corpului culcat pe spate al lui Henry, în timp ce Adelaide îi trăgea cămașa într-o parte, dezvăluind un piept lat și musculos.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

– Este inconștient.

– Dar încă nu este mort, și nici eu nu sunt, glumi Lucia, înaintând pentru a înmuia o bucată lungă de lenjerie în ligheanul cu apă fierbinte pe care Adelaide îl așezase lângă Henry. O stoarse și i-o oferi lui Adelaide. Și nici tu nu ești.

Nu era. Chiar dacă își spunea că pur și simplu îi curăța rana ca să vadă locul unde cuțitul lui Billy ajunsese în coasta lui – tăietura lamei care alunecase pe trupul lui până când își găsise loc în piele –, Adelaide nu putea ignora frumusețea corpului ducelui.

– Ai primit vestea de la Mary? o întrebă Adelaide pe Lucia.

Cealaltă femeie încuviință.

– Pachetele tale sunt deja în drum spre Londra. Sper că știi ce faci trimițându-l pe Danny înapoi la tatăl tău.

– Orice urmă de ezitare sau de milă pe care aș fi putut-o avea în legătură cu pedeapsa tatălui meu pentru Danny mi-a trecut atunci când mi-am dat seama că el îl trimisese pe Danny în nord să mă găsească și să mă aducă înapoi la Londra ca să mă pedepsească într-un mod asemănător. Lui Alfie nu-i place să piardă. Și chiar nu-i place când băieții lui sunt motivul ratării. Așează o cârpă rece pe fruntea lui Henry. Mulțumesc pentru ajutor.

Lucia făcu un semn cu mâna că nu avea pentru ce să-i mulțumească.

– Ce rost are să-i am pe Rufus și pe Tobias dacă nu pot să-i văd în acțiune, cărând bărbați în toată firea. Arătă spre o vânătaie. Omul tău și-a rupt cel puțin o coastă. Și nasul.

– Am observat, spuse Adelaide, urând loviturile, tăieturile și vânătăile de pe corpul lui, fiecare din vina ei.

– Îmi imaginez că ai observat, spuse Lucia pe un ton ironic.

Adelaide își spuse că se uitase la mușchii lui doar din cauza coastelor rupte. Și chiar și așa, se uitase doar pentru că ducii nu aveau astfel de trupuri – ci unele moi și palide și nelucrate din cauza vieților lor în care nu depuneau nici un efort.

– Mie nu mi se pare că a făcut doar lupte la școală, dădu Lucia glas la ceea ce gândea Adelaide.

– Nu observasem, spuse ea.

Lucia strâmbă din nas, neîncrezătoare.

– Poți să recunoști, Adelaide. Suntem doar noi două, iar eu sunt aici ca să te ajut să-l salvezi pe aristocrat. Dar mă uimești un pic, recunosc. M-aș fi așteptat la o așa blândețe față de aristocrați din partea lui Sesily, a lui Imogen și a Ducesei, având în vedere că au invitații permanente la Almack's sau cum s-o fi numind...

– Nimănui nu-i mai pasă de Almack's, spuse Adelaide, clătind lenjeria însângerată.

Sprâncenele întunecate ale Luciei se arcuiră în sus.

– Sincer, mă doare să știu că ești informată cu privire la toate acest lucruri care nu au nici o legătură cu breasla noastră. Ce s-a întâmplat cu solidaritatea între hoți?

Adelaide îi zâmbi celeilalte femei.

– Dar am agățat felinarul la fereastră și te-am chemat aici, nu-i așa?

– Pentru a salva un aristocrat, nu pentru a jefui unul, precizează Lucia, ridicând sticla de alcool foarte tare pe care Adelaide o adusese împreună cu restul obiectelor medicinale. Chiar vrei să-l salvezi?

– Chiar vreau, răspunse ea. Apoi Adelaide spuse, cu un nod în gât: Nu ar fi trebuit să mi se alăture niciodată.

Și nici ea nu ar fi trebuit să-i ceară mai mult de atât.

Lucia bombăni la cuvintele lui Adelaide.

– Pun pariu că, dacă ar fi treaz, mi-ar spune că aceasta a fost cea mai bună săptămână din viața lui. Hai să o facem și mai bună, da? Se aplecă și îi strigă lui Henry la ureche: Trezește-te, duce!

Fruntea lui se încruntă.

– Nu e inconștient! anunță Lucia, în timp ce Adelaide își ascundea ușurarea. Presupun că, dacă nu avem de gând să îl furăm, e timpul să îl trezim! Ține sticla sus și se uită la Adelaide pentru a primi permisiunea. *Permisiunea era acordată.*

Lucia înclină sticla, stropindu-i rana cu alcool.

Cu un blestem sălbatic, el sări în sus, ajungând în poziție așezat pe masă, mâna ducându-i-se instantaneu spre zona unde înțepătura alcoolului era fără îndoială chinuitoare. Adelaide îi prinse mâna înainte ca el să atingă rana.

– Nu! Nu o atinge!

– Nu, tu să nu o atingi! răcni el. Ce naiba?

– Ce ți-am spus eu? Categoric nu e mort! spuse Lucia fericită, iar el se întoarse să se uite la ea.

– Hoața de drumul mare. Bineînțeles. Se încruntă în direcția Luciei. Mi-ai luat deja banii; ai venit aici și pentru sângele meu?

– E clar. Lucia se uită la Adelaide. Ăsta e un duce care îmi place.

– Henry, te rog..., spuse Adelaide. Trebuie să te culci pe spate...

– Încă sângerezi, spuse el, cuvintele fiind ca o lovitură de bici. Apoi îi spuse Luciei: Sângerează!

– Nu e nimic, încercă Adelaide să intervină.

– Sângerează *gâtul* ei, precizează el.

– Da, am observat, spuse Lucia. Și tu sângerezi din lateral. Ce pereche!

– Ea are nevoie de atenție. Acum. Înainte de orice aveați de gând să-mi faceți mie voi două.

Lucia aruncă o privire amuzată spre Adelaide.

– Știi că omul ăsta e pe jumătate nebun după tine, nu?

– El nu este...

– Ea *sângerează*. Se uită la Lucia. Are nevoie să fie cusută.

– Nu are nevoie să fie cusută, spuse Lucia, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Este o zgârietură.

– E o *rană la gât*.

– Ascultă-mă, duce. Dacă aș crede o clipă că Adelaide este în pericol, poți paria toți banii din punga pe care se pare că nu reușești să o păstrezi în posesia ta că aș avea grijă să se vindece ea înainte să ne ocupăm de tine. Dar ea este bine și există o șansă destul de mare ca tu să nu supraviețuiești acestei nopți, așa că taci din gură și lasă-ne să ne facem treaba, bine?

Se făcu liniște în urma anunțului făcut de Lucia, iar Adelaide ar fi râs de fața șocată a ducelui de Clayborn dacă nu ar fi fost atât de preocupată de pericolul pe care Lucia îl subliniase.

El adulmecă aerul.

– M-ai stropit cu poșircă.

Adelaide înclină capul cu un mic zâmbet.

– Unii cred că ajută la curățarea unei răni.

– Dar tu așa crezi?

– Da. Bucură-te de asta, pentru că mai sunt și unii care cred că urina face bine.

Înainte ca el să poată răspunde, Adelaide îl împinse încă o dată ca să se întindă pe spate.

– Nu îți face griji. Sunt foarte pricepută la lucrul cu acul și ața. Înainte de a o avea pe Jane, obișnuiam să cos eu hainele noastre.

El se întinse pe spate.

– Eu nu sunt o haină.

– Dar gândește-te la broderia cu care te vei trezi, spuse ea, forțându-se să sune vesel, ca și cum nu ar fi fost îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

El se întinse spre ea atunci, cu degetul mare aspru pe obrazul ei.

– Sângerezi.

– E o zgârietură.

– Vreau să dispară până mă trezesc.

Ea zâmbi auzind acest ordin arogant.

– Nu o poți face să dispară. Nu suntem în parlament. Nu poți să îi ții un discurs.

– Fă ce vrei cu mine, spuse el. Dar tu ești mai importantă.

Ea înghiți în sec. Nu era nici pe departe adevărat, și totuși, acest bărbat... acest bărbat magnific!

– Tu ești cel care trebuie să se trezească, duce. Ai o lume de schimbat.

– Tu deja o schimbi, spuse el încet. Tu prima!

– O, chiar îmi place de el, spuse Lucia încet.

El nu își întoarse privirea de la Adelaide, dar vorbele îi erau adresate Luciei:

– Ea prima.

– Henry, spuse Adelaide, prinzându-i mâna și ținându-i-o strâns, lăsându-se pradă acestui vis, doar pentru o clipă, acest vis în care între ei era mai mult decât câteva sărutări furate și o noapte de plăcere.

Ca și cum putea exista o speranță pentru viitorul despre care șoptiseră în întuneric.

Ea se uită la rana lui răvășitoare, din care încă se prelingea sânge. Lucia turnă lichid dintr-o sticluță maro pe o bucată de pânză curată și i-o întinse.

Luând-o, Adelaide își întoarse atenția la frumoșii lui ochi albaștri.

– Ai întrebat mai devreme cine mă va proteja.

Chiar și amintirea întrebării o încălzea – ce lucru ciudat și minunat să aibă pe cineva care să se îngrijoreze pentru ea.

– Eu o voi face. Privirea lui îi mângâie chipul, degetul lui mare atingându-i din nou obrazul. Ești atât de frumoasă.

Inima îi bătea cu putere în piept. *Acest bărbat!*

– În seara asta, lasă-mă să te protejez eu *pe tine*, zise ea.

Lui nu-i plăcea asta, ea își dădea seama. Dar înainte ca el să-i dea de înțeles cât de mult nu-i plăcea, Lucia vorbi, privind-o pe Adelaide de cealaltă parte a mesei.

– Timpul se scurge!

Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Trebuiau să se miște repede.

Fără să ezite, Adelaide se așeză și îl sărută rapid pe gură. Mâna lui ajunse la ceafa ei, pumnul încleștându-se în părul ei. Ea întrerupse sărutul și șopti:

– Ne vedem curând, apoi îi puse cârpa din mână peste nas și gură și îl lăsă inconștient.

– E remarcabil, spuse Lucia. Imogen chiar a îmbunătățit activitatea noastră cu cunoștințele ei de chimie, nu-i așa?

Adelaide privi în jos la pânza îmbibată în ceva ce Imogen numea cloroform. Inofensiv și extrem de util atunci când venea vorba de doborârea răufăcătorilor. Sau, ca în cazul de față, a ducilor care aveau nevoie de cusături.

– Ajută să ai un geniu în echipă, recunoscu Adelaide.

– Pun pariu că ducele tău nu va fi de acord, spuse Lucia cu un râs frumos.Va fi furios când se va trezi.

– Nu este ducele meu, spuse ea imediat, pentru că acesta era adevărul.

Dar el era al ei, în acel moment. Era datoria ei să se îngrijoreze pentru el și să-l protejeze.

– Aaa, deci cine este el acum? „Henry" al tău?

Adelaide schiță un zâmbetul la gluma prietenei ei.

– Addie, adăugă Lucia cu blândețe. Oamenii supraviețuiesc înjunghierilor.

Adelaide nu își luă privirea de la fața lui adormită, vânătă și lovită și totuși încă incredibil de frumoasă.

– Nu toți.

Febra ar putea veni repede. Și de multe ori nu pleca niciodată.

Urmă o tăcere lungă în timp ce ea lucra, punând un rând de cusături îngrijite la rana lui Clayborn. Când termină, tăie firul și apoi pansă rana, după ce o unse cu miere, apoi bandajară împreună coasta ruptă. Când terminară, privirea ei urmări fața lui nemișcată, ridicarea și coborârea uniformă a pieptului lui vânăt, brațele lui lungi.

În cele din urmă, se uită la Lucia.

– Mulțumesc.

Cealaltă femeie ridică o sprânceană.

– Pentru ce?

Ea clătină din cap.

– Pentru... *Pentru că ești aici.* Pentru că ești o prietenă adevărată.

Ochii negri ai Luciei văzuseră mai mult decât și-ar fi dorit Adelaide, dar Lucia nu pusese mulțimea de întrebări care i se citeau pe chipul ei frumos. Nu se mirase de felul în care Adelaide apucase mâna ducelui. În schimb, spuse:

– A fost atât de furios că ai o zgârietură la gât încât nu m-ar surprinde dacă s-ar trezi doar pentru a se asigura că ești vindecată.

Adelaide râse un pic, înghițind în sec.

Lucia stătu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

– Și fata? Ce-i cu ea?

Lady Helene, pe ale cărei urme Adelaide ar fi trebuit să fie chiar în acel moment, care avea nevoie mai mult ca oricând de protecția Frumoaselor, dacă oribilul ei tată îi angajase pe Taurii Voinici ca să o aducă acasă.

– Este destul de aproape de graniță – cu Danny întorcându-se la Londra, mă aștept ca ea și Jack să ajungă acolo mâine. Și să se căsătorească. Se uită la Henry, care era inconștient. Din dragoste.

Jack, pe care Henry îl iubea peste măsură. Jack, pe care Adelaide trebuia să-l țină în siguranță dacă Henry nu putea.

– Ar fi niște vești bune în mijlocul unui dezastru absolut. Lucia făcu o pauză. Dar trebuie să li se spună că nu se pot întoarce la Londra, altfel se duc direct în gura lupului.

Noul ginere nu l-ar împiedica pe Havistock să o reducă la tăcere pe Helene. Din contră, el era o nouă preocupare pentru marchiz și era deja pe lista de capete care trebuiau să cadă, dacă ar fi să-l creadă pe Danny. Lucia avea dreptate. Adelaide trebuia să-l lase pe Henry acolo. Ar trebui să se țină de plan. Să ajungă la Helene și la Jack și să folosească vasta rețea a Frumoaselor pentru a-i conduce pe tineri într-un loc sigur.

Să rămână ar fi o nebunie. Nu ar fi schimbat nimic. Făcuse tot ce putuse, iar acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte. Uleiul de rozmarin nu-l mai putea ajuta pe Henry acum. Privindu-i chipul plin de vânătăi și nasul proaspăt spart, își spuse că trebuia să plece.

– Am nevoie de ajutor.

Lucia ridică sprâncenele.

– Adelaide Frampton cere ajutor? Sigur ești îndrăgostită de acest bărbat!

Dragoste. Oare despre asta era vorba? Această dorință profundă de a-l vedea în siguranță, împreună cu oamenii la care ținea? Această neliniște la ideea că s-ar putea să nu se mai trezească? La ideea că ea ar putea să nu mai vorbească niciodată cu el?

Cu siguranță că nu. Ar fi îngrozitor.

Dând gândurile la o parte, își privi prietena.

– Am nevoie să fie trimise câteva mesaje către Helene și Jack. Și către Ducesă.

Nu trebui să se uite ca să știe că sprâncenele Luciei se ridicaseră în semn de surpriză, dar fu recunoscătoare când cealaltă femeie spuse încet:

– S-a făcut.

Adelaide încuviință, uitându-se la el cum dormea, apoi șopti:

– Ce să fac acum?

– Îl lași pe Tobias să-l ducă în pat.

– Și?

Lucia ridică din umeri.

– Poți să te rogi...

Adelaide pufni în râs.

– Am încercat pe drumul spre cabană. Nu mă pricep prea bine la asta.

– Din fericire, este o abilitate care nu necesită finețe.

Hoața de drumul mare se întoarse să îl cheme pe bărbatul care stătea de pază în fața ușii – protejând-o pe femeia pe care o iubea –, iar Adelaide rămase de veghe asupra lui Henry, atentă la respirația lui, la felul în care i se ridica și îi cobora pieptul, în mod uniform, chiar dacă un pic prea repede.

Se uita îngrijorată la trupul lui vânăt și bătut și la aspectul acum prea palid al acestuia.

Ura faptul că se simțea atât de îngrijorată, de frustrată, de agitată, ura faptul că propria ei respirație era neregulată.

Își petrecuse o viață întreagă fugind de acest sentiment, de felul în care o făcea să fie slabă, vulnerabilă, să-și piardă controlul.

Dar acolo, singură în bucătăria aceea, înconjurată de liniștea peisajului englezesc și de lumina pâlpâitoare a câtorva zeci de lumânări, lângă el, cel care chiar și în somn avea toată atenția ei, Adelaide știa că nu mai putea fugi de acel sentiment.

Își pierduse controlul.

Așa că făcu singurul lucru care îi trecu prin minte – spuse „te rog" din nou și din nou.

Capitolul 14

Ducele de Clayborn dormea rareori mai mult de șase ore la rând.

O, îi spunea valetului său că era un om care nu avea nevoie de mai mult de câteva ore de somn. Se trezea devreme pentru plimbările de dimineață și lucra până seara târziu. Pur și simplu ducea o viață în care lâncezeala în pat nu-și avea locul.

Era o poveste frumoasă, dar falsă.

Henry nu dormea bine, pentru că visa. Visa în culori vii, cu sunete puternice și mirosuri intense – genul de vise care îl lăsau pe om epuizat și extenuat când se trezea. Și, uneori, îl făceau să își dorească ceva dincolo de existența lui serioasă și banală.

Așa că se antrenase să se culce târziu și să se trezească devreme, ca să fie destul de obosit încât să nu mai viseze.

Dar în acea noapte, în timp ce stătea întins în patul acela ciudat din casa aceea ciudată din vârful dealului din adâncurile comitatului Lancashire, Henry visa adânc.

În acea noapte, și în noaptea următoare, și în următoarea, pe măsură ce febra îl cuprindea, răvășindu-l cu furie, visele îi veneau sălbatice, vii și inevitabile.

Umbre sinistre. Bărbați pândind la marginea câmpului său vizual, dispărând de fiecare dată când încerca să-i vadă mai clar. Secrete.

O femeie cu părul ca focul. Ochi ca de catifea. Numele lui pe buzele ei ca apa rece pe fruntea lui.

Uneori, i se alătura o altă persoană. Formau o pereche de hoațe de drumul mare cu ochi strălucitori, pe cai înalți și furați, care opreau trăsurile pentru a aduna mai mulți membri ai bandei lor vesele. Iar cea cu foc în păr purta fuste enorme care se legau în jurul taliei cu panglici lungi și viu colorate. Se învârtea și se învârtea în timp ce ei așteptau următoarea trăsură, fustele se lățeau, se extindeau până când el le putea atinge de unde privea, la kilometri distanță. Dar chiar în momentul în care degetele lui atingeau mătasea moale, ea dispărea.

O trăsură stricată. Un băiat într-un copac.

Femeia cu părul de foc din nou, de data aceasta râzând în timp ce sărea de pe marginea unui doc în lacul albastru și rece de la moșia lui de la țară, spărgând apa ca o oglindă. Stai! Era vorba de proprietatea de la țară? Nu. Era Tamisa, iar ea avea fustele acelea viu colorate întinse în jurul ei în timp ce plutea, cu râsul ei în vânt, în timp ce el o urmărea, îngrozit că o va pierde în curent. În apă murdară. Înspăimântat că nu va putea să o protejeze.

El nu o putea prinde; ea nu voia să fie prinsă.

Dar o urmări de pe mal, mai întâi pe docuri, apoi pe bărci, apoi pe apă, apoi în apă, cu frustrarea în piept în timp ce încerca să strige după ea, dar cumva nu-și amintea numele ei. Era disperat să ajungă la ea, știind că această urmărire, oricât de lungă ar fi fost, oricum s-ar fi terminat, era tot ce avea pe lume.

Apoi, când o prinse, din întâmplare, de vârful unei panglici lungi și aurii, ea se întoarse spre el, panglica se desprinse, cu o cheie strălucitoare și ornamentată la capătul ei.

El o băgă în buzunar, aproape de inimă, păstrând-o caldă, așa cum făcuse și ea, și plutiră amândoi, apa fiind răcoroasă pe pielea lui înfierbântată, degetele ei mângâindu-i brațul, luându-l de mână.

– Henry, șopti ea.

Liniște.

Apa era nemișcată, devenind încă o dată o oglindă. Erau doar ei doi.

Visul se terminase, dar el nu se putea trezi.

Trecuseră patru nopți de când ea îi cususe rana și el adormise. Patru nopți în care îl privea cum se zvârcolea pe pat. Febra venise doar câteva ore mai târziu, Adelaide dormind agitat în scaunul de lângă patul lui, trezindu-se ca să-i toarne supă pe gât, să-i schimbe bandajele și să-i ungă rănile cu unguent.

În a treia dimineață, stăteau și îl priveau cum se răsucea și se zvârcolea și cum dădea cu piciorul în păturile proaspăt spălate de deasupra lui, iar Lucia își exprimase îngrijorarea pe care Adelaide se temea prea mult să o pronunțe.

Sau, cel puțin, exprimase jumătate din îngrijorare, părând mai serioasă decât o auzise vreodată Adelaide.

– Dacă nu se termină curând...

Gâtul lui Adelaide se închise în tăcerea grea care se lăsase în urma cuvintelor. Se abținea să nu plângă, căci avea destulă experiență cât să înțeleagă gravitatea situației.

– Știu, spuse ea, abia recunoscându-și vocea, epuizată de griji și de lipsa somnului și de repetarea constantă a numelui lui – singurul cuvânt pe care îl rostea, pentru că nu știa ce altceva să spună.

O rugă pe Lucia să-i urmărească pe Helene și pe Jack – să se asigure că găsiseră drumul spre Gretna și că se aflau într-un loc sigur. Poate că nu putea să-l salveze pe Henry, dar putea foarte bine să-l găsească pe fratele lui. Prietena ei plecă, ascunsă sub brațul greu al lui Tobias, promițând să facă tot ce putea, iar Adelaide se întoarse la Henry, găsind acum alte cuvinte. Unele mai disperate.

„Nu muri!"

„Nu acum... nu acum *când abia* te-am găsit."

El promisese că se va trezi, nu-i așa? Așa spusese. „Voi avea mai multă grijă de tine." O spusese ca și cum ea ar fi fost o persoană prețioasă. Nu doar o femeie care să fie dată la schimb, sau o hoață care să fie folosită pentru afaceri, sau un paznic liniștit într-o sală de bal plină de tovarăși îngrozitori care adună informații ce valorează mai mult decât banii. Nu doar o fată din South Bank care visa la un duce.

O spusese ca și cum ea ar fi meritat să fie prețuită doar pentru că *exista*.

Și ea voia ca acest lucru să fie adevărat în timp ce îl veghea, implorând universul să-l lase să trăiască. Își imagina că el își va ține promisiunea, că va fi alături de ea, că o va proteja.

Să fie cu ea, în loc să fie singuri. Spera că visurile lor vor deveni realitate.

Oare cum ar fi?

Imposibil.

Totuși, Adelaide petrecu zile lungi și interminabile veghind asupra lui Henry, spunându-i povești, dorindu-și să se trezească, dorindu-și să se vindece – acest bărbat incredibil de puternic, incredibil de hotărât, care acum părea incredibil de tăcut.

La început, părea că îl poate calma cu o atingere. Cu o cârpă rece și o șoaptă blândă. Îi spuse o mie de povești în acele zile – lucruri la care nu se mai gândise de ani întregi. Despre pisica pe care o avusese în copilărie, cea pe care o ascunsese de tatăl ei, pentru că el credea că animalele de companie îi făceau pe copii să fie

albi. Despre momentul în care furase panglici de păr de la o mercerie din Croydon. Despre momentul în care se furișase într-un teatru din Drury Lane și se trezise în culisele scenei.

Se opri înainte de a-i spune cele mai rele lucruri. Secretele.

Dar făcuse un târg cu universul și cu orice zei care poate îi priveau și când asta nu a funcționat, a făcut un târg cu Henry, promițându-i că îi va spune tot ce îi va cere dacă se va trezi.

Delirul încetase la scurt timp după aceea, iar Adelaide nu știa dacă să ia asta ca pe un semn bun sau rău.

El nu se mai zbătea și nu mai gemea, căzând în ceva ce toată lumea ar fi recunoscut ca fiind somn, iar Adelaide își imagina că unii ar fi considerat-o o binecuvântare. Dar ea ura liniștea tăcută în care el căzuse. Ura faptul că respirația lui era egală și că nu se mai mișca. Ura faptul că el nu se mai întorcea spre ea când îi șoptea numele. Că nu se mai întorcea când ea îi apăsa o cârpă prea rece pe fruntea prea caldă.

Ura și alte lucruri. Faptul că nu îi mulțumise că primise o lovitură de pumnal pentru a o proteja. Pentru că luptase pentru ea. Pentru că lăsase bruta aceea să-i rupă nasul și o coastă.

Ura faptul că nu-i mulțumise pentru noaptea în care o ținuse în brațe și o făcuse să simtă o plăcere cum nu mai simțise niciodată.

Ura faptul că el nu se trezea ca să poată să facă acele lucruri, să aibă parte de mai multe dintre ele, să petreacă mai mult timp cu el.

Îl privea, nemișcată ca moartea – o frază teribilă, asta – până când nu mai putu. Până când trebui să se miște, găsind un borcan de unguent în geantă și îngrijind vânătăile și zgârieturile pe care el le adunase pentru ea.

Nasul lui. Obrazul lui. Coastele lui. Vânătaia dureroasă de pe coapsă. Zgârietura păcătoasă de la umăr. Rănile de la încheieturile degetelor traumatizate de la loviturile date când el înnebunise ca să o protejeze.

Înjură aspru în camera liniștită. Era în compania ei de mai puțin de o săptămână și iată ce îi făcuse! Aceasta era lumea ei, o lume care era un pericol la fiecare pas pentru acest om bun și cumsecade.

Căldura de pe fruntea lui era încinsă ca o flacără. Cât timp putea supraviețui corpul unui om febrei? Întrebarea o făcu să se ridice de pe scaun, traversând camera pentru a uda o altă bucată de lenjerie, făcând un ultim efort.

El nu se mișcă.

– Henry, șopti ea, umplând cuvântul cu toată frica și tristețea pe care nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare. Nu mai era nimic de spus, în afară de „Te rog!"

Era obosită.

Așa că, șoptindu-i din nou numele, se aplecă deasupra lui, cu obrazul lipit de al lui, și, ținându-l strâns de mână, adormi.

Capitolul 15

Când el deschise ochii, camera părea în flăcări și, pentru o clipă, se gândi că era un alt vis, în care nu apărea nimic altceva decât buclele ei strălucitoare și frumoase, care se înfășurau în jurul lui ca focul.

Stătu întins acolo mult timp, studiind spațiul din jurul său – grinzile de lemn de pe tavan și pereții albi de tencuială și fereastra din partea cealaltă care dădea spre est, unde soarele răsărea, alungând noaptea.

Era frig, focul din vatră se stinsese cândva în timpul nopții, iar el se întoarse spre ea, simțind o durere la gât, de parcă nu se mai mișcase de zile întregi. De când nu se mai mișcase, de fapt? Era noapte când fusese conștient ultima oară, chiar înainte ca Adelaide să-l coasă. Chiar înainte de a-l lăsa inconștient cu o substanță concepută fără îndoială de unul dintre membrii echipei ei. Lasă, că vor vorbi ei despre asta.

Se mișcă, palpând locul în care fusese înjunghiat. Era noua lui rană, dar nu mai era proaspătă.

Încet, verifică starea corpului său, înțepătura de la nivelul coastei, durerea de la gât, senzația simultană de epuizare și odihnă, ca și cum ar fi fost inconștient atât pentru o secundă, cât și pentru o veșnicie.

O mână în mâna lui.

Mâna ei în mâna lui.

Privi în josul patului, peste cuvertură, iar durerile se estompară, respirația i se opri în piept. Adelaide era acolo, pe un scaun, cu obrazul pe marginea patului, cu fața spre el, dormind.

Dormea și îl ținea de mână, cu degetele întrepătrunse în ale lui, ca și cum l-ar fi ținut acolo, legat de acel pat. De acea cameră. De viață.

De ea.

Și în acel moment, un gând sălbatic îl străbătu.

Poate că ea îl ținuse acolo.

Poate că Adelaide Frampton, prin simpla ei voință, îl ținuse în viață.

Îi strânse mâna, știind că nu trebuia. Știind că ar trebui să o lase să doarmă, dar dorindu-și ca ea să deschidă ochii mai mult decât își dorise vreodată ceva până atunci.

– Adelaide, șopti el.

Primul lui cuvânt, ca un nou început.

Ochii ei se deschiseră brusc, mari și frumoși și instantaneu vigilenți, chiar și fără ochelari. I se citea șocul în privire și sprâncenele i se încruntară, ca și cum nu-i venea să creadă ce vedea, iar el se bucura nespus, fără să se poată abține, de faptul că ea era atât de fericită că el se trezise.

Ea sări în sus, trăgându-și mâna de pe a lui, iar el rezistă impulsului de a o prinde, de a o revendica încă o dată, de a o atinge din nou.

– Adelaide, spuse el din nou, încet, ca și cum ar fi putut să o sperie dacă ar fi vorbit mai mult decât în șoaptă.

Ea trase aer în piept la auzul cuvântului, îndreptându-și spatele. Și apoi...

Lacrimi. Ochii ei frumoși și căprui se umplură de lacrimi, iar el nu se putu abține atunci, întinzându-se spre ea, spunându-i din nou numele.

El se ridică în șezut, ignorând înțepătura rănii, durerea din coaste care nu mai conta. Nu atâta timp cât ea plângea.

– N-ar trebui să..., vru ea să-i spună să nu se miște, dar se opri, clătinând din cap, tăcând pentru o vreme, cu o mână – acea mână care fusese a lui cu doar câteva clipe mai devreme – încleștată și strânsă la gură în timp ce-l privea, cu lacrimile revărsându-se. Am crezut că...

El simți un nod în gât în timp ce ea încerca să-și găsească cuvintele. Își duse o mână la piept, acolo unde îi tresărea cea mai mare dintre toate durerile lui, cea care venea odată cu durerea ei.

– Iubire... nu! Nu plânge!

– Am crezut că vei... Se opri o clipă, apoi adăugă repede, în timp ce-și ștergea lacrimile: Nu plâng.

– Bineînțeles că nu, spuse el, privind lacrimile pe care ea nu putea să le oprească, vrând să o tragă aproape și să o strângă în brațe și să se bată cu orice o făcuse să plângă.

El era vinovatul, totuși. El îi provocase lacrimile.

Pentru că ea ținea la el.

Nu că ea ar fi mărturisit-o vreodată. Se bâlbâia, încercând să se justifice.

– Nu plâng... Se opri și începu din nou. Acestea nu sunt...

El încuviință.

– Știu.

– Doar că mă simt *ușurată*, înțelegi?

Ea își șterse o lacrimă. Și încă una. Și îi arătă râsul ăla jucăuș care îl făcu și pe el să zâmbească.

– Bineînțeles, spuse el. Nu voiai să ai un duce mort pe cap.

Ea râse din nou, de data aceasta mai zgomotos. Genul de râs care îl făcea pe un om să-și dorească să-l poată auzi în fiecare zi. Pentru o lungă perioadă de timp.

– Exact, spuse ea. Nu ești un duce rău. N-ar trebui să mori.

Și, deși lui nu-i plăceau lacrimile ei, îi plăceau aceste cuvinte.

– Așadar, crezi că nu sunt un duce rău, zise el. O mare laudă din partea ta, domnișoară Frampton.

El încercă să se ridice, ignorând protestele propriului corp.

Ea sări să-l oprească.

– Ai grijă, o să te rănești! Se întinse spre el, fără să ezite, degetele ei reci alunecând pe pielea lui pentru a-l ajuta, ca și cum el pentru asta trăia, ca ea să-l atingă.

Iar el se gândi că ar primi oricând atingerea ei, cu cea mai mare plăcere.

Ea însă nu părea atât de sigură, căci se îndepărtă imediat ca arsă.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu trebuie să...

El o opri, căci nu voia ca ea să termine propoziția.

Căci tocmai asta trebuia să facă, să-l atingă, tocmai asta voia el ca ea să facă, oricând își dorea ea și cât timp dorea ea.

– De ce ai stat aici?

Ea se uită nedumerită.

– Aici? În casa asta?

– Aici, în camera asta. Nu era alt loc în care să dormi mai confortabil?

Ea stătu un pic pe gânduri, și pentru o clipă el crezu că nu-i va răspunde. Și apoi, pur și simplu, zise:

– Dar tu erai aici, în această cameră.

Bucuria înflori în pieptul lui. Ea nu voia să-l părăsească. Grozav! Se uită la patul suficient de larg pentru doi.

– Doar acest pat este aici?

Ea încuviință, iar el ridică o sprânceană.

– Există o lipsă șocantă de paturi în această țară.

Ea pufni în râs.

– Să redactez o scrisoare de reclamație?

Poftim. Lacrimile pe care le vărsase pentru el dispăruseră în sfârșit. Doamne, felul acela în care trecuse prin toate stările văzând lacrimile ei. De la furie, la mândrie... Ca un om care uitase toate rigorile din înalta societate.

– Nu e nevoie, spuse el. Am o nouă problemă de dezbătut în parlament și cred că este ceva ce va fi susținut de întreaga Mare Britanie.

– Paturi suplimentare?

Ochii ei străluceau, jucăuși, iar el își înclină capul pentru a o privi, pentru a se bucura de ea, căci era pentru el un balsam la fel de plăcut precum o fereastră deschisă, sau o baie fierbinte, sau... un pic de pudră cu care să-și spele dinții în acel moment.

– Acum că mă gândesc la asta, sunt destul de mulțumit de numărul de paturi pe care le-am întâlnit în timpul călătoriei noastre. Făcu o pauză. Cât timp am stat în acesta?

– Astăzi este a cincea zi, răspunse ea.

– Doamne, chiar așa?

– Ne-am gândit că poate nu... Ea trase adânc aer în piept ca să-și oprească lacrimile. Ei bine, te-ai trezit până la urmă. Așa că nu mai contează.

– Și ai dormit aici, în acest scaun, timp de patru nopți?

Lui nu-i plăcea deloc asta.

Ea încuviință.

– Te-ai fi putut trezi. Ai fi putut avea nevoie de mine.

– Și am avut? Am avut nevoie de tine?

El știa deja răspunsul. Își putea aminti visele, felul în care o urmărea, felul în care tânjea după ea. Felul în care suferea pentru ea, ca și aici, în realitate. Chiar și acum, după patru zile de inconștiență și o mulțime de dureri mai mult decât inconfortabile, durerea cauzată de nevoia prezenței ei era cea mai rea dintre toate.

– Ai fi putut avea, repetă ea, făcând un pas înapoi ca și cum ar fi vrut să pună distanță între ei. Și de aceea am rămas aici.

– Doar un singur scaun, șopti el, lăsându-se în cele din urmă, în sfârșit, să ajungă la ea, prinzând-o de mână – aceeași pe care o ținea când se trezise, ca și cum ar fi fost acasă.

Ea îi dădu voie să o țină de mână.

– Este o cameră mică.

– Și un pat mare.

Ea înghiți în sec.

– Henry, erai inconștient.

– Hmm, spuse el. Totuși, acum nu mai sunt inconștient și nu-mi plac lacrimile tale. Lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să le alung.

– Nu am plâns, insistă ea, chiar dacă, în mod miraculos, îl lăsă să o tragă mai aproape, lăsându-l să își înfășoare brațele în jurul ei și să-i simtă respirația, să-i simtă aroma de ploaie proaspătă și de rozmarin.

– Ai avut grijă de mine, îi șopti el. Așa cum ai promis.

Ea trase adânc aer în piept și se relaxă în brațele lui, devenind moale și drăgăstoasă. Biata lui fată era epuizată, poate de aceea ea recunoscu:

– Mi-a fost frică.

Cuvintele nu ar fi trebuit să îl răvășească, și totuși, o făceau, oferindu-i din nou atât plăcere, cât și durere – pentru că ea se temuse pentru viața lui și, de asemenea, pentru că el fusese sursa îngrijorării ei.

– Îmi pare rău, spuse el către buclele ei înflăcărate, legate la spate, dar care îi curgeau în cascadă pe lângă umeri. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine. Dar acum sunt aici. Doamne! Cinci zile..., spuse el încet. Au ajuns la Gretna.

– Probabil, răspunse Adelaide. Sunt urmăriți de alții acum.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Alții de-ai noștri? Sau alții de-ai lui Havistock?

Ea îi arătă un mic zâmbet secret.

– Alții de-ai noștri. Deși sunt surprinsă că ne revendici.

– Dacă mi se permite, spuse el. Nu am avut niciodată o echipă.

Cu o mișcare serioasă din cap, ea spuse:

– Poți să o încerci pe a mea, să vezi dacă ți se potrivește.

Stăteau acolo, îmbrățișați, cu certitudinea că între ei se întâmplase ceva – ceva ce nu putea fi schimbat. Indiferent cine fuseseră domnișoara Frampton și ducele de Clayborn cu cinci zile înainte, nu mai erau aceiași acum.

Henry se minună de această revelație, de această schimbare.

De ceea ce promitea acest lucru.

Exista o lume mare plină de griji dincolo de acești pereți. Jack, și Helene, și Taurii Voinici, și Havistock, și banda de femei a lui Adelaide – existau pericole după fiecare colț. Dar acolo, în acea cameră, soarele răsărise și le alungase pe toate, lăsându-i doar pe ei doi.

Pentru încă puțin timp.

Ea se mișcă în brațele lui, retrăgându-se pentru a-și lua ochelarii, cu obrajii în flăcări. El înțelese imediat – lui Adelaide a lui puternică, singuratică, strălucitoare, care nu avea nevoie decât de inteligența ei, îi plăcuse să fie ținută în brațe.

Ceea ce era perfect convenabil, căci nimic nu-i plăcea mai mult lui Henry decât să o țină în brațe.

Totuși, rezistă tentației de a o trage din nou aproape, de a se așeza din nou pe pat cu ea în brațe. Poate că nu avea puterea de a face dragoste cu ea, dar cu siguranță avea suficientă pentru a o ține în brațe o vreme.

Ea își ascunse o șuviță rătăcită de păr după una dintre urechi, o ureche de un roșu aprins.

Henry își dădu seama că Adelaide se gândise la ceva ce o făcuse să roșească până la urechi, ceea ce însemna că el avea o anumită putere asupra ei.

Se întrebă unde mai roșise ea.

Își promise că va afla.

Prea curând însă, Adelaide își recăpătă calmul și era clar că avea alte planuri. Întorcându-se, aranjă măsuța lângă lavoar și, cerându-și scuze pentru a se duce după mâncare și apă proaspătă, ieși în grabă din cameră, lăsându-l pe el să se spele singur.

În timp ce se spăla, se gândea la rănile sale – desfăcându-și bandajul din jurul trunchiului, dezvăluind rana adâncă de pe burtă, care se termina cu cinci centimetri de copci în lateral. Opera lui Billy, presupunea el, împreună cu majoritatea vânătăilor îngălbenite pe care le vedea presărate pe coaste.

Fără o oglindă, nu putea vedea restul – dar fața îi era plină de ceea ce nu puteau fi decât răni în curs de vindecare, căci cu siguranță luase o lovitură în față în timpul luptei. Era jenant, într-adevăr. Tot ce putea spera era că și el îi provocase un număr mare de răni adversarului.

Ea se întoarse cu o tavă, intrând tăcută pentru că, bănuia el, voia să treacă neobservată. Imposibil. Refuză să irosească clipe prețioase ștergându-și fața și pieptul gol, alegând să se uite la cum trebăluia ea prin cameră, făcând tot posibilul să nu se uite la el, scormonind la focul din vatră, turnând apă într-un pahar, îndreptându-i pernele și așternuturile și făcând patul cu grijă.

Când această sarcină fu îndeplinită, ea se îndreptă de spate, fără să se uite la el, iar el constată că nu mai voia să stea așa, fără să-i vadă fața.

– Mulțumesc, spuse el.

Ea nu se întoarse spre el.

– Cu plăcere.

– Adelaide?

Coloana ei vertebrală nu se putea îndrepta mai mult de atât.

– Da?

– Sunt atât de hidos încât nu poți suporta să te uiți la mine?

Ea se răsuci spre el instantaneu.

– Ce?

Înainte ca el să poată răspunde, ochii ei se făcură mari, analizându-l din cap până în picioare.

– Ți-ai desfăcut bandajele!

Traversă camera imediat ca să ia role de pânză curată pentru a repara munca pe care el o distrusese.

– Dacă aș fi știut că numai de asta era nevoie, spuse el, încet, fără să poată să-și întoarcă privirea de la ea, aș fi scos bandajele imediat ce m-am trezit.

– Nu poți pur și simplu... să le dai jos. Ai o coastă ruptă!

El încuviință.

– Mai mult de una, cred.

Ea se opri o clipă, reflectând la cuvintele lui.

– Asta nu pare să fie ceva la care s-ar pricepe un aristocrat.

– Poate că eu nu sunt ca toți ceilalți.

Ea îi aruncă o privire.

– Uiți, duce, că am petrecut mult timp în sălile de bal cu tine.

– Uitându-te la mine? întrebă el.

Ea își întoarse atenția la bandajele lui.

– Ridică mâinile!

– Urechile tale se înroșesc, Adelaide.

Capul ei se ridică brusc.

– Ce? O mână se duse la vârful uneia dintre acele urechi perfecte. Nu știu ce înseamnă asta.

– Arată că te-ai emoționat.

Ea se uită în altă parte.

– Spune-mi cum de te pricepi la coaste rupte.

– Recunoaște că m-ai urmărit în sălile de bal.

– Îi urmăresc pe toți în sălile de bal, spuse ea.

– Da, dar te întreb despre mine, în mod special.

– În locul tău, eu nu aș lua-o ca pe un compliment, spuse Adelaide. Am petrecut destul de mult timp privindu-te și imaginându-mi cum ar fi să te distrug.

– Hmmm, spuse el. Și uite unde am ajuns – tu mă îngrijești ca să mă vindec.

Ea nu își putu ascunde zâmbetul.

– O sarcină care ar fi mai ușoară dacă nu ți-ai scoate bandajele.

– A, dar atunci cum m-aș asigura că mă vei atinge?

El se aștepta ca ea să roșească și să bombănească. Nu se aștepta ca ea să se uite la el printre genele ei frumoase și întunecate ca o zeiță absolută și să spună:

– Ai putea încerca să mă rogi frumos.

El oftă din greu la auzul acestor cuvinte, iubindu-le aproape la fel de mult cum îi plăcea zâmbetul răutăcios de pe buzele ei când își dăduse seama de impactul pe care îl avea asupra lui.

– La loc, te rog.

El făcu exact cum i se spuse, trăgându-se pe marginea patului și refuzând să se întindă.

– Deci, ca să fiu sigur, m-ai urmărit în sălile de bal?

Ea își dădu ochii peste cap, lăsându-se pe scaunul din fața lui.

– Da, bine. Te-am urmărit.

De ce îl făcea asta să-i vină să strige în gura mare de mândrie?

– Acum spune-mi de ce te pricepi la coaste rupte, adăugă ea.

– Totul la tine este un târg? Eu răspund la o întrebare, tu răspunzi la următoarea?

– Informația este cea mai valoroasă marfă care există, Excelență. Aduce putere, siguranță și un viitor sigur.

– Tu ai toate aceste lucruri.

Ea clătină din cap.

– Nici o femeie nu are cu adevărat aceste lucruri. În cel mai bun caz, are doar ceva asemănător.

– Adelaide Frampton, îți promit următorul lucru: cât timp voi respira, te voi ține în siguranță și te voi proteja.

Ea se uită în ochii lui, surprinsă și flatată. El zâmbi.

– Iar gașca ta de fete se ocupă de partea cu puterea.

Adelaide deveni serioasă.

El neglijă asta și apoi îi răspunse la întrebarea legată de cunoștințele lui despre coaste rupte:

– Ți-am spus că am luptat timp de șase ani la școală. Ceea ce nu ți-am spus a fost că nu am luptat în școală.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că eram un băiat furios de paisprezece ani, care căuta un loc unde să dea cu pumnul și care să nu fie fața tatălui meu.

Sprâncenele ei se ridicară, dar nu spuse nimic.

– Mă crezi că nu am fost singurul băiat de la Eton care era interesat să găsească un astfel de loc?

Ea pufni în râs.

– Te cred, într-adevăr. Deși aș spune că ați fi făcut cu toții un mare serviciu pământului dacă ați fi găsit curajul de a le da pumni în față bărbaților din aristocrație.

El zâmbi la rândul său.

– Tatăl meu nu a fost un om rău. A fost bun. Și cumsecade.

– Deci, ce, aveai pur și simplu paisprezece ani și erai supărat pe viață?

– Ăsta e un motiv mai mult decât suficient pentru mulți băieți de paisprezece ani, dar nu... Tata îmi ascunsese ceva. El îi întâlni privirea. Știi la ce mă refer?

Ea clătină din cap.

– Nu știu.

El o crezu.

– Dar îți dorești.

– Bineînțeles că da.

De ce? Pentru că informația era monedă de schimb? Sau pentru că ea voia să păstreze secretele lui împreună cu ale ei?

– Dar, mai important, adăugă ea, neștiind ce gânduri avea el, vrei să-mi spui?

„Poate. Dar nu acum", gândi el.

– Nu.

Ea zâmbi.

– Oricum îmi imaginez că acest secret a fost suficient de important încât să te facă să te bați ca să-ți descarci furia. Spune-mi restul poveștii.

– Păi, eram cu adevărat furios. Îmi plăcea să lovesc fețele altor băieți ca să...

– Ca să fii mai puțin furios? îl ajută ea.

El încuviință.

– Deși cu siguranță noi nu respectam toate regulile din box, aveam un set de reguli destul de bune care împiedicau vânătăile de pe față...

– Și evitau nasurile rupte?

– Și asta, spuse el, bucurându-se că îi povestea asta mai mult decât ar fi trebuit. Apropo, cum arată nasul meu?

Ea își ajustă ochelarii și se uită la nasul lui.

– Arată de parcă te doare tare.

Îl durea, dar el nu ar fi recunoscut niciodată.

– Recunosc, Billy avea o tehnică bună.

– Nu-ți face griji, duce. Te-ai descurcat bine.

În urma acestor cuvinte, Henry își aminti de bătaie, care îi reveni în minte în mici frânturi. Apoi, dintr-odată, își aminti totul.

– Ce s-a întâmplat cu el? Cu Danny?

Adelaide îi întâlni privirea, iar el recunoscu sclipirea de rușine de acolo – și voia ca aceasta să dispară, să fie alungată pentru totdeauna. Ea clătină din cap.

– L-am trimis înapoi în Lambeth.

Ea nu era pregătită să aibă încredere în el, iar Henry voia să răcnească de frustrare. Se agățase de fiecare secret, de fiecare informație. Le pusese cap la cap. Dar tot nu era suficient.

Cine era Adelaide Frampton?

Nu Frampton.

Își amintea că auzise alt nume, așa că încercă să deruleze scena, moment cu moment, cuvânt cu cuvânt.

„Vei fi întotdeauna o fată din Lambeth, Addie Trumbull." Privirea lui Clayborn se lărgi, lucrurile se închegau. Trumbull, ca și Alfie Trumbull.

Dintr-odată, totul începu să aibă sens.

Alfie Trumbull era liderul grupului Taurii Voinici. Și Adelaide...

Poveștile pe care le spusese. Nunta pentru putere. Băieții de pe pod. Tatăl ei, regele. Ușurința cu care se descurcase în depozitul din South Bank, pe docuri, luptându-se cu bătăușii din South Bank, luptându-se cu bătăușul din Lambeth.

Ea nu era pur și simplu Spioana Relațiilor Nedorite, vânată de criminali angajați de monștrii din Mayfair. Era fiica regelui Taurilor Voinici, o prințesă din South Bank, lăsată de izbeliște după ce fugise de tatăl ei. Cum de o lăsase pur și simplu să plece? Dacă ar fi fost a lui Henry, ar fi făcut tot ce ar fi putut ca să o păstreze. Să o prețuiască. Să o iubească.

Iar Alfie Trumbull făcuse exact contrariul. O lăsase să plece, apoi îl trimisese pe *Danny* să o aducă înapoi pentru a o pedepsi.

Danny. Omul era atât de familiar cu ea. Fusese ceva între ei.

– Cine este el pentru tine?

Ea înghiți în sec, iar el voia ca ea să vorbească, să-i dezvăluie totul cu gura ei. Decise să nu-i spună că își dăduse seama cine era.

„Ai încredere în mine!" gândi el.

– Este mâna dreaptă a tatălui meu.

Așteptă o clipă lungă, vrând să pună o mie de întrebări. În cele din urmă, lăsă subiectul la o parte.

– De unde pot lua o oglindă?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că e o idee bună.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Arăt chiar atât de rău?

Ea zâmbi.

– Te vei vindeca.

– Arată-mi!

În timp ce se gândea, Adelaide își mușca marginea buzei inferioare, iar Henry rezistă impulsului de a se apleca și de a o săruta. În cele din urmă, ea aprobă din cap, întorcându-se spre geanta ei și, după o căutare îndelungată înăuntru, scoase o oglindă de buzunar, mai mică decât palma lui.

Dar o oglindă care reflecta destul de bine și el făcu o grimasă când văzu vânătăile urâte pe care i le lăsase Billy.

– Doamne, arăt îngrozitor!

– Șșș, spuse ea și râse, iar el descoperi că îi plăcea râsul ei.

Henry îi zâmbi.

– Tot ce pot să sper este că el arată mai rău decât mine.

– O, sunt sigură că așa e, spuse ea. Nu te îngrijora. În scurt timp, doamnele din Londra vor chicoti și vor leșina văzându-l pe severul duce de Clayborn întors cu o umflătură vajnică pe nas.

El coborî oglinda, extrem conștient de cât de urâtă era vânătaia.

– La asta visează femeile? Oase rupte?

– Nu e vorba de osul rupt. Este ideea că ți l-ai făcut în timp ce...

Se opri la fel de repede cum începuse.

El o privi atent.

– Continuă.

Ea clătină din cap.

Clayborn îi întinse oglinda și, când Adelaide întinse mâna spre aceasta, el o trase aproape, ca ea să stea între coapsele lui.

– Spune-mi. Spune-mi secretele femeilor.

Ea râse la aceste cuvinte și întinse mâna pentru a-i da o șuviță de păr după ureche, aproape absentă, ca și cum nici nu ar fi știut că o făcea. Mângâierea ușoară a vârfurilor degetelor ei de-a lungul

tâmplei lui a făcut ca focul să curgă prin el, dorind acea mângâiere și în alte locuri.

– Nu e mare lucru... doar că ne întrebăm unde a fost rupt nasul, în ce împrejurări. Ai fost eroul de pe scenă? Sau personajul negativ? Și dacă ai fost eroul... pentru cine anume te-ai luptat?

Ultima întrebare se estompă, până când deveni mai mult respirație decât sunet.

El îi întâlni ochii.

– M-am luptat pentru cineva anume.

Ea încuviință.

– Nasul tău rupt... nu...

Mâinile ei erau pe umerii lui acum, moi și calde, atingerea ei era o ispită. Ea nu se mișca, dar, Doamne, el voia să o facă.

– Ce este, Adelaide?

– Nu este hidos, spuse ea. Nu este. Este...

El și-ar fi dat toată averea ca ea să termine acea propoziție. Își trecu mâinile pe laturile corpului ei, urmărindu-i formele, memorând senzația ei. Felul în care respirația îi venea sacadată în piept ca și cum ar fi trădat-o.

– Spune-mi.

– Este al meu.

Da. El era al ei în întregime.

În curând avea să se gândească cum să o facă pe ea a lui, dar acesta era un început bun.

Ea era aproape acum, iar el era învăluit în parfumul ei – menta din respirația ei și rozmarinul acela plăcut și bogat, despre care știa acum că venea din acea sticluță a ei.

– M-ai atins, spuse el încet, cu buzele lui atât de aproape de ale ei, punându-le la încercare sănătatea mintală a amândurora.

Degetele ei se prinseră de umerii lui.

– Da.

– Am fost la mila ta.

Ochii lor se întâlniră, citindu-se emoția din ei și ceva ce era ușor de identificat – dorință.

– Ai fost.

– Ai observat locurile în care aveam nevoie de tine. Mi-ai pus unguent pe răni și mi-ai așezat cârpe reci pe frunte.

Ea aprobă din cap, cu o mișcare tremurândă și perfectă.

– Spune-mi, Adelaide Frampton, tu cea care m-ai observat în sălile de bal timp de ani de zile... m-ai analizat și acum? Aici? Părțile care nu au fost rănite?

Ea închise ochii, iar el se simți mistuit de triumf. Ea nu voia să recunoască adevărul – era un tabu.

El însă voia să audă fiecare cuvânt.

– Spune-mi, porunci el.

– Am observat.

El încuviință.

– Bine. Și ai vrut să mă atingi?

– Da.

El înjură aspru la această mărturisire și ochii ei se deschiseră brusc.

– Îmi... îmi pare rău.

– Nu, spuse el cu fermitate. Nu-ți cere scuze pentru asta. Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru că ai vrut să mă atingi. Poți să mă atingi oricând dorești. Oriunde vrei tu. Numai că mă aflu într-o situație ciudată.

– Cum așa?

El o trase aproape și își lipi fruntea de a ei, adulmecând-o. Lăsând-o să-l umple cu parfumul ei.

– Cumva... Sunt gelos.

– Pe cine?

– Pe mine însumi, pentru că nu-mi amintesc.

Ea pufni în râs, ușurată.

– Vei avea nevoie să fii din nou uns cu unguent destul de curând, Excelență. Și sper din tot sufletul că vei fi conștient atunci.

Cuvintele – promisiunea din ele – îl făcură să se întărească instantaneu. Aparent, se odihnise din belșug. Ar fi fost nevoie de mai mult decât o rană de cuțit și câteva coaste rupte pentru ca el să nu-și mai dorească această femeie frumoasă în brațele lui, în patul lui, în viața lui.

– Adelaide?

– Da.

Doamne! Ea îi va aduce sfârșitul! Cuvântul acela ar fi trebuit să fie un răspuns curios. Ar fi trebuit terminat cu un semn de întrebare. Dar în schimb, ieși fără suflare și plin de dorință, iar mintea lui deveni plină de toate lucrurile pe care voia să i le facă.

Cum ar fi putut rezista să nu o sărute? Își strecură limba în gura ei, sugându-i buza de jos, plină și ademenitoare, până când ea gemu de plăcere. Ce bine! Voia să o doară. Doamne, era dulce, moale și caldă, iar felul în care se apleca spre el, cu degetele alunecând în părul lui în timp ce limba ei o întâlnea pe al lui... Era femeia perfectă.

Sărutul continuă, până când tentația îi făcu pe amândoi să gâfâie după aer, iar Henry îi dădu drumul pentru o clipă, gata să o tragă în jos și să facă ce vrea cu ea. Nu-și putea întoarce privirea de la ea, de la ochii ei frumoși, de la obrajii ei roz, de la gura ei, plină de plăcerea crudă a sărutului lor. Și atunci văzu acolo, pe pielea ei, zgârietura de la barba lui de cinci zile.

Îi mângâia pielea cu degetul mare, urând urmele pe care i le făcuse.

– Te-am rănit.

Ea clătină din cap, mâinile ei atingându-i fața, unghiile zgâriindu-i barba.

– Nici măcar nu simt.

– Vei simți, spuse el. Se aplecă pentru un alt sărut, acesta moale și persistent și cât de blând putea el să fie. Dar nu foarte blând. Dar, am ceva urgent de făcut. El sărută lin acele urme de pe pielea ei. Trebuie să mă bărbieresc!

Capitolul 16

Adelaide era cunoscută pentru felul în care se putea controla.

Fusese antrenată ca hoață de buzunare și testată pe străzile Londrei și era cunoscută ca fiind imperturbabilă, ceea ce o făcea să fie un partener ideal în actele de hoție de atunci și în colectarea de informații de acum.

Dar în acea dimineață, în timp ce Henry stătea pe marginea patului, conștient de puțin timp și incredibil de chipeș, zâmbindu-i, tachinând-o și punându-i întrebări care o înflăcărau cu o combinație amețitoare de jenă și dorință, ea era agitată.

Agitată și recunoscătoare pentru felul în care el o prindea și o ținea aproape și îi dădea ceva de care să se agațe – carnea lui fermă și caldă. Părul lui moale. Acele buze pe care ea le crezuse cândva de neclintit, dar care acum, când o sărutau, erau o amintire ispititoare că el era viu, și nu doar viu, ci al ei pentru tot timpul pe care îl mai aveau – până când se vor întoarce în lume și el își va aminti că Adelaide era o impostoare care se juca de-a altcineva. Născută și crescută pe malul sudic, ea nu era genul de femeie pentru impecabilul duce de Clayborn.

Dar astăzi, aici, în mijlocul pustietății, în timp ce soarele răsărea peste câmpie, își permitea să-și imagineze cum ar fi fost dacă ei erau altcineva – genul de oameni care locuiau într-o căsuță pe un deal, înconjurată de terenuri agricole, care se trezeau odată cu zorii și își petreceau zilele unul cu celălalt – mereu împreună.

Ce era rău în a-și imagina asta? Doar pentru o clipă. Doar până când se vor întoarce la viețile lor normale, iar ea își dădea seama că el nu putea alina toate locurile în care lăsase semne pe ea – pentru că marcase prea multe locuri care nu puteau fi văzute și care nu se vor mai întoarce niciodată la cum erau înainte.

Avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, decise să se bucure de timpul petrecut cu el, ținându-i oglinda în timp el ce se bărbierea, urmărind cercurile rapide și mici făcute de el cu peria din păr de mistreț și analizându-i încă o dată chipul frumos.

Chiar și cu vânătăile de la luptă, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată – cumva mai mult acum decât înainte. Nu-și imaginase niciodată că a privi un bărbat cum se bărbierește ar putea să o emoționeze în vreun fel, cu atât mai puțin să o facă să-și dorească să se urce în poala lui și să se uite mai de aproape.

„Serios, Adelaide, omul ăsta era inconștient acum câteva ore", își spuse ea.

Ea găsise un brici în sertarul mesei de lângă lavoar, iar el îl mișca înainte și înapoi într-un ritm lent, hipnotic.

– La ce te gândești?

Ea îi urmărea mișcările, ignorând felul în care îi bătea inima cu fiecare alunecare de briceag. Ignorând felul în care alte părți ale ei tresăreau.

– Adelaide, spuse el hotărât, iar ea se trezi brusc la realitate.

– Mă gândeam că acest moment... Este...

Ea nu găsea cuvântul, dar el îl găsi:

– Intim.

– Da.

Răspunsul ei abia dacă se auzi, fiind mai mult respirație decât sunet.

– Doamne, ce drăguț, rosti el. Mă întreb ce aș putea să fac ca să-mi spui „da" și la altceva.

Asta se întreba și ea, în timp ce el așeză din nou lama pe obraz. La trecerea lamei pe fața lui, el se strâmbă, trăgând aer în piept.

– Ce este? spuse ea. Te-ai tăiat?

Clătină repede din cap.

– Nu. M-a durut mâna. Se răsuci încet în scaun. E ciudat ce descoperă cineva că nu poate face cu o coastă ruptă.

Întoarse briciul și îi oferi mânerul.

– Vrei să...

Ea se uită la brici și din nou la el.

– Și dacă ți-aș spune că nu am bărbierit niciodată un bărbat?

– Nu ai făcut asta?

– Ba da.

Alfie credea că o fiică nu e mai mult decât o servitoare scumpă.

El închise ochii pentru o clipă – mai mult decât de obicei, iar când îi deschise, avea foc în priviri.

– Mărturisesc că această revelație m-a făcut mai mult decât gelos, Adelaide.

Cuvintele o surprinseră.

– Ooo.

El pufni în râs.

– Îți place asta? Faptul că mă enervează ideea că tu ai bărbierit un alt bărbat?

Nu mai era nevoie ca ea să recunoască. El îi putea vedea plăcerea.

– Spune-mi că l-ai tăiat și scapă-mă de suferința asta.

– Nu am făcut-o, râse ea. Și nu e frumos să-ți dorești așa ceva.

– Cine era el?

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– Și dacă ți-aș spune că era iubitul meu?

– Atunci cred că aș spune că pierderea lui este câștigul meu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și încerc să rezist tentației de a afla numele lui de la tine, ca să-i pot face o vizită.

Ea își lăsă capul în jos pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Nu era iubitul meu, spuse ea, în cele din urmă. Nu sunt genul de femeie care să aibă iubiți.

Era adevărul, dar și o vânătoare nerușinată de complimente. Nu își dorea ca el să fie de acord cu ea.

„Te rog, nu fi de acord!" își spunea ea.

– Întrucât mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor doi ani imaginându-mi toate lucrurile pe care aș vrea să ți le fac, trebuie să spun că nu sunt de acord.

Ea a fost surprinsă.

– Da?

– În detaliu. Atât de mult, încât sunt nerăbdător să-mi reiau poziția de actualul tău iubit, așa că putem trece la treabă?

Era greu să se gândească la altceva decât la mărturisirea lui sinceră.

– Ce fel de detalii?

– Bărbierește-mă și îți voi arăta.

Ea înghiți în sec.

– Eu...

– Dacă nu cumva ai renunțat la mine? îndrăzni el.

– Nuuu, spuse ea. Nu.

El răsuflă ușurat, ca și cum ar fi așteptat tocmai acest răspuns.

– Excelent. Atunci te superi dacă te grăbești? Pentru că am planuri să mă întorc la sărutări.

Nu fusese nevoie să o întrebe de două ori. Lăsă oglinda deoparte și îi luă briciul din mână, ridicându-se pentru a se gândi la unghiul potrivit pentru a-și îndeplini sarcina.

– Ar trebui să te așezi, spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile, cuvintele fiind puțin cam aspre. Îți va oferi un acces mai bun.

Ea se uită la poala lui, la pantalonii strânși pe coapse și la alte lucruri... Un fior de dorință o străbătu. Își dădu seama că și el o dorea.

– Să mă așez pe tine?

O ezitare delicioasă. Apoi, el spuse pe un ton scăzut:

– Dacă vrei.

N-ar trebui să facă asta. Nu era un joc. Era o lamă ascuțită la gâtul bărbatului, și nu era ca și cum ea ar fi fost un bărbier antrenat. Dar tentația de a se așeza în poala lui, de a simți apăsarea dură a mușchilor lui sub ea... era prea mare. Se așeză în poala lui,

el așezându-și una dintre mâinile pe șoldul ei pentru a o ține nemișcată, iar ea simți un nou fior.

– Ești... Ești bine? întrebă ea.

Nu era deloc bine. Ea îl simțea rigid, lipit de ea – coapsele lui, pieptul lui... și alte părți. Rezistă tentației de a explora cât de rigid îl făcuse. El spuse pe un ton hotărât:

– Mă simt perfect!

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar se concentră asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, așezând lama de ras pe obrazul lui și trăgând-o cu grijă de-a lungul pielii.

Respiră mai liniștită când ajunse la linia bărbiei lui și clăti lama în ligheanul din apropiere.

El ridică o sprânceană.

– Ești agitată?

– Nu, minți ea.

– Așa pari.

– Dacă sunt, este pentru că tu mă faci să fiu agitată, spuse ea, răzuind încă o bucată de barbă.

– Este interesant, având în vedere că eu sunt cel care are lama la gât.

– De aceea sunt agitată, spuse ea, clătind încă o dată lama. Nu vorbi, te rog. După cum știi, nu-mi pasă de ducii morți.

– Până m-ai cunoscut pe mine, nu sunt sigur că ți-a păsat nici de ăia vii.

Ea continua să-l bărbierească.

– Cine spune că acum îmi pasă de cei vii?

El îi prinse mâna în care ea ținea briciul, întâlnindu-i privirea cu fermitate.

– Îți pasă de mine.

De ce conta atât de mult pentru el? Și de ce îi era atât de greu să recunoască? De ce îi bătea inima atât de tare? De ce se simțea ca și cum era obligată să sară de pe o stâncă?

– Îmi pasă de tine, zise ea.

El îi dădu drumul și se relaxă, buzele lui, învăluite în săpun, răsucindu-se într-un zâmbet mic și satisfăcut.

– Bine.

Tăcură o perioadă, el ținându-și privirea fixată pe ea, urmărindu-i fiecare mișcare, până când ea se simți disperată să se ascundă de privirea lui. În timp ce începea să-l radă pe gât, ea îi șopti:

– Închide ochii.

– De ce?

– Lama de la gâtul tău nu este un motiv suficient?

– Mărturisesc, Adelaide, că îmi place să te privesc suficient de mult încât să-mi asum riscul.

Ea privi atunci în ochii lui, în acel albastru divin și profund, și apoi clătină din cap.

– Nu mă pot concentra dacă mă privești.

Degetele lui se strânseră pe talia ei la mărturisirea aceasta și el mormăi:

– Doar pentru că vreau ca asta să se termine cât mai repede.

El închise ochii, iar ea profită de ocazie pentru a se uita mai atent la el, ca să țină minte acest moment, genele lui întunecate, incredibil de lungi, obrajii, punctele de săpun ici și colo pe fața lui, umflătura nou formată pe nasul lui vânăt – o dovadă grăitoare că se aruncase în luptă pentru ea. Că fusese al ei pentru o clipă cât o bătaie de inimă.

– Dacă nu pot să te privesc, măcar lasă-mă să te aud, spuse el, cuvintele trezind-o la realitate.

– Să-ți spun o poveste? întrebă ea, dându-și voie să-l tachineze, doar acum, doar în ziua asta.

– Da, spuse el entuziasmat. Spune-mi o sută de povești.

Ea zâmbi văzându-l pe acest nou bărbat – care nu semăna deloc cu ducele pe care îl crezuse cândva – și clăti briciul în apa caldă.

– Ce ai vrea să auzi?

– Spune-mi cine ai fost când erai mică.

Ea clătină din cap, dar apoi își aminti că el nu o putea vedea. Lucrând cu atenție la partea de jos a bărbiei lui, ea spuse încet:

– Sunt prea multe povești și nici una nu merită povestită.

– Asta înseamnă că de fapt sunt multe care merită povestite, scumpo. Haide, poți găsi cu siguranță una.

Ce i-ar putea spune ea care să nu-i amintească de diferențele dintre ei? Povestea în care învățase să fure din buzunare? Povestea despre cum se simțea mereu, mereu singură?

Povestea găsirii unui bărbat cu care își dorea să fie singură?

Dorind să mai câștige timp, ea îi aminti:

– Și tu îmi datorezi o poveste. Primul tău sărut.

El deschise ochii, întinzând mâna pentru a-i mângâia cu degetul mare pometele ei înainte de a spune:

– Mi se pare că nu-mi amintesc nici un sărut înainte de al tău, domnișoară Frampton.

Ea nu se putu abține să nu chicotească.

– Sunt sigură că nu este adevărat. Închide ochii!

– Este, spuse el, făcând ceea ce i se spusese. Nu pot decât să sper că ești la fel de pricepută la bărbierit cum ești la sărutat.

Ea zâmbi, bucurându-se de această tachinare. Bucurându-se de el, în timp ce ea își verifica munca, căutând bucățele de barbă care i-ar fi putut scăpa.

– N-aș vrea să fii nemulțumit.

– O, sunt nemulțumit, spuse el, încet și moale și atât de aproape de ea. Atât de mult încât cred că merit o despăgubire.

Ea întinse mâna după prosopul pe care îl așezase lângă ei pentru a-i șterge săpunul de pe fața netedă.

– Despăgubire pentru barbă?

– Îhî.

Sunetul acela. Acel sunet unic, delicios. Oare ar putea ea să nu fie vreodată impresionată de el?

Lăsându-se pe spate, privi rezultatul muncii sale.

– Mă tem că m-am descurcat destul de bine. Nu e nevoie de nici o despăgubire.

– Atunci îmi rămâne plata. Spune-mi prețul.

„Sărută-mă", gândi ea.

Nu ar fi știut niciodată dacă ar fi dat glas gândului. Nu avea importanță. Pentru că el o făcuse înainte ca ea să-i ceară, trăgând-o mai aproape de el, prinzându-i gura și dându-i sărutul pe care ea îl aștepta cu nerăbdare, mâinile lui alunecând pe talia ei pentru a o ține în poală, în timp ce mâinile ei se încurcau în părul lui și ea îl săruta înapoi, răspunzându-i la fiecare mișcare, până când sărutul se termină când ei nu mai aveau aer.

– Serviciile mele sunt mai scumpe decât atât, îl tachină ea încet, întinzându-se din nou spre el. El o primi, sărutând-o până când ea simți că lumea dispăru – totul dispăru, cu excepția lui Henry, care mirosea a mentă, a săpun și a rozmarin.

În cele din urmă, se trase înapoi, apăsându-și fruntea pe a ei în timp ce amândoi gâfâiau de plăcere și el înjură în șoaptă înainte de a întreba:

– Cum e posibil să nu fi fost cucerită de altcineva până acum, Adelaide Frampton? Cum se poate ca tu să fii aici, pregătită pentru mine, făcându-mă să te doresc și dorindu-mă la rândul tău?

Ea își puse mâinile peste ale lui, acolo unde el o ținea strâns.

– Nimeni nu...

Căută cuvintele.

„Nimeni nu m-a vrut, nu a venit după mine, nu m-a curtat, nu m-a cucerit", își spuse ea în gând. Nu putea spune nimic din toate astea, evident. Ar fi făcut-o să pară că are nevoie... de cineva.

Ea avea nevoie. Avea nevoie de el.

Alungă aceste gânduri și termină propoziția.

– ...nu m-a observat.

El clătină din cap, încet și sigur.

– Ai mai spus asta înainte. Că nu ești remarcată. Nu este adevărat.

– Prefer să nu fiu observată.

Fruntea lui se încruntă.

– De ce?

– Pentru că dacă nu mă observă nimeni, nu vor observa că nu aparțin lumii lor. Ea se forță să râdă. Bineînțeles că e o prostie, nu-i așa? Locul meu chiar nu e acolo, în Mayfair, la cinele voastre unde toată lumea râde când soții își insultă soțiile, la balurile voastre, unde oamenii se străduiesc să îi ignore pe cei excluși – cei care nu sunt frumoși, cei care au îmbătrânit, cei care nu au reușit niciodată să învețe să danseze cadrilul. Ea se uită la el, simțind că trebuie să mărturisească: Nu mă pricep la cadril.

– Nu-mi pasă.

– Bineînțeles că-ți pasă. Observi fiecare imperfecțiune. Mi-ai spus odată că am „întrecut măsura" când am fost singura persoană din cameră care a luat apărarea lui Lady Coleford în salonul ei, când soțul ei se comporta ca un monstru.

El oftă plin de frustrare... și de căință.

– Am făcut asta.

– Am fost *furioasă*.

El încuviință, schițând un zâmbet.

– Ai fost. Ai fost magnifică.

– Nu ar trebui să subestimezi puterea furiei unei femei, duce.

El îi ridică bărbia cu degetele mari și o sărută apăsat pe aceasta.

– Te-am văzut la lucru, domnișoară Frampton. Nu te subestimez nici o clipă.

– Știi că, atunci când am plecat în seara aceea, am căutat imediat să îți completez dosarul?

Un alt sărut, de data aceasta prelungit, îmbunătățit de felul în care el îi șopti la ureche:

– Îți respect dorința de răzbunare.

Ea se agăță de antebrațele lui, spunând pe nerăsuflate:

– Am vrut să te distrug.

Un alt sărut, mai jos, acolo unde îi bătea pulsul. O linse, apoi își săltă capul și o privi adânc în ochi.

– Am făcut-o pentru a te proteja. Pentru a te ține neobservată. Dacă acel bărbat, dacă vreunul dintre acei bărbați pe care îi detești – pe bună dreptate, aș adăuga eu – ar fi fost mai atenți la tine... Adelaide, nu-ți dai seama ce s-ar fi întâmplat?

Ea văzuse ce puteau face oamenii răi cu lipsa lor de conștiință. Petrecuse ani în șir luptându-se cu ei atunci când lumea ignora comportamentul lor.

– Știu să mă descurc în orice situație, duce.

El încuviință.

– Asta știu. Dar nu ar trebui să fii nevoită să o faci.

– Prefer să vorbesc decât să tac. Prefer să lupt decât să fiu protejată. Dar tu uiți, Henry, că nu prin vorbele mele mă pot face remarcată. Când o femeie vorbește prea tare, luptă cu prea multă pasiune – atunci ea trece neobservată. Ei preferă să mă evite decât să mă audă. Făcu o pauză. Ar vrea ca eu să tac și să dansez cadrilul.

– Lasă cadrilul!

– Aș paria tot ce am că tu dansezi cadrilul excelent. Când el nu răspunse, ea spuse: Nu-i așa?

– Adelaide.

El râse, ca și cum ea ar fi fost prostuță. Și poate că așa era. Poate că era chiar enervantă.

Sau poate că el se simțea frustrat, iar ea pur și simplu își amintea că nu exista nici un viitor pentru ei doi. Și poate că avea nevoie de asta.

– Nu-i așa? repetă ea.

– Da. Sunt bun la cadril.

– Așa, înțelegi acum?

– Te asigur că nu înțeleg. Dar nici nu mă interesează cadrilul, pentru că nu are nimic de-a face cu a fi remarcată. Să-ți spun de ce?

N-ar trebui să-i pese. Și totuși...

– De ce?

– Pentru că singura persoană pe care am remarcat-o la balul de la Beaufetheringstone nu a dansat cadrilul; ea nu dansează niciodată.

Inima ei începu să bată cu putere.

– Ce vrei să spui?

– Ea nu dansează niciodată. Deși mai fură din buzunare din când în când.

Obrajii îi ardeau din nou.

– Eu dansez uneori.

– Când?

Erau petreceri care nu aveau dansuri cu pași minuțioși pe care pur și simplu nu reușise să îi stăpânească în cei cinci ani de când Ducesa o luase în primire. Și nici nu aveau oameni cârcotași. Ducesei îi plăceau petrecerile care existau dincolo de aristocrație. Care primeau oameni din toate categoriile sociale. Iar acolo nu existau orchestre, ci formații. Violoncele, cimpoaie, tobe și tamburi zgomotoși. Iar Adelaide adora acele dansuri. Dar nu-i putea spune despre ele. Nu erau pentru duci.

– Când nu e nimeni în jur care să observe.

El aprobă din cap.

– Arată-mi!

– Ce să-ți arăt?

– Dansează cu mine!

Fruntea ei se încruntă.

– Nu avem muzică.

– Nu? spuse el și se mișcă, ridicând-o în picioare în timp ce se ridica la rândul lui de pe pat. Ești sigură?

– Ești nebun! E un efect al pierderii de sânge.

– Poate. Ar trebui să-ți fie milă de mine și să dansezi cu mine, atunci, pentru că s-ar putea să fie ultima dată.

Adelaide nu vru să ajungă în brațele lui, dar deodată era acolo, învăluită în căldura lui.

– Asta nu e...

El nu o lăsă să termine.

– Unde să-mi pun mâinile?

Ea se întinse spre el, știind că nu trebuia. Îi puse una dintre mâini pe talie și o luă pe cealaltă în a ei.

– Asta îmi este cunoscut, spuse el.

Ea făcu un pas spre el, până când aproape se atingeau.

– Așa?

– Tot cunoscut, spuse el încet. Am mai dansat așa și înainte.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Nu în sala de bal a doamnei Beaufetheringstone, pun pariu.

– Ești geloasă?

– Nu sunt, spuse ea cu un zâmbet. La urma urmei, am fost prima femeie pe care ai sărutat-o.

El râse, un hohot gutural, iar Adelaide făcu un pas mai aproape. El o strânse mai tare, făcându-i imposibil să se îndepărteze.

– Ce zici de asta?

– Hmm, spuse el cu acel sunet scăzut care o făcea mereu să simtă fluturi în stomac. Pasul ăsta nu-l cunosc.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească puțin.

– Dar asta?

Ea veni și mai aproape. El începu să mârâie.

– Domnișoară Frampton...

– Da, Excelență?

– Nu-mi place ideea că ai dansat atât de aproape de alți bărbați.

– Ești gelos? îi aruncă ea aceleași cuvinte.

– Ard de gelozie! spuse el, cuvintele lui fiind joase și tăioase. Știu că nu am nici un drept, dar nu-mi place să mă gândesc la tine în brațele altuia.

Nu ar trebui să-i placă asta. Dar, Doamne, îi plăcea! Îi plăcea foarte mult și îl răsplăti pentru asta lipindu-se de el.

– Dacă te ajută cu ceva, șopti ea, nu am dansat niciodată atât de aproape de altcineva.

El se simți ușurat.

– Deci, așa ai vrea să dansăm?

– Dacă ar exista muzică, da. Făcu o pauză. Dar oamenii din Mayfair ar observa cu siguranță.

Buzele lui erau atât de aproape. Se simțea el suficient de bine pentru asta?

– Nu pe mine, spuse el. Pe tine te-ar observa, totuși. Cu siguranță.

Era atât de cald, și atât de viu, și atât de perfect – era imposibil să-ți imaginezi că lumea largă îl lăsa să treacă neobservat măcar pentru o clipă. El era opusul ei.

– Te-am observat, Adelaide.

Atingerea lui pe pielea ei, vocea lui în urechea ei, căldura lui... totul în jurul ei.

– Te voi observa mereu.

Se agăță de el, de acel jurământ, de adevărul imposibil al acestuia.

Știind că nu va fi întotdeauna adevărat. Știind că se va sfârși, pentru că nu exista altă opțiune. Știind că fiecare clipă pe care o fura era doar atât... o clipă furată, o infracțiune, o contrabandă.

Și apoi el o sărută, jucând el însuși rolul unui hoț.

Capitolul 17

El se pierduse din momentul în care ea se așezase în poala lui.

Chiar înainte de asta, de fapt. Când se cocoțase pe marginea patului, cu oglinda în mână, iar el observase tremurul degetelor ei în timp ce încerca să nu se uite la el. Dar ea ar fi vrut să o facă. Îi plăcea să se uite la el.

La fel cum și lui îi plăcea să se uite la ea. La fel cum îi plăcea să o atingă, să simtă forma șoldului ei pe coapsa lui, greutatea ei în poala lui, pielea ei mătăsoasă.

Simțise căldura ei în brațele lui când o ridicase în picioare și dansase cu ea, apropiindu-se mai mult până când erau lipiți unul de celălalt. Se întreba cât de repede ar putea să se întoarcă împreună la Londra, ca să o ducă la un bal și să le scandalizeze pe ambasadoarele aristocrației atunci când va dansa doar cu Adelaide, iar apoi

să scandalizeze restul aristocrației trăgând-o în grădini întunecate și făcându-și de cap cu ea.

Și să o scandalizeze *pe ea*, pentru că va ajunge să vadă că îi plăcea să fie centrul atenției, subiectul scandalului.

La naiba cu bandajele și balsamul de rozmarin, *Adelaide* era leacul lui!

Realizarea aceasta era un dar de preț, ca și cum ar fi găsit ceva ce căuta de ani întregi. Acum că o găsise pe ea, un nou drum se deschidea în fața lui. Își petrecuse luni bune uitându-se la ea, zile întregi urmărind-o. Dar acolo, în casa aceea de pe deal, cu fratele său fugit Dumnezeu știe unde și cu moștenitorii care urmau să vină, dintr-odată totul era clar, iar Henry era liber să o vadă, să o urmărească și să o descopere după bunul său plac.

Ei îi plăcea faptul că el se uitase la ea. Și că o urmărise. Și că o descoperise. Se bucura de atenția lui. Iar el avea de gând să-i ofere mai mult și mai mult, tot ceea ce-și dorea ea.

Tot ceea ce îi cerea. Tot ceea ce merita să primească.

Așa că făcu ceea ce ar fi făcut orice bărbat inteligent. Se întoarse pe scaunul lui, trăgând-o în poală, ca să-i poată acorda toată atenția lui.

– Așa, șopti el, ridicându-i fustele până când genunchii ei ajunseră de o parte și de alta a coapselor lui și ea se uită la el ca o regină.

Era regina lui.

– Ai grijă la coastele tale, spuse ea, încercând să nu se lase cu toată greutatea pe el. Nu ai putut nici măcar să te bărbierești din cauza lor.

– Nu am putut? întrebă el, cu degetele pe șoldurile ei, în timp ce o ținea în poala lui. Nu-mi amintesc nimic dureros în această experiență. Nu când tu ai făcut-o atât de plăcută. El duse mâna la panglicile fustelor ei, jucându-se cu ele. Aceste panglici sunt geniale – prima dată când te-am văzut folosindu-le, ți-ai aruncat fustele pe docuri ca să alergi mai repede.

Zâmbetul ei era plin de mândrie.

– Nu doar ca să alerg mai repede. Nu uita elementul surpriză.

– Cum aș putea? Acele fuste gri au dispărut și dintr-odată am urmărit acest... Mâinile lui s-au dus la fundul ei și au strâns-o. Fund magnific.

Ea trase aer în piept.

– Sunt foarte norocoasă că am o croitoreasă foarte isteață.

– Hmmm, spuse el, trăgând de panglică, doar atât cât să dea de înțeles că vrea să le dezlege. Cine este?

Adelaide ezită, iar el regretă întrebarea. Nu voia să joace jocul lor cu informații chiar acum. Nu voia să i se reamintească faptul că între ei existau nenumărate secrete.

Surprinzându-i însă pe amândoi, ea răspunse.

– Numele ei este Jane Berry.

Chiar și asta – micuța informație – îl făcu să se simtă triumfător.

– Presupun că nu are un magazin pe Bond Street.

Adelaide schiță un zâmbet mic și secret.

– Nu. Magazinul ei este în Croydon.

Departe de ochii curioși ai aristocrației.

– Și totuși, hainele ei iau Londra cu asalt.

Ea se aplecă și îl sărută, rapid și dulce, pentru a-i distrage atenția.

Nu îi distrase suficient de mult atenția însă. Când sărutul se termină, el o mângâie pe tot trupul, iubind felul în care ea se arcuia la atingerea lui, și spuse:

– Ai încredere în mine, ai încredere să mă lași să îți ating corpul. Nu așteptă răspunsul ei, oprindu-se în schimb la locul de deasupra corsajului ei, unde îi bătea inima. Dar nu ai încredere în mine și aici, în inima ta. Înfășurându-și degetele în jurul gâtului ei, el o trase mai aproape și o sărută tandru pe fruntea ei, șoptindu-i: Și nici aici, în gândurile tale.

Ea se uită în altă parte, peste umărul lui, ca și cum ar fi căutat modul potrivit de a răspunde.

– Nu este vina ta. Am încredere în foarte puțini oameni.

– Ducesa de Trevescan.

Ea încuviință.

– Sesily Calhoun. Lady Imogen Loveless. Maggie O'Tiernen. Lucia.

Ea aprobă din nou din cap.

– Și altele, presupun, spuse el. Toate femei pricepute și talentate și cu un puternic simț al dreptății.

Ea aprobă din cap atunci. În schimb, se uită fix la el și spuse:

– Tu *chiar* m-ai observat atent.

Așa cum cineva ar fi observat o lumânare în întuneric.

– De fiecare dată când ai intrat într-o cameră. Și într-o zi, voi câștiga dreptul la mai mult.

Cuvintele nu o ispitiră să se confeseze, iar el nu se aștepta să o facă, dar ea îl răsplăti în alt mod, cu o inimă ce bătea cu putere în piept, cu o sclipire de dorință în ochi.

O așteptase o viață întreagă pe această femeie și avea să ia tot ce îi oferea, fiecare indiciu al secretelor ei, și avea să le pună alături de ale lui. Iar ea avea să aibă încredere în el într-o zi, pentru că el va câștiga această încredere.

Totuși, acum nu era momentul pentru un astfel de jurământ – nu când Adelaide se ascundea atât de repede. În schimb, Henry se întoarse la panglicile ei, jucându-se cu mătasea frumoasă.

– Când am avut febră... când am fost inconștient... am visat aceste panglici.

Ea îl privi.

– Ce ți-ai imaginat că faci cu ele?

– Le prindeam și le dezlegam.

Ea încuviință.

– Arată-mi.

El le prinse, desfăcând legăturile care țineau fustele strânse între ele. Când termină, găsi cusătura țesăturii și trase de ea.

Căzură, lăsându-se peste picioarele lui și dezvăluind...

Dumnezeule!

– Ei bine, domnișoară Frampton, spuse el, fără să-și poată opri degetele să alunece pe coapsa ei până la pielea goală a fundului ei. Asta este... scandalos!

Sub acele fuste care se desfăceau atât de ușor, Adelaide era goală.

– Nu mă așteptam să fie cineva interesat de ceea ce se află astăzi sub fustele mele.

– Asta a fost prima ta greșeală, spuse el, cuvintele venind cu un mârâit scăzut pe care nu-l putea controla. Sunt nespus de interesat de ceea ce se află sub fustele tale. Degetele lui mângâiară pielea netedă și caldă a fundului ei, până la locul cel mai sensibil de acolo, trecând cu degetele și pipăind totul, iubind felul în care ea gemea încet la atingerea lui.

Ea se legăna pe el, căldura ei trecând prin țesătura pantalonilor lui.

– Henry...

– Despletește-ți părul, ordonă el, întinzând mâna spre șuvițele bogate și înflăcărate. Am visat la asta – la părul tău despletit în jurul tău în timp ce domneai asupra mea.

– Nu vreau să te rănesc.

Degetele ei îi mângâiară abdomenul până la rana bandajată, iar el trase aer în piept.

– Îți promit, iubire... ceea ce simt când mă atingi nu seamănă deloc cu durerea.

Adelaide își duse mâinile la păr și el îi mângâie corsajul dantelat – singurul lucru care mai rămăsese pe corpul ei. Sânii ei se ridicau și coborau – un semn clar că era la fel de dornică.

Era atât de frumoasă, cu brațele lungi ridicate în timp ce-și scotea agrafele de păr, cu șoldurile înclinate spre el, cu coapsele ei frumoase și puternice îmbrățișându-i-le pe ale lui, în timp ce degetele lui găseau buclele moi și mătăsoase dintre ele, mângâindu-le.

– Atât de frumoasă, șopti el, trasând ușor cu degetul peste miezul ei, tachinând-o, iubind felul în care se legăna spre el, trupul ei implorându-i atingerea.

– Henry, spuse ea, rostindu-i numele ca o rugăminte.

Voia ca el să o atingă, iar lui îi plăcea foarte mult asta.

– Mmm. Aici? Încă o mângâiere moale care-i tortura pe amândoi. Ce mi-ai spus pe doc acum câteva zile? Ce-am găsit, al meu să fie? O altă atingere, o altă tentație. Ei bine, eu am găsit ceva... extraordinar. El o privea, devenind din ce în ce mai excitat și mai tare. Și am de gând să păstrez ce am găsit.

Ochii ei se deschiseră, întâlnindu-i pe ai lui.

– Pe mine.

– Ești a mea!

Ea se răsuci lipită de el, căutând mai mult, iar el se trase înapoi, refuzând-o. Jucându-se cu ea. Ea gâfâi, iar sunetul acesta, plin de nevoie disperată, fusese cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată.

– Mă vei lăsa, nu-i așa? Să te păstrez?

– Da, gâfâi ea. Oricum mă vei avea. Atâta timp cât aș putea să te păstrez și eu pe tine.

Apoi își scoase și celelalte agrafe de păr, iar buclele ei roșcate și bogate căzură în jurul umerilor, iar el nu se putu abține să nu le atingă, mâna lui liberă încurcându-se imediat în ele. Se opri o clipă

să se minuneze de moliciunea lor până când ea îl atinse din nou, cu o mână pe umărul lui și una pe... Aaa...

Îi găsise încheietura mâinii și, cu atingerea ei fermă, îl ținea strâns. Ea îi conduse mâna în căldura ei mătăsoasă, și amândoi gemură de plăcere.

– Astfel..., spuse el, înfierbântat la urechea ei, iubind sunetul respirațiilor ei frânte. Am să te duc pe culmile plăcerii.

O mângâie, lin și încet, iar ea gemu, un mic zgomot magnific care l-ar fi scos din minți dacă nu ar fi avut deja alte planuri pentru această femeie. Pentru acest moment. Îi linse urechea și trecu cu degetul mare peste mugurul de plăcere din miezul ei, bucurându-se de felul în care ea se crispa sub atingerea lui.

– Și apoi te voi duce pe culmile plăcerii cu gura mea.

– Henry...

Două silabe care spuneau cât o mie de cuvinte.

– Spune-mi, iubire.

– Te rog...

El deveni incredibil de tare auzind acel cuvânt pe buzele ei. Era nebun după ea. I-ar fi dat tot ce-și dorea. Trebuia doar să i-o ceară.

– Uită-te la mine, scumpo.

Ea făcu asta, ochii ei deschizându-se, având pupilele negre dilatate în centrul ochilor de o catifea maronie. El gemu, întinzându-se să o sărute, ignorând durerea.

- Am mai multe să-ți spun.

– Mai bine îmi arăți, suspină ea, mișcându-se pe mâna lui. Mai mult.

– Uită-te la tine, șopti el, privind-o cum se muncea pe el, desenând mici cercuri peste moliciunea ei, găsind locul unde corpul ei urla după el.

Mâinile ei ajunseră la umerii lui și ea spuse suspinând:

– Henry...

El își întoarse capul și îi mușcă ușor încheietura mâinii, trecându-și dinții peste pielea ei.

– Ce vei face după ce îmi vei călări degetele și limba, iubire? Ce vei face când vei simți extazul de două ori?

– Voi... Ea își mișca în cercuri șoldurile deasupra degetelor lui. Voi vrea mai mult.

Mărturisirea era cât pe ce să-l facă să înnebunească. Îi va oferi orice ar fi vrut ea.

– Ce altceva?

– Mă...

Se opri.

– Cunoști cuvântul. Folosește-l.

– Nu ar trebui să o fac.

– Ba da, iubire, trebuie neapărat, șopti el, dorind ca ea să îl spună.

Ochii aceia din nou, plini de dorință.

– Mădularul tău.

El mârâi și îi înhăță hulpav buzele, lingând adânc, luând cuvântul profan de pe limba ei.

– Da, răsuflă el, aspru și dureros când opri sărutul și ajunse la șireturile de la corset, trăgând de sfori până când acesta era suficient de liber pentru a-i dezveli sânii.

Prinse în gură un sfârc încordat, sugându-l adânc și încet, în timp ce degetul mare se învârtea în jurul locului unde ea avea cea mai mare nevoie de el. Când ea strigă, cu o mână încurcându-se în părul lui, el știu că o avea, știa că degetele și gura și cuvintele lui îi ofereau o senzație din ce în ce mai puternică.

Ea șopti:

– Te rog...

Iar el îi eliberă sânul, doar atât cât să spună:

– Te voi lăsa să mă călărești.

Aceste cuvinte o duseră către orgasm, iar el se aplecă să o privească, iubind felul în care ochii ei se uitau în ochii lui, știind că privirea lui făcea parte din plăcerea ei. Era devastator de tare, un strat fin de sudoare îi acoperea abdomenul, corpul lui simțea acum o singură durere – disperarea de a o avea.

Nu încă. Nu până nu-și va ține promisiunile.

– Fată frumoasă, șopti el, lăsând-o înapoi pe spate, ținând-o cu brațul, sărutându-i pieptul, sugându-i din nou sfârcurile. Ești atât de dulce aici. Ești uimitoare.

Ea găsise o sursă de plăcere suficient de puternică încât să nu se simtă jenată de complimentul lui și, pentru prima dată de când începuse să-i spună cât de frumoasă era, nu negă sau nu se ascunse de el.

Un potop de triumf îl străbătu. Dacă de asta era nevoie pentru a o face să înțeleagă cât de perfectă era, îi va oferi în fiecare zi. Pentru totdeauna.

Zăbovi asupra acestui cuvânt – unul la care se gândea rareori, căci „pentru totdeauna" necesita o certitudine în viitor pe care nu o mai avusese de când era copil.

Dar, cumva, aici, cu această femeie, nu fugea de acea idee.

Adelaide, alături de el și o duzină de fetițe cu bucle de foc și ochi curioși, iscoditori.

Dacă ea ar fi știut la ce se gândea el, *ar fi fugit*.

Așa cum parcă voia deja să facă, căci începuse să se miște în brațele lui... Își spusese el gândurile cu voce tare?

– Unde te duci, iubire?

Ea se aplecă și îl sărută pe piept, zăbovind pe mușchii lui de acolo înainte de a-i linge unul dintre sfârcuri, făcându-l să geamă de plăcere. Ea nu fugea. Doamne! Se dădea jos din poala lui, coborându-se în genunchi între coapsele lui.

Nu fugea.

– Adelaide! Se întinse spre ea, cu degetele prinse în părul ei, ghidând-o să se uite la el. Ce faci?

Zâmbetul ei îl înflăcără, iar ea își scoase ochelarii și îi aruncă pe o masă din apropiere, dar el nu se mai preocupă de soarta lor când mâinile ei alunecară pe picioarele lui, apăsându-l de-a lungul coapselor în căutarea nasturilor pantalonilor lui. Se opri acolo, atingerea degetelor ei fiind moale și ispititoare, în timp ce-și ridica privirea spre el.

– Planul tău pentru după-amiaza asta mi se pare extrem de atrăgător, dar mă întreb dacă te-ar deranja dacă aș adăuga o activitate suplimentară.

Ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, în genunchi, între picioarele lui, euforică și languroasă de la orgasmul pe care i-l oferise. Știind că ea îl privea, Henry își băgă degetele în gură, simțind gustul ei, dulce și păcătos. Ochii ei se făcură mari, iar el deveni incredibil de tare văzându-i expresia feței, plină de surpriză și de dorință.

– Delicios, spuse el cu un sunet aspru. De ce nu te întorci să te mai gust o dată?

Văzu că ea se gândește la asta și își ținu respirația, așteptând să aleagă propria plăcere. Se bucură de acea pauză, de cunoașterea dorinței ei pentru el, pentru atingerea lui, pentru gura lui și pentru penisul lui. Se întinse spre părul ei de foc.

– Vino, Adelaide. Lasă-mă să-ți ofer plăcere până când ne vom pierde amândoi în ea.

– Nu, spuse ea, prinzându-i mâna și sărutându-i palma, lingându-i-o și urcând pe unul dintre degete.

El înjură, murdar și plin de dorință, în timp ce ea îi sugea vârful degetului, limba ei jucându-se cu el, fiind o promisiune ispititoare.

Ea îi lăsă degetul cu un zâmbet complice, mutându-i mâinile spre brațele scaunului și înfășurându-și degetele în jurul lor.

– Să nu fii distras de nimic. Am alte planuri.

El răsuflă și se lăsă pe spate, inima lui revoltându-se în piept în timp ce o privea, în timp ce ea îl lua în primire, propriile ei mâini explorând fără ezitare, degetele dansând pe pielea abdomenului său, mușchii lui înăsprindu-se sub atingerea ei, în timp ce tot corpul lui era atent la fiecare mângâiere. El strânse din dinți când simți o înțepătură în coastă.

Fără durere. Nu acum. Doar plăcere.

Doar Adelaide.

Ea se mișca din ce în ce mai jos, până când ajunse la pantalonii lui, la lungimea lui tare, încordată, imposibil de ignorat. Mâinile ei zăboviră acolo, deasupra umflăturii de sub țesătură, timp de o clipă care lui i se păru o viață întreagă. Se uită la el cu ochii ei frumoși.

– Îmi permiți?

– Da, la naiba! răsuflă el.

Un alt zâmbet mic și secret din partea ei.

– Ce limbaj, duce! Cum ar reacționa lumea dacă ar ști ce gură murdară ai?

– Lasă-mă să o folosesc pe tine, spuse el, cuvintele fiind aspre, aproape ca o poruncă. Lasă-mă să te ling din nou și din nou, până când îți vei uita numele.

Ea trase adânc aer în piept și el luă asta ca pe o răsplată.

Ea clipi cu genele ei întunecate. Își dorea asta.

Bine. El avea de gând să i-o dea.

Dar apoi toate gândurile dispăruseră din mintea lui, căci ea îl atingea, mângâind și explorând mădularul tare și încordat de sub

pantaloni. El strânse tare de brațele scaunului, lemnul scârțâind în mâinile lui, în timp ce ea îi desfăcea nasturii cu viteză.

Slavă Domnului! Nu putea suporta încetineala.

Ea se chinuia să desfacă unul dintre nasturi și scoase un mic sunet de frustrare, iar Henry se gândi că va avea un orgasm numai de la acel sunet – de la dovada dorinței ei pentru el. Dar nu. Nu încă.

Nici măcar atunci când ea desfăcuse larg țesătura și dezvălui mădularul lui, tare, fierbinte și dureros.

– O, spuse ea încet. Este...

Era nepoliticos. Un gentleman și-ar fi cerut scuze pentru asta.

– ...frumos, termină ea, cu încântare în voce.

Ochii lui se închiseră și inima îi bătea cu putere, iar marginea brațelor scaunului mușca din carnea lui și el se forța să nu o atingă pe Adelaide. Să o lase să îl atingă ea pe el.

Avea de gând să-l atingă?

Un deget. Un deget păcătos, alunecând pe vârful lui și coborând pe coloana care palpita. Ca un foc. Ca o tortură.

– Adelaide.

În toți anii în care încercase atât de mult să dețină controlul. Să fie un om decent. Să fie nobil. Și cu un singur deget, ea îl transformase într-un animal. Înjură, încet și pervers.

Ea îi dădu ceea ce-și dorea, strângându-l mai tare, frecându-și degetul mare peste capul lui lat.

El gemu, aruncându-și capul pe spate pe scaun, privirea lui fiind răpită de mâna ei, în timp ce ea îl freca cu pumnul ei frumos și strâns – în jos, apoi în sus. Nu avea să se mai poată controla mult timp. Ea nu voia ca el să o atingă în timp ce făcea asta? Credea că el poate rezista? Trebuia să-l lege de scaunul ăsta dacă voia asta.

Cu efort, își smulse privirea din locul în care ea îl atingea pentru a o găsi așteptându-l. Ea nu-și urmărea mișcările. Nu-i măsura dorința după rigiditatea de fier din mâna ei. În schimb, îi privea fața. Se uita la el, iar el se uita la ea.

El își regăsi controlul.

– Îți place ceea ce vezi.

– Da!

O altă mângâiere, lungă și persistentă. O altă respirație, scoasă din pieptul lui.

– Vezi ce-mi faci?

Ea zâmbi. O șoaptă de triumf:

– Mă dorești.

Că o dorea era prea puțin spus. Erau doar câteva litere acolo unde el avea nevoie de patruzeci de mii.

– Te doresc.

– Vrei mâna mea.

Acele alunecări netede și bogate l-ar fi ucis.

– Da. Mâna lui se încordă pe scaun. Adelaide. Lasă-mă să te ating.

Ea clătină din cap.

– Nu încă.

– De ce nu?

– Pentru că... Făcu o pauză. Dacă mă atingi, nu mă voi putea concentra.

– Nu am nevoie să te concentrezi, iubire, spuse el. Vreau să te întinzi și să mă lași să te venerez.

Și ea avea nevoie de asta. El putea să vadă asta în felul în care genele ei frumoase și negre pâlpâiau de dorință.

– Doamne, cât ești de frumoasă! Lasă-mă să-ți arăt cât de mult.

Ea clătină din cap, aplecându-se și șoptindu-i în vârful mădularului:

– Ți-ai imaginat asta?

Care era răspunsul corect? Ar trebui să-i spună că și-a imaginat? De o mulțime de ori? Pe ea în genunchi, la fel ca acum? Cu mâinile ei pe el? Buzele ei frumoase abia deschise, așteptându-l? Cum își mângâiase singur penisul și cum terminase în jeturi groase, dorindu-și ca ea să fie acolo să le prindă?

Nu putea să-i spună asta.

Nu era obligat.

– Ți-ai imaginat, spuse ea, cu cunoaștere și altceva în cuvintele ei. Cu o plăcere ascunsă. Pot să văd asta. Ți-ai imaginat că eram aici, a ta.

– Cum aș putea să nu o fac? recunoscu el mârâind. Ești a mea.

Ea îl răsplăti pentru mărturisire, lingându-i vârful tare și dureros, trăgându-l în gura ei perfectă, gustându-l cu mici mișcări de limbă. El răsuflă, aspru și crud, șoldurile lui zvâcnind abia înainte de a-și îndrepta toate forțele pentru a le opri. Nu voia să o rănească. Nu voia să o șocheze.

Și apoi ea îl șocă, cu un geamăt lung și răgușit de...

Iisuse, îi plăcea!

Putea să vadă asta pe fața ei, ochii ei închizându-se în timp ce se relaxa și îl primea adânc. Plăcere și putere și nevoie absolută. Nu. Nu putea fi nevoie. Asta era ceea ce simțea el. Nevoie și dorință și o frenezie absolută de a o face a lui. Și nu doar aici, acum, în camera asta, în scaunul ăsta, în patul ăsta, ci peste tot. Întotdeauna.

Mâna ei îi alunecă pe mădular în timp ce îl lua adânc, murmurul ei devenind un suspin ritmic în timp ce îl iubea cu gura, cu limba și cu mâinile, iar el se pierdea în senzația aceea, agățându-se de scaun și spunându-i toate modurile în care își imaginase că ea îl lua. „Mai adânc. Mai tare. Da. Da, te rog. Adelaide!" gândi el.

Șoldurile lui se mișcau înspre ea, gura lui scuipa lucruri murdare, iar mădularul lui, greu și dureros, aștepta ca ea să-l conducă spre eliberare în timp ce găsea ritmul exact care îi făcea pe amândoi să geamă.

Își pierdu controlul și se întinse spre ea, ridicându-i părul frumos care îi cădea în valuri mătăsoase pe față și pe coapsele lui, ca să o poată atinge – ca să o poată vedea... ca să o vadă cum îl privește. Doamne, îi plăceau ochii ei privindu-l. Iubea felul în care se uita la el. Felul în care îl observa. Întotdeauna cu un pas înaintea lui, citindu-i gândurile. Fata lui strălucitoare și frumoasă!

– Adelaide.

Îi strânse părul, trăgând-o înapoi, încetinindu-i ritmul irezistibil.

– Dacă vei continua... iubire... te împroșc...

– Da, spuse ea, cu ochii aprinși de o dorință care tindea spre lăcomie.

Ce zeiță era! Cuvântul îl străbătu ca un curent de plăcere.

– Da, chiar asta vreau.

Și apoi ea preluă din nou controlul, îl primi adânc, învăluindu-l într-o plăcere strânsă și caldă, până când el nu se mai putu abține și se lăsă pradă ei, strigătul lui de plăcere răsunând în toată camera, în tot ținutul, până la cer.

Și în tot acest timp, ea îl privea, fierbinte pentru el, plină de putere. De stăpânire.

El nu avea de gând să o lase să-i scape vreodată.

Se aplecă înainte, trăgând-o spre el, luându-i gura cu un mârâit răutăcios care-i spunea cât de bună fusese, orgasmul lui nu-i

potolise nici pe departe dorința sălbatică ce-l consuma acum că știa ce însemna să o aibă. O mână alunecă pe corpul ei pentru a-i găsi sânul, cu sfârcul tare și încordat.

Ea gemea de plăcere în timp ce el se juca cu ea, iar mădularul său prinse din nou viață. Îi dădu drumul și îi spuse:

Îți amintești ce mi-ai spus în acea noapte, iubire? Că aș putea pur și simplu să ți-o trag?

O sărută din nou, iar mâinile ei se încurcau în părul lui de la ceafă.

Dându-i drumul, el se ridică în picioare, cu o mână încă încâlcită în buclele ei, și o ajută să se ridice pe picioarele ei nesigure.

Acum înțelegi... nimic din ceea ce facem împreună nu va fi vreodată simplu. Chiar dacă am face asta de o mie de ori... nu ar fi niciodată simplu. O sărută din nou, adânc și lent. Întotdeauna va fi cutremurător, promise el. Vrei să-ți arăt?

- Da. Te rog.

Acel cuvânt! I-ar fi dat tot ceea ce îi cerea, pentru totdeauna. Și se va asigura că îi va plăcea, pentru totdeauna.

Începând din acel moment.

Capitolul 18

De când se alăturase Ducesei și echipei ei, Adelaide destrămase patruzeci și trei de perechi, salvând tot atâtea femei de la o viață de nefericire alături de o multitudine de ticăloși, pungași și monștri. În plus, lucrând cu Frumoasele, distrusese șase conți, doi marchizi, un duce și vreo două duzini de domni bogați și îngâmfați care meritau tot ce primiseră.

Și totuși, în acea zi, în acea cameră caldă și minunată din acea casă liniștită de pe acel deal liniștit din liniștita țară engleză, în timp ce Henry se concentra pe plăcerea ei și își pierdea controlul la care ținuse atât de mult, incapabil să-și țină mâinile și gura departe de ea, ea nu se simțise niciodată mai puternică.

Și niciodată nu mai simțise că cineva ținea atât de mult la ea.

Pentru că, cumva, chiar dacă ea căzuse în genunchi și îi oferise plăcere în toate felurile în care își imaginase vreodată că ar putea, Adelaide fusese cea care se simțise adorată în timp ce el o privea, cu ochii lui albaștri fixați pe mișcările ei, mai întâi cu pieptul lui ridicându-se și coborându-se, cu respirația sacadată și, în cele din urmă, când el nu mai putuse rezista, cu atingerea lui fermă și atentă și plină de căldură.

Apoi o luase în brațe și se întorsese la patul unde ea îl veghease atâtea zile, dar în loc să o lase la căpătâiul lui, o atrase cu el, cu mâinile lui calde și sigure pe pielea ei, cu buzele lui ispititoare și dulci.

– Vino, șopti el cuvântul moale și păcătos. Așa.

O trase să se așeze pe el, iar ea ezită.

– Bandajele tale...

El se ridică, mâna lui urcând pe spatele ei și trăgând-o în jos pentru un sărut.

– Nu-ți face griji, iubire. M-ai îngrijit bine, iar acum... eu voi avea grijă de tine.

Ea se întinse spre el, mâinile ei mângâindu-i pieptul.

– Am vrut să fii bine, mărturisi ea. Te-am vrut treaz și în mișcare. Uram cât de nemișcat erai.

El îi prinse o mână și o duse la buze, sărutându-i vârfurile degetelor.

– Acum sunt treaz. Mă mișc acum. Îi ridică mâna și o puse pe pieptul lui. Lasă-mă să-ți arăt cât de bine mă mișc.

Ochii ei se făcură mari când el o ghidă, așezând-o pe umerii lui.

– Henry, ce...

– Șșș, șopti el, întinzându-se spre ea, despărțindu-i faldurile, trecând un singur deget prin căldura ei umedă. Lasă-mă să mă uit.

– Nu pot...

Ea închise ochii. Era prea mult. Era prea... bine. Încă o mângâiere în urma căreia ea simțea cât de tare tânjea după el.

– Atât de frumoasă, șopti el. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Atât de umedă și de caldă și – roti din nou degetul în ea, iar Adelaide trase adânc aer în piept – plină de dorință, termină el, despărțindu-i faldurile și ridicându-și capul, lingând în ea lung și lent.

Ea strigă, iar el îi dădu drumul. Când vorbi, era numai satisfacție în vocea lui.

Mă vrei, nu-i așa? Aici?

Înainte ca ea să poată răspunde, el era acolo, înăuntrul ei, iar ea nu și putea stăpâni gemetele, mâinile ei venind să-l țină, degetele ei împingându-se în părul lui, strângându-se în timp ce ea se ținea perfect nemișcată, jena amenințând-o chiar și în timp ce el îi producea o plăcere fulminantă.

El se opri, degetele lui strângându-se pe fundul ei, întorcându-se pentru a apăsa un sărut sus pe interiorul coapsei ei.

– Ai gust de miere și de păcat.

Adelaide închise ochii când auzi aceste cuvinte, din cauza potopului de încântare care o străbătea.

– Vino mai aproape, iubire, șopti el acolo, către miezul ei. Dă-mi mai mult.

Apoi o trase în jos ca să o poată acoperi cu gura, lingând-o cu limba din nou și din nou, iar ea se ridica și cobora, pierzându-și controlul. Doar o singură dată. Doar atât cât să...

– Mai aproape, mârâi el, dându-i o palmă peste fund.

Ea țipă, surprinsă de junghiul de durere și de atingerea lentă a plăcerii. Se uită în jos la el și constată că... Doamne sfinte!

El o privea, ochii lui frumoși și albaștri urmărind linia lungă a corpului ei, o lumină răutăcioasă de descoperire acolo. „I-a plăcut palma", se gândi el.

Nu fusese nevoie să rostească cuvintele cu voce tare. Putea să vadă adevărul.

– Eu...

Își mușcă buza.

O altă palmă. Mâna lui zăbovind peste durere, mare și caldă. Ea gemu, legănându-se în strânsoarea lui fermă.

– *Da. Henry...*

Numele lui veni într-un suspin lung și lent.

– Ce fată bună ești, șopti el în timp ce o trăgea spre el, fără să-și întoarcă privirea. O să explorăm asta pe larg altă dată. Dar acum...

El o răsplăti cu o lingere lungă și bogată, suficient pentru ca ea să se clatine înspre el, capul căzându-i în față în timp ce își ofta plăcerea. Un alt mârâit răsună dinspre el, sunetul fiind aproape insuportabil. Gura lui magnifică se juca cu ea, lingând și sugând și furându-i controlul până când ea se pierdu în fața atingerii lui, întorcându-se

cu toată plăcerea ei către el, cu degetele strânse în părul lui. El îi dădu drumul pentru o clipă, doar cât să poruncească:

– Asta e, iubire. Ia-o. Ia-mă!

Și ea o făcuse, fără să se poată opri. Incapabilă să reziste atracției lui, din ce în ce mai excitată. Fără să vrea să se oprească, în timp ce se legăna spre el, limba lui urmărindu-i locurile secrete și degetele lui alunecându-i pe fund, găsind un alt loc secret, desenând cercuri lente și languroase până când ea se pierdu, gâfâindu-i numele și implorându-l să nu se oprească. El nu o făcu, nu până când ea nu ajunse la punctul culminant într-un val lent, în creștere, care se termină cu un țipăt.

Chiar și atunci, nu îi dădu drumul, părând să știe de ce avea nevoie – de limba lui, de greutatea palmei lui. Și apoi alunecă languroasă pe trunchiul lui, unde mădularul lui aștepta, din nou tare. Gata pentru ea.

Ea ezită, ridicându-și greutatea de pe el.

– Bandajele tale...

Nu era bine... Nu puteau să...

El se mișcă, ridicând-o și poziționând-o sub abdomenul său, călare pe mădularul lui încordat.

– Îți jur, Adelaide, nu există nici o durere în acest moment. Nu există nimic în afară de tine.

– E prea mult, șopti ea, chiar dacă se lăsa încet pe el, doar cât să-i facă pe amândoi să suspine. E prea devreme.

– A trecut o veșnicie, răspunse el, întinzând mâna spre fața ei, trecându-și un deget mare peste obrazul ei. Ai avut atât de multă grijă de mine, iubire. Apoi acea mână căzu, degetele găsind cicatricea de pe partea ei, trasând-o ușor. Acum ne potrivim.

Cuvintele o răscoliră, la fel ca ideea că ar putea exista o pereche pentru ea. Minciuna ispititoare că ar putea exista un partener pentru Adelaide, cea născută singură, crescută singură. Că *el* ar putea fi acel partener.

Imposibil.

Îi dădeau lacrimile, fără să vrea. Pe neașteptate. Ea le alungă, dar el le observă. Le înțelese greșit.

– Nu, iubire. Sunt bine. Nu te voi mai face să plângi niciodată.

Ea se lăsă pradă atingerii lui, ochii ei închizându-se când auzi acele cuvinte și minciuna din ele.

Nu era nici o îndoială că o va face să plângă din nou. Când o va părăsi – fie că era mâine sau peste un an – s-ar putea să nu se mai oprească niciodată din plâns.

El nu era pentru ea. Nu pentru totdeauna. Dar în acel moment, în acea cameră, în acea căsuță, pe acel deal... el putea fi pentru ea atunci.

Și în acel moment, în timp ce ea era deasupra lui, iar mâna lui îi aluneca pe sâni și pe burtă și pe coapse până la locul unde ea pulsa și îl dorea, nu plânse. Se bucură de el, de certitudinea prezenței lui. De felul în care el își lua penisul în mână și îl apropie de miezul ei, făcând-o incredibil de umedă și de doritoare.

– Henry!

Cuvântul ieși ca un geamăt de disperare pentru el.

– Tu vrei asta, spuse el, crud și perfect.

– Da, recunoscu ea, ridicându-se deja, făcându-i deja loc în timp ce el îi despărțea faldurile, poziționându-se la intrarea ei.

– Adelaide, spuse el numele ei ca o rugăciune.

Ea îi întâlni ochii.

– Henry...

Ea se lăsă în jos. Cu greu. Doar atât cât să poată geme amândoi de plăcere.

– Da, iubire...

– Asta se simte...

– Perfect.

Se lăsă în jos din nou. Un centimetru. Mai mult. Ochii ei erau închiși și mâinile erau pe coapsele lui.

– Ești atât de...

„Caldă. Udă. Plină." Cuvintele lor se întrepătrundeau. „Da. Te rog." Mâinile lui erau pe șoldurile ei, ținând-o strâns în timp ce ea continua, așezându-se pe el.

– Ești o regină, spuse el cu blândețe. Domnești peste mine. El se împinse în ea și amândoi gemură când simțiră acea senzație, mâinile ei ajungând să se odihnească pe pieptul lui. Ești stăpâna mea.

Ea se ridică, lent, doar atât cât să-l privească, cu ochi, plini de poftă și lăcomie.

– Iisuse, spuse el, apucând-o cu mâinile. Fă-o din nou.

Plină de putere amețitoare și de triumf, ea o făcu. Din nou, lung, și lent, și languros, șoldurile ei rostogolindu-se peste ale lui când ea se așeză din nou.

El înjură, iar ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Îți place asta, nu-i așa? spuse el, mâna lui alunecând în sus pe corpul ei, între sânii ei, până la gât, unde degetele lui îi cuprinseră gâtul. Fără presiune. Doar plăcere. Îți place să mă stăpânești? Să mă controlezi?

Îi plăcea, dar nu era nevoie să o spună. El știa deja. O controla și el pe ea, cu degetele lui peste tot, pe sânii ei, jucându-se cu corpul ei, căutând nodul tare de plăcere care se încorda pentru el chiar și atunci. După ce el își mișcă degetul în cercuri strânse, încet și superficial și apoi în valuri, ea își duse mâna pe mâna lui pentru a-l ține strâns lipit de ea și a-i arăta exact cum să o atingă, în timp ce ea îl călărea în continuare.

El o tachina, încetinind, domolind-o când ea se apropia de orgasm, până când ea deschise ochii și îl fixă cu o privire sălbatică, cu ochii ei negri.

– Destul, spuse ea, așezându-și palmele pe pieptul lui. Dă-mi!

Cererea, fermă și plină de dorință, stârni un mârâit scăzut și persistent din adâncul pieptului lui, iar el o făcu, din fericire, așa cum îi ceruse, jucându-i corpul ca pe un instrument, împingându-se în ea în timp ce ea se sprijinea de el, până când ea îi strigă numele și el i-l șopti pe al ei. Repede, apoi mai repede, degetele lui mișcându-se în cercuri perfecte, până când ea era strânsă ca un arc.

– Henry, gemu ea. Am nevoie de tine. Am nevoie.

El ciupi un sfârc cu mâna liberă.

– Știu, iubire. Ia-o. Ia tot ce ai nevoie. Este al tău. Sunt al tău.

„Sunt al tău."

Plăcerea trecu prin ea – senzația lui, sunetul acelor cuvinte, promisiunea din ele – și ea era acolo, și acel moment nu se asemăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată.

– Acum, iubire.

Ca și cum tot ce avea nevoie era permisiunea lui, ea se uită la el, surprinsă, șocată și cu o mare teamă care o cuprindea, iar el se ridică, prinzând-o, luându-i gura într-un sărut adânc și delicios, împingându-se în ea o dată, de două ori înainte de a pune capăt mângâierii și de a striga:

Doamne! Da. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut o vreodată! Vreau să te văd cum ajungi pe culmile plăcerii! Chiar acum.

El era acolo, cu privirea fixată pe a lui în timp ce valul de plăcere o cuprindea. Și abia atunci, când ea era pierdută în el, sălbatică și desfrânată, el o urmă în extaz, împingând și mângâind și făcând cercuri și gemând, până când ea se prăbuși peste el, inimile lor bătând la unison, iar el o strânse în brațe ca pe o comoară.

La un moment dat – după câteva secunde? minute? mai mult? – ea se mișcă, nedorind să-l părăsească, dar temându-se că, dacă va rămâne, îl va răni.

Se temea că, dacă va rămâne, se va răni pe ea însăși.

Cu toate acestea, cu căldura lui ispititoare și cu sărutul moale pe care el i-l dăduse pe tâmplă, ea descoperi că nu era suficient de puternică pentru a-l părăsi. Chiar dacă știa că era cea mai bună cale de acțiune pentru a-și proteja inima. Poate că știa adevărul, totuși. Poate că știa că era prea târziu și că nu mai era de datoria ei să-și protejeze inima, ci de datoria lui. Era inima lui acum.

Soarele, acum sus pe cer, picta pereții cu umbrele contopite ale copacilor de afară, iar ei erau la fel de apropiați, piele pe piele. Iar Adelaide se miră de liniștea din cameră, de liniștea din mintea ei.

Când fusese ultima dată când pur și simplu... existase?

Când fusese ultima dată când se simțise pur și simplu... ea însăși?

Niciodată.

Altcineva ar fi putut să audă acest cuvânt șoptit și să-și imagineze cum viața ei fusese despărțită în două – trecutul și viitorul, cum acesta moment marca un nou început, iar ea înțelegea în sfârșit la ce se refereau ceilalți când spuneau că sunt fericiți.

Adelaide însă nu era sigură de asta. Se gândea că ceea *ce putea fi* nu era ceea *ce avea să fie.*

Momentele ca acesta... nu țineau pentru totdeauna.

Dacă cele mai nebunești și mai intime visuri ale ei s-ar fi împlinit, iar Henry ar fi vrut să o păstreze – chiar și pentru puțin timp, chiar și pentru nopți furate în camerele ei de deasupra The Place, pentru momente rapide în umbra Westminsterului, pentru sărutări fierbinți pe docuri sau aici, în inima comitatului Lancashire,

în mijlocul pustietății, necăsătoriți, având o relație în secret într-un loc numai al lor... Chiar și acea relație nu va fi pentru totdeauna.

Nu era posibil. Și de fiecare dată când se uita la el, de fiecare dată când el zâmbea cu zâmbetul lui frumos care îndulcea liniile severe ale feței lui perfecte, aristocratice, va trebui să-și amintească... „Nu este al tău. Nu chiar."

Nu pentru totdeauna.

Ar putea ea să trăiască știind asta?

Acest gând o făcea rigidă, îi strângea pieptul, o înțepa în gât, chiar și atunci când el își întoarse capul și îi sărută din nou tâmpla, simțindu-i parfumul. Furând mai mult din ea. Părți pe care nu le va recupera niciodată.

Erau plecate departe, promise lui, ca și restul ființei ei.

Poate că el nu era al ei, dar ea va fi mereu a lui.

– Adelaide, șopti el, iar ea închise ochii, încercând să memoreze acest cuvânt.

Felul în care suna spus de vocea lui, de limba lui, cu accentul lui perfecționat în școlile extravagante și în sălile parlamentului, unde vorbea pentru cei care nu aveau o voce.

– Henry, șopti ea drept răspuns, strâmbându-se la modul în care emoția ei o trăda.

Îi trăda accentul și trecutul. Pavajul zimțat din Lambeth. Treptele întortocheate și accidentate de pe malul sudic. Educația brută bazată pe furtul miilor de buzunare.

Trecutul putred și murdar își întindea mrejele spre ea pentru a-i aminti că nu putea avea niciodată o eternitate cu cineva ca el. Îi amintea că relația asta – orice ar fi fost, orice ar fi devenit – i-ar fi pătat reputația dacă s-ar fi aflat vreodată. Pentru că Adelaide era fiica liderului celei mai mari rețele de infractori din Londra, născută în canalizare și crescută pe străzi, cu o singură calitate – degetele ei agile. Ea era o hoață de buzunare din South Bank și el era un *duce*!

Era de tot râsul.

„Nu râde", îi spuse ea în gând. „Nu încă."

„Mai lasă-ne puțin timp."

Era nebună după el și după zâmbetele lui rare și după brațele lui puternice și după mândria și *bunătatea* lui.

După atâta timp, Adelaide găsise un om bun. Și ar fi preferat, fără nici o ezitare, o clipă cu el decât o viață întreagă fără el. Ar fi fost

alături de el atâta timp cât el ar fi vrut-o și s-ar fi considerat norocoasă să locuiască chiar și într-un colț mic și secret din viața lui. Iar când ar fi venit momentul, l-ar fi lăsat să plece, liber și senin, și ar fi ignorat gaura din pieptul ei, acolo unde îi era inima.

Ea luase o decizie, în timp ce mâna lui o mângâia pe șira spinării, atingerea lui fiind ca o alinare. Și apoi el întrebă:

Unde este cutia mea?

Capitolul 19

În timp ce zăceau acolo, lumina schimbându-se în cameră, trecând de la dimineață la soarele strălucitor al amiezii, Henry se minuna de liniștea de la țară și respira mirosurile toamnei care veneau prin fereastra deschisă și se întreba cât de mult ar costa să cumpere această căsuță de pe acest mic deal din acest orășel și să trăiască aici cu Adelaide atât timp cât ar fi fost nevoie pentru a o convinge să fie a lui.

O va urma oriunde va alege – îi va da tot ce-și dorește. Ar fi locuit în apartamentele ei de deasupra The Place, dacă ea ar fi dorit – dacă Maggie O'Tiernen ar fi acceptat un duce ca locatar.

Orice ar fi vrut, Adelaide ar fi primit. El se va asigura de asta.

Deschise gura ca să-i facă această ofertă. Să-i ceară să fie a lui, să-și petreacă viața alături de el. Dar ce i-ar fi propus de fapt? Nu-i plăcea termenul de concubină și felul în care făcea trimitere la indecență și la tratarea femeii ca pe o marfă. Nu era nimic indecent în ceea ce își dorea cu această femeie senzațională.

Iar în ceea ce privește stăpânirea ei... Știa foarte bine că nu putea fi stăpânul ei, căci mai degrabă ea era stăpâna lui.

Știa ce părere avea ea despre viața ei în Lambeth. Știa că o considera o pată pe reputația ei. Și el nu voia să-i dea lui Adelaide nici măcar o clipă senzația că nu era demnă de toate acestea – de căsătorie, de titlu nobiliar, de o droaie de copii, de preferat fetițe cu părul ca focul și ochii căprui și cu un puternic simț al dreptății.

Cu o durere adâncă și pătrunzătoare, știa că își dorea toate astea cu Adelaide. Și știa că nu le putea avea.

Totuși, nu putea suporta să existe între ei vreo neînțelegere în legătură cu motivul alegerii lui.

Așadar, era timpul ca ea să deschidă cutia.

Când o întrebă despre cutie, ochii ei se măriră de surpriză, ca și cum ar fi fost ultimul lucru din lume de care se aștepta să o întrebe, dar ea nu ezită. Găsindu-și ochelarii pe măsuța, alunecă din pat, lăsându-l să-i simtă lipsa în timp ce ea traversa camera pentru a aduce cutia.

– Ai fi putut să mi-o iei oricând, spuse el când ea se întoarse.

– Mă crezi că am fost preocupată cu alte lucruri?

El zâmbi, un fior de plăcere arogantă curgând prin el.

– Ai fost ocupată cu mine.

Văzuse lacrimile din ochii ei când se trezise. O ținuse în brațele lui în timp ce ea tremura de ușurare. Femeia asta simțea ceva pentru el. Și el nu avea de gând să o refuze.

Ea îi întinse cutia, iar el clătină din cap.

– Desfă-o tu. Îți voi spune eu cum.

Privirea neîncrezătoare din ochii ei era inconfundabilă și el știa că era îngrijorată de ce adevăruri ar putea cere în schimbul sfaturilor despre cutie, dar înainte ca el să poată vorbi, ea îi oferi un zâmbet mic și nesigur și spuse:

– Așa cum am spus când am început, sunt o carte deschisă.

Henry terminase cu jocul, deși își dorea cu disperare să îl joace. Aflase treptat frânturi din viața ei, cum ar fi fuste legate cu panglici frumoase la care ea renunța la nevoie și pasaje secrete în spatele unor tablouri cu fecioare războinice și sărutări pe poduri. Îi plăcea podul Westminster. I-l va cumpăra, la naiba!

Dar se săturase de micile frânturi pe care le primea. Voia totul.

Mai întâi, avea să-i arate că nu va cere niciodată mai mult decât era ea dispusă să dea. Că el va fi singura persoană cu care ea nu va trebui să joace un rol. Își ridică bărbia în direcția cutiei pe care ea o ținea.

– Arată-mi ce-ți amintești.

Ea parcurse rapid mecanismul, amintindu-și fiecare pas fără ezitare, până când ajunse acolo unde fusese înainte, cu un cilindru îngust în mână.

Nu se deschide, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru el. M-am gândit că ar putea fi o cheie.

Nu este atât de simplu, spuse el, dorind ca ea să continue să vorbească.

Înnebunit de felul în care ea gândea puzzle-ul în mintea ei.

Și apoi, doamna lui strălucitoare atinse vârful cilindrului de obsidian de exteriorul cutiei. Și tresări.

Este un magnet!

El vru să-i sărute încântarea de pe buze.

Este!

Cu o concentrare supremă, ea parcurgea suprafața cutiei cu magnetul.

Se lipește în unele locuri, dar nu și în altele. Se uită la el cu ochii strălucitori de triumf. Este un labirint. Cheia este înăuntru.

Nu îi luă mult timp să găsească locul în care magnetul trăgea un obiect din interiorul cubului și nici să traseze cu răbdare lentă și sigură litera mare C care umplea o latură a cubului, până când ajunse la capătul literei și se auzi un mic clic. Buzele ei se răsuciră în cel mai frumos zâmbet pe care el îl văzuse vreodată, triumfător și dulce, care îl făcea să vrea să arunce cutia prin cameră și să o ducă înapoi în pat.

Găsise o altă încuietoare, o fantă de-a lungul marginii cutiei care se deschidea, permițându-i să scoată o bucată de lemn de acolo, eliberând ceea ce părea a fi partea superioară a cubului.

– Ai grijă acum!

Nu se putea abține să nu o ajute.

Ea se uită la el, căutând indicii în privirea lui. El nu i le dădu. În schimb, îi oferi o mulțime de alte lucruri – sperând că ea le va înțelege. Mândria. Plăcerea. Adorația. Dorința. O promisiune că, atunci când va termina cu puzzle-ul, dacă va pune cutia deoparte și îi va cere să facă dragoste cu ea, o va face fără să pună întrebări.

Pentru că în acel moment, el îi aparținea. Ea îi descoperea secretele odată cu secretele cutiei. Și pentru prima dată în viața lui, Henry se simțea dornic să le împărtășească. Ea mesterea la cutie, cu degetele ei pricepute, cercetătoare și blânde – suficient cât să-l facă să-și dorească să mesterească la el, nu la cutie. Când ridică panoul, Adelaide dezvălui un al doilea perete dinăuntru, o bucată

netedă de stejar vopsit ca un cer înstelat, care părea la prima vedere ca și cum ar fi fost o pistă falsă.

Doar că nu era așa. Erau trei cercuri mici incrustate în lemnul vopsit, frumos decorate: un soare marcat cu un L rotitor, o lună cu un C, o planetă înconjurată de inele cu un H. Nu doar cercuri. Ci butoane.

– Cu grijă, spuse el din nou pe un ton tăios.

Ea înțelese imediat.

– Butonul greșit va distruge conținutul.

Ochii lui albaștri se uitară în ochii ei și mândria lui fu înlocuită de altceva. Admirație. Foc. Se gândi o clipă, atingându-i cu degetul buza inferioară, dorindu-și să se aplece înainte și să o prindă cu dinții, să o sărute până când ar fi gâfâit de plăcere. Neștiind direcția gândurilor lui, ea înțelese repede cu ce se confrunta.

– Cerneală?

El încuviință.

– Isteață fată.

– Așa e când ești o hoață ca nimeni alta. Am mai văzut astfel de capcane. Fruntea ei se încruntă. Nu dorești să mă întrebi ceva?

– Aș vrea să-ți pun o mie de întrebări. Voia să știe adevărul. Dar nu acum.

– Și ce, îți voi rămâne datoare?

Întrebarea îl înfurie. Cine o învățase asta? Că fiecare moment cu o altă persoană era o tranzacție? Cine o făcuse să creadă că trebuie să renunțe la bucăți din ea pentru alții?

– Adelaide, spuse el cu blândețe. Nu-mi datorezi nimic. Ai înțeles? Mi-ai salvat viața. M-ai vindecat și ai stat de veghe la capul meu și încă mai crezi că îți voi cere o răsplată pentru o informație. Nu-mi datorezi nimic.

Ea clătină din cap.

– Nu înțeleg.

El o sărută atunci pasional, mângâind-o adânc, apoi mutându-se la buza de jos.

– Ești atât de aproape, șopti el. Termină.

Pentru o clipă, ea păru să se gândească să-l sărute din nou în loc să lucreze la puzzle, iar Henry se întrebă dacă nu cumva ar putea să își întrerupă activitățile pentru a face tocmai asta. Dar, înainte

ca el să poată sugera să dea curs dorințelor ei, ea vorbi, vârful degetului ei abia trecând peste cutie.

H de la Henry.

El încuviință din cap.

Dar nu este cutia mea.

C de la... Clayborn?

Tatăl meu. Dar nu este nici cutia lui.

Ea își înclină capul și îl analiză atent, aproape uitând de cutia din mâinile ei.

– A cui este cutia?

Brusc, el simți mai multă durere pentru tatăl său decât simțise în ultimii zece ani sau chiar mai mult de atât.

– A fost a mamei mele. Tata a făcut-o pentru ea. Pentru a păstra ceea ce este înăuntru.

– Henry, spuse ea, uitând de puzzle în timp ce își ridică mâna spre fața lui, mângâind pomeții lui cu degetul mare. Îmi pare atât de rău!

– Aveam zece ani când a murit. Prea târziu ca să o uit, prea devreme ca să mi-o amintesc cu adevărat. Ea a rămas doar ca niște umbre în amintirile mele, cu frumusețea ei, cu căldura ei. Dar nu pot ajunge la ele.

Ea încuviință.

– Nu am cunoscut-o pe mama mea, dar uneori cred că îmi amintesc de ea.

Da. Așa era. El se agăță de acele cuvinte – de adevărul din ele și de bucățica din ea pe care o împărtășise. Făcu semn spre cutie.

– Apasă pe inițiala numelui ei. L de la Laura.

Ea o făcu, iar capacul se deschise.

– Henry, spuse ea încet, cu admirație. Este așa *frumos!*

Ea era frumoasă.

– La fiecare zi de naștere, tata ne făcea o cutie nouă și ascundea ceva înăuntru.

Ea se întoarse cu fața la el, cu ochii luminați de interes, așezând cubul descuiat și nedeschis pe patul dintre ei.

– Uneori dura ore întregi ca să le deschidem. Jack era întotdeauna frustrat, se plictisea și pleca.

Ea zâmbi.

– Nu și tu, însă.

El clătină din cap.

– Eu nu. Mi-a plăcut misterul lor. Provocarea lor. Îmi plăcea modul în care își dezvăluiau secretele doar după ce dovedeam că sunt în stare să le aflu. Se uită la ea. Încă îmi plac astfel de lucruri.

Nu spuse mai mult. Nu îi mai spuse că va face tot ceea ce este necesar pentru a-și dovedi valoarea în fața ei.

Ea știa asta. Trebuia să știe.

– Ce era înăuntrul lor?

– Bijuterii. O monedă. O bucată de sfoară de pescuit nouă. O pungă cu bomboane de lămâie. Pufni în râs. De aceea Jack renunța întotdeauna. Credea că adevăratul cadou era orice era învelit în hârtie și sfoară.

– Știai că nu e așa.

– Nu m-a interesat niciodată ceea ce este ușor de obținut. Arătă spre cutie. Aceasta este cea mai complexă pe care a făcut-o vreodată. Ale noastre nu aveau niciodată măsuri de securitate.

Pentru că păstra un secret pe care nu voise niciodată să-l dezvăluie. Ea se întinse spre cutie și o ridică, mutând-o câțiva centimetri spre el.

– Îți mulțumesc că m-ai învățat.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Nu vrei să știi ce este înăuntru? Ce este atât de valoros încât o bandă de hoți notorii a fost plătită să o fure? Ce fel de secrete ar putea avea ducele de Clayborn?

– Nu, spuse ea. Unele secrete nu sunt pentru mine.

Acesta era totuși unul. Pe acesta, el voia ca ea să-l aibă – dovada că va fi alături de ea, lângă ea, înfruntând orice ar fi venit, atâta timp cât ea va dori. Dovada, de asemenea, că nu se putea căsători cu ea.

Ea va înțelege când va vedea. El împinse cutia spre ea.

– Deschide-o.

Ceva străluci în ochii ei. Sinceritate.

– Henry – dacă o fac... Vreau să știi că... orice ar fi... nu mă voi folosi de ea niciodată.

– Știu, spuse el. Dar chiar dacă ai face-o – nu aș regreta că ți-am oferit acest secret. Nu aș regreta acest moment. Acest moment, aici, în acest loc.

– Dar... Eu fac afaceri cu secrete.

Îi prinse obrazul cu o mână și se aplecă înainte, sărutându-i șoapta de pe buze.

– Acesta e gratis.

Ea deschise cutia așa cum o făcuse el de o sută de ori înaintea ei, minunându-se de mica tavă dinăuntru, suspendată sub o fiolă de cerneală albastră care s-ar fi rupt în două dacă ar fi apăsat butonul greșit, făcând ilizibilă bucata de hârtie așezată pe tavă.

El o privi cum inspecta mecanismul și se bucură de zâmbetul ei când ea își dădu seama cum funcționa. Adelaide spuse:

– Este un mecanism foarte inteligent! Tatăl tău m-a impresionat.

Iar Henry descoperi că își dorea ca ea să simtă același lucru despre el și jură că va face tot posibilul să o impresioneze în fiecare zi, atâta timp cât îl va vrea lângă ea.

Îndepărtând hârtia, ridică tava pentru a descoperi un compartiment micuț înăuntru, doar suficient de mare pentru o a doua cutie de lemn, aceasta filigranată cu un L elaborat. Ea ezită, iar Henry simți un nod în gât. Își dădu seama că ea simțea respect, că înțelesese că ceea ce se afla înăuntru era cel mai valoros lucru pe care i-l putea oferi.

– Continuă, spuse el, sugrumat de emoție.

Ea se uită la el cu ochii mari de îngrijorare, dar făcu exact cum i se spusese, ridicând cutia și deschizând-o, dezvăluind verigheta mamei sale, făcută din cele mai verzi smaralde pe care Henry le văzuse vreodată.

– Este uimitor, spuse ea, trecându-și degetele peste pietre.

– Smaraldele reprezintă ochii ei... unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc despre ea, spuse el. Ochii ei verzi „ca fiecare binecuvântare a primăverii" spunea tatăl meu.

Adelaide zâmbi auzind mica poveste.

– Datorită lor, tu crezi în dragoste.

El încuviință din cap, arătând spre hârtia pe care ea o scosese și își ținea respirația când ea ridică scrisoarea cu grijă, desfășurând pergamentul vechi de treizeci și șase de ani. El știa conținutul citit de Adelaide în acel moment. Îl citise el însuși de atâtea ori încât îl memorase.

Dragă L...

Probabil că aceasta nu este scrisoarea pe care ai dorit să o primești sau, cel puțin, nu este de la expeditorul de la care, fără

îndoială, ți-ai dorit să o primești. Și totuși, este imperios necesar să-ți scriu pentru a-ți spune toate lucrurile pe care aș fi vrut să le spun în această dimineață. Lucrurile pe care nu m-ai lăsat să ți le spun – în convingerea ta greșită că mă comport prea mult ca un gentleman.

Ceea ce simt acum, în acest moment, nu seamănă deloc cu blândețea. Sunt plin de furie pentru modul în care ai fost părăsită. Plin de furie pentru felul în care ai fost rănită. Și plin de speranță pentru cum te-ai putea vindeca.

Am petrecut o viață întreagă cunoscându-te. O viață întreagă te-am iubit. Și acum, dacă mă accepți, vreau să-mi petrec o viață alături de tine, ca tată al copiilor tăi. Îți ofer ceea ce am, o casă, un cămin și un viitor.

Niciodată nu am acordat prea multă importanță titlului; întotdeauna am crezut că modul în care trăiește un om este mult mai valoros decât cum îl numește lumea. Dar mă văd dispus să aduc toate argumentele posibile în speranța că vei accepta oferta mea. Dacă este vorba de un domeniu pe care îl dorești pentru bebeluș, sau de bogăție pentru el, sau de titlu, aceasta este oferta mea. Îl consider acolo, alături de tine, deja moștenitorul meu. Deja cu un tată care va fi mândru de fiecare realizare a lui.

Iată totul: poți avea tot ce este al meu, dacă doar îți dorești asta. Tot ce-mi doresc este un viitor pe care să-l putem numi al nostru.

Al tău pentru totdeauna,

Clayborn

– Clayborn, spuse ea când ajunse la sfârșit, trecând cu un deget peste semnătura cândva îndrăzneață și pasională, dar acum estompată de ani.

– Tatăl meu, explică el, deși nu era nevoie. Ei bine, nu tatăl meu adevărat. Tatăl care m-a crescut.

– Ba nu. *Tatăl tău adevărat*, insistă ea, ridicând privirea de pe scrisoare, cu lacrimi în ochi.

Durerea din pieptul lui Henry se strângea tot mai tare în timp ce se întindea spre ea, vrând să-i oprească lacrimile, dintre care una

se revărsă pe obrazul ei, lăsând urme de-a lungul pielii ei frumoase. O îndepărtă cu degetul mare și șopti:

– Iubire, nu...

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău – este atât de... Este atât de...

El încuviință.

– Este frumos.

– A iubit-o atât de mult, spuse ea uitându-se din nou la scrisoare. Și tu... Doamne, Henry! Felul în care te-a iubit... chiar înainte de a te naște!

– Nu am știut, spuse el. Nu a existat nici un moment în copilăria mea în care el să nu fi fost tatăl meu. Nici măcar atunci când s-a născut Jack, sânge din sângele lui.

– Ai fost la fel de mult al lui ca și Jack. Această scrisoare nu este altceva decât o dovadă a acestui lucru, spuse ea cu un zâmbet. Îmi imaginez că a fost un tată enervant de mândru, care s-a lăudat cu flăcăul său în fața tuturor celor care îl ascultau, după ce te-ai născut.

El își dădu voie să râdă.

– Din câte am auzit, mergeam la patru luni. Citeam la șase ani.

– Bineînțeles, spuse ea, uitându-se din nou la scrisoare cu o privire melancolică ce îl făcu să simtă același lucru – dorul de un trecut pe care nu avea să-l cunoască niciodată.

De un viitor pe care nu și-l imaginase niciodată.

Până o întâlnise pe ea.

– Ea s-a căsătorit cu el. Bineînțeles.

El încuviință.

– Era fiica unui moșier cu care tatăl meu făcea afaceri – într-un oraș nu departe de domeniul de la țară. Ea l-a crezut pe altul când i-a spus că va fi cu ea. Dar nu a făcut-o.

– Nu a fost prima care a crezut în cuvinte frumoase. Și nici nu va fi ultima, spuse Adelaide.

– Tatăl meu a iubit-o suficient cât și pentru celălalt bărbat. A făcut cutia pentru ea când m-am născut eu, îi explica el încet, dorind ca ea să înțeleagă. Pentru ca ea să poată păstra promisiunea lui în siguranță. Ca să-și amintească mereu că el va avea grijă de noi. Făcu o pauză. Ar fi trebuit să o distrugem. Dar...

Ea clătină din cap.

– Nu aș scăpa niciodată de ea. Este prea frumoasă!

– E ultima pe care o mai am făcută de tata pentru mama. El tăcu pentru o clipă, amintirile năpădindu-l. Și apoi: Nu știu cine este tatăl meu adevărat. Ar putea fi oricine.

– Ți-ai dori să știi?

Se gândise la această posibilitate înainte, bineînțeles.

– De-a lungul anilor, au fost mai multe momente în care m-am întrebat dacă l-aș putea găsi. Ce i-aș spune dacă l-aș găsi.

– Și?

Clătină din cap.

– Am avut un tată și aș da la schimb fiecare întrebare pe care o am pentru bărbatul care m-a procreat pentru încă cinci minute cu cel care m-a crescut. Făcu o pauză. Mi-ar plăcea să știu că l-am făcut mândru.

Nu mai spusese niciodată un astfel de lucru nimănui, nici măcar lui Jack. Dar, dintr-un motiv oarecare, i se destăinuise atât de ușor lui Adelaide. Poate pentru că își dorea să o facă și pe ea mândră.

– Sigur l-ai făcut mândru, spuse ea fără ezitare. Fără îndoială. L-ai făcut foarte mândru înainte de a muri, sunt sigură de asta. Iar acum... dacă te-ar putea vedea așa cum te vede lumea... cum te văd eu... Ea zâmbi. Ar zice că ești băiatul lui. Familia lui. Nu născut din sângelui lui, ci născut din dragostea și îngrijirea lui.

– Nu sunt singurul care are o astfel de familie, a fost el de acord. Și a ta, de asemenea. În aceste ultime zile, am văzut ce fel de prieteni aduni. Ducesa, domnișoara O'Tiernen, Gwen, Lucia.

Ea încuviință.

– Sunt foarte norocoasă că mi-am făcut o familie de prieteni în anii care au trecut de când am părăsit South Bank. Și totuși...

El aștepta ca ea să termine, știind că nu trebuie să insiste. În cele din urmă, ea își coborî privirea la scrisoarea din mâinile ei – cea prin care tatăl lui schimbase un destin.

– Mama ta era soarele lui.

Așa cum Adelaide ar putea fi pentru Henry.

Așa cum ea era deja.

Acesta era un lucru pe care îl înțelegea bine. Văzuse viața tatălui său cu o claritate perfectă. Văzuse, de asemenea, cum mama lui era o binecuvântare în viața lui. Era o binecuvântare în viața tuturor.

Se gândi cum și el își găsise în sfârșit soarele.

– Ce dar minunat i-a oferit ea lui, spuse el. O familie pe care să o iubească, de care să fie mândru.

Adelaide încuviință.

– Și cadoul pe care el ți l-a făcut ție. Dragostea lui. Sprijinul lui.

Ea îl sărută.

„Lasă-mă să-ți ofer aceleași lucruri", se gândi el.

Se uitară unul la celălalt mult timp, iar el ar fi dat orice să îi audă gândurile, înainte ca ea să spună în cele din urmă:

– Nu e de mirare că ești un astfel de bărbat. Atât de vocal în parlament. Folosindu-ți fiecare fărâmă de voce pentru a vorbi în numele copiilor care nu au fost atât de norocoși.

– Cred că orice persoană decentă, cu bun-simț și o fărâmă de umanitate, ar face ca mine dacă ar vedea condițiile în care trăiesc acei copii.

Ea clătină din cap.

– Mulți văd și nu spun nimic. Nu fac nimic.

El se simți ușurat că în sfârșit cineva înțelegea.

– Mama mea ar fi fost izgonită. Din familia ei. Din comunitatea ei. Și eu împreună cu ea. Am fi putut la fel de bine să ne regăsim într-un azil de muncă decât într-o casă strămoșească. La fel de ușor aș fi putut să nu devin duce. Făcu o pauză, apoi zise: De fapt, eu nu sunt duce. Nu chiar.

– Ce înseamnă asta? Nu chiar? Ai numele și titlul, scrisorile de brevet.

– Și încă o scrisoare. Una care spune adevărul. Că, deși m-am născut din părinți căsătoriți, nu sunt fiul tatălui meu.

În ochii ei se văzu un fulger.

– Prostii! Ridică scrisoarea. Crede-mă, precum cineva care și-a petrecut copilăria cu un tată care nu mă considera altceva decât o sursă de venit, ideea că un tată își recunoaște copiii cu atâta siguranță, cu atâta... *devotament*... Henry, ce ar putea fi mai legitim?

Ochii ei căprui enormi erau ațintiți asupra lui, citindu-se în ei cât de mult își dorea să-l convingă de acest lucru.

– Acest om... te-a iubit necondiționat. Și pe mama ta. Ce adevăr minunat de păstrat în inimă!

– Când mi-a spus..., începu el, apoi se opri, amintirea acelei zile venindu-i ca un potop de rușine. Am fost furios. Ea stătea nemișcată, privindu-l fără să-l judece, iar el continuă: Aveam paisprezece

ani și mă întorceam de la școală. Un monstru absolut. Încrezut și cu nasul pe sus, convins că știam tot ce era de știut despre lume.

– Un bărbat aristocrat în devenire, spuse ea cu o ușoară tachinare.

– Tatăl meu nu era deloc așa. El era...

Căută cuvântul.

Ea ridică scrisoarea în sus.

– Mi-am dat seama ce fel de om era.

– Ți-ai dat seama, încuviință el. Scrisoarea aceea... era inima lui. Iar eu eram prea supărat ca să o văd. Eram atât de furios pe el, îl învinovățeam că ne-a mințit. Apoi, îl învinovățeam că ne-a spus totul. Pentru că ne-a împovărat cu adevărul și pentru că știa că, dacă cineva afla, ne-ar fi marcat pentru totdeauna.

– Dar nu ar fi așa. Erau căsătoriți când te-ai născut tu. Erai fiul lui. Făcu o pauză. Ești. Ești fiul lui.

– A murit la trei ani după ce mi-a spus. Iar eu eram încă supărat. Pentru că secretele lui erau ale mele și mă făceau un impostor.

– Cu siguranță nu ești *un impostor*, spuse Adelaide, cuvintele fiind suficient de puternice încât el rămase uimit.

El îi întâlni ochii, care sclipeau de frustrare și de indignare justificată.

– Cred că te-au făcut mai duce decât oricare dintre ceilalți care se plimbă pe holurile Camerei Lorzilor. Cred că te-au făcut puternic și nobil, bun și cumsecade. Cuvintele erau blânde, dar înverșunate, ca și cum dacă cineva nu ar fi fost de acord, Adelaide i-ar fi dat o lecție. Cred că ți-ai petrecut o viață întreagă încercând să dovedești că ești demn de un titlu care nu este nici pe departe demn de tine. Și cred că omul care a scris această scrisoare ar fi foarte mândru de tine, Henry Carrington, duce de Clayborn. Un fiu și un frate. Un prinț printre oameni.

Era magnifică în furia ei și Henry se gândi că oricine o avea pe Adelaide de partea lui – în luptă sau în viață – era extrem de norocos.

– Îmi pare rău că nu a putut să vadă ce ai devenit, spuse ea, întinzând mâna spre el, mângâindu-i brațul de la umăr până la mână, unde își împreună degetele cu ale lui, mișcarea plină de tot adevărul pe care îl purtau cuvintele ei.

El îi ridică mâna la buze, sărutând-o de-a lungul degetelor.

– Mulțumesc.

Îl lăsă să zăbovească o clipă, privindu-l cum îi adoră mâinile, înainte de a adăuga:

– Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este de ce nu vrei să te căsătorești.

– Adelaide, dacă s-ar afla adevărul – nu aș pierde doar titlul, ci aș pierde totul. Reputația, oamenii din jurul meu, respectul. Orice femeie ar regreta că m-a iubit.

– De ce? Te temi că lumea te-ar considera mai puțin duce pentru că tatăl tău a fost mai bărbat decât alții, inclusiv tatăl tău natural?

– Nu numai asta.

– Spune-mi restul, zise ea, destul de agitată.

El se întinse spre ea, atras de faptul că ea se enervase pentru el, degetele lui alunecând în buclele care o făceau un înger răzbunător.

– Când aveam zece ani, s-a născut Jack. El este leit tatălui meu.

Ea se liniști, înțelegând imediat.

– Henry.

– Nu..., spuse el. Știu ce vei spune.

– Și ar trebui să mă asculți. *Tu ești Clayborn*. Așa spune legea. Părinții tăi erau căsătoriți când te-ai născut. Tatăl tău te-a revendicat ca fiind al lui. Asta te face legitim. Îi flutură scrisoarea. Omul ăsta ar fi vrut ca tu să-ți revendici titlul.

– Ai înțeles greșit, spuse el cu blândețe. Nu este vorba că tatăl meu nu m-a dorit ca moștenitor. El m-a vrut. A fost cel mai bun dintre oameni, și nu m-am îndoit nici o clipă de dragostea lui, motiv pentru care am fost atât de supărat când mi-a spus adevărul. El nu m-a alungat niciodată. Eu m-am alungat singur.

Ea clătină din cap.

– De ce?

– Pentru că Jack... Suspină, căutând cuvintele potrivite. Nu îi transfer titlul din cauza circumstanțelor nașterii mele. Îl transfer din cauza circumstanțelor nașterii lui. Își întoarse privirea de la ea. El este *al lor*. Născut din dragoste. Nu este acesta cel mai bun motiv ca el să fie moștenitor ?

– Henry, spuse ea încet, întinzându-se spre el, ținându-l strâns. El s-a născut din dragostea lor, iar tu ai fost crescut în ea. Îl sărută, suav și dulce. Ea era tot acolo, îmbrățișându-l, chiar și acum,

cu secretele lui dezvăluite. Și care mai e problema? Nu meriți copii născuți din dragoste?

Din nou, despre copii. Acea droaie de fetițe cu părul de foc și cu ochelari. Un băiat serios sau doi rătăciți printre ele. Simți o gheară în piept.

– Nu m-am gândit prea mult la copii până de curând. Până nu te-am cunoscut.

Ceva sclipi în ochii ei căprui și mari.

– Și eu m-am gândit la ei în ultima vreme. Își lipi din nou buzele de ale lui, apoi șopti: Dar nu pot să-ți promit copii. Tot ce pot să-ți promit sunt eu însămi. Atât timp cât ne convine amândurora.

Era o ofertă. O mai făcuse și înainte.

„Căsătoria nu este singura cale."

– Și ce, ne ascundem de lume?

Spre surprinderea lui, ea râse.

– Eu m-am ascuns mereu de lume, Henry.

Lui nu-i plăcea asta, dar înainte ca el să o poată spune, ea continuă:

– Gândește-te bine. Nu am face rău nimănui și nu pot să cred că este imoral ca doi adulți care se doresc unul pe celălalt să fie împreună. Nu am nevoie de un binefăcător: nu e nevoie să schimbăm bani. Am propriul meu venit, o muncă de care nu vreau să mă despart – o lume de schimbat de la Covent Garden.

Fetele ei. Fecioarele cu scut.

– Și tu..., continuă ea. Ai de schimbat lumea de la locul tău din parlament. Și, în felul acesta, facem o pereche pe cinste!

Era o invitație tentantă.

Cu siguranță, o mulțime de bărbați jucaseră acest joc de-a lungul anilor. Își luaseră partenere în secret. Iubiseră și îmbătrâniseră și avuseseră familii cu ele. Lumea le oferea bărbaților o gamă largă de oportunități pentru asta. Dar pentru Adelaide, care își petrecuse viața singură în turnulețul de pe podul Westminster, păstrându-se în siguranță, destăinuindu-se cu teamă să nu fie dată la o parte – nu era de ajuns.

Merita mult mai mult din partea lumii.

Mult mai mult de la el.

– Eu trăiesc în două lumi, Henry, sunt cu un picior în noroiul din Lambeth și cu unul în sălile de bal din Mayfair. Nici una

nu îmi se potrivește. Ea ridică din umeri. Este o viață ciudată, care nu părea să deschidă o cale pe care să o parcurg cu tine. Dar sunt dispusă să o urmez.

Totuși, mai era și o altă cale. Putea găsi un bărbat decent care să îi ofere un viitor deplin. Din toată inima. Tot ce merita.

Și totuși, el era lacom, vrând să spună da. Voia să ia tot ce putea avea de la ea. Orice frântură din viața ei.

Să o păstreze aproape.

Înainte ca el să găsească cuvintele pentru a explica, Adelaide se pierdu din nou în scrisoare.

Așteaptă. Am furat cutia. Am furat-o, și scrisoarea dinăuntru, de la Taurii Voinici, care au furat-o de la tine, pentru cineva. Alfie Trumbull nu fură puzzle-uri în joacă – și nu-mi imaginez că i-ar păsa deloc dacă ar ști adevărul despre tine, în afară de a te șantaja cu el și de a te stoarce de bani. Dar nici măcar acesta nu este sportul preferat al tatălui meu. Ceea ce înseamnă că cineva l-a angajat să facă rost de cutie și l-a plătit bine ca s-o fure din Mayfair. El e conștient că nu trebuie să atragă atenția Scotland Yardului.

Henry încuviință.

– Havistock. Ea se strâmbă la auzul acestui nume în timp ce el continuă: Marchizul de Havistock a fost un prieten din copilărie al tatălui meu. „Prieten", spuse el scârbit. Tatăl meu a fost un om cumsecade care era prea bun la suflet. A crezut prea mult în ceilalți. A crezut că Havistock este genul de prieten în care putea avea încredere și i-a arătat scrisoarea, cutia și inelul.

– Vai! spuse ea. Un om ca Havistock ar folosi asta pentru a obține tot ce vrea. Pentru totdeauna. Clătină din cap. Dar nu există nici măcar o insinuare despre asta în dosarul fratelui tău. Cu toate că Havistock i-a disprețuit pe părinții tăi, el nu a vorbit niciodată despre asta.

– Nu cred că a contat pentru el. Până de curând.

– De ce acum? Nu era nevoie ca el să răspundă. Ea ghici răspunsul aproape imediat ce întrebarea îi ieși de pe buze. Era rândul ei să fie deșteaptă. Exploatarea copiilor! A vrut să-ți termine campania, care îi amenința sursa de muncitori.

N-ar fi trebuit să fie surprins, și totuși:

– De unde știi despre ele?

– Havistock are și el un dosar. Și nu e plin de datorii la jocurile de noroc și de alte idioțenii. Dosarul este gros ca degetul meu mare și plin cu o seamă de activități care, deși nu sunt ilegale, sunt cu siguranță imorale.

– Inclusiv angajarea de copii în fabricile sale, spuse el.

– Da, ei bine, „a angaja" nu este cuvântul pe care l-aș folosi pentru modul în care îi tratează și banii puțini cu care-i plătește.

– Și nu este nimic de făcut. Nu este ilegal. Dar va fi, promise el. Dacă nu cumva Havistock găsește o modalitate de a întoarce parlamentul împotriva mea.

– Făcând din tine un subiect de scandal.

El încuviință.

– N-aș pierde titlul, dar aș pierde toată influența. Progresul făcut de mine ar fi anulat.

– Și singurul motiv pentru care nu a fost dezvăluit deja...

El îi întâlni privirea:

– ...este pentru că tu l-ai furat.

Ea își ajustă ochelarii, fără să poată rezista să nu glumească.

– Poți să-mi mulțumești oricând.

Ei nu ar trebui să glumească pe seama asta. Și totuși, el o plăcea prea mult ca să nu o facă. Iar ea îl plăcea la rândul ei. El îi zâmbi.

– Am de gând să-ți mulțumesc așa cum trebuie.

Ea se apropie și îl sărută, lung și dulce, ca pe o comoară, ameținându-l cu moliciunea ei și cu mirosul ei, de cimbru și de ploaie proaspătă. Când se opriră, el spuse:

– M-am temut atât de mult timp de acea cutie, de conținutul ei. M-am gândit să o distrug de o mie de ori, știind că era un risc să o las să existe. Dar nu am putut, pentru că ea dovedea că dragostea exista. Că este bună, demnă și adevărată. Așa că mi-am asumat riscul. El o sărută din nou, fără să se poată abține să mai fure încă un moment cu ea. Încă o fărâmă din ea aici, în acest loc magic. În tot acest timp, am crezut că adevărul din acea scrisoare va cântări greu atunci când se va afla. Și în schimb, datorită ție, m-am eliberat de acea greutate.

Privindu-l adânc în ochi, ea îi spuse:

– De ce m-ai lăsat să păstrez cutia? De ce m-ai lăsat să o deschid? Existau o mulțime de momente în care el ar fi putut să o golească, iar ea știa asta. De ce ai lăsat scrisoarea acolo?

Își pusese întrebarea de o mulțime de ori. Își spusese că era pentru că scrisoarea era mai în siguranță acolo decât în posesia lui. Dar nu era adevărat.

– Am vrut ca tu să știi, spuse el, în cele din urmă. Am vrut să am încredere în cineva. Am vrut ca acel cineva să fii tu.

Ea clătină din cap, iar el știa ce avea de gând să spună chiar înainte să o spună.

– Sunt o hoață.

Se întinse spre ea, trăgând-o la el, dorind să înțeleagă toate modurile în care ea era o minune.

– Crezi că nu știu asta? spuse el. M-ai furat în prima zi, pe locuri. Prima dată când m-ai sărutat.

Ea își apăsă fruntea pe a lui și închise ochii.

– Aveam de gând să te dau înapoi.

– Imposibil. Niciodată nu voi permite asta.

– Da, șefu', cum să nu!

Ceva sclipi în ochii ei, chiar dacă zâmbea. Ceva ce el voia să alunge din gândurile ei. Ceva ce voia să alunge din timpul petrecut împreună.

Ea îl sărută apoi, prelung și adânc, părând totuși tristă și îngrijorată, un sărut care îi lăsă pieptul strâns de teama că ar putea fi ultimul. Și când se termină, el spuse singurul lucru care mai rămăsese de spus acestei femei care îi furase inima.

– Te-am lăsat să păstrezi cutia pentru că am încredere în tine.

Ea îl sărută din nou, ca o recompensă.

– Te-am lăsat să o păstrezi pentru că am vrut ca tu să ai o parte din mine pe care nimeni altcineva nu a avut-o vreodată.

Încă un sărut, ca o tentație.

Îl ispitea să-i spună totul.

– Adelaide, te-am lăsat să o păstrezi pentru că te iubesc.

Capitolul 20

Confesiunea de dragoste fusese sinceră și frumoasă, iar Adelaide nu știa ce să facă cu un asemenea dar, așa că făcu ceea ce făcuse

toată viața ei și fugi de el. Părăsi patul, amintindu-și că aveau nevoie de mâncare și de băutură.

În bucătărie, umplu o farfurie cu șuncă, și brânză, și mere, și linguri de muștar, și murături care fuseseră lăsate în cămară, încercând tot timpul să uite ce spusese el, să uite valul de emoție resimțit.

Să uite că o făcuse să creadă într-un viitor alături de el.

În viața ei, Adelaide nu fusese niciodată lașă. Dar când se întoarse în cameră, cu farfuria plină, pentru a-l descoperi pe Henry ridicat și spălat din nou, trăgând o cămașă pe cap, ce-i ascundea bandajele și mușchii, constată că nu putea să-l privească în ochi. Avea prea multe emoții și nici una nu era plăcută, și se temea că, dacă el le-ar fi văzut, ar fi venit după ea ca să le învingă și să le alunge.

Prostuța de Adelaide; el oricum veni spre ea, traversând camera în momentul în care ea intră, luându-i tava din mână și trăgând-o spre el, înclinându-i bărbia în sus, astfel încât să poată privi, dincolo de ochelari, în ochii ei căprui și să-i citească gândurile. Și apoi, fără un cuvânt, o trase în poala lui, refuzând să o lase să se ascundă.

Cumva, în mod incredibil, nu o deranja, pentru că Adelaide nu fusese niciodată interesată să se ascundă de el, nici chiar în prima clipă în care îl cunoscuse. Și nici de atunci până acum. Acesta fusese motivul pentru care intră în conflict cu el prima dată când se întâlniseră, motivul pentru care se uita la el în sălile de bal din Mayfair, dorindu-și ca el să o vadă. De aceea îl sărutase pe docuri, de aceea îl provocase la o cursă prin Marea Britanie, de aceea rămăsese acolo, în casa aceea, zile întregi, așteptând ca el să se trezească. Așteptând ca el să o vadă.

Ceea ce el făcuse încă de la început.

Așa că îl lăsă să o tragă în poala lui și să o țină strâns în timp ce el mânca mâncarea pe care ea i-o pregătise. Bineînțeles că îl lăsă. Pentru că, dintre toate emoțiile ciudate, inconfortabile și minunate pe care el le trezea în ea, dorința era singura pe care ea era capabilă să o numească.

Îl dorea. Acesta era adevărul. Și nu în felul în care fusese învățată să se gândească la dorință. Nu în priviri râvnite, rapide și fierbinți. Îl dorea într-un flux rece și constant, ca un balsam. Și el era un balsam atunci când o atingea, calmând dureri pe care nu le observase până când el nu fusese acolo, deși erau dureri pe care le avea de o viață întreagă.

Foamea îi revenise, iar Adelaide se bucura privindu-l cum mânca, iubind gândul că și ea îl hrănise într-un alt fel, oferindu-i acestui bărbat magnific o fărâmă din ea.

„Relația asta nu va dura", încerca ea să-și amintească iar și iar, dar cuvintele de avertizare erau spulberate de fiecare dată când el se oprea pentru a-i oferi și ei din mâncare, cele mai bune bucățele din farfuria lui, ca și cum ea ar fi fost un premiu. O comoară care trebuia să fie păstrată.

Ca și cum el ar fi fost cel care o hrănea.

El o iubea.

Așa că se uită la acel bărbat magnific care o făcea să se simtă și ea magnifică la rândul ei. Îi spuse:

– Vreau să am încredere în tine. Vreau să știu cum e să ai încredere într-un bărbat.

El se opri cu o bucată de brânză în mână la jumătatea drumului spre gura ei. Se uită în ochii ei, serioși și iscoditori, iar un mușchi din obrazul lui tresări, ca și cum ar fi avut o mie de lucruri de spus. În cele din urmă, decise să spună unul singur:

– Te rog.

Ea îl luă de mână, acceptând mâncarea pe care el era pe punctul de a i-o oferi, folosindu-se de timpul necesar mestecatului pentru a se gândi cum să-i spună toate lucrurile pe care ar fi vrut ca el să le știe, chiar dacă știa că povestea ei va pune capăt oricărui vis.

– M-ai întrebat despre informații. Despre motivul pentru care le colectez. M-ai întrebat de ce fac un astfel de negoț.

El clătină din cap, mângâind-o cu mâna pe spate.

– Nu trebuie să-mi explici.

– Cred că... Ea făcu o pauză. Cred că vreau să o fac.

Înainte și înapoi, degetele lui se plimbau pe materialul subțire al cămășuței ei, ignorând cicatricea pe care ea știa că o putea simți acolo, știa că o găsise înainte. Nu era un prost; nu ar fi fost surprins să descopere că făcea parte din povestea ei. De fapt, Adelaide era cea care era surprinsă, pentru că nu-și imaginase niciodată că va vorbi despre asta cu cineva.

– Nu știu de unde să încep.

Mâna lui era încă acolo, pe spatele ei, mângâind-o.

– Tatăl tău este Alfie Trumbull.

Privirea ei se îndreptă spre a lui.

– Cum ai...

– De la vizitatorii noștri de la Hungry Hen.

– Erai pe jumătate mort.

– Scuză-mă, dar nu eram.

Ea îi aruncă o privire, dar nu îl contrazise.

– Poate că eram mai rău, dar auzul meu era într-o stare perfectă.

El știa. În tot acest timp, el știuse cine era tatăl ei. Și totuși, făcuse dragoste cu ea. Și totuși, o ținuse în brațe, o hrănise, o atinsese și o ascultase. Avusese încredere în ea.

O iubise.

Imposibil. El nu avea cum să fi înțeles corect.

– Alfie nu deține doar un depozit în Lambeth. Este liderul grupării Taurii Voinici. Banda îi poartă numele.[1]

– Două bande rivale, reunite de un lider de temut.

El știa și asta.

– Cei care fac necazuri în sudul Londrei. Mă crezi sau nu, au ajuns subiect de discuție în parlament o dată sau de două ori.

– Și ai dat importanță?

Părea de-a dreptul ofensat.

– Îmi cer scuze, spuse ea instantaneu. Bineînțeles că ai făcut-o. Tu ești tu.

– Asta, și fratele meu le-a fost dator în mai multe rânduri.

Ea clătină din cap.

– Fratele tău nu este foarte inteligent.

– Sper că noua lui mireasă va rezolva asta. El îi oferi o felie de măr. Totuși, este fratele cel mai chipeș, așa că cel puțin a câștigat din punctul ăsta de vedere.

Ea zâmbi.

– Mai ales că tu arăți atât de groaznic.

Chiar și plin de vânătăi și de răni pe jumătate vindecate, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată.

– Nu mai arăt așa de rău.

– Nu?

El clătină din cap și spuse:

– Nu acum că am nasul rupt.

[1] Numele lui era Alfie Trumbull, iar „bull" înseamnă „taur" (n.tr.)

El râse, iar momentul era un dar – liniștea dinaintea furtunii pe care urma să o dezlănțuiască.

– Tatăl meu – el a fost... un rege. Nu a deținut niciodată un singur lucru pe care să nu fi crezut că l-ar putea vinde într-o zi cu mai mult decât a plătit. Totul avea un preț, iar scopul lui Alfie Trumbull era să îl ceară pe cel mai mare. Întotdeauna. Tot ceea ce se afla în posesia lui, toți cei care îi erau angajați – dacă nu aveau valoare monetară, nu erau pentru Alfie. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și asta mă includea și pe mine.

Mâna care îi mângâia spatele se opri pentru o clipă, tremurând foarte puțin. Suficient cât ea să se uite din nou la el, găsindu-i ochii tulburi, gândindu-se că îngrijorarea lui s-ar putea să-i facă plăcere.

– Faptul că eram fiica lui nu era de ajuns. Trebuia să pun și eu osul la treabă.

– Deci ai devenit hoață de buzunare.

Ea încuviință din cap.

– Hoață de buzunare. Multe fete au făcut-o – când ești mică și rapidă, ai mai multe șanse să tai un buzunar și să nu fii prinsă.

El încuviință.

– Și ai fost bună la asta.

Ea nu-și putu ascunde zâmbetul mândru.

– Da, spuse ea. Cele mai pricepute degete din tot sudul Londrei. Mayfair nu era pregătit pentru mine.

El râse.

– Au primit ceea ce au meritat, te asigur.

– Aristocrații îngâmfați nu se așteaptă niciodată să aibă hoți printre ei. Deși, lasă-mă să-ți spun, continuă ea, există o mulțime de oameni cu titluri nobiliare care sunt ei înșiși niște tăietori de buzunare.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Serios?

Ea îi numără pe degete.

– Oxford, Tillborn, Lady Weatherby.

El era uimit.

– Sunt pricepuți?

– Nu, sunt groaznici. Ar fi înjunghiați în două minute în Lambeth. Dar, așa cum am spus, aristocrații nu se așteaptă

niciodată la așa ceva în interiorul cercurilor lor. Și, spre deosebire de noi ceilalți, aristocrații nu se lasă prinși.

Mâna lui se strânse pe șoldul ei.

– Ai fost prinsă vreodată?

– Nu ajungi să fii cea mai bună hoață din South Bank fără să înveți ce se întâmplă dacă dai greș.

– Spune-mi.

Îndrăzni să se uite la el și îl găsi acolo, privind-o. Pentru o clipă, îi cercetă privirea, sigură că va descoperi că o judecă. În schimb, îl găsi doar pe el, deschis și primitor. Un om care își împărtășise propriile secrete, crezând că sunt întunecate. Fără să știe ce este un secret adevărat.

– Lumina soarelui este dușmanul celor mai mulți criminali, dar mie mi-a fost întotdeauna prietenă. Am tăiat cele mai multe buzunare dimineața devreme, când soarele abia își făcea apariția peste acoperișuri, transformând toată mizeria în aur. Buzunarele erau mai goale după nopțile de băutură, dar mai ușor de luat. Beția și oboseala făceau oamenii să fie mai neatenți. Iar eu am învățat devreme să profit de asta. Făcu o pauză. De asemenea, dacă îmi făceam cota la începutul zilei, puteam să-mi petrec restul zilei făcând ce voiam.

– Să explorezi podurile Londrei?

– Pe fiecare dintre ele, spuse ea. Desigur, podurile au fost cele care m-au băgat în necazuri. Ridică o bucățică de mâncare din farfurie și ronțăi din ea, profitând de pauză pentru a se gândi. Am crezut din greșeală că dimineața devreme în Mayfair ar fi la fel ca dimineața devreme în Lambeth.

El trase aer în piept, chiar dacă ea chicoti.

– Păgubașul m-a prins în secunda în care i-am tăiat buzunarul.

– Câți ani aveai?

– Opt ani.

El se întări ca piatra, fiecare mușchi din corpul lui se încordă, iar ea îl privi.

– Henry...

– Vreau numele lui.

Cuvintele veniră întrerupte, ca roțile de trăsură pe pietriș.

– Pentru ce? Ca să-l pedepsești?

– Da, la naiba!

Ea chicoti.

– Îți place să faci dreptate.

– Erai doar un copil.

– Și știi mai bine decât majoritatea că un astfel de lucru nu a contat.

Ochii lui erau întunecați de furie și o întrebă pe un ton tăios:

– Ce s-a întâmplat?

– Magistratului i s-a făcut milă de mine.

– Te-a eliberat.

Ea îl privi.

– Nu. Mi-a dat șaisprezece zile.

– Șaisprezece... Se opri, stând cu pumnii strânși. Doamne, Adelaide! În închisoare.

Ea încuviință.

– O să-l găsesc pe nenorocitul ăla și o să-l distrug. Îl voi termina alături de prietenul lui care s-a gândit să trimită un copil de opt ani la magistrat.

Ea a fost cuprinsă de un val de căldura.

– Te gândești să distrugi toate persoanele care mi-au făcut rău?

– Da, răspunse el foarte hotărât.

Cum ar fi fost viața ei dacă l-ar fi avut pe acest bărbat alături de ea încă de la început? Ce partener ar fi fost pentru ea! Ce tată!

Avuse o viziune: un șir de copii cu părul negru și ochi albaștri, fiecare iubit, îngrijit, cu tatăl lor, ducele, veghind asupra lor. Tatăl lor și mama lor, cineva pe măsura lui. Frumoasă și perfectă și grațioasă și cu un temperament dulce. Opusul lui Adelaide.

– Unde era gașca ta? întrebă el, fără să fie conștient de tumultul de gânduri din capul ei.

Ea înghiți în sec. Se concentră pe poveste.

– Alfie era afară când am fost eliberată.

– Tatăl tău a venit când ai fost eliberată? Nu înainte?

– Ce ar fi putut face?

– Aș fi dărâmat locul, cărămidă cu cărămidă, până când te-ar fi eliberat!

Ea zâmbi.

– Și poate că pe tine te-ar fi lăsat, duce.

Poate că el nu merita să i se reamintească blând poziția pe care o ocupa, dar Adelaide spuse asta oricum, pentru a-i reaminti cât

de departe erau unul de celălalt. Pentru a-și reaminti ea însăși de asta. Apoi termină povestea:

– Alfie era acolo pentru a-mi da a doua pedeapsă. El încremeni, dar ea continuă: Pedeapsa pentru că am fost prinsă.

Degetele lui găsiră cicatricea lungă de pe spatele ei și el rămase încremenit.

– Asta?

– Nu, negă ea. Asta a fost a doua oară când am fost prinsă, spuse ea. Am fost lacomă. Am furat un manșon de blană. L-am vrut pentru consoarta tatălui meu – singura care a fost vreodată drăguță cu mine. Cadou de Crăciun. El o părăsise pentru o fată nouă, iar ea avea inima frântă. M-am gândit că un manșon o va face fericită.

El simți o gheară în piept.

– Și?

Ea zâmbi.

– E greu să ascunzi blana unei femei în fustele unei fete. Făcu o pauză. Am primit cincisprezece lovituri de bici pentru a doua abatere și două luni în închisoare.

– Doamne, Adelaide... Închisoarea nu este un loc pentru un copil!

– Închisoarea nu este un loc pentru majoritatea oamenilor trimiși acolo, răspunse ea, care fusese în secțiunea închisorii rezervată copiilor. După a doua mea excursie acolo, am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Ea zâmbi. Am jurat, de asemenea, că le voi arăta eu ăstora din Mayfair – peștele cel mare pe care eram hotărâtă să-l prind.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Și uită-te la tine acum.

– Furând săruturi și secrete de la duci, șopti ea, chiar dacă atunci el era cel care îi fură un sărut imediat ce ea termină de vorbit.

– Și inimi, adăugă el pe un glas scăzut când îi dădu drumul.

– Nu-mi da inima ta, îl rugă ea, cu blândețe. Nu sunt suficient de virtuoasă.

Trebuia să înțeleagă. Ea trebuia să-l facă să înțeleagă. Dacă puteau cădea de acord că a fi împreună ar fi creat mai multe probleme decât fericire, ea ar fi putut lăsa în urmă această frumoasă idilă și ar fi putut lăsa restul vieții ei să înceapă. El ar fi devenit o durere surdă – genul de durere care apare într-un os rupt de mult timp

atunci când vremea se schimbă. O amintire îndepărtată de când se îndrăgostise prostește de un bărbat pe care nu-l putea păstra.

Se forță să adauge:

– Deci, astea au fost părțile cele mai urâte ale poveștii.

„Acum știi de ce nu ar trebui să mă iubești. De ce nu există veșnicie pentru noi", gândi ea.

El aprobă din cap pentru o clipă, apoi spuse:

– Acum spune-mi părțile cele mai frumoase.

Fruntea ei se încruntă.

– Cele... mai frumoase?

– Spune-mi cea mai fericită amintire a ta.

Oare o mai întrebase cineva asta vreodată? Mai rău, de ce era atât de greu să găsească un răspuns? Stătu un pic pe gânduri, apoi se hotărî să spună:

– Nu-mi displace amintirea acestei dimineți.

Numele ei pe limba lui. Atingerea lui pe pielea ei. Trupul ei pe al lui.

El zâmbi și îi sărută tâmpla.

– Nici mie. Dar spune-mi una de dinainte să ne cunoaștem.

– Nu, spuse ea încet, fără să vrea să renunțe la încă o parte din ea. Tu nu înțelegi. Nu poți să știi mai multe despre mine.

– De ce nu? Și dacă aș vrea să te cunosc pe tine în întregime?

Ea clătină din cap.

– Nu poți. Noi... nu putem. Nu înțelegi? Se simțea speriată, ca și cum s-ar fi rătăcit pe o alee întunecată sau, mai rău, în lumina strălucitoare din Mayfair. Nu pot.

El tăcu un moment lung, gândindu-se la cuvinte. „Te rog, Henry", imploră ea în sinea ei. „Te rog să înțelegi. Nu pot să mă dăruiesc ție în totalitate, căci altfel nu voi mai putea să trăiesc după ce tu vei pleca."

Și totuși, el repetă cererea, iar ea nu mai putea rezista.

– O amintire fericită. Dă-mi măcar asta.

Suna de parcă nu era mare lucru, chiar dacă amândoi știau adevărul că de fiecare dată când ea desprindea o bucățică din ea însăși și o împărțea cu el... era tot mai greu să își imagineze că îl lasă să plece.

Totuși, se gândi o clipă, căutând genul de amintiri fericite despre care vorbeau ceilalți. Ospățurile de Crăciun și cadourile de ziua de naștere și vacanțele la mare. Dar ea avusese puține dintre aceste

lucruri, iar cele pe care le avusese erau tranzacții – plata de la tatăl ei pentru furtul unui lucru valoros sau pentru păstrarea secretelor. Așa că nici una dintre ele nu era cu adevărat fericită, pentru că nu erau gratuite.

Așa că alese această amintire:

– Am avut o pisică.

El o strânse la piept și își așeză bărbia pe creștetul capului ei.

– Avea un nume?

Ea zâmbi.

– Codiță.

– Un nume foarte obișnuit, o tachină el.

– Era neagră, cu mici șosete albe și o bucățică albă în vârful cozii, explică ea. Și un nas roz care semăna cu o inimă. Zâmbi când se auzi spunând asta – un detaliu inutil pentru poveste și cumva extrem de important pentru el să știe. Odată, băieții tatălui meu au fost angajați să fure un transport de burbon ilegal de pe o navă aflată pe docuri, iar când s-au uitat în lăzi, au văzut că nu era nici o sticlă cu vin acolo. Erau pline cu cărți.

El o încurajă să continue.

Ea făcu un semn cu mâna.

– Cavendish, și Austen, și mitologie nordică.

– Povestea fecioarelor cu scut.

– Printre altele, încuviință ea. Tatăl meu nu voia să aibă nimic de-a face cu cărțile; nu aveau nici o valoare pentru el.

– Așa că ți le-a dat ție?

– Bineînțeles că nu. Nu mi-ar fi dăruit niciodată ceva pentru care aș fi fost dispusă să fac un schimb. Pentru cărți mi-ar fi cerut să tai o duzină de buzunare. Făcu o pauză. Au fost primele lucruri pe care le-am furat din depozitul lui.

– Ahaa, spuse el, sunetul încălzind-o cu aprobarea lui. Și asta este cea mai fericită amintire? Să furi cărți de sub nasul tatălui tău?

Ea chicoti.

– Nu neapărat, sincer, dar acum că zici... nu pot spune că nu mi-a făcut plăcere.

– Bineînțeles că ți-a plăcut. Nu depindeai de el atunci. De regulile lui. Erai liberă să te bucuri de plăcere fără să plătești pentru ea.

Ea aprobă din cap, uitându-se la el.

– Adelaide, spuse el, degetul lui mare venind să o mângâie pe obraz. Ar trebui să-ți găsești singură bucuria, fără să dai socoteală nimănui.

Își lipi capul de pieptul lui, temându-se să accepte cuvintele. Îi era teamă de adevăr, îi era teamă că, dacă i-ar fi cerut, Henry i-ar fi dat tot ce-și dorea. Fără nici un cost.

El oftă, respirația grea fiind singurul semn al dezamăgirii lui că ea nu-i răspundea. Nu lăsă să se simtă asta atunci când întrebă:

– Și cum rămâne cu Codiță?

Vârfurile degetelor ei îi mângâiau brațul, jucându-se cu firele de păr încâlcite.

– Codiță este amintirea fericită. Am strecurat acele cărți în dormitorul meu ca pe o comoară – le-am pus sub saltea. Iar noaptea, aprindeam o lumânare mică și le devoram, în timp ce Codiță stătea pe pieptul meu și torcea. Făcu o pauză, pierdută în amintirea acelor nopți, când cărțile o transportaseră departe de lumea reală și de amenințările și promisiunile ei nefaste.

Una dintre mâinile mari ale lui Henry alunecă pe spatele ei, caldă, și grea, și perfectă.

– O carte, un pat și o pisică e tot ce trebuie, nu-i așa?

Ea se ghemui mai aproape.

– La nevoie, merge și un duce.

Spuse asta fără să se fi gândit înainte. El îi simțea mirosul, cu buzele la tâmplă și nasul în părul ei.

– Mulțumesc, șopti el la urechea ei. Pentru că ai împărtășit povestea cu mine.

Voia să împartă mai mult cu el. Tot restul. Fiecare moment de bucurie. De fiecare dată când ea fusese prima în zăpadă. Gustul chiflelor cu lămâie din brutăria de lângă palatul Lambeth. Emoția unui furt de buzunare reușit. În schimb, spuse:

– Nopțile acelea cu cartea, pisica și patul au fost cele mai fericite pe care le-am avut. Înainte de a deveni o...

Făcu o pauză, restul propoziției surprinzând-o.

Mâna lui se opri jos pe spatele ei.

– O...?

Se juca cu un fir de ață de pe cămășuța ei și se gândea la repercusiunile următoarelor ei cuvinte. El îi încredințase secretul lui, nu-i așa?

– O „frumoasă și diabolică"

El răsuflă ușurat:

– Deci e adevărat ce spun ziarele că această bandă de femei există.

– Este adevărat. Și poți să ne învinovățești?

– Presupun că asta explică dosarele.

– Spioana Relațiilor Nedorite servește mai multor scopuri.

– Lasă-mă să ghicesc.

Ea rămase tăcută în timp ce el se gândea, nerăbdătoare ca el să ghicească. Vrând ca el să fie unul dintre puținii care înțelegeau.

– Există o parte evidentă. Grupul tău de femei, care îi doboară pe cei mai răi dintre bărbați – cei extrem de puternici și cu o moralitate inexistentă.

– Nu ar trebui să o facem dacă Westminster ar face-o pentru noi, zise ea.

– În schimb, sunteți chemate la datorie. Și vă puneți în pericol. Își încruntă fruntea. Vă dați seama că, dacă sunteți prinse vreodată... dacă se va afla că voi sunteți Frumoasele... Îi împinse o șuviță de păr de pe față. Iisuse, Adelaide, va trebui să mă gândesc din nou la parlament. Ai nevoie de o gardă de corp.

Ea zâmbi.

– Te-ai dovedit a fi un bătăuș destul de bun.

Frustrarea străluci pe chipul lui frumos.

– Nu glumi. Te joci cu...

Ea se întinse spre el și îl sărută, încet și dulce, așa cum merita acest prinț între bărbați.

– Știu că riscăm, Henry. Chiar dacă nu am fi extrem de bune la acest joc, eu oricum l-am jucat o viață întreagă, de una singură.

– Nu și de acum.

Ea se enervă.

– Te aștepți ca eu să... ce? Să aștept ca aceia care dețin puterea să se aresteze singuri? Să schimbe regulile? E o sugestie frumoasă, duce, dar în timp ce tu îți ții discursurile, lumea reală merge mai departe. Și oamenii reali sunt prinși la mijloc.

Ea vru să se dea jos din poala lui, dar el nu îi dădu voie.

– Nu, Adelaide. Nu am vrut să spun asta deloc.

Ea se uită la el, la ochii lui albaștri frumoși, limpezi și sinceri.

- Vreau să spun că nu mai ești singură. Acum mă ai pe mine.

Adelaide își ținea respirația.

– Îți dăruiesc sabia mea, fecioară războinică. Lasă-mă să lupt cu tine. Pentru tine. Alături de tine.

„Ooo!" gândi ea.

Acest om. Ar fi putut să fie sfârșitul ei dacă nu era atentă. Ar fi distrus-o cu jurămintele și promisiunile lui, cu ochii lui frumoși, cu atingerea lui caldă și cu felul în care o observa.

Aproape că îl crezu pe el și promisiunea pe care i-o făcuse. Dumnezeu știa că ea își dorea asta. Dar ea știa adevărul – era destul de norocoasă că îl avea aici, acum, pentru o vreme. Ca într-un vis.

Ar trebui să-i trimită lui Danny un bilet de mulțumire.

– Henry..., începu ea, dar el o întrerupse, ca și cum ar fi știut ce avea de gând să spună.

– Spune-mi restul. Ca să-i dărâmi pe acești oameni, să-i dai jos de pe piedestalurile lor, trebuie să ai acces la informațiile lor. O parte din ele vin de la prietenele tale, cu siguranță. Dar balurile și petrecerile nu sunt poarta de acces la secrete. Cel puțin, nu la cele importante.

Ea aprobă din cap, permițându-i să schimbe subiectul.

– Nimeni nu are buzele mai dezlegate decât o femeie care încearcă să scape de o partidă nedorită.

– Deci tu construiești dosarele despre mirii prost aleși... ca Jack... și aduni adevăratele secrete între timp?

– Există secrete și secrete, spuse ea, dorind să-l facă să înțeleagă că nu circumstanțele nașterii sale erau ceea ce urmăreau Frumoasele. Noi urmărim secretele care ar trebui să doboare un om. Cele care ar trebui să însemne ruina. Construirea unui dosar despre Jack a fost destul de ușoară – și ne-a dat acces la Helene, care... are și ea un secret al ei.

El deveni atent.

– Ce fel de secret?

Ea clătină din cap. Nu putea să-i spună totul. Nu fără să știe că Helene era în siguranță.

– Genul de secret care îi trimite pe cei bogați la închisoare.

El încremeni la auzul acestor cuvinte, identificându-l imediat pe răufăcător.

– Adelaide, nu poți să te pui cu Havistock. El este un monstru. Ceea ce obișnuia să ascundă, ceea ce a ascuns de tatăl meu, arată

acum în plină lumină. Vede lumea schimbându-se și știe că nu mai are mult timp. E pus la zid... și te va distruge dacă va avea ocazia!

Ea încuviință.

– Tocmai de aceea trebuie să-l înfruntăm, nu înțelegi? Nimeni altcineva nu îi înfruntă pe acești oameni. Nimeni altcineva nu-i aduce în fața justiției.

El știa că ea avea dreptate. Adelaide putea să vadă asta în ochii lui, citind frustrarea din ei.

– Havistock a construit o avere pe spatele celor mai grave păcate ale omenirii și deși toate sunt legale, toate sunt corupte, spuse ea.

El știa asta. Văzuse cum lumea se dă de ceasul morții pentru a-i ține pe Havistock și pe cei ca el departe de probleme.

Ea continuă:

– Dar oameni ca ei... nu se opresc la ceea ce este legal. Iar munca noastră este să-i întâmpinăm acolo, atunci când întrec măsura. Cel puțin, atunci când ne facem dreptate, suntem în măsură să-i protejăm pe cei inocenți.

– Soțiile și copiii, preciză el.

– Copiii, de multe ori. Cum ar fi Helene. Cu soțiile... e mai complicat.

– Puterea este un drog amețitor.

– Prea multe dintre ele nu pot vedea adevărul, încuviință ea. Nu este ceva nemaiauzit ca o soție să lucreze mână în mână cu un nenorocit de soț. Fără să-și dea seama că face ceva împotriva femeilor, ceva care o afectează și pe ea până la urmă.

– Pe termen lung, nu va merge niciodată așa cum merge pe termen scurt, spuse el. Vorbești cu o persoană hotărâtă să facă reforme în parlament.

– Am citit odată un discurs de-al tău. În *News*. Despre închisoarea Newgate.

– Despre închiderea ei. Pentru totdeauna. Făcu o pauză, pierdut în gânduri. Și apoi spuse: Aș primi toate poverile tale dacă aș putea; mi-aș petrece viața ștergându-ți amintirile dacă m-ai lăsa.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să le șterg.

– Nu?

– Nu, Henry. Nu înțelegi? Ele sunt combustibilul meu.

El nu înțelesese înainte, dar în acel moment, în timp ce ea rostea acele cuvinte, părea că înțelege.

– Ele m-au transformat, spuse ea încet. O fată din Lambeth care ar fi trebuit să se căsătorească cu o brută și să crească o generație de brute. Dar am avut...

– O nouă cale.

– Una ciudată, spuse ea. Fără o adresă clară – o cale jumătate pe o parte a râului, jumătate pe cealaltă. Și din cauza asta, mereu departe de amândouă. Nu mai sunt o hoață de buzunare din sudul Londrei, dar nici nu sunt o fată drăguță din nordul Londrei.

– Ești fata mea drăguță din nordul Londrei, spuse el încet, furându-i un sărut.

Ea zâmbi și îi permise asta.

– Este ciudat. În mod logic, știu că am un loc al meu în grupul Frumoaselor. Ele sunt echipa mea, familia mea. Și totuși, uneori, în inima mea, mă tem că, în orice moment, ar putea decide că își pierd timpul și energia cu mine. Ca și cum și-ar putea aminti că nu le aparțin lor.

„Așa cum vei observa și tu într-o zi", se gândi ea. Ura acel gând și felul în care o chinuia ca o fiară sălbatică.

Tăcerea se așternu între ei, suficient de mult timp pentru ca ea să se uite în cele din urmă la el.

Henry avea o privire fulgerătoare.

– Își pierd timpul cu tine? Adelaide... Își mușcă buza. Ești o persoană minunată dintr-o mulțime de motive. În sute de feluri. Valoarea ta nu poate fi măsurată. Nu în timp. Nici în energie. E atât de mare... Doamne, Adelaide, faptul că nu poți vedea asta mă face să vreau să distrug tot imperiul tatălui tău pentru a-l pedepsi că nu ți-a demonstrat-o în fiecare zi!

– Am auzit idei mai proaste, se auzi o voce din ușă. Și cu siguranță se poate aranja. Dar avem o problemă mai mare și mai urgentă.

Adelaide și Henry își reveniră brusc, întorcându-se spre ușă pentru a o găsi acolo pe ducesa de Trevescan, înaltă, blondă și frumoasă, cu rochia ei elegantă de culoare mov care abia dacă lăsa să se vadă vreun semn de la călătoria de zile întregi pe care trebuie să o fi îndurat pentru a-i găsi aici.

Șocată, Adelaide încercă să se ridice în picioare, dar Henry o ținea la piept și nu o lăsă.

– Nu sunt sigur că nu meriți și tu o mică pedeapsă, Ducesă.

Cealaltă femeie se uită la el, cu surprindere în ochi.

– Mărturisesc că sunt plăcut surprinsă de ferocitatea ta. Nu credeam că ai asta în tine. Privirea ei rece și albastră îi urmări vânătăile și bandajele. Deși ai arătat și mai bine de atât, Clayborn.

Ea pătrunse în cameră, dezvăluind că nu era singură. Imogen și Sesily o urmară înăuntru.

– Ooo!

Sprâncenele lui Imogen se ridicară, iar Adelaide își imagină ce văzuseră prietenele ei: ea îmbrăcată doar într-o cămășuță și cu ochelari, stând în poala lui Henry.

– Ooo! Sesily îi aruncă un zâmbet încântat. Foarte bine, prieteno!

Ignorând declarația entuziasmată și propriii obraji în flăcări, Adelaide se adresă direct Ducesei, care nu se arătă surprinsă:

– Ce problemă urgentă?

Ducesa traversă camera și ridică cutia puzzle, acum deschisă, inspectând mecanismul dinăuntru.

– Lord Carrington și Lady Helene.

– Mă aștept ca acum să se întoarcă drept Lord și Lady Carrington, spuse Henry. Căci eu am fost inconștient timp de cinci zile.

– Îmi imaginez că ai fost, zise Sesily de la locul ei de lângă ușă. Ducesa îi aruncă o privire lui Sesily înainte de a spune: De fapt, nu se întorc.

Adelaide încremeni, îngrijorarea răscolind-o.

– Ce s-a întâmplat?

– Au dispărut. Bătu din palme o dată, cu fermitate. Cred că ar trebui să fii îmbrăcată corespunzător pentru asta.

Capitolul 21

Ultima dată când Henry fusese în acea bucătărie, Adelaide îl adormise. Stând din nou acolo, înconjurat de un grup de femei pe care le crezuse întotdeauna neînfricate și despre care acum știa

că sunt și înfricoșătoare, el nu era sigur că nu-și va pierde din nou cunoștința.

Nu-i scăpase faptul că Adelaide fusese gata să fugă din cameră în numeroase ocazii de când deschisese cutia puzzle și știa fără îndoială că trioul de femei care sosise nu ar fi ezitat nici o clipă să nu o ajute să plece de lângă el dacă ea le-ar fi cerut.

Într-adevăr, în timpul celor zece minute cât se îmbrăcase și coborâse scările spre bucătărie, echipa ei se plasase deja pentru a o proteja – ea se afla în capătul celălalt al camerei, lângă sobă, cu Ducesa. Între locul acela și ușă, era masa mare la care stăteau Lady Imogen și Lady Calhoun. Când el intră, femeile se întoarseră ca un batalion de războinici care protejează o comoară. Fecioare războinice, gata să se apropie de inamic.

Poate că Adelaide nu înțelegea mesajul pe care îl trimiteau, poate că nu credea că era în numele ei, dar Henry înțelegea: dacă voia să se apropie de Adelaide, trebuia să treacă de ele.

Ceea ce va face.

Dar mai întâi, era recunoscător că ea le avea alături.

Asta și pentru că avea întrebări la care avea nevoie de răspunsuri. Adresându-se celor patru, spuse:

– Unde este fratele meu?

– Nu e prima dată când îl pierzi, nu-i așa? spuse ducesa de Trevescan, cu privirea ei de un albastru glacial asupra lui. Și nu este nici prima dată când dispare cu Lady Helene.

– Ducesă, spuse Adelaide, cu un ton ascuțit de avertisment. Trebuie să îți reamintesc că Henry a fost inconștient în ultimele patru zile și nu merită să-l certi.

– Și atunci, Adelaide? întrebă Ducesa. Tu meriți să fii certată? La urma urmei, tu ai fost cea care a lăsat-o pe fată să plece pentru a rămâne în urmă și a-l proteja pe *Henry*...

Adelaide o privi printre gene.

– Am crezut că ei sunt în siguranță. Am judecat greșit.

Ei bine, lui Henry nu îi plăcea să audă asta.

– Tu nu judeci greșit, spuse Ducesa, cuvintele ei reci punându-l pe Henry pe jar.

– Nu-i vorbiți așa, spuse el.

Se făcu liniște și toate cele patru femei se uitară la el, cu atitudini diferite.

În cele din urmă, Ducesa spuse:

– Nu mă înțelegeți greșit, duce. Adelaide a ales să rămână în spate și să vă țină în viață. Întrebarea mea este următoarea: meritați?

– Probabil că nu, spuse el, ridicând o sprânceană în direcția femeii pe care toată Londra o venera. Și totuși, sunt aici.

– Deci ne întoarcem la eroarea de judecată a lui Adelaide. Făcu o pauză, apoi adăugă: La naiba, asta se întâmplă când lăsăm bărbații să se amestece!

El ar fi trebuit să se enerveze. În schimb, Henry își imagină mai degrabă că era un semn de bun venit în grup. Și asta nu era deloc enervant.

– Ajunge, Ducesă, spuse Adelaide, trimițându-i o privire arzătoare prietenei sale, care nu tresări.

– Fratele meu poate fi descris în multe feluri, spuse Henry, fără să poată să-și ascundă frustrarea din ton. Este un luptător destul de bun, absolut groaznic la jocul de cărți și mult prea încrezător în oameni. Dumnezeu știe că Jack a făcut un număr destul de mare de greșeli, dar e un om sincer, iar dacă se îndrepta spre Gretna cu Lady Helene, atunci se îndrepta spre Gretna pentru a se căsători cu ea. Vreți să spuneți că nu au ajuns niciodată?

– De ajuns, au ajuns, spuse Ducesa. Avem o mulțime de martori care spun asta, inclusiv fierarul care i-a căsătorit.[1] Fratele dumitale și mireasa lui au petrecut noaptea la hanul de acolo, cu gândul să înceapă călătoria de întoarcere în dimineața următoare. Asta se întâmpla acum trei zile. Au schimbat caii și au luat prânzul la nu mai mult de opt kilometri de aici. Apoi... au dispărut.

Inima lui Henry începu să bată cu putere. Jack se afla la opt kilometri distanță, în pericol, iar el nu fusese în stare să îl ajute. Nu reușise să îl protejeze.

– Ar fi trebuit să fiu acolo, spuse Adelaide.

Henry se gândi la același lucru, apoi își îndreptă atenția spre ea, întâlnindu-i ochii căprui din cealaltă parte a camerei. Era tristețe acolo, în ochii ei.

– Mi-am făcut un calcul că vor fi în siguranță odată ce se vor căsători. Am rămas aici, deși ar fi trebuit să mă duc după ea.

[1] După legea care exista atunci în Scoția, oricine putea oficia nunți atât timp cât existau minim doi martori. Mulți fierari se ocupau cu asta. (n.tr.)

– Și? spuse el. Să fi dispărut și tu odată cu ei?

Furia și frustrarea pe care le simțea din cauza dispariției fratelui său ar fi fost și mai mare, transformându-se în panică. Deja amenința să devină așa la simplul gând că ea ar fi putut să fi dispărut și că el n-ar fi știut unde se afla.

– Nu aș fi dispărut. Chiar dacă meritam să dispar, eu am un pumnal și știu cum să-l folosesc.

Iarăși spuse asta: „Chiar dacă meritam să dispar", ca și cum ea nu ar fi meritat tot ce e mai bun pe lumea aceasta.

– La naiba, Adelaide...

– Oricât de mult mi-ar plăcea să privesc acest spectacol, interveni Ducesa, trebuie să o găsim pe Lady Carrington. Și pe lordul ei, presupun.

Femeile trecură la treabă, vorbind repede, ca și cum ar fi jucat acest joc de sute de ori înainte.

Adelaide începu:

– Cine i-a răpit? Taurii Voinici?

– Asta e presupunerea noastră, da, răspunse Sesily, întorcându-se să caute prin dulapuri. Este mâncare pe aici?

Henry îi aruncă lui Adelaide o privire, iar ea îi făcu un semn cu mâna.

– Nu o băga în seamă. Tot timpul îi este foame, spuse ea înainte de a se întoarce la discuție. M-am întâlnit cu Danny.

– Așa am auzit și eu, spuse Ducesa. A fost livrat destul de încântător la depozitul lui Alfie, legat ca un porc de soi, alături de o brută foarte mare de care Mary ne-a rugat să ne ocupăm.

– Ăsta e Billy, spuse Adelaide. El l-a înjunghiat pe Henry.

– Aaa, spuse Imogen, uitându-se la Henry. Ei bine, el nu va mai fi o problemă. Este în drum spre Australia, din câte am înțeles.[1]

– Excelent, spuse Henry.

– Totuși, Danny a raportat ceva destul de interesant înainte ca Alfie să-i dea o mustrare publică. Ahaaa! Sesily se întoarse spre grup, triumfătoare, ținând în sus o cutie de sardine. A zis că tu ești amanta ducelui.

Henry se enervă când auzi acest cuvânt venit din lumea de afară, de la Londra, din gura acelei nevăstuici nenorocite pe care trebuia

[1] În Australia erau trimiși unii deținuți. (n.tr.)

să-l fi trimis la creatorul său. Nu-i plăcea cum suna acel cuvânt, ca și cum ei făcuseră ceva ce merita bârfit pe la colțuri, ca și cum Adelaide era o aventură pentru el, o relație pasageră pe care o avea înaintea uneia adevărate.

Și nu-i plăcea că îi făcuse asta ei – pusese numele ei și ceea ce făcuseră în gura unor infractori, ca și cum ceea ce făceau ei părea să fie în întuneric, când de fapt cu Adelaide se simțea mereu ca și cum ar fi fost în plin soare.

Ca și cum ea ar fi fost egală cu el din toate punctele de vedere.

Era pe punctul de a-i spune asta, de a-și cere scuze pentru mizeria pe care o făcuse, când ea vorbi:

– Nu sunt.

– Nu ești amanta lui? clarifică Imogen.

– Nu sunt, repetă Adelaide. Nu este...

Sprâncenele femeilor se ridicară toate ca la un semn.

– Cu siguranță părea că erați...

Imogen făcu un gest cu mâna pentru a indica dormitorul de la etaj.

– Eram, spuse Adelaide, cuvintele fiind ușor panicate. Dar... nu suntem...

Orice ar fi fost ea pe cale să spună, Henry ar fi contrazis-o. Și nu-i plăcea sugestia că orice se întâmpla între ei nu era pentru totdeauna. Dacă nu exista un cuvânt pentru asta, aveau să inventeze unul. Parteneri, tovarăși, iubiți...

Nu o va lăsa niciodată să plece de lângă el, oare ea nu-și dădea seama de asta? *La naiba!* El nu voia să fie așa. Nu voia ca toată Londra să afle despre ei înainte de a avea șansa de a o convinge să trăiască în lumină cu el. Nu voia secrete. Sau o amantă, sau o iubită secretă, sau orice altă jumătate de lumină. O voia pe ea. Cu el. Acum. Pentru totdeauna.

Și ar face orice pentru a o obține.

Cuvintele din scrisoarea tatălui său îi veneau în minte: „Poți avea tot ceea ce este al meu dacă doar îți dorești asta. Tot ce-mi doresc este un viitor pe care să-l putem numi al nostru"

Orice își dorea ea, el i-ar fi dat.

Înainte ca el să le poată trimite pe prietenele ei din cameră și să-i spună acest lucru, Adelaide zise:

– Nu am nevoie de un sponsor sau de un binefăcător. Nu sunt amanta lui.

– Atunci ce? întrebă Ducesa de la locul ei din capătul celălalt al camerei. Este al tău?

Adelaide chicoti.

– Nu mi-l pot permite.

Sesily găsise și o cutie de biscuiți tari și ronțăia unul.

– Ai nevoie să-ți împrumut niște bani să ți-l cumperi?

– Nu!

Sesily se uită la Imogen.

– Poate că sărutul de pe doc a inspirat-o să... să facă o degustare.

Era rândul lui Henry să ridice sprâncenele și nu se putu abține să nu arunce o privire fermă către Adelaide, ale cărei urechi frumoase deveniseră roșii. Ea spuse:

– Nu este nici o degustare.

– Stai așa! anunță Sesily, ca și cum tocmai ar fi inventat roata. Tu erai bărbatul de pe docuri! Nu te-am recunoscut fără barbă – apropo, ești bărbierit foarte frumos acum. Așadar, tu nu ești o degustare, iar ea nu este amanta ta... Ai de gând să faci o femeie cinstită din Adelaide a noastră?

Lui Adelaide îi scăpă un mic geamăt.

– Sesily!

– Cineva trebuie să facă pe sora mai mare, Adelaide.

– Și crezi că tu ești cea potrivită pentru acest rol? o întrerupse Imogen. Tu, care mai ești numită Sexily Talbot?

Sprâncenele lui Henry se ridicară. Auzise acest nume vehiculat în cluburile pentru bărbați și în camerele de fumat, dar fusese șocat să-l audă cu voce tare cu femeia în cauză de față.

– Voi sunteți mereu așa?

– Întotdeauna, spuse Imogen.

– O să te obișnuiești cu asta când o vei face pe Adelaide a noastră o femeie cinstită, spuse Sesily cu un zâmbet.

– Nimeni nu face din mine o femeie cinstită!

Toată lumea din cameră se opri, întorcându-se să o privească.

– Nu am nici o intenție să mă căsătoresc și nici el nu are.

Un fapt de mai devreme care, dintr-odată, nu mai părea atât de adevărat. Henry își dădu seama că el nu mai era atât de sigur de asta.

– Foarte bine, dar există un semn de întrebare, Adelaide, începu Lady Sesily, cu un ton de tachinare.

– De fapt, nu este nici un semn de întrebare, o întrerupse Adelaide.

– Ducele profită de tine? întrebă Imogen.

Iată! Momentul în care putea și el să vorbească.

– Da.

Toată lumea din bucătărie se uită la el, fiecare cu o expresie diferită. Admirație, încântare, surpriză... și pe chipul singurei femei care conta, singura care ar fi contat vreodată, se citea groaza.

– Ba *nu*!

– Ba da, spuse el. Există o singură soluție.

– Nu există nici o soluție! insistă ea.

– Atunci recunoști că există o problemă.

– Cu mintea ta? Da. Ai luat-o razna! Se întoarse spre prietenele ei. Nu există nici o problemă. El nu profită de mine. Mai degrabă, eu profit de el.

Ce? Lui nu-i plăcea ce auzea.

– Stai puțin!

– Eu profit! E clar pentru toată lumea. Își ajustă ochelarii. Eu sunt eu și tu ești... tu. Iar tu arăți... ca tine... și eu arăt... ca mine... și tu ai fost bun pentru o...

– O iubire de-o vară? sugeră Imogen.

– Da, bine. Da. Nu contează. *O iubire de-o vară*, dacă vrei tu. Deci da, profit de el.

Toată lumea tăcu la auzul cuvintelor ei și, dacă ar fi putut să își întoarcă privirea de la femeia exasperantă pe care o iubea, ar fi observat că toate se holbau la el, privind cu ochii mari cum el traversa camera, ignorându-le pe toate, ca să ajungă în fața lui Adelaide.

Înaltă și frumoasă, ea își ridică bărbia sfidător, cu o provocare în ochii de catifea din spatele ochelarilor, și spuse:

– Cineva ar trebui să te elibereze din ghearele mele.

– Auziți-o pe această Adelaide Frampton, spuse el, cu o liniște dură în cuvinte. Ești cea mai remarcabilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Puternică și strălucitoare și cu mai mult curaj decât am văzut vreodată la altcineva. Și mai frumoasă decât ar trebui să fie orice persoană. Nu am nici un interes să fiu eliberat din ghearele tale.

Și apoi, în văzul acestor femei care îi erau partenere și prietene, care în mod clar o iubeau la fel de mult ca și el, Clayborn o trase pe Adelaide aproape și o sărută, repede și pasional, până când ea se agăță de el și nu mai exista nici o îndoială cu privire la intențiile lui.

Când el săltă capul, îi întâlni privirea și îi șopti:

– Poți să mă strângi în brațe oricând dorești, iubire.

– Ooo, asta e foarte romantic! spuse Sesily fericită.

Cuvintele o treziseră la realitate pe Adelaide, care se uita la el cu o privire ametită ce îl făcu să se simtă mare cât o casă.

– Nu-l încuraja. Este absurd, spuse ea, ieșind din îmbrățișarea lui. Și irelevant pentru situația noastră actuală.

El își mușcă limba, tentat să pună întreaga conversație în așteptare și să o ducă înapoi în pat pentru o vreme, chiar dacă știa că problema cu Jack și Helene era mai urgentă.

Dar în clipa în care ei vor fi găsiți... el o va lua la „o iubire de-o vară" până când ea va fi prea slăbită de plăcere pentru a-i refuza ceea ce îi cerea.

Adică îi va cere veșnicia.

Ea se uită la Ducesă.

– Deci, Taurii Voinici i-au răpit.

– Credem că da. Dar nu au trimis vorbă la Havistock, spuse Ducesa. Ceea ce este... ciudat.

– De ce?

Henry se uită de la o femeie la alta.

– Vreți să spuneți că Taurii Voinici vor să ceară răscumpărare pentru Helene și pentru fratele meu de la tatăl ei?

Ducesa se întoarse spre Adelaide.

– Nu i-ai spus.

Ea încuviință.

– Nu este secretul meu ca să-l spun.

– Ce secret? întrebă el. În liniștea care se așternu, el începu să înțeleagă cum stătea treaba. Havistock. Ai spus că el are un dosar.

Adelaide încuviință.

– Gros ca degetul mare, ai spus. Am crezut că are legătură cu fabricile lui.

– De parcă asta nu ar fi fost de ajuns, îl întrerupse Imogen. Dar ne vom ocupa noi de ele.

El îi ignoră cuvintele.

– Adelaide?

– Mai este ceva.

– Ce? Făcu o pauză, agitându-se. Ai fost în casa lui ca Spioana Relațiilor Nedorite. Nu erai acolo pentru a pune capăt căsătoriei lui Helene cu Jack. Nu-ți pasă de asta.

– Nu. Jack are defectele lui, dar nu este un monstru. Am fost acolo pentru a afla mai multe despre locul unde se află Lady Helene.

El veni în față, foarte iritat. Ea îi ascunsese ceva. Ceva important. Ceva care avea impact asupra siguranței ei. Și a fratelui său.

– De ce? De ce contează ea? Ce informație ai? Copiii din fabrici... Nimic din ce face el nu e ilegal.

– Ar fi ilegal dacă ați da voi o lege...

El va lupta pentru asta. Va face tot ce-i stă în putință ca să se asigure de asta. Ca să o facă mândră de el. Dar asta nu însemna că nu era din ce în ce mai frustrat din cauza ei.

– În curând nu va mai conta, interveni Imogen cu bucurie, ceea ce îi atrase atenția lui Henry și el voia să-i ceară mai multe detalii, dar Ducesa interveni și el uită de tot.

– Lady Helene a fost martoră la uciderea lordului Draven.

Draven. Fruntea lui Henry se încruntă la auzul acestui nume. Contele fusese împins de la balcon la un bal cu câteva săptămâni mai devreme. O femeie fusese văzută fugind de la locul crimei. Un grup de femei.

– Au crezut că ați fost voi.

– Așa e, duce! spuse Sesily. Acum avem un nume.

– Și noi lucrăm cu mai multă finețe decât atât. Nu am fi aruncat un conte de la balcon în timpul unui bal, adăugă Ducesa.

– Dar nu cumva tot voi ați aruncat în aer și Scotland Yardul? întrebă Henry.

– Nimeni nu poate dovedi asta, răspunse Lady Imogen cu bucurie.

Mândria umplea privirea lui Adelaide, ca și cum ar fi sperat că el va pune totul cap la cap.

– Lady Helene a venit direct la noi pentru a cere ajutor, știind că, dacă s-ar fi dus în altă parte, s-ar putea să nu fi fost crezută. Bineînțeles, am fost de acord. Trebuia să scape din casa tatălui ei și să găsească o ascunzătoare cât mai repede posibil, pentru

o perioadă suficient de lungă pentru ca noi să ne putem ocupa de capturarea lui.

– Ceea ce nu e un lucru ușor, spuse el.

– Exact, așa că am pus la cale un plan elaborat: întâlnirea lui Lady Havistock cu Spioana Relațiilor Nedorite trebuia să fie o diversiune pentru evadarea lui Lady Helene. Dar ea și fratele tău au fugit, fără să ne informeze și pe noi de planurile lor.

– Nu a fost ceea ce ne-am propus, dar am decis că poate fi în avantajul nostru. Tatăl ei ar putea crede că acesta este motivul pentru care a dispărut, iar ea ar fi protejată de Jack. Tot ce trebuia să facem era să o urmărim până la graniță și să o preluăm. Ar fi fost căsătorită și ar fi scăpat în siguranță de sub papucul tatălui ei. Adelaide făcu o pauză. Nu ne așteptam...

– Nu te așteptai să fiu inconștient în ascunzătoarea ta timp de cinci zile. El înjură, simțindu-se vinovat. Ar fi trebuit să-mi spui.

Era furios. Cu toții fuseseră în pericol. Adelaide, Jack, Lady Helene.

– Ar fi trebuit să-mi spui de ce ne îndreptam spre nord, de ce era important să-i găsim.

– Nu era nevoie, spuse Adelaide, făcând un pas înainte, simțindu-i frustrarea. Am știut unde se aflau la fiecare pas... până când ai fost rănit. Și apoi...

Adelaide căzu pe gânduri.

Ea rămase pentru el. Pentru că ținea la el.

Pentru că îl dorea la fel de mult precum el o dorea pe ea.

– Eram cu ochii pe ei, interveni Ducesa. Știam unde sunt. În fiecare noapte. Fiecare schimbare de cal. Fiecare oprire pentru mâncare sau din cauza vremii. Nu din cauza ta au dispărut, Adelaide. Ceva a mers prost.

– Sunt morți?

Henry rosti, în sfârșit, întrebarea care îl chinuia încă de la începutul conversației. Fusese fratele său atât de implicat în această încurcătură încât murise din cauza ei?

– Nu credem, spuse Ducesa. În primul rând, orice persoană dispusă să ia bani pentru a ucide nu unul, ci doi aristocrați nu este suficient de inteligentă pentru a o face în liniște. Vorbim despre oameni care nu pot tăia o pungă fără să încânte jumătate de lume cu poveștile marii lor aventuri.

– Și în al doilea rând?

Ea băgă mâna în buzunar și extrase un plic.

– Asta.

Adelaide se uită la plicul bej-deschis.

– Ce este asta?

– A fost livrat la Hungry Hen cu nici două ore în urmă. Făcu o pauză. Adresat unei anume Adelaide Trumbull.

Adelaide încremeni când auzi cuvintele Ducesei.

Trumbull.

Nu Frampton. Nu numele pe care îl folosise ani întregi în timp ce își reconstruise identitatea.

Întinse mâna după el.

– Ce scrie?

– Nu știu, spuse Ducesa.

Adelaide tremura în timp ce își strecura degetul sub sigiliul roșu ca sângele, inima bătându-i cu putere când își dădu seama de gravitatea momentului, când își dădu seama ce însemna această mică misivă. Chiar înainte de a o citi, revenise parcă în lumea din care evadase cu ani în urmă.

Această misivă era o reamintire rece a trecutului ei, a locului de unde venise și a persoanei care fusese odată. Aceasta sublinia toate motivele pentru care nu se va acomoda niciodată în această lume nouă, în această nouă viață. Ea își petrecuse ultimii cinci ani trăind numai pe jumătate, cu teama asta – de a deveni prea legată de lumea de la nord de râu și de a fi totuși doar o fată din South Bank.

Deschizând scrisoarea, ea citi, recunoscând scrisul zimțat de pe hârtie. Scrisul unui om care se pricepea mai mult la calcule și care învățase singur să citească și să scrie.

Am primit pachetul tău. Bine lucrat, Addie.

Băiatul și fetișcana sunt la mine.

E timpul să te întorci acasă. Adu-l și pe ducele ăla cu care ți-o tragi.

Adelaide se făcu palidă, împăturind hârtia într-un pătrățel, urând-o din tot sufletul. Apoi își îndreptă privirea spre Clayborn, care o trăgea deja în brațele lui, calde, ferme și sigure. Pentru

o clipă, Adelaide îl lăsă să o facă. Chiar dacă știa adevărul. Că acesta era sfârșitul.

El îi ridică bărbia, vrând să se uite în ochii ei.

– Spune-mi.

– Jack și Helene sunt în viață. Deocamdată.

El răsuflă ușurat. Nu-și dăduse seama că nu exista nici un motiv de ușurare.

– Unde sunt?

O, nu. Ea clătină din cap. Nu putea să-i spună. Nu putea să suporte ideea că el se va duce cu ea în Lambeth, cu corpul lui înalt strecurându-se pe străduțele înguste și întunecate, cu cizmele lui strălucitoare pe pavajul murdar pe care crescuse ea.

– Adelaide, spuse el cu fermitate, cuvintele atrăgându-i privirea spre a lui ca și ea cum ar fi fost legată de el. Orice ar fi, începu el, întinzând mâna spre ea, încercând să o calmeze cu atingerea lui, vom înfrunta împreună. Tu și cu mine și cu liga ta de femei de temut.

Atenția ei se îndreptă către femeile în cauză. Nu erau de temut. Erau minunate, erau prietenele ei dragi, erau tari ca oțelul, un grup de războinice care priveau, așteptau, gata să facă tot ce era nevoie pentru a o ține pe Adelaide în siguranță. Dar cu ce preț? Cu un preț prea mare.

Prea mare pentru Frumoase, care aveau o bătălie mai importantă de dus.

Prea mare pentru Henry; frumosul și curajosul Henry, onorabil și bun și suficient de puternic pentru a supune atâta lume voinței sale.

Nu această lume, totuși.

Lumea asta respecta alte reguli, altă autoritate.

Și dacă Henry ar fi intrat în ea... dacă oricare dintre ele ar fi făcut-o, i-ar fi distrus.

Dar Adelaide fusese oțelită în focul ei, așa că această luptă era a ei. Era timpul ca ea să se întoarcă acasă.

Împreună, făcură un plan. Își petrecură cea mai mare parte a serii aranjând ce urma să se întâmple și cum aveau să lupte. Deciseră să plece la prima oră a dimineții, pentru a se putea deplasa cât mai repede cu trăsurile pe care le aveau.

Stabiliră locurile pentru mâncare și pentru a schimba caii cu unii rapizi pentru un drum fără oprire spre Londra, folosind o hartă întinsă larg pe masa zgâriată din bucătărie, pe care ea și Lucia îi salvase viața lui Henry.

Și în tot acest timp, în timp ce oamenii pe care îi iubea plănuiau să plece la război pentru ea, Adelaide își făcu propriul plan... pentru a-i ține pe toți în siguranță.

Pentru că dacă ar fi permis acestei echipe magnifice să intre în bârlogul tatălui ei și să fie înconjurați de oamenii tatălui ei, nu ar fi plecat niciodată în viață.

În acea noapte, se duse fiecare în patul său, iar Henry o trase în patul lui, făcând dragoste încet și în liniște cu ea, șoptindu-i dragostea la ureche, la vârful sânului ei, la rotunjimile stomacului ei și la miezul ei fierbinte și plin de dorință. Îi oferi o ultimă noapte în care să-și imagineze că relația lor era posibilă, o ultimă noapte de dragoste.

Ultima noapte în care ea putea să-l iubească. Dar ea făcea tot ce putea să nu-și mărturisească dragostea, temându-se că, dacă își va expune inima, nu va mai putea niciodată să o ascundă din nou.

Când el dormea, Adelaide alunecă din brațele lui, ignorând durerea pe care i-o provoca pierderea lui. Luându-și geanta, păși în holul de dincolo, se îmbrăcă repede și se strecură pe scări, plănuind să fie la kilometri distanță înainte să observe cineva din casă că dispăruse.

Ieșind pe ușa din spate și pășind în noaptea răcoroasă, se îndreptă spre grajduri, înhămând caii și aruncându-și geanta în trăsură, aproape reușind să fugă înainte ca Ducesa să vorbească din întuneric.

– Să fugi în toiul nopții este un fel de clișeu, nu crezi?

Adelaide se opri, cumva deloc surprinsă că fusese descoperită.

Ducesa o mai găsise o dată, nu-i așa? În ziua nunții ei, în timp ce bandele de stradă din Lambeth se luptau pentru poziție și putere. Îi oferise lui Adelaide o viață nouă și nici nu clipise când Adelaide o amenințase cu o Biblie. Era genul de femeie care ar fi găsit întotdeauna ceea ce căuta.

Adelaide se întoarse și închise ușa, apoi se uită la Ducesă, sprijinită de ușa trăsurii, cu brațele strânse pentru a se feri de frig.

– De ce m-ai ales pe mine? întrebă Adelaide, în cele din urmă. Nu a fost vorba de vârsta mea sau de poziția mea.

– Nu, răspunse Ducesa.

– Nici de cine eram, nici de unde veneam.

Ochii albaștri străluceau în lumina lanternei.

– Nu a avut nimic de-a face cu locul de unde ai venit, nu, dar, Adelaide, a avut de-a face întru totul cu cine erai.

– Fiica lui Alfie Trumbull. Făcu o pauză. Dar nu mi-ai cerut niciodată să mă întorc. În cinci ani, singura dată când m-ai trimis la Lambeth a fost acum câteva zile.

Ducesa încuviință.

– Da, ceea ce a fost o greșeală.

„Nu. A fost perfect", gândi Adelaide.

– Nu a fost o greșeală, spuse ea cu voce tare.

Ducesa zâmbi.

– Din cauza lui Clayborn.

Din cauza lui Henry. S-ar fi întors în Lambeth, și-ar fi petrecut restul vieții în South Bank dacă asta ar fi însemnat să mai aibă măcar o zi cu el, măcar o oră.

Chiar asta va face.

Ducesa aprobă din cap și se îndreptă spre caii din fața trăsurii, verificând hamurile și frâiele.

– Nu te-am invitat să mi te alături pentru că ești fiica lui Alfie Trumbull. Alfie ar fi putut avea o duzină de fiice și nu le-aș fi invitat să mi se alăture. Făcu o pauză. Sau, mai degrabă, aș fi putut să o fac, dar numai dacă ar fi avut simțul dreptății, la fel ca tine.

Adelaide chicoti.

– Se pot spune multe lucruri despre Adelaide de atunci, dar nu se poate spune că era de partea justiției.

– Nu erai? întrebă Ducesa cu nonșalanță.

– Eram o pușcoaică din Lambeth; am văzut interiorul mai multor închisori londoneze.

– Ei bine, există dreptate și dreptate, nu crezi? Genul de dreptate care îl face pe un om să construiască o închisoare și genul de dreptate care face ca o fată să ajungă înăuntru. Ducesa rămase tăcută pentru o clipă, părul ei blond strălucind în lumina singurului felinar. Îți faci un deserviciu, Adelaide. Nu erai o simplă hoață de buzunare; erai un geniu. Puteai vedea monedele dintr-un buzunar

la douăzeci de metri. Dar mai mult decât atât, puteai citi semnele. Și în cei doi ani în care te-am urmărit acolo, pe malul sudic, nu te-am văzut niciodată să iei o pungă de la cineva care nu deținea puterea la nord de râu. Ducesa mângâia coama unui cal gri. Nu mă înșel.

– Nu te înșeli.

– Atunci spune-mi, Adelaide Trumbull – vechiul ei nume o zdruncină –, cum se face că atunci când un duce îți oferă gratuit averea, ție ți-e prea frică să o accepți?

Cuvintele, mai moi și mai blânde decât oricare altele spuse vreodată de Ducesă o făcură pe Adelaide să-i dea lacrimile. Ea clătină din cap.

– El va regreta. În cele din urmă.

– De ce, pentru că te-ai născut o persoană și ai devenit alta? Ducesa clătină din cap. Prietena mea, nu este asta povestea tuturor celor care merită să fie iubiți?

Adelaide ridică din umeri.

– El este un duce și eu sunt o hoață.

– Tot ce-mi spune asta este că unul dintre voi a trebuit să muncească pentru ceea ce are, iar celălalt s-a născut cu totul pe tavă.

Adelaide se abținu să sublinieze că munca ei nu era tocmai cinstită. Sau că Henry își trăise viața știind că nu merita ceea ce primise la naștere. Deși bănuia că Ducesa i-ar fi spus cu plăcere că nici un aristocrat nu merita ceea ce i se dăduse la naștere.

– El a meritat, mărturisi ea în șoaptă. Să stau cu el. Să-l îngrijesc. A meritat.

În ochii Ducesei nu se citea că o judeca pentru asta.

– Înăuntru ai spus că nu ți-l poți permite.

– Nu sunt ceea ce are el nevoie.

– De ce nu?

Pentru o vreme, ea crezuse că ar putea avea o șansă cu el. Să fie partenera lui și poate chiar iubita lui. O aventură liniștită, secretă, dincolo de privirile societății, ale familiei sau ale prietenilor.

Doar în privat.

Dar acum, pe măsură ce trecutul o ajungea din urmă, Adelaide își dădea seama că viața aceasta – cea concepută aici, în mijlocul pustietății – nu va fi niciodată a lor. El va fi întotdeauna un duce, cu educație, bani și putere, iar ea va fi întotdeauna...

– Sunt o fată chemată acasă în Lambeth.

Fusese un vis frumos, ei doi împreună împărtășind bucăți din viața lor și din sinele lor și pretinzând că au un viitor fără nume.

Dar visul se terminase acum.

Era timpul ca ea să se trezească.

Ducesa o privi cu atenție, apoi oftă și se apropie.

– Adelaide, nu înțelegi? Tu nu ești o fată chemată acasă. Ești o eroină care se îndreaptă spre luptă. Și, într-o zi, vei învăța că nu trebuie să lupți niciodată singură.

Erau cuvinte frumoase. Dar în noaptea aceea, când se urcă pe capră, ea știa adevărul. Aceasta era bătălia ei. Și numai singură putea să o câștige.

Capitolul 22

– Ți-am spus să-l aduci pe ducele tău.

Adelaide nu tresări când tatăl ei i se adresă, cu bastonul în mână, din ușa Capelei Sfântului Ștefan, încă o redută a Taurilor Voinici, la cinci ani după ce viața ei își schimbase cursul pentru totdeauna între zidurile acesteia.

Călătorise toată noaptea, plătind bine pentru un vizitiu la primul loc unde schimbase caii, ceea ce îi dăduse ocazia să se oprească doar pentru cai noi pe drumul de întoarcere spre Londra. Fusese nevoită să călătorească repede, deoarece știa că, în momentul în care Henry ar fi descoperit-o plecată, ar fi urmărit-o – și ar fi venit cu Frumoasele după el.

Avusese câteva reprize de somn în timpul călătoriei, până când intraseră în oraș la amurg în a doua seară, iar ea îl lăsase pe vizitiu să plece cu destui bani care să-l ducă oriunde ar fi vrut să ajungă. Știa că nu era bine să aducă un străin care ar fi putut fi prins în încurcătura în care urma ea să intre, pe teritoriul tatălui ei.

Adelaide își ridică bărbia și întâlni ochii căprui ai tatălui ei, care o privea fix, cu fața lui dură făcută și mai dură de umbrele serii. Nu îi va plăcea sfidarea din privirea ei. Nu îi va plăcea că venise singură. El o privi cu ochii mijiți, analizând părul prins cu ace

și mantia căptușită și fustele mov-închis și cizmele de piele pe care le purta și care nu fuseseră furate de la altcineva.

– Arăți ca una de-a lor.

Era cea mai gravă dintre insulte. Genul care ar fi venit înaintea unei bătăi bune pe străzi – un dispreț pentru oricine se gândea să se ridice deasupra lor și a acestui loc. Și dacă ar fi avut doisprezece, sau șaisprezece, sau chiar douăzeci de ani, cuvintele ar fi putut să lovească precum un bici.

La naiba, dacă ar fi fost cu trei săptămâni mai devreme, s-ar fi simțit prost.

Dar lucrurile se schimbaseră, iar Adelaide Frampton, născută Trumbull, nu avea de gând să se lase intimidată de tatăl ei în acea zi.

– Unde i-ai dus?

Lui Alfie Trumbull nu-i plăcea obrăznicia și nici să fie tratat ca un om oarecare, așa cum rareori se întâmpla cu regii autointitulați. Se uita încruntat la singurul copil pe care îl revendicase vreodată și spuse:

– Ducele tău, Addie. Ți-am spus în mod expres să-l aduci.

„Nu este ducele meu", ar fi zis ea altădată.

Era o minciună, bineînțeles. Întotdeauna va fi ducele ei. Chiar și atunci când el se va căsători cu o femeie de rang înalt și va avea o mulțime de copii de rang înalt... Pentru Adelaide, el va fi întotdeauna al ei.

– De ce să-l aduc? Nu e vorba de el.

Era vorba de tânăra Addie, venită acasă, pe teritoriul care o crescuse, pentru a lupta.

– La naiba, Addie! De fiecare dată când am un plan, apari tu ca să mi-l strici. Făcu o pauză. Am înțeles. Ne ducem noi după el. Strigă în susul străzii: Găsiți-l pe aristocratul ăla de doi bani! Se uită înapoi la Adelaide. Danny mi-a spus că te urmărește ca un câine în călduri, așa că nu va fi greu.

Simțea cum o ia frica, dar o alungă repede.

– Unde sunt Jack și Helene?

– Înăuntru, spuse Alfie, arătând peste umăr spre capelă. M-am gândit că e timpul să lăsăm locul să aibă niște tineri căsătoriți care să se suporte unul pe celălalt.

Trecând pe lângă el, ea intră în capelă, așteptându-se să o găsească răvășită – neatinsă din ziua în care nunta ei se transformase

într-un război între mafioți cu nu mai știu câți bărbați morți, inclusiv mirele. Bineînțeles, nu existau dovezi ale trecutului – în acea seară, capela era ordonată. O mână de lumânări arzând în sacristie, un iz de tămâie ajungând la nasul ei, o lumină suficient de slabă încât să-i fie greu să se adapteze la ea. Stătu o clipă în picioare, lăsând spațiul să o cuprindă. Și apoi întrebă:

– Unde?

– Ia te uită, Addie, așa te porți tu cu bătrânul tău tată? Nu ne-am mai văzut de ani de zile!

– Nu pot să spun că mă bucur că ne vedem acum, spuse ea, îndreptându-se rapid spre spațiul gol în care se aflau doar ei doi. Merse pe culoarul central, cercetând podelele, băncile. Toate erau goale. E riscant să fii singur aici, Alfie.

El zâmbi.

– Crezi că ai face trei pași dincolo de această biserică dacă m-ai răni?

Ea îl privi o clipă.

– Cred că m-aș descurca. Oamenii de pe aici au crezut întotdeauna că sunt cel mai bun lucru cu care te-ai ales.

Zări ceva în ochii lui pe care ea nu-l mai văzuse până atunci. Ceva ciudat ca și cum ar fi fost... agitație? Înainte ca ea să fie sigură, el râse, zgomotos și obraznic.

– A, îmi place asta! Mayfair nu a scos influența mea din tine, nu-i așa, fato?

Ea nu răspunse, în timp ce se apropia de banca din față.

– Dar tu nu locuiești în Mayfair, nu-i așa? continuă tatăl ei, nu ai fost niciodată binevenită acolo, nu-i așa? O, ai doamnele tale, iar acum bruta aia americană care l-a scos la pensie pe bietul Timmy Crouch...

– Caleb Calhoun, spuse Adelaide.

Caleb îl bătuse pe unul dintre șefii Taurilor Voinici pentru că pusese mâna pe Sesily.

– Da, ăla. Timmy a fost unul dintre cei mai buni băieți ai mei, să știi. Acum are un umăr strâmb și îi place să se plângă de asta. Încă mai sunt supărat pe american.

– O să-l anunț, spuse Adelaide, sec.

– Nu e vorba de asta, totuși, Addie. Este vorba despre faptul că tu nu ești cu adevărat una de-a lor și știi asta. Și ei știu, fato. Te văd

locuind în camerele de deasupra acelui loc din Covent Garden și participând la baluri deghizată în rochii elegante, pretinzând tot timpul că nu ai fost botezată aici, în noroiul meu.

– Știu foarte bine de unde am venit, spuse ea, ridicând un capăt al băncii și trăgând-o în față, dezvăluind panoul tăiat în podeau de sub ea, cu un lacăt incrustat în lemn. Este imposibil să uit.

– Bun, spuse el. Nu ar trebui să uiți vreodată. Eu îți pun lumea pe tavă, iar tu fugi cu prima ocazie pe care o ai? Nu îmi arăți nici un pic de recunoștință?

Adelaide se folosi de pandantivul colierului ei, pentru a atașa una dintre cheile ei schelet.

– Recunoștință! Pentru ce? Pentru că m-ai făcut să muncesc pentru mâncare, pentru haine, pentru... „Dragoste." Se abținu să adauge ultimul cuvânt. Pentru că m-ai vândut lui John Scully ca mireasă?

– Haide, Addie! Nu te poți supăra pentru asta. Așa merge treaba! Mi-am consolidat puterea!

– Ai pornit războiul în ziua nunții mele!

– S-a dovedit că el credea că prin acea nuntă își consolida puterea, spuse Alfie ridicând din umeri. Și de ce te plângi? Ai zbughit-o și ai dispărut în acea zi. L-ai lăsat pe bietul tău tată singur. Cum crezi că m-am simțit?

Adelaide își dădu ochii peste cap și înconjură banca.

– Cred că ai fost bucuros că ai rămas cu o cameră liberă în casă.

Alfie își băgă mâinile în buzunare și se legănă pe călcâie.

– Ei, na. Unui bărbat îi place să aibă spațiu unde să se desfășoare. Dar cel mai important lucru este că nu te-am adus acasă atunci. Aș fi putut s-o fac. Aș fi putut să-ți dau o lecție adevărată – să le arăt oamenilor ce pățesc când mă părăsesc fără voia mea. Dar nu am făcut-o. Te-am lăsat să te alături Ducesei, care nu se comportă ca vreo doamnă pe care am cunoscut-o vreodată, și armatei ei nenorocite.

De unde știa despre Ducesa?

– Ești surprinsă? Credeai că n-am fost cu ochii pe tine? Sânge din sângele meu?

– Da, sunt surprinsă, spuse ea, întorcându-se să se ghemuiască deasupra trapei. Niciodată nu ai arătat vreun interes față de mine când trăiam aici.

- Asta pentru că atunci când trăiai aici, nu erai o legendă afurisită. Făcu semn cu mâna spre ușile capelei. Jumătate din teritoriul meu este plin de fetițe care visează să fie ca Addie Trumbull.

- Plecate de aici, adică.

- Știi cât efort am depus ca să pară că eu ți-am dat voie să te joci de-a aristocrata în Mayfair? Doamne, Addie! Îmi ești datoare. Și ți-am dat pace până acum, dar nu pot să te las să te întorci aici și să mi faci probleme.

- Să zicem că mi-am învățat lecția, atunci, Alfie, spuse ea căutând cheia potrivită pentru a deschide trapa.

El făcu o pauză, privind-o cum lucra la colier.

- Ești în continuare cea mai bună hoață din Lambeth, Addie Trumbull.

- Acum am unelte mai bune, spuse ea, ignorând mândria din tonul tatălui ei, știind prea bine ce era de fapt – manipulare.

Adelaide introduse cheia în încuietoare și deschise trapa. Privind în mica încăpere de sub sanctuar, ea observă o jumătate de duzină de lăzi pe care scria „Explozibil" și o grămăjoară cu arme, cel mai probabil.

Și acolo, așezată pe podeaua murdară, alături de muniție, se afla o tânără cu tenul alb, frumoasă ca un tablou, într-o rochie roz, cu o bonetă asortată la încheietura mâinii. Iar lângă ea, un bărbat chipeș, blond, cu ochii negri și un obraz umflat. Cei doi își ridicară privirea, cu ochii mari și îngrijorați.

Adelaide se uită la Alfie.

- De ce are omul ăsta un ochi vânăt, Alfie?

- Nu pot fi tras la răspundere pentru ceea ce se întâmplă când pachetele mele... îmi dau bătăi de cap.

Cu o privire dezgustată către tatăl ei, ea își întoarse atenția către gaură.

- Jack și Helene?

Cei doi aprobară din cap, iar Jack o împinse pe Helene în spatele lui, atât de mult cât a putut.

- Tu cine ești?

„O protejează. La fel cum ar fi făcut și fratele lui", gândi Adelaide.

- Eu sunt...

Se putea prezenta într-o mulțime de moduri, așa că de ce oare alese tocmai:

– O cunoștință de-a ducelui de Clayborn.

Tânărul se încruntă.

– Henry?

– Trumbull!!!

Strigătul venea de la distanță, din afara bisericii, iar Adelaide închise ochii, recunoscând vocea lui Henry, profundă, puternică și furioasă, reverberând pe pietrele aleii înguste la capătul căreia se afla Capela Sfântului Ștefan.

Închise ochii. Nu! Nu se poate să fi venit. Odată ce era aici, Alfie avea toată puterea.

– Se pare că e aici! spuse Jack, uitându-se la Helene, care zâmbea pentru prima dată de când Adelaide deschisese trapa. Ți-am spus că va veni! Și aș paria că e furios nevoie mare.

– Nu aș accepta acest pariu, spuse Adelaide, ajustându-și ochelarii, dorind ca inima să înceteze să mai bată.

El era acolo.

Un bărbat înfuriat.

Un bărbat minunat.

Păstrându-și atenția asupra tinerilor căsătoriți, ea spuse:

– Sunteți răniți? Mai mult decât...

Făcu un semn cu mâna spre ochiul lui.

Când ei clătinară din cap, ea spuse:

– Rămâneți acolo. Trumbull are paznici peste tot. Veți fi în siguranță în curând.

– Alfred Trumbull!!!

Un alt strigăt de afară, cuvintele fiind bine pronunțate, de parcă ar fi sosit un profesor de oratorie de la Oxford.

Ea se îndreptă de spate și se întoarse în direcția din care el venea, în timp ce tatăl ei își ridica sprâncenele.

– Ohoo! Alfred! Îmi spune Alfred! Exact ca un nenorocit de aristocrat ce este.

Făcând un gest prin care își verifica pistolul în toc, Alfie își trase talia pantalonilor în sus și se îndreptă spre ușa bisericii, nelăsându-i lui Adelaide altă opțiune decât să-l urmeze, dar nu înainte de a-și scoate pumnalul de unde era legat la coapsă.

Oare Henry venise singur? În acest loc? Pe terenul inamicului?

Bineînțeles că da. Pentru că, pentru Henry, duce de Clayborn, nu exista un teritoriu inamic. Se născuse într-o lume în care putea merge pe unde voia, fără repercusiuni.

Dar nu și aici. Aici existau repercusiuni.

Hai să ne uităm la băiatul tău, bine?

Nu este un băiat, spuse ea, regretând cuvintele chiar în timp ce îi scăpau de pe buze și o făceau să pară un copil irascibil.

Bineînțeles că da. Nu a avut niciodată motive să crească și să fie bărbat, nu-i așa? I s-a dat totul, împreună cu lingura de argint care i-a fost băgată pe gât când s-a născut.

Stătea în ușă, privind în josul aleii, iar Adelaide i se alătură, inima ei bătând într-un ritm haotic în timp ce privea în josul aleii goale. Bineînțeles, nu era goală. Era plină până la refuz de trecători și curioși și de o mulțime de brute care erau plătite să zăbovească lângă Alfie și să-l țină în siguranță. Singurul motiv pentru care Adelaide se apropiase de acest loc – singurul motiv pentru care Henry o făcea – era că fuseseră chemați. În caz contrar, ar fi fost răpuși la pământ cu mult înainte de a ajunge aici.

Alfie își ridică bastonul, făcându-se că-și ajustează mânerul. Reamintindu-i lui Adelaide că Henry ar putea fi în continuare lovit dacă nu se comporta cum trebuie.

Ea își strânse mai tare mânerul pumnalului pe care îl ascunsese în fuste și își ținea respirația, urând faptul că nu putea fi sigură că tatăl ei și bătăușii lui nu-l vor lua la bătaie, ca să-i dea o lecție. Sau chiar mai rău. Poate că totul era un șiretlic pentru ca Havistock să obțină tot ce-și dorea. Fiica lui, mirele ei și dușmanul lui, toți dispăruți dintr-o singură lovitură.

Dar nu putea să-i ceară tatălui ei să-l protejeze. Dacă ar fi dezvăluit că îi păsa de siguranța lui Henry, s-ar fi asigurat că tatăl ei îl maltrata, doar pentru a se juca cu Adelaide. Așa că, în loc să se roage, ea avea să facă tot ce-i stătea în putință ca el să fie în siguranță. Îl privea fără să se miște. Abia dacă respira.

O fecioară cu scut, care-și supraveghea războinicul.

Iar el arăta ca un războinic. Amurgul căzuse peste oraș, aruncând umbre lungi pe alee, transformând-o într-un câmp de luptă. Gata să lupte, cu nasul spart, fața vânătă și articulațiile bandajate, umerii drepți și bărbia puternică și bărboasă – nu se bărbierise

în timpul călătoriei –, cu pălăria țeapănă și cu paltonul mare care părea o pelerină în bătaia vântului.

O văzuse imediat, în momentul în care ea apăru în pragul ușii, privirea i se concentră asupra ei în timp ce își mări pasul. Restul lumii nu mai conta pentru el, iar Adelaide își ținea respirația, urând faptul că el nu se uita spre acoperișuri, unde ar fi putut staționa un lunetist. Spre scările și pasarelele superioare, unde alții priveau, cu armele scoase.

Nu-i păsa de nimic din toate astea.

Inima ei îi trosnea în piept.

Lui îi păsa doar de ea.

Venise pentru ea.

Realizarea o zdruncină, trimițând prin ea durere și frustrare și plăcere și un fir de speranță nebună, chiar dacă știa că nu merita să le simtă pe ultimele două. Chiar dacă știa că asta ar putea fi ultima dată când îl vedea.

Simțea atât durere, cât și recunoștință pentru acest ultim moment.

Și apoi își aminti că locul lui nu era aici.

Ura să-l vadă în Lambeth.

Da, îl mai văzuse acolo înainte, pe South Bank, în ziua în care îi furase cutia, dar atunci fusese cumva diferit, poate pentru că nu se așteptase să fie acolo și poate pentru că nu îl cunoscuse și nu știa cât de bun, cumsecade și de *nepotrivit* era pentru acest loc. Apariția lui de atunci nu era îngrozitoare, ci mai mult... un fel de cadou. Ca și cum ar fi găsit un fir de iarbă de un verde strălucitor crescând între pietrele de pe alee.

Doar că firele de iarbă nu aveau ce căuta pe străduțele întunecate ale Londrei, iar ducele de Clayborn nu avea ce căuta în Lambeth, iar în acea noapte, în timp ce își croia drum pe străzile pietruite spre Capela Sfântului Ștefan, nu mai apărea ca un dar, ci mai degrabă ca o povară.

Amintirile din tinerețe acolo urlau prin ea, amintirile nopților în care șuții, hoții de buzunare, tăietorii de paltoane și toți tâlharii ieșeau din ascunzișuri pentru a-și umple cuferele. Chiar dacă își spunea că nu era nimic rușinos acolo de unde venise, știa că nu era adevărat.

Tatăl ei dădu glas gândurilor ei.

– Crezi că te va vrea? O hoață de buzunare din Lambeth? Of, Addie! Niciodată nu te-ai putut opri din visat la Mayfair. Amintește-ți că atunci când ai furat de la aristocrați ai avut parte numai de probleme. Își băgă mâinile în buzunare și se legănă înainte și înapoi pe călcâie, apoi adăugă: Ei bine, hai să vedem, nu-i așa?

Un fior o străbătu pe Adelaide la curiozitatea dezinvoltă din cuvintele lui Alfie, ca și cum acesta ar fi fost un joc, nu viața ei. Dar așa își făcuse el averea și construise acest regat plin de funingine și de criminali – tratând fiecare moment ca pe un joc. Nimic important. Nimic care să nu poată fi tăiat, aruncat sau transformat într-o marfă.

Ceea ce făcea ca jocul să fie imposibil de jucat pentru cineva căruia chiar îi păsa.

Cum ar fi Henry.

„Te iubesc", îi șoptise el în ultima noapte petrecută împreună. „Fii cu mine. Rămâi cu mine."

Adelaide alungă amintirea în timp ce el se apropia, puternic și furios, știind că orice urma să vină – indiferent de testul pe care tatăl ei îl pusese la cale – se va juca cu emoțiile lui Henry, cu bunătatea lui, cu onoarea lui. Și din această cauză, el nu va trece testul. Ea deveni încordată, pregătindu-se pentru asta. Pregătită să-i salveze pe Jack și Helene. Să-l salveze pe el.

Doar așa putea să-l iubească pe acest bărbat care merita lumea întreagă. Asta era ceea ce îi putea ea oferi.

– De ce nu ai venit niciodată după mine? își întrebă ea tatăl, fără să-și ia ochii de la Henry.

– Ai ales nordul în locul sudului. Ce era să fac? Să te aduc din camerele pe care le-ai închiriat deasupra casei lui O'Tiernen? Să te aduc înapoi? O trădătoare a propriei tale case, a propriului tău tată?

Ea îi aruncă o privire printre gene când el făcu referire la The Place, taverna care oferea un refugiu sigur oricărei femei care avea nevoie de el.

– Ți-ai trimis bătăușii să dărâme The Place de o mulțime de ori de când locuiesc acolo.

Se luptase ea însăși cu Taurii Voinici în interiorul cârciumii în mai multe rânduri.

– O, nu era ceva personal, fată! Eu primesc orice slujbă mi se dă.

– Trebuie să cred că nu ți-a plăcut să accepți acele slujbe?

– Să-ți placă nu e același lucru cu a da ordinul să se facă. Sincer, ar trebui să-mi mulțumiți că nu v-am eliminat pe toți. Sunt mai mult decât suficienți bani în slujba asta.

– Atunci de ce nu o faci?

El se strâmbă și se uită peste umărul ei, pe aleea care se întuneca rapid.

– Na, nu e prea frumos să-ți omori rudele.

– Asta pe-o parte, dar și noi suntem luptători mai buni decât te așteptai.

El înclină capul, buzele coborându-i în tăcere, recunoscând că ea ar putea avea dreptate. Într-o altă zi, s-ar fi bucurat de această revelație.

– Deci nu sunt aici ca să fiu pedepsită sau să fiu dată ca exemplu. Se întoarse cu fața la tatăl ei. Atunci de ce m-ai chemat? De ce l-ai chemat și pe el?

– Pentru că, Addie, în viață există mai mult decât pedeapsa. De ce să nu ai încredere în bătrânul tău tată?

Cuvintele lui îi stârniră frica, dar nu putu cere lămuriri. Alfie striga deja peste umărul ei spre strada de jos.

– Excelență! Băiatul meu! Ce bine că ai venit!

Trăgându-și răsuflarea, ea se întoarse cu fața la Henry, ca să-l privească de sus, de unde se afla pe treptele bisericii. Pentru o clipă sălbatică, mintea îi jucă o festă și își imagină un alt scenariu, o altă viață, când ar putea fi pe treptele bisericii, privindu-l cu speranță, fericire și bucurie în fața viitorului lor, un viitor luminos.

Viziunea dispăru ca un fum înainte ca Adelaide să poată să se bucure de aceasta, iar ea trase adânc aer în piept văzând ferocitatea privirii și bărbia lui de oțel. Felul în care nu se uita la ea. Nu se uita în ochii ei. Nu se uita nicăieri decât la tatăl ei.

– N-o să știi cât de bine îmi va părea când te voi băga în pământ, Trumbull!

În spatele lui, umbrele se mișcară. Gărzile lui Alfie.

– Vai, vai. Așa sunteți învățați să vă purtați cu bătrânii în Mayfair? Alfie își întinse mâinile. Nici măcar nu ne-am întâlnit vreodată! Cum se face că tu crezi că merit o bătaie astăzi?

– Nu numai astăzi, spuse Henry, cu mâna încordată pe lângă el. Ai meritat o bătaie când i-ai luat pe fratele meu și pe soția lui din luna de miere pentru a-i folosi ca momeală!

Nu mă poți învinovăți pentru asta, duce! Nu e ca și cum tu și Addie ați fi venit la ceai. Ei sunt foarte bine și sunt înăuntru.

Făcu cu mâna spre biserică.

E adevărat, adăugă Adelaide, dorind ca el să se uite la ea.

Tânjea după asta.

Nu o făcu, mușchiul acela din obrazul lui tresărind de furie din cauza tatălui ei. Și, poate, doar un pic, din cauza ei.

– Meriți o bătaie pentru toată viața de crime pe care ai dus-o. Armele pe care le-ai folosit. Tații pe care i-ai luat copiilor. Soții pe care i-ai luat de la soțiile lor. Pentru zecile de oameni îngrozitori cărora le-ai împrumutat bătăuși.

– Un om trebuie să mănânce, duce. Nu toți ne naștem bogați și cu titluri.

– Și, spune-mi, bărbații care trebuie să mănânce își bagă adesea fiicele de opt ani în închisoare?

Adelaide încremeni, apoi se înfierbântă când recunoscu furia din acele cuvinte și felul în care pumnul i se încleștă, gata să zboare.

– Oh, asta era, nu-i așa? Disprețul se strecură în tonul lui Alfie. Ești îngrozit de felul în care îmi tratez fiica? Am învățat-o cum să supraviețuiască. Voi, aristocrații ticăloși cu capul în nori, nu vă învățați fetele nimic, apoi le aruncați la lupii ăștia nenorociți, și știu asta, pentru că apoi îmi angajați băieții să facă treaba murdară și să vă acopere greșelile. Eu am învățat-o pe fata mea adevărul despre lume. Și uită-te la ea! Acum vă spune vouă tot adevărul. Iar voi o plătiți pentru privilegiul de a-l auzi. Făcu o pauză și se uită la Adelaide, cu o strălucire pe care unii ar fi putut crede că era mândrie în ochi. Cum ți se spune, Addie? Spioana Relațiilor Nedorite?

Ea nu aprobă din cap, dar el continuă:

– Mulți dintre ei îți vor capul, fată! Dar tu ai uitat cel mai important adevăr. Lumea aceea, dincolo de râu? Nu este a ta. Iar ăsta – se uită la Henry cu dezgust –, ducele ăsta nu e pentru tine nici în zilele în care ești binedispusă. Sau este?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Adelaide..., spuse Henry, și veni rândul ei să nu se uite la el.

– Bineînțeles că nu este. Dar care este prima regulă pe care ai învățat-o de la mine? Toată lumea are un preț. Și acesta – al lui este foarte mare. El și fratele lui știu lucruri pe care nu ar trebui

să le știe. Și tânăra doamnă dinăuntru? A văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Păcat, pentru că gunoiul ăla, Havistock, e dispus să plătească bani buni ca să o vadă dispărută. Se uită la Henry. Și cică eu sunt tată rău.

Ducesa avusese dreptate de la început. Havistock nu voia doar ca Helene să se întoarcă, ci o voia moartă. Și le ceruse Taurilor Voinici să o facă.

Alfie încă vorbea.

– Acum, deși cred că e o afacere murdară care îl va trimite pe om direct în iad unde își va întâlni în sfârșit stăpânul, nu e problema mea, iar banii sunt bani.

– Așadar, poți să-l trădezi, spuse Adelaide.

Alfie Trumbull nu pierdea timpul dacă nu se pregătea o tranzacție.

– O să-i lași pe Helene și pe Jack să scape.

– Vezi? Își întinse larg brațele și se uită la Henry. Asta e fata mea deșteaptă! Are creierul în cap direct de la tatăl ei.

Henry nu se mișcă.

– Ai spus că există un preț.

Alfie zâmbi strengărește.

– Bineînțeles că există, duce. Așa cum ar trebui să fie. Addie știe. Orice lucru făcut din bunătatea unei inimi este periculos de scump.

El o învățase asta. Că totul în viață era o tranzacție. Un bun sau un serviciu care trebuie cumpărat și vândut. Dar nu era adevărat. Văzuse bunătatea inimii de o mie de ori în ultimii cinci ani. Văzuse ce puteau face Frumoasele din bunătatea inimii lor. Văzuse ce putea face Henry. Ce făcuse Jack pentru a o proteja pe Helene. Ce făcuse tatăl lor, iubindu-și soția și ambii fii, crescând oameni onorabili, care au făcut lucruri onorabile... din bunătatea inimii lor.

Dar poate că Adelaide nu-și permitea luxul unor astfel de lucruri. Nu era loc pentru așa ceva pe malul sudic al Tamisei, unde cei săraci se zbăteau și luptau pentru tot ce aveau. Și acolo, pentru a se ridica... pentru a câștiga... nu era loc pentru bunătate.

– Dă-i drumul, Alfie. Numește-l. Care e prețul pentru a-i elibera pe toți?

Ea l-ar fi plătit. Oricare ar fi fost. Chiar dacă știa, fără îndoială, că va fi scandalos. Că va lua mai mult de la ea decât dăduse vreodată.

– Addie, fata mea, consolidăm puterea!

Un fior rece o biciui și atunci își dădu seama care era planul lui, care era prețul.

– Nu.

Ea clătină din cap, întorcând o privire chinuită către Henry. „Nu. Nu așa!"

Cuvintele ieșiseră deja din gura tatălui ei:

– În sfârșit îți vei primi nunta.

Frustrarea, furia și panica absolută o inundară în timp ce se uita la tatăl ei, care arăta ca o vulpe ce găsise un coteț de găini. Înjură, dură și furioasă, și se întoarse spre Henry, gata să-i spună că ea nu avusese nimic de-a face cu asta. Că el putea... Nu. Că el *trebuia* să refuze. Că vor găsi o altă cale de scăpare, o cale care să nu însemne pătarea moștenirii familiei sale iubitoare și a propriului său viitor cu lăcomia insuportabilă a tatălui ei.

Dar el în continuare nu se uita la ea. Se întorsese să se uite doar la Alfie, cu ochii lui albaștri strălucind în lumina soarelui care se stingea.

Avea să regrete asta. Imediat. Adelaide știa în sufletul ei că acest bărbat va regreta instantaneu dacă se va căsători cu ea, dacă se va lega de ea. De acest loc. De tatăl ei, care ar fi folosit imediat toate instrumentele din arsenalul său pentru a-i manipula și controla.

Și cum rămâne cu munca lui? Cum rămâne cu viitorul său? Cum rămâne cu moștenirea sa?

Nu acesta era planul. Nu fusese niciodată ceea ce ea își dorise. *Pentru el.* Gândurile o chinuiau, iar ea ura adevărul lor. Nu conta că ea ar fi putut să își dorească asta. El era tot ceea ce conta.

– Nu. Să nu...

„Să nu cumva să ajungi să regreți că mă iubești."

„Să nu cumva să ajungi să uiți că mă iubești."

Și apoi Henry răspunse:

– Da.

Un zâmbet larg se zări pe fața lui Alfie.

– Mai spune o dată, băiete!

– Da, repetă Henry, cuvântul ferm și rece și fără nici o urmă de îndoială. Da. Accept oferta, cu o singură condiție.

– Ohoo! O condiție! Alfie se legăna pe călcâie. Continuă, atunci, mi se pare că am chef să fiu generos azi.

Abia atunci Henry se întoarse spre ea, iar ea trase adânc aer în piept când citise ce era în ochii lui – *triumf*.

– Să o facem în seara asta.

Capitolul 23

Henry nu cunoscuse niciodată frica așa cum o cunoscuse atunci când fusese trezit, două dimineți mai devreme, de Sesily Calhoun, care stătea la căpătâiul lui ca un fel de spectru.

– Nu e timp de ceremonii, duce. Ridică-te. Fata noastră a plecat deja.

Se ridicase instantaneu din pat, se îmbrăcase în câteva minute, luptându-se cu frica și furia pentru a nu-și pierde controlul. Ea îl părăsise. Se dusese la luptă fără el. Fără surorile ei în ale luptei.

Luase problema în propriile mâini, fără să-și dea seama că nu așa stăteau lucrurile. Nu așa, ea împotriva întregii lumi.

Dacă ea lupta împotriva lumii, el va fi cu ea, la naiba!

În cele două zile de care avuse nevoie să se întoarcă la Londra și să găsească drumul până aici, la această biserică din adâncul labirintului din Lambeth, avusese în gând doar două lucruri:

Să o găsească pe Adelaide.

Să o facă a lui. Pentru totdeauna.

Reușise să respire din nou când ajunsese pe acea stradă și o găsise pe treptele bisericii, înaltă și frumoasă, cu părul roșcat strălucind în lumina felinarelor. Fusese găsită. Și era nevătămată. Iar lumea părea să se întoarcă la normal.

Da, era furios pe ea pentru că îl părăsise, pentru că se pusese în pericol. Pentru că uitase că îi aparținea, la naiba, așa cum și el îi aparținea ei – și aveau să aibă o conversație lungă și serioasă despre asta... imediat ce o va convinge să se căsătorească cu el.

E drept că nu așa plănuise să se căsătorească cu ea, dar problema va fi rezolvată repede, iar el va putea oricând în tot restul vieții lor

să o răsplătească cu flori, mese festive de nuntă, orchestre care să le cânte și rochii noi. Orice și-ar fi dorit ea ar fi fost al ei.

De ce se îndoise el vreodată că ar putea avea totul – timpul petrecut împreună, copiii, viitorul... dragostea? Orice ar fi rămas nerezolvat între ei, aveau să rezolve mai târziu, imediat ce el va putea să o urce într-o trăsură, să o ducă acasă, să se ocupe de ea și să o iubească. Vor lăsa planurile nebunești ale lui Alfie Trumbull pentru viitor.

Orice inamici ar avea, Henry și Adelaide aveau să îi înfrunte. Și se vor lupta cu ei. Și vor triumfa.

Împreună.

La urma urmei, Henry venea cu un ducat, iar Adelaide venea cu un batalion de femei războinice. Alfie nu ar fi avut nici o șansă odată ce s-ar fi căsătorit.

Și astfel, stând pe treptele pline de funingine ale Capelei Sfântului Ștefan, în amurgul acelei seri de joi, după două zile de călătorit pe fugă prin Marea Britanie, furios că femeia pe care o iubea se îndrepta direct spre pericol în loc să-l lase pe el să stea alături de ea... lucrurile se așezau la locul lor.

Sau așa părea până când ea îl refuză.

– Nu.

Se întoarse să o privească, să-i explice, să o convingă.

– Adelaide...

Era ca și cum el nu ar fi fost prezent. Ea nu-și întoarse privirea de la tatăl ei în timp ce își dădea lovitura.

– Nu mă căsătoresc cu el. Va trebui să alegi altceva. Nu o voi face.

– De ce naiba nu? întrebă Henry.

Oare ea nu vedea la fel? Nu înțelegea ce ar însemna asta?

– Nu ai de ales, fată, îi răspunse Alfie. Ăsta e prețul.

– Să mai fie unul, atunci. Cu cât te plătesc ei ca să o răpești pe fată? Cât este prețul pe capul ei? Pe cel al fratelui său? Pe cel al lui Clayborn? Am prieteni bogați acum, Alfie, așa că orice sumă ți-ar da Havistock, eu sunt în stare să-ți plătesc mai mult.

– Îmi voi plăti singur datoriile, mulțumesc, mușcă Henry cuvintele, simțind că totul îi scăpa de sub control.

– Bine, spuse ea, în continuare fără să se uite la el, dar măcar recunoscându-i prezența. Ducele își va plăti singur datoriile. Iar eu voi dubla suma, oricare ar fi ea. Este de ajuns?

– Păi, ăștia sunt o mulțime de bani, fată. Te-ai îndatora foarte mult ca să poți să plătești.

Ar fi exorbitant. Alfred Trumbull era un om de afaceri isteț și știa care este prețul tăcerii. Știa, de asemenea, că un astfel de preț creștea odată cu pericolul, cu crima, cu amenințarea unei familii și a unui viitor. Orice ar fi oferit Havistock, sigur era o sumă enormă. Și Adelaide nu avea nici o garanție din partea lui Alfie.

Dar dacă se căsătorea cu el, Henry îi garanta viitorul. Imediat. Pentru totdeauna.

La naiba, chiar dacă ea nu se căsătorea cu el, el i-ar fi garantat viitorul. Dar dacă avea de ales între a-și petrece viața cu femeia pe care o iubea și să-și petreacă viața singur, îndurerat de respingerea ei – asta nu mai era o alegere corectă.

– Adelaide, ne căsătorim, spuse el, cuvintele fiind ca oțelul.

– Nu, nu ne căsătorim, strigă ea la el. Mergem acolo și îi scoatem pe fratele tău și pe mireasa lui din gaura în care i-a băgat tatăl meu, iar tu îi duci departe de aici!

– Și pe tine, spuse el furios. La naiba, Adelaide, într-o zi vei înceta să te mai lași pe tine în afara ecuației? Te duc și pe tine departe de aici!

Ea clătină din cap.

– De ce nu vrei să înțelegi?

Henry trase adânc aer în piept.

– Înțeleg, iubire. Te înțeleg.

„Înțelege-mă și tu pe mine. Ai încredere în mine", îi spuse el în gând.

Pentru o clipă, el crezuse că ea va înțelege, ochii ei căprui sclipind în spatele ochelarilor. Și apoi ea se uită în altă parte, spre tatăl ei. Spre acoperișuri. Pe aleea murdară. Și în loc să răspundă, se întoarse și se îndreptă spre ușa bisericii, lăsându-l pe Henry în picioare pe trepte, frustrat și furios.

El se uită la tatăl ei.

– Sper că ai o echipă de brute acolo, Trumbull.

– Am una sau mai multe, spuse Trumbull. De ce?

Henry strânse un pumn pe lângă el.

– Pentru că sunt gata de luptă.

Alfie îl privi lung, apoi spuse:

– În tot acest timp, am crezut că ea s-a îndrăgostit de tine, duce... și iată-ne aici... Ești absolut nebun după ea, așa-i?

– Sunt, de fapt, chiar sunt. Suficient de nebun ca să te primesc în familie.

Alfie zâmbi larg.

– E o valoare neprețuită asta. Nu sunt suficienți bani în cuferele Havistock pentru a concura. Gândește-te la asta! Sângele lui Alfie Trumbull într-o linie ducală!

Și stând acolo, în timp ce unul dintre cei mai înrăiți infractori din Londra își striga încântarea că fiica lui se căsătorește cu un duce, Henry se gândi că propriul său tată, un duce care nu se gândise niciodată de două ori înainte de a alege dragostea în locul liniei de sânge, ar fi găsit toată această după-amiază extrem de amuzantă.

Și ar fi fost foarte mândru de fiul său pentru că îi călcase pe urme.

Urcând treptele, Henry o urmă pe femeia pe care o iubea în biserică, unde intenționa pe deplin să se căsătorească cu ea, să elimine câțiva dintre bătăușii lui Alfie, să-i scoată pe fratele și cumnata lui dintr-o gaură unde se pare că se aflau și să-și ducă proaspăta mireasă acasă, în pat, pentru o săptămână întreagă – sau oricât timp ar fi fost nevoie pentru a o convinge că se căsătorise cu ea pentru că o iubea în ciuda faptul că ea avea talentul să-l scoată din minți.

Poate că o săptămână nu era suficientă, dar Henry era perseverent, iar planul său era flexibil.

În interiorul bisericii, Jack și Helene nu se mai aflau într-o gaură. În schimb, erau așezați pe treptele care duceau spre altar, Lady Helene – Lady Carrington, se corectă Henry – lipită de pieptul fratelui său, care se vedea că o adoră. Ușurarea de a-și vedea fratele bine a fost repede înlocuită cu o tresărire de invidie. Jack, cel puțin, găsise o femeie dispusă să se căsătorească cu el.

Perechea era păzită de doi Tauri Voinici, fiecare dintre ei mare și lat și cu pumni uriași. Jack își ridică privirea când Henry intră, apoi se ridică în picioare.

– Henry!

Henry se uită încruntat la ochiul vânăt al lui Jack.

– Ești rănit?

– Sunt bine! spuse Jack cu un zâmbet luminos. Abia dacă simt durerea. Arătă spre fata drăguță de lângă el. Soția mea!

Lady Helene îl salută și făcu o reverență.

– Bună, Excelență!

Era o succesiune ciudată de evenimente, dar felul în care Henry fusese educat preluase controlul, așa că îi oferi instinctiv tinerei femei o mică plecăciune.

– Felicitări, milady, spuse el înainte de a-și întoarce atenția la fratele său. Jack, încă nu am scăpat de probleme, așa că...

– E în regulă! anunță Jack, întorcându-se pentru a o așeza pe Helene înapoi pe trepte, ca apoi să-și pregătească pumnii.

Asta fiind rezolvat, Henry se uită în restul bisericii. Se uită spre Adelaide, care se oprise la jumătatea culoarului, refuzând din nou să se uite la el. Și la restul celor adunați – femeile care refuzau să-l lase să ajungă la ea.

Distribuite cu destulă dezinvoltură prin capela mică, se aflau ducesa de Trevescan, Imogen Loveless și Sesily Calhoun, fiecare așezată în câte o bancă diferită, cu fuste strălucitoare ca niște bijuterii, care sclipeau în lumina lumânărilor, de parcă ar fi fost la un concert muzical și nu zăbovind cu răufăcătorii de pe South Bank.

– Ăi! spuse Alfie, din spatele lui, mărșăluind pe culoar. Pe unde ați venit?

– Și eu sunt curioasă de asta, sincer, spuse Adelaide. De ce nu ați putut voi toți, oameni buni, să rămâneți acolo unde v-am lăsat?

– Nu avem nici o intenție să te lăsăm singură, Adelaide. Cred că am spus-o clar. Unde merge una dintre noi, celelalte o urmează. Așa că... Ducesa curăță o scamă invizibilă de pe fuste și se întoarse spre Trumbull. Iată-ne aici. Există o intrare prin spate în această biserică, Alfred. Cu siguranță o cunoști.

– Bineînțeles că știu despre ea! Dar cum ai reușit să treci prin ea? Era un paznic postat acolo.

– Sunt sigură că, de obicei, este un paznic foarte bun, continuă Excelența Sa. Dar adevărul este că bărbații devin adesea derutați când apar femeile.

Trumbull se întoarse spre ea.

– Vrei să-mi spui că ai reușit să-i faci față bătăușului meu?

– Nu eu, de fapt, spuse Ducesa, arătând spre Imogen Loveless. Lady Imogen.

– O, eu nu mi-aș face griji pentru el, spuse femeia în cauză. Va fi inconștient doar pentru o oră sau două.

Trumbull rămase șocat pentru o clipă, până când i se păru că-și amintește de ce se aflau cu toții acolo.

– În regulă. Deși în mod normal aș fi de-a dreptul supărat de așa ceva, este ziua nunții lui Addie a mea, așa că sunt dispus să las lucrurile așa cum sunt.

– Ziua nunții! exclamă Sesily Calhoun.

– Îndrăznesc să spun că nu ne așteptam la asta, spuse Imogen. Gândește-te ce putem face cu două ducese!

– Asta e grozav! spuse Jack, părând să nu înțeleagă pe deplin pericolul situației sale. Era și timpul să te așezi la casa ta, Henry, dacă mă întrebi pe mine!

Henry nu era deloc sigur că ar numi căsătoria cu Adelaide „așezare", dar ar fi acceptat orice i-ar fi oferit ea.

Ducesa de Trevescan rămase tăcută, cu ochii ațintiți asupra lui Adelaide.

– Mă tem că nu va fi nici o nuntă, Jack, spuse Adelaide. Ducesă, am nevoie de un împrumut.

O singură sprânceană blondă se ridică, dar cealaltă femeie răspunse fără echivoc.

– Bineînțeles.

– Probabil că va fi vorba de o sumă mare de bani și s-ar putea să nu fiu în stare să o returnez.

Prietena ei aprobă din cap.

– Cu toate acestea, dacă ai nevoie de ea, este a ta.

Cele trei femei se ridicară atunci în picioare, venind să o apere pe Adelaide ca o echipă de locotenenți bine antrenați, înfruntându-l pe Henry, ca și cum el ar fi fost dușmanul și nu Alfie Trumbull, adevăratul criminal înrăit din acel loc.

Fiecare dintre ele părea că ar fi protejat-o cu prețul vieții lor. Și Adelaide, cumva, tot mai credea că lumea nu o prețuiește!

– Mulțumesc, spuse ea și se întoarse spre tatăl ei. Spune-ți prețul, Alfie! Și eu îți voi da o sumă mai mare.

Trumbull îi aruncă o privire lui Henry.

– Te ascult. Îți primești banii – oricare ar fi suma oferită de Havistock...

– Nu e destul de mare, fată, spuse Alfie.

– Nu am terminat ce aveam de spus, continuă ea, iritarea alunecând în tonul ei pe măsură ce repeta. Îți primești banii... și pe mine. Returnată.

Fetele erau șocate, iar Henry simțea că explodează. Ar fi ars Lambeth până la temelii înainte de a permite asta.

– În nici un caz!

Ducesa spuse și ea:

– Ce naiba?

Sprâncenele lui Alfie se ridicară.

– Returnată...

– Sunt în continuare cea mai bună hoață de buzunare pe care o ai, spuse ea, cu ochii numai pe tatăl ei. Și acum am legături cu Mayfair și cu aristocrația. Sunt o hoață adevărată – una dintre cele mai bune din Londra – ceea ce știi, pentru că am furat de la tine în plină zi. N-o să primești o ofertă mai bună. Făcu o pauză, respirând adânc. Aceasta este oferta. Banii și eu. Pentru tinerii căsătoriți. Și pentru Clayborn.

– Și pentru promisiunea mea de a nu mai lucra niciodată pentru Havistock, ghici Alfie cu perspicacitate.

– Odată ce o lași pe Lady Helene să plece cu Ducesa, nu vei mai avea nici o șansă să lucrezi cu el, spuse Adelaide. Dar vreau să-mi promiți că nu te vei mai apropia vreodată de vreunul dintre ei.

– La naiba, Adelaide!

Henry se săturase. Fără să aștepte decizia lui Trumbull, se îndreptă spre ea, gata să o arunce pe umăr și să o scoată din această biserică, iar de fratele său să se ocupe doar după ce o va lega pe Adelaide Frampton de un afurisit de scaun.

– Ești nebună de-a dreptul! Nu se uită la Trumbull în timp ce adăugă: Alfie, voi folosi personal toate instrumentele de care dispun pentru a vă distruge pe tine și banda ta dacă accepți această ofertă! Ceea ce nu pot face eu însumi, voi aduce nenorocita de Gardă Regală să termine.

– Adelaide. Acesta este... Ascultă-l! Sesily Calhoun era de acord cu el, dar Henry nu avea timp să se gândească la părerile prietenelor ei, fiecare dintre ele pregătindu-se probabil să ducă o luptă.

Henry ajunse la Adelaide, trăgând-o în brațele lui, rezistând impulsului de a o scutura ca să se trezească la realitate.

– Voi face acest loc bucăți înainte de a te lăsa să rămâi aici, ai înțeles?

Ea se îndepărtă de el.

– La naiba, Henry! Aceasta este singura cale de ieșire! Singura cale de a vă ține pe toți în siguranță. Pe fratele tău. Pe Helene. *Pe tine!*

– Să mă protejezi de ce?

– Vrei să fii legat de mine? De acest loc? Asta te va ruina!

– Și ce se va întâmpla cu *tine?*

– Pentru mine e altceva. M-am născut aici. Cunosc acest loc. Nu pot suporta să te am aici. Știind ce vei sacrifica pentru mine.

– Ce sacrificiu? Crezi că trecutul tău este ascuns de mine? Am mai fost aici, Adelaide. *Cu tine!* Am doborât câțiva oameni de-ai tatălui tău și te-am urmărit prin tot locul ăsta nenorocit!

– Nu e același lucru! *Nu te iubeam atunci!*

Strigătul răsună prin capelă, iar ușurarea îi izbucni în piept, amestecându-se cu furia.

– Mă iubești? repetă el.

– Da! spuse ea cu hotărâre.

Bine. Și el era cât se poate de hotărât.

– Nu suficient.

Ochii ei se făcură mari și se vedea că se enervase.

– Ce-ai spus?

– E clar că nu mă iubești îndeajuns dacă ești dispusă să arunci totul la gunoi!

– Să arunc? Cuvintele ei erau puternice, furioase. Nu vezi ce încerc să fac? Să-ți dau?

– Nu vreau să-mi dai nimic! Se apropie de ea. Mă auzi, Adelaide Frampton, Addie Trumbull, Spioana Relațiilor Nedorite, întruchiparea haosului – nu vreau nimic din toate astea dacă se termină cu mine iubindu-te de la distanță! Voi deveni sălbatic din cauză că am nevoie de tine, sfâșiind Lambeth pentru a ajunge la tine. Ca să te țin în brațe. Ca să te protejez.

Își duse o mână pe piept, simțind durerea care venea cu amintirea dimineții în care se trezise cu ea dispărută.

– Nu sunt o domnișoară la ananghie!

– Dar eu sunt?! răcni Henry destul de tare. Iisuse, Adelaide, chiar te crezi una dintre frumoasele tale fecioare cu scut, lăsată singură

să aleagă cine trăiește și cine moare pe câmpul de luptă! Nu faci tu alegerea asta! Nu ai dreptul să stai în fața mea ca un scut. Sunt aici, și am mijloacele de a lupta de unul singur. Și, la naiba, intenționez să salvez ziua asta nenorocită!

Se făcu liniște, iar în spatele lui, cineva spuse încet:

– Doamne! Ați auzit asta?

Lady Sesily, probabil.

– Îmi place de el. Cu barba aia neîngrijită, m-aș gândi și eu să mă căsătoresc cu el, se auzi vocea lui Lady Imogen.

Lui Henry nu prea îi păsa cine îl plăcea în acel moment, deoarece era ocupat să se dezlănțuie.

– Crezi că o să te las aici? Poți să te căsătorești cu mine sau nu, să mă iubești sau nu, să îți petreci restul vieții cu mine sau nu, dar să nu crezi nici măcar o secundă că te las aici! Singură.

– Aaah! strigă Adelaide, frustrarea ei fiind vizibilă.

Bun. Las-o să fie furioasă. Și el era furios.

– Asta este problema! Ești prea nobil! Crezi că dragostea e de ajuns. Nu vezi că nu va fi o căsătorie adevărată; va fi o tranzacție! Crezi că îl poți învinge pe Alfie Trumbull la propriul joc. Crezi că mă vrei pe mine. Dar nu e așa. Vrei să-ți salvezi fratele și cumnata – și asta ar trebui să faci! Asta e bine și normal și ar trebui să vrei să faci tot ce poți pentru a-i salva. Dar crede-mă când îți spun că nu te poți căsători cu mine. Căsătoria cu mine înrăutățește lucrurile. Te aduce aici. La Lambeth. La crimă, la mizerie și la *tatăl* meu – scuipă cuvântul – care nu a fost niciodată în viața lui nobil, bun sau cumsecade.

– Ăi! interveni Alfie.

Adelaide continuă:

– Este un infractor. Un hoț. La fel cum...

Vocea ei cedă, iar Henry întinse mâna spre ea, dorind să o aibă aproape, dorind să o strângă în brațe, să îndrepte lucrurile. Ea se îndepărtă de el, refuzându-l. Făcând un pas înapoi și terminând ce voise să spună:

– La fel cum sunt și eu. Ea clătină din cap. Mi-ai spus odată că nu te-ai căsători niciodată din dragoste, pentru că îți era teamă de ceea ce secretele tale i-ar putea face soției tale.

– M-ai eliberat de asta, spuse el. Vreau să mă căsătoresc. Am de gând să mă căsătoresc. Am de gând să mă căsătoresc cu *tine*, la naiba!

Ea clătină din cap.

– Secretul tău... Este tot ce e mai frumos pe lume! Este onoare, speranță și dragoste. Este ceea ce aspirăm cu toții. Dar al meu... Adelaide își întinse larg brațele. Crezi că într-o zi nu vei privi în jur și vei vedea că să te căsătorești cu mine este ce e mai rău pe lume? Lăcomie și minciună și crimă. Te voi ruina, Henry. Și eu...

Ea se opri.

– Spune.

Ea îl privi cu ochii ei frumoși, catifelați și plini de lacrimi, iar el știa ce avea de gând să spună. Știa, de asemenea, că era tot ce-și dorea.

– Spune, Adelaide.

– Cum voi supraviețui când bărbatul pe care îl iubesc mă va disprețui? Cum voi supraviețui când voi fi persoana care te va distruge?

Cuvintele erau o lovitură, amenințând să îl doboare.

– Să mă ruinezi? Doamne, Adelaide, tu *m-ai făcut*. Din nou și din nou, în toate modurile care contează. Fără tine, nu sunt nimic. Sunt un om care a învățat prea târziu ceea ce tatăl său a încercat atât de mult să-l învețe – că dragostea este tot ce există. Tot ce contează. Ce trebuie să fac ca să-ți arăt că a mă căsători cu tine ar fi un dar! Că mi-am petrecut ultimele două săptămâni – chiar și perioada în care am fost inconștient, aș putea adăuga – imaginându-mi cum ar fi să te urmez în luptă cu aceste femei nebune care te iubesc la fel de mult ca și mine?

– Nu sunt nebune.

– O, nu vă faceți griji pentru noi, nu ne supărăm deloc, spuse Sesily de la distanță.

– Sincer, suntem puțin nebune, spuse Imogen.

– Vorbește în numele tău, spuse Ducesa.

– Este un lucru bun că și ele te iubesc, continuă Henry cu tenacitate, pentru că, dacă nu ar fi așa, aș fi îngrozit de ele, deoarece ele știu totul și par să fie în toate locurile deodată, nelăsând nimic să le scape.

Adelaide chicoti.

– Cu siguranță nu se vor supăra că ai spus *asta*.

Henry îi înclină bărbia în sus, minunându-se de pielea ei incredibil de fină, de oasele înalte ale obrajilor ei, de catifeaua ochilor

ei din spatele ochelarilor. Micul rid de pe fruntea ei, pe care intenționa să-și petreacă restul vieții netezindu-i-l.

– Adelaide. Mă vrei.

– Da. Evident.

El zâmbi la răspunsul ei laconic.

– Mă iubești.

Ea clătină din cap.

– Nu ar fi trebuit să o spun. Nu contează.

– Ba contează, iubire! Este tot ce contează. Tu mă iubești.

– Da, mărturisi ea. Dar nu e de ajuns.

– Dragostea... Este de ajuns. El o trase mai aproape. Bineînțeles că e de ajuns. Tu, această lume sălbatică în care trăiești, aceste femei sălbatice care vin cu tine, toate astea... sunt pentru mine mult mai mult decât mi-am imaginat. Sunt totul. Făcu o pauză, sărutându-i încheieturile degetelor până când ea lăsă să iasă un mic oftat. Acum... Tu mă iubești și eu te iubesc și suntem într-o biserică frumoasă.

– Sunt atât de mulți explozibili ascunși sub băncile din acest loc, încât suntem la o scăpărare de chibrit distanță de a rade South Bank de pe fața pământului, îi dădu ea replica.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Serios? Atunci hai să ne căsătorim repede și să plecăm. El se aplecă spre ea, degetul lui mare mângâindu-i pielea moale a obrazului, mirosul de ploaie proaspătă înconjurându-i chiar și aici, în această biserică veche. Căsătorește-te cu mine! Nu pentru că așa vrea tatăl tău. Nu pentru că ai făcut o înțelegere. Căsătorește-te cu mine pentru că te iubesc! Pentru că tu mă iubești. Pentru că aici, în această lume, doar așa câștigăm.

Ea îi strânse mâna, apăsându-și obrazul pe palma lui, iar el ar fi dat tot ce avea în acel moment ca să știe ce gândea. Dar ea își întoarse privirea de necitit către tatăl ei și spuse:

– Mă căsătoresc cu el, iar tu îi eliberezi pe Lord și pe Lady Carrington. Imediat.

Henry răsuflă, aspru și plin de speranță. Asta era. Avea să fie a lui.

Zâmbetul lui Alfie se lărgi.

– Cum să nu!

Ea își privi tatăl printre gene.

Imediat, Alfie.

Absolut. El se întoarse spre băieții de lângă Jack și Helene. Linus, du-te și adu-l pe vicar! Voința lui îndeplinită, se întoarse spre ei. Mai este ceva.

Bineînțeles că mai era ceva.

Spune!

Un lucru mărunt, de fapt. Destul cât să ne asigurăm că acest – luă o mână între ei – nou parteneriat nu se duce de râpă în momentul în care părăsiți South Bank.

Henry așteptă, întrebându-se care va fi ultima cerere a lui Alfie.

- Vreau ceea ce era în cutie.

Adelaide încremeni lângă Henry chiar în timp ce acesta spunea:

– Ce cutie?

– Nu, nu, nu face pe prostul cu mine. Știu prea bine că ai capul pe umeri. Addie a furat ceva de la mine care îți aparține. Ceva pentru care Havistock a fost dispus să plătească o sumă frumușică. Iar eu o vreau. Știi tu, ca garanție. În cazul în care începi să te gândești să anulezi înțelegerea.

Iritarea izbucni la sugestia că Henry nu și-ar fi onorat jurămintele de căsătorie – jurăminte pe care intenționa să le onoreze în fiecare moment al fiecărei zile pentru tot restul vieții sale.

– Nu, îi spuse Adelaide tatălui ei, cuvântul ei fiind tăios și rece. Asta nu e pentru tine.

– De fapt, este, întrucât ai furat-o de la mine.

– Mai întâi tu ai furat-o de la el.

– Și ce-am găsit o să fie al meu, spuse Alfie.

– Cred că vrei să spui că o să fie al meu.

– Nu contează, spuse Henry, băgând mâna în buzunar și extrăgând vechea scrisoare a tatălui său, pe care o băgase în buzunar înainte de a veni să lupte pentru această femeie pe care o iubea. La fel cum făcuse și tatăl său. Nu mai contează!

Ea întinse o mână pentru a-l opri.

– Henry. Nu! Asta nu e pentru el. Nu e pentru nimeni altcineva în afară de tine. Fruntea ei se încruntă de îngrijorare. Amintirea asta. Povestea asta. Este a ta.

„Asta dovedea că dragostea există", îi spusese el despre scrisoare și despre motivul pentru care nu o distrusese niciodată. „Că este bună, demnă și adevărată."

Doar că el nu avea nevoie de ea acum. Acum, dovada lui era Adelaide și felul în care ea îl eliberase de frica pe care o avusese de ceea ce se afla în acea scrisoare.

Îi luă mâna și o sărută.

– Poți avea tot ce este al meu dacă doar îți dorești asta.

Lacrimile curgeau din ochii ei frumoși când ea recunoscu cuvintele tatălui său către mama sa. Ea răspunse cu blândețe:

– Tot ce-mi doresc este să avem un viitor pe care să-l putem numi al nostru.

– Da, spuse el, aplecându-se și sărutând-o temeinic, până când Alfie mârâi, iar Jack și Helene aplaudară fericiți, iar Sesily Calhoun își exprimă entuziasmul printr-un strigăt.

Când termină sărutul, Henry îi înmână scrisoarea tatălui ei, în ciuda sunetului de protest al lui Adelaide. Trumbull o deschise, privirea lui urmărind încet cuvintele, iar expresia lui rămase neschimbată când împături hârtia și o bagă în buzunarul hainei.

– Voi, aristocraților, petreceți mai mult timp decât oricare dintre noi preocupați de locul de unde veniți. Ar fi mai bine să fiți mai atenți la locul în care vă îndreptați, nu?

Înainte ca acesta să poată răspunde, gardianul pe care Alfie îl trimisese să-l aducă pe vicar se întoarse cu bărbatul după el.

– Bine! Alfie bătu din palme, apropiindu-se de Jack și de Helene și de altar. Aș vrea să notez că acest tăntălău, fratele tău, a fost de acord să lupte pentru bani și încă îmi este dator. Mă aștept să fiu plătit. O voi considera zestrea mea.

Adelaide îi aruncă o privire.

– Zestrea vine de la tatăl fetei către mire, Alfie.

Ochii lui Alfie se făcură mari.

– Ce? Trebuie să-l plătesc *eu* pe *el* ca să mi te ia de pe cap?

– Ei bine, nu e ca și cum aș fi fost pe capul *tău* în ultimii ani, dar da.

– La dracu'! Eu nu fac așa ceva!

– Imaginează-ți cât sunt de surprinsă, spuse ea sec, în timp ce cei adunați li se alăturară în fața altarului, creând un mic semicerc în jurul vicarului.

– Chiar îmi plac nunțile, spuse Sesily.

Ducesa oftă.

– Încă un bărbat adăugat în echipă, presupun. După atâta chin și jale.

– Cel mai bine e ca soțul să stea departe pe o insulă, nu-i așa? întrebă Adelaide.

– Cel mai bine ar fi să nu ai soț deloc, spuse Ducesa. Dar uneori simți nevoia unuia sau ai nevoie de unul, iar acest duce pare să nu fie cea mai rea dintre opțiuni.

Henry înclină capul în direcția ducesei.

– Mare laudă, Excelența Voastră!

– Felicitări pentru nuntă, Excelența Voastră! răspunse ea.

Henry apucă mâna miresei sale, întorcând-o spre el, punându-și mâinile pe fața ei și înclinând-o să se uite la el.

– Te iubesc! Hoața mea din sudul Londrei. Iubita mea din nordul Londrei.

În ochii ei străluci o expresie nouă și frumoasă. Ceea ce el își dorea de la început. Sinceritate, claritate și speranță pentru viitor. Și ea se ridică pe vârfuri pentru a-i înfășura o mână în jurul gâtului și a-l trage în jos pentru un sărut.

Când termină, ea deschise ochii și zâmbi, răspândind căldură în el până când tot ce își dorea era să se căsătorească și să o ducă acasă. În patul lor.

În spatele lui, ușa bisericii se deschise cu zgomot și brutal, iar privirea ei trecu pe lângă umărul lui și totul se schimbă.

– Am ajuns prea devreme pentru „să vorbească acum sau să tacă pe vecie"?

Întreaga adunare se întoarse spre spatele bisericii, unde Danny stătea în picioare, arătând de parcă tocmai câștigase la curse. Iar lângă el, cu pistolul în mână, se afla marchizul de Havistock.

Capitolul 24

Ultima dată când fusese în această biserică, Adelaide purta o rochie furată, prea mică pentru ea și nu avea o armă. De data aceasta,

era pregătită, însoțită de femeile care îi fuseseră alături din momentul în care părăsise South Bank.

Și de bărbatul care jurase să o iubească pentru totdeauna. Să împartă viitorul cu ea.

Doar că acum, exact când îl avea pe Henry aproape, Danny și marchizul de Havistock sosiseră pentru a-i distruge încă o nuntă.

Adelaide se săturase deja, și nu era singura. În urma cuvintelor lui Havistock, cei adunați se întoarseră și se mișcară, fiecare întinzând mâna spre cea mai apropiată armă. Mâinile se strecurară în buzunarele ascunse ale fustelor, în interiorul hainelor și – în cazul lui Adelaide – către pumnalul legat de coapsa ei. Prinse mânerul de fildeș și așteptă în timp ce tatăl ei își luă bastonul și se uită fix la Danny.

Henry vorbi primul.

– Ar fi trebuit să-ți iau capul când am avut ocazia, Danny.

– Ești un trădător nenorocit care m-a tras pe sfoară, adăugă Alfie. Și toate astea după ce te-am tratat ca pe propriul meu fiu!

Danny își întinse larg brațele și zâmbi adunării.

– Nu este ceva personal, Alfie. M-am dus la omul care merită cel mai mult timpul meu. La fel cum ai făcut și tu. Făcu o pauză. Doar că ai făcut o greșeală, pentru că această poveste nu se termină cu o căsătorie între scumpa ta fată și un duce.

– Ajunge, Daniel, spuse marchizul de Havistock, evident supărat că Danny primea mai multă atenție decât el. Mă voi ocupa eu de aici încolo. Își ridică vocea pentru a fi auzit în toată biserica: Este adevărat ceea ce se spune, nu-i așa? Că dacă vrei să faci ceva, trebuie să o faci singur.

– Tată!

Groaza și disprețul din vocea lui Lady Helene erau de netăgăduit.

– O, taci din gură, Helene! Suntem aici din cauza ta, cățea mică!

Ochii ei se făcură mari și Jack păși în fața ei, părând dintr-odată mult mai matur decât cei douăzeci și șase de ani ai săi.

– Nu-i vorbi așa!

– Îi vorbesc cum vreau eu, băiete! Și vei face bine să-ți cunoști superiorii!

Cu Helene în vizorul lui Havistock, Jack făcu o schimbare completă, coborând vocea, ținând pumnii strânși și aspectul fermecător transformându-se în amenințare totală.

– Trebuie să te considerăm superior nouă? Tu, care îți ucizi cu plăcere partenerul de afaceri în văzul întregii Londre?

Havistock se uită urât spre fiica lui.

Ea își ridică bărbia.

– Am auzit totul. Am auzit că Lord Draven era îngrijorat de starea fabricilor, de felul în care i-ați tratat pe copiii care lucrau acolo.

– Draven a făcut sute de mii de lire sterline de pe urma acelor fabrici, o luă în derâdere Havistock. Și apoi a aflat că mustrarea conștiinței nu te scapă de o moarte timpurie. Și când te gândești că, dacă ți-ai fi ținut gura închisă, ai fi putut evita și tu asta. Ridică pistolul și îl îndreptă spre tinerii proaspăt căsătoriți.

În partea cealaltă a bisericii, Imogen căuta în buzunarele ascunse ale fustelor ei veșnic verzi.

– Remarcabil! Nu se întâmplă în fiecare zi ca un om să mărturisească o crimă în fața a douăsprezece persoane, spuse Henry cu cea mai rece și aristocratică voce a sa. Deși nu mi s-a părut niciodată că logica ta este solidă în timpul dezbaterii, așa că nu ar trebui să fiu surprins.

Havistock îndreptă pistolul direct spre pieptul lui Henry, iar Adelaide începu să caute în jur soluții de a-l neutraliza pe Havistock. Cum îndrăznea să-l amenințe pe viitorul ei soț!

– Clayborn, spuse marchizul cu dispreț. Întotdeauna atât de mândru și de corect... Exact ca tatăl tău. Bună și nobilă și aristocratică perfecțiune! Scuipă. Dar nu ești chiar așa, nu? Nu ai nici măcar o picătură de sânge aristocratic în tine. Și totuși, vorbești despre ce este drept și corect în Camera Lorzilor. Ce ipocrit, acum te-ai mai alăturat și *femeilor*, scuipă el. Sunteți de tot râsul și ar trebui să-i mulțumiți lui Dumnezeu că am de gând să vă termin pe toți. Învârti pistolul cu sălbăticie, îndreptându-l pe rând spre Ducesă și Sesily.

Nu! Nici o persoană pe care Adelaide o iubea nu va muri în acea zi.

– Este un lucru îndrăzneț să amenințI o încăpere plină de oameni avându-l doar pe Danny ca ajutor, trebuie să recunosc asta, spuse Adelaide, injectând în ton toată bravada pe care o putea aduna.

Henry încremeni când pistolul lui Havistock se îndreptă spre ea.

– Poate că voi începe cu tine. Cea de care nu-i pasă nimănui. Fără bani, fără renume, fără relații – fără valoare. Să te întorc în noroiul din care ai venit.

Henry mârâi, iar Havistock se uită spre el.

– O, lui Clayborn nu-i place asta!

– Vezi să nu greșești ținta, milord, spuse Adelaide, ridicându-și bărbia. Pentru că, dacă ratezi, te asigur că vei învăța exact cum e să te simți în noroi. Îmi va face plăcere să delectez toată Londra cu povestea despre cum odiosul marchiz de Havistock a fost terminat de o coaliție de femei puternice și de un cap al mafioților din South Bank!

– Ai făcut bani pe spinarea celor săraci și slabi, spuse Henry făcând un pas înainte, spre pistol. Roata se întoarce și uită-te la tine. Vocea lui era plină de dispreț. Tremuri de frică.

Îl momea pe Havistock. Și dacă privirea sălbatică a bărbatului era un indiciu, momeala avea să funcționeze.

Marchizul era roșu de furie din cauza acelei provocări. Adelaide știa că își asumase un risc. Havistock se dezlănțuise, având acel sentiment că nu exista nici o ieșire pentru el de aici, același sentiment ca un om aflat în fața călăului. Nu-i putea ucide pe toți. Nu putea să supraviețuiască acestei situații, dar va încerca din răsputeri să ia pe unii dintre ei cu el.

Havistock se uită urât la Henry.

– Am auzit că te-ai tăvălit prin noroi cu fata. Spune-mi, cum ar reacționa aristocrația dacă ar descoperi că prețioasa verișoară a ducesei de Trevescan nu este altceva decât o puștoaică născută la Lambeth? Se uită la Ducesă. Crezi că ar mai veni cineva la petrecerile tale după ce îți va descoperi minciunile?

Ducesa nu ezită să răspundă:

– Cred că jumătate din Londra există doar din cauza minciunilor. Nu trebuie decât să ne uităm la tine, Havistock. Ideea că poți fi nobil prin naștere este cea mai mare minciună dintre toate.

Ura îi curgea lui Havistock prin vene.

– Așa o să mă bucur când voi băga gloanțe în toți!

– Ăsta e planul tău idiot? interveni Helene, care în mod clar se săturase de acest om. Să-i omori pe toți cei de aici?

– Voi face ceea ce trebuie să fac!

– Nu, fără oamenii mei nu vei reuși, spuse Alfie, făcând semn cu capul către un bărbat care stătea la ușa bisericii. Ești pe teritoriul meu acum, marchize, iar eu m-am alăturat altuia.

– Bineînțeles că ai făcut-o. Este exact ce mă așteptam – o lipsă totală de onoare, spuse Havistock. Dar, vezi tu, îmi folosesc propriile mele forțe, iar tu ai o problemă, Alfie. Există o nouă generație, gata să preia conducerea.

Danny rânji răutăcios și scoase un cuțit de la brâu.

– E timpul pentru o nouă conducere în Taurii Voinici. Unii care să nu se pună pe ei pe primul loc înaintea datoriei.

Alfie îl luă în derâdere.

– Nu, băiete! Dacă vrei să fii rege, spune sincer că vrei tronul meu. Dar să nu-mi spui că nu îți place coroana mea. Dădu din cap în direcția unui gardian de la ușă, care plecă imediat, fără îndoială pentru a chema mai mulți bătăuși. Băieții nu vor sta alături de tine dacă nu au încredere în tine. Și nu vor avea niciodată încredere în tine dacă vor crede că le vinzi minciuni. Atunci nu ești cu nimic mai bun decât aristocratul cu care te-ai aliat. Hmm. Cu toate că nici să te dai de partea unor bogătași cu titluri nobiliare nu este cea mai bună cale de a câștiga încrederea băieților.

Danny se încruntă când auzi cuvintele lui Alfie – rostite cu siguranța calmă a unui om care avea experiență și știa cum stau lucrurile. Tocmai când se părea că cei doi se vor ciocni și va începe încăierarea, Imogen găsi ceea ce căuta.

– E cald aici, nu-i așa? strigă ea din locul ei.

Frumoasele, știind ce avea să urmeze, se întoarseră cu spatele la ea. O strălucire de lumină intensă însoți o bubuitură puternică în partea îndepărtată a băncilor, lăsându-i pe Havistock și pe Danny distrași pentru o clipă.

Suficient de mult timp.

– Vino! Sesily o apucă de mână pe Helene și o trase prin norul de fum care persista, spre ușa din spate a bisericii – cea pe care Adelaide știa bine că permite o ieșire rapidă, pentru că o folosise ea însăși, cu ani în urmă.

– După asta, Lady Helene, va trebui să discutăm despre tatăl tău, îi spuse Sesily.

– După asta, spuse Lady Helene, cu un ton neașteptat de puternic, în timp ce o urma pe Sesily, voi discuta cu mare plăcere despre tatăl meu.

Între timp, Jack alergă direct spre marchiz, împingând arma din cale și doborându-l la pământ. Pistolul său se descărcă în timp

ce cădeau, zgomotul răsunând în toată biserica întunecată, acum plină de fum.

– Adelaide! Henry se întoarse spre ea instantaneu, în momentul în care auzi pistolul, apăsând-o ferm la pieptul lui, protejând-o de pericol. Când se făcu liniște, își slăbi strânsoarea și se uitară unul spre celălalt, îngrijorarea lor fiind la fel de mare. Ești...

– ...rănit?

Fiecare palpa corpul celuilalt, căutând sânge, răni proaspete.

– Doamne... Henry se aplecă și o sărută, repede și apăsat. Rămâi aici.

Și apoi dispăru, înapoi în luptă, unde o mulțime de brute ale lui Alfie veniseră de afară, atrase de explozie. Veniră și alții – care probabil că mizaseră pe triumful lui Danny. Henry dădu un pumn și se feri de un altul care viza coasta lui ruptă.

Adelaide era plină de indignare că cineva se gândea să îi facă rău ducelui ei!

– Categoric nu rămân aici! anunță ea, luând pumnalul în mână și urmându-l.

– La naiba, Adelaide! strigă el, doborând un altul cu un singur pumn. Sunt arme peste tot și prietena ta a aruncat în aer biserica!

– Nu chiar, strigă Imogen fericită de la distanță. Nu este ceva dăunător. E doar o explozie mică... Fumul se risipi și ea își îndepărtă un strat subțire de praf de pe rochie, apoi spuse: Care a făcut o mizerie încântătoare!

– Aștept cu nerăbdare să dezbatem detaliile explozibililor dumneavoastră cu altă ocazie, milady, spuse Henry, dând o bancă la o parte pentru a ajunge la o altă brută. Dar, la un moment dat, aceste brute își vor aminti că, deși această încăierare este între ele, războiul le implică pe Frumoasele Diabolice.

Asta era clar, iar Imogen încuviință din cap.

– Vor fi deja foarte supărați când vor descoperi...

Atenția lui Henry se îndreptă spre ea.

– Ce să descopere?

Adelaide nu putu să audă răspunsul, căci altceva îi atrase atenția: Alfie se folosea de învălmășeală pentru a se îndrepta spre ușă. Privirile lor se întâlniră, ochii lui fiind la fel de căprui ca ai ei, dar mult mai puțin sinceri, și ea spuse:

– Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă, nu-i așa, tată?

Nici măcar nu părea supărat.

– Nu merită să mori pentru asta. Băiatul ăla nu se va opri până nu se va căsători cu tine, așa că voi obține ceea ce vreau, oricum.

Doi bătăuși se năpustiră asupra lui Adelaide din spate, împingând-o în pieptul lui Alfie. Agățându-se de haina lui, ea își restabili echilibrul.

– Nu și dacă bătăușii tăi îl elimină.

– Eeeh. El flutură o mână. Ei sunt de partea ta în seara asta.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Taurii Voinici, luptând pentru fetele mele?

– Am spus „în seara asta", Adelaide. Ia-o ca pe un cadou de nuntă.

Un strigăt veni din spatele ei, iar ea se întoarse și îl văzu pe Henry lovindu-l pe unul dintre oamenii lui Danny. Când se uită înapoi... tatăl ei dispăruse. Bineînțeles.

– Imogen!

Toți se întoarseră spre chemarea ascuțită a Ducesei, pentru a o descoperi ghemuită deasupra lui Havistock, ajutându-l pe Jack să-l lege pe marchizul ucigaș, care continua să protesteze. Ducesa se uită în jos la prizonierul ei și spuse:

– Ai adus cumva ceva din acel preparat minunat pe care îl folosești pentru a-i face pe bărbați să nu mai vorbească?

– Ooo, nici nu ies din casă fără el! zise Imogen în gura mare și se duse să-l lase inconștient pe bărbatul odios.

Henry ridică o sprânceană în direcția lui Adelaide.

– Ar trebui să-mi fac griji?

– Doar dacă vei intra vreodată în conflict cu noi, răspunse ea fericită, în timp ce el aprobă încet din cap și se întoarse la lupta sa.

– De ce să intrăm în conflict? întrebă el. Fac parte din echipă acum, nu-i așa?

În acel moment, în timp ce în jurul ei domnea haosul, iar cuvintele lui Henry se auzeau frumoase și sincere, Adelaide își dădu seama că, încăierare sau nu, era cu adevărat foarte fericită de felul în care decurgeau lucrurile. Lady Helene era în siguranță, Lord Havistock era pe cale să fie capturat de-a binelea și, cumva, în mod incredibil, ducele de Clayborn era alături de ea. Partenerul ei.

Și poate că ea ar putea fi o hoață de buzunare din South Bank și o ducesă, două într-una.

Familia nu e cea cu care te naști, e cea pe care ți-o faci singur, îi spusese ea lui Henry atunci când acesta îi dezvăluise adevărul despre tatăl său. El alesese dragostea, așa că de ce nu ar fi ales și ea la fel? De ce să nu-l revendice ca fiind al ei și să suporte consecințele?

Până la urmă, găsise dragostea. Poate că nu ar fi fost groaznic să o păstreze.

Ciudat să găsești o astfel de pace interioară în mijlocul unei încăierări, dar cumva părea potrivit pentru o fată crescută ca o prințesă a hoților.

– Ne-ar prinde bine o altă panglică cu care să-l legăm, spuse Imogen, iar Adelaide porni spre prietenele ei, începând să scoată o panglică din fusta ei. Se uita în jos, nemaifiind atentă pentru o fracțiune de secundă, fără să mai observe oamenii din jur sau locul în care se afla fiecare.

O fracțiune de secundă fusese de ajuns.

Un braț greu o prinse, trăgând-o și lipind-o strâns de corpul înalt și urât mirositor.

Danny.

– Nu așa de repede! spuse el. N-ar fi trebuit să te mai întorci aici!

– Adelaide!

Strigătul lui Henry venea din cealaltă parte a camerei, iar el se apropia, cu un pistol în mână.

– Dă-i drumul, Danny!

– Nu, spuse Danny, nu cred că o voi face. Știi cât timp a trebuit să-l ascult pe Alfie plângându-se că și-a pierdut cel mai bun hoț? Cea mai bună hoață de buzunare? Cum că Addie era singura care putea să spargă o încuietoare rapid și fără să lase urme? Știi de câte ori m-a întrebat câte o fată cu ochii sclipind dacă o cunosc pe Addie Trumbull? spuse el, respirația lui acră simțindu-se fierbinte în urechea ei, având lama cuțitului la gâtul ei. O să-mi facă plăcere să mă asigur că de data asta vei pleca definitiv.

Henry se apropia înfuriat, iar lui Danny nu-i păsa, lipind-o pe Adelaide mai strâns de el.

– Lasă arma jos, duce!

Apăsă lama, zgâriindu-i pielea, iar ea închise ochii strâns, suportând înțepătura. Când îi deschise, Henry era ghemuit la câțiva metri în fața lor, cu ochii lui albaștri pe ai ei, punând arma de foc la pământ.

– Lady Imogen?

– Da, Excelență? spuse ea, politicoasă chiar sub presiune.

– E cald aici, nu-i așa?

Adelaide își ținea respirația.

Un zâmbet larg se zări pe fața lui Imogen.

– Teribil de cald!

Adelaide întoarse capul, în timp ce Imogen își accentuă cuvintele cu o altă strălucire strălucitoare și o explozie de fum. Neputând să vadă, Danny slăbi strânsoarea, iar Adelaide se eliberă, dându-se la o parte înainte să...

O împușcătură răsună în toată încăperea.

– M-a împușcat! strigă Danny de pe podea în timp ce fumul se risipea, dezvăluindu-l pe Henry, cu pistolul în mână. Ticălosul m-a împușcat!

– Era și timpul, dacă mă întrebai pe mine, spuse ducesa, de parcă ar fi fost la un joc de crochet și nu la o încăierare în biserică.

Henry o luă pe Adelaide în brațe, o mână apropiindu-se de obrazul ei.

– Te doare ceva?

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Nu acum că sunt cu tine.

El o sărută, rapid și ferm.

– Nu te cred.

Îngrijorat, el îi mângâia rana de pe gât unde cuțitul lui Danny îi atinsese pielea. Se încruntă, vizibil enervat, și o lăsă pe Adelaide ca să se ducă după Danny, să termine treaba începută.

Adelaide întinse mâna spre el, oprindu-l.

– Nu!

Lui Henry nu i-a plăcut asta – bineînțeles că nu i-a plăcut, căci era războinicul ei drag... și tânjea după luptă. El se uită la Danny, care se răsucea pe pământ, cu mâna la coapsă, și îi spuse:

– Dă-mi un motiv să-l las în viață.

– Pentru că celor de la South Bank nu le plac trădătorii, nu-i așa, Danny? Apoi scoase o panglică lungă din fuste și i-o oferi lui Henry. În schimb, sugerez să-l lăsăm tatălui meu drept cadou.

Danny era ultimul care căzuse dintre bătăuși și, în timp ce Henry se ocupa de el, Adelaide se gândi la haosul pe care îl lăsaseră în capelă în acea zi: bănci răsturnate, un candelabru căzut, fumul care încă se risipea de la explozia lui Imogen, o mulțime de bărbați fie căzuți

la pământ și inconștienți, fie care își doreau să fie inconștienți, temându-se de pedeapsa pe care o vor primi pentru trădare.

În tot acest timp, Ducesa și Imogen îl asigurau pe vicar că nu numai că vor plăti pentru pagubele create și băncile distruse, dar vor face o donație generoasă pentru repararea vitraliului care era crăpat de ani întregi, de când se știa Adelaide.

Vicarul a fost liniștit de aceasta și de promisiunea că ar putea folosi cea mai frumoasă trăsură a ducelui de Trevescan pentru a-și vizita sora la țară chiar în acea zi, apoi Ducesa se întoarse spre restul grupului aflat la capătul culoarului, lângă ușă, și spuse:

– Având în vedere că Imogen a provocat două zgomote destul de puternice, nu credeți că ar trebui să facem tot posibilul să scăpăm de aici până nu ne găsește cineva?

– Îmi cer scuze, dori Imogen să sublinieze, dar aceste zgomote puternice au salvat ziua!

– Așa e, spuse Henry, încet, înfășurând-o pe Adelaide cu brațul și sărutând-o pe tâmplă în timp ce se îndreptau spre culoar. Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, Lady Imogen. Îmi permiteți să vă cumpăr un cadou? Orice ați dori.

Imogen păși ea însăși peste o bancă răsturnată pe culoar.

– Îmi plac substanțele chimice.

Sprâncenele lui se ridicară și Adelaide râse, simțindu-se ușurată și cu inima plină de bucurie.

Henry se opri când auzi acel sunet, întorcându-se spre ea și sărutând-o până când ea suspină și uită de toți cei din jur, lăsându-se cu totul în grija lui. Când sărutul se termină, el duse buzele la fruntea ei și spuse, încet și sigur pe el:

– Mă voi căsători cu tine, Adelaide Frampton. Și îmi voi petrece restul vieții iubindu-te.

Ea închise ochii și șopti:

– Mai spune-mi o dată ultima parte.

Încă un sărut moale pe buzele ei.

– Partea în care te iubesc pentru tot restul vieții noastre?

Ea aprobă din cap, dându-i lacrimile. Lui i se tăie respirația. Oare se va obișnui vreodată cu acei ochi desprinși din basme? Avea o viață întreagă să descopere asta.

– Te iubesc, Adelaide Trumbull! O sărută, rapid și dulce. Frampton. Încă un sărut. Carrington. Un ultim sărut. Ducesă de Clayborn.

Ea clătină din cap și zâmbi sfioasă, simțindu-și inima bătând cu putere, stând parcă să explodeze de la prea multă fericire.

– Încă nu.

Nu era adevărat. Ea purta deja acele nume în inima lui. Și în inima ei, de asemenea.

Henry o luă de mână pe Adelaide, ieșind din biserică, și le găsi pe Imogen și pe Ducesă îngrămădite în trăsura pe care Sesily o chemase pentru ele. Henry avea alte planuri – o plimbare pe străzile labirintice din Lambeth, una mai lentă decât de obicei, în care să aibă timp pentru toate sărutările pe care i le va da în timp ce vor trece pe lângă docuri și peste podul Westminster, până la cel de-al patrulea turnuleț pe partea cu palatul Westminster.

– Nu e dimineață, spuse el încet. Dar sper că e bine și așa.

Luna răsărise și râul strălucea argintiu – un alt fel de frumusețe în care să fii învăluit, frumusețea nopții.

– Spune-mi din nou ce îți doreai atunci, zise el, trăgând-o aproape.

– Pe tine, spuse ea, ridicându-și fața spre a lui. Mă rugam să te am lângă mine.

El îi cuprinse fața cu mâinile lui mari și calde și o ținu sus pentru a se uita în ochii ei.

– Atunci îmi doream un om exact ca tine, puternic și nobil și bun și să stea alături de mine, să mă protejeze și să mă iubească.

El încuviință din cap, serios și sever în lumina lunii.

– Ce altceva?

Ea clătină din cap.

– Nimic altceva. Cineva care să mă iubească. Asta e tot ce mi-am dorit atunci.

– Și acum? Acum ce vrei, Adelaide?

– Acum... Ea se uită în ochii lui, atât de albaștri, atât de sinceri. Și îi răspunse cu aceeași sinceritate: Acum, te vreau doar pe tine. În orice formă ai veni la mine. Ea clătină din cap. Dar pare imposibil că m-ai putea iubi așa cum sunt. Chiar dacă îmi cunoști toate secretele și trecutul... Ce se va întâmpla când toată lumea va afla că te-ai căsătorit cu o hoață din Lambeth? Ce vei face atunci? Ce legi vei adopta atunci?

El clătină din cap cu un mic zâmbet.

– Voi lupta cu lumea întreagă. Dacă ei nu-mi vor aproba legile, voi lupta alături de tine pentru a schimba lumea într-una mai bună. Tu, femeie glorioasă, strălucitoare și puternică – îmi voi petrece restul vieții încercând să fiu demn de a sta alături de tine!

O singură lacrimă îi căzu pe obraz la auzul acelor cuvinte, căci simți în sfârșit, în sfârșit, că îl crede pe cuvânt. Se apropie de buzele lui, sărutându-l profund, și îi șopti dragostea ei.

Ținând-o strâns aproape, el îi spuse supărat:

– Aproape că m-ai distrus când m-ai părăsit. Să nu mă mai lași niciodată!

– Nu te mai părăsesc. Îți promit!

El încuviință și își duse o mână în buzunar, scoțând o cutie mică – și Adelaide trase adânc aer în piept când își dădu seama ce era acea cutie din stejar frumos filigranat. Inelul dinăuntru strălucea în lumina lunii când el îl scoase de acolo. Îi luă mâna.

– Vrei să fii soția mea?

– Da, șopti ea.

El îi puse inelul pe deget.

– Când?

Ea zâmbi.

– Acum. Și pentru totdeauna.

– Acum, repetă el. Pentru totdeauna. Încă un sărut. Și apoi îi spuse: Odată ai spus că mama mea a fost soarele tatălui meu. Făcu o pauză. Cred că ai avut dreptate. Până să te cunosc pe tine, nu am știut ce înseamnă lumina.

Nu părea posibil ca acesta să fie bărbatul ei. Nu-i venea să creadă că se vor căsători și vor trăi împreună și se vor iubi și vor avea o casă plină de copii și animăluțe. Și se vor certa și vor râde și se vor iubi... și își vor face un viitor împreună.

Și toate le vor face din toată inima.

– Du-mă acasă, Adelaide Frampton!

Ea clătină din cap.

– Camerele mele... nu sunt pentru duci.

– Întrucât aparțin unei viitoare ducese, nu sunt de acord.

Ea tresări.

– Voi fi o ducesă groaznică.

– Nu prea cred. Cred că vei fi genul de ducesă care își folosește puterea pentru binele celorlalți și pedepsirea celor care merită. Cred că vei fi genul de ducesă care va schimba definiția cuvântului.

Ea privi peste pod.

– Mi-ar plăcea asta.

El o sărută pe tâmplă.

– Mie îmi va plăcea *nespus*.

Ea se uită în ochii lui.

– Îmi place de tine.

Sărutul pe care el i-l oferi era delicios, pasional și plin de păcat. Ca o comoară furată. Și când se termină, iar el își duse buzele la fruntea ei și îi șopti numele, Adelaide abia mai putea respira.

Când, în sfârșit, reuși să respire, spuse:

– Despre camerele mele... E ceva ce ar trebui să știi... Am un singur pat.

– Excelent! Mă gândesc să arunc și eu toate paturile în plus din casa mea.

Ea râse când el o trase mai aproape, cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

– Și scaunele, de asemenea, pentru că am demonstrat că avem nevoie doar de unul singur. O sărută pe obraz, chiar sub ureche, provocându-i un fior în timp ce îi șoptea: Și trăsura. Acum a mai rămas doar una, pentru că ai distrus-o pe cealaltă cu frumusețea ta răpitoare care mi-a distras atenția.

Ea râse, petrecându-și strâns brațele în jurul gâtului lui, în timp ce el îi promitea că îi va pune lumea la picioare, că-i va da orice își dorea. Atâta timp cât se căsătorea cu el, cât mai curând posibil.

Și cum nu era o proastă, ea acceptă fără tăgadă.

Capitolul 25

Detectivul inspector Thomas Peck avea o zi proastă. Nici măcar nu putea fi considerată o zi întreagă în acel moment, dar Tommy avusese parte de mai multe zile proaste în viața lui și știa, fără îndoială, că atunci când o dimineață începea cu un polițist care îi bătea la ușa camerei din Holborn, trezind-o pe proprietăreasa lui și făcând-o să țină predica ei preferată – „Oamenii decenți nu sună la ușă înainte de micul dejun" –, era clar de atunci că va avea o zi proastă.

Acest lucru se confirmă când intră în Capela Sfântului Ștefan din Lambeth, de unde se raportase că avusese loc o încăierare în noaptea precedentă. Singurele dovezi erau câteva bănci răsturnate, iar sub două dintre ele se găseau buncăre goale, ca și cum cineva le golise în grabă.

Se pare că vicarul desemnat pentru capelă se afla în vizită la sora sa din Nottinghamshire, așa că Tommy fusese lăsat să inspecteze singur locul, doar pentru a găsi ceea ce părea a fi o a treia trapă în podea, sub o bancă din față, o trapă care nu fusese închisă bine.

Tocmai se aplecase să o deschidă când cineva strigă prin biserică:

– Domnule detectiv inspector! Salutare!

Știa dinainte de a se întoarce pe cine va vedea: Lady Imogen Loveless – fiica unui conte, sora a mult prea multor lorzi și prietena câtorva dintre cele mai puternice femei din aristocrație. Înaltă de abia de un metru și jumătate, plinuță, drăguță, șireată. Un mic drăcușor.

Își mușcă limba. Nu iar această femeie! Nu astăzi. Clătină din cap și arătă spre ușă, indicându-i că ar trebui să plece.

– Nu. Afară!

Ignorându-l cu desăvârșire, ea continuă să se apropie, aruncând o privire curioasă la trapa din podeaua de la picioarele lui.

– Asta da, gaură frumoasă și bine ascunsă! Dumneavoastră ați făcut-o?

El strânse din dinți.

– Nu.

– Aaa. Ce este în ea?

– Nimic.

– Cum puteți fi atât de sigur dacă nu ați deschis-o?

– Lady Imogen, nu există altcineva cu care să vorbiți în această dimineață?

O clipă, apoi ea spuse:

– De fapt, nu există.

Se temuse de asta.

– Și presupun că e prea mult să vă întreb cum de ați știut exact unde să mă găsiți.

– Nu e prea mult, de fapt, îi spuse ea. De obicei știu unde sunteți.

Inspectorului nu îi plăcu acest răspuns.

– Și de ce anume?

– Păi, ca să pot apela la dumneavoastră în caz de nevoie, evident. Își puse geanta pe o bancă din apropiere și îi deschise fermoarul. Ați vrea să știți ce am făcut săptămâna trecută?

Categoric nu.

– Ce ați făcut săptămâna trecută?

– Am inventat un nou tip de explozibil.

Despre ce naiba vorbea femeia asta? Și de ce nu reușea să o ignore când era prin preajmă?

– Mă gândesc, Lady Imogen, că o astfel de declarație ar putea fi luată ca o mărturisire.

– O, nu vă faceți griji! Nu am făcut nimic cu acesta încă. Așteptă o clipă, apoi ea spuse din nou: Încă. Ei bine, dacă nu punem la socoteală acoperirea laboratorului meu cu proiectile strălucitoare neașteptate.

El era nedumerit.

– Proiectile neașteptate.

– Nu, proiectilele erau de așteptat. Evident, fiind vorba de un exploziv, spuse ea, fluturându-și o mână înmănușată în dantelă albă. A fost neașteptat faptul că erau atât de strălucitoare. Știam că vor fi foarte mici, dar asta... a fost o surpriză minunată. Extrem de dificil de curățat, dar frumos, într-adevăr. Mai degrabă iritant decât periculos.

– Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să vezi așa ceva, zise el. Dar, chiar dacă erau mici, străluceau puternic.

Ea îi zâmbi, iar el refuză cu desăvârșire să se lase orbit de zâmbetul ei.

– Sunt foarte flatată că aveți această părere.

– Eu...

Era pe punctul de a-i spune că nu voise să o numească frumoasă. Doar că ea era frumoasă. În modul sălbatic, terifiant în care erau frumoase furtunile imprevizibile și leoaicele la vânătoare.

Înainte ca el să găsească cuvintele, ea spuse:

– Totuși, vă înșelați. Eu sunt *mult* mai periculoasă decât iritantă, spuse ea fericită, fericirea aceea părând nepotrivită aici, în Lambeth, pe teritoriul Taurilor Voinici.

De ce femeia asta îl făcea mereu să se simtă ca și cum ar fi primit o lovitură în cap? Era aproape acum, suficient de aproape încât, dacă întindea o mână spre ea, ar putea să o atingă.

Nu că ar fi atins-o vreodată. Ar putea avea hainele stropite cu otravă în urma unui experiment nebunesc.

– Lady Imogen, ce căutați aici?

Ea se opri și se uită la el, cu fața ei frumoasă și rotundă, încadrată într-un halo de bucle negre.

– V-am adus un cadou!

– Nu!

Ultima dată când primise un cadou de la această femeie, el se afla printre dărâmăturile închisorii sale.

– Serios, inspectore detectiv, îl mustră ea. Dacă nu v-aș cunoaște mai bine, aș crede că sunteți nepoliticos în mod deliberat. Ar trebui să cred că până acum v-au plăcut cadourile mele. Data trecută, v-am făcut unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra! Nu așa ați fost numit în ziarul *News*?

– N-am de unde să știu, minți el.

– Sunt convinsă că așa a fost, spuse ea. Am citit că femeilor necăsătorite din Mayfair le place foarte mult să cheme Scotland Yardul la ele acasă în speranța că un anumit inspector detectiv ar putea să se rătăcească pe acolo. Este un fel de joc. Are și un nume.

El se uita la tavan rugându-se: „Nu spune!"

– „Țară, țară, vrem detectivi cu mușchi!"

El strânse din dinții.

– Nu sunt atent la ziare.

– Serios? întrebă ea, cu o licărire periculoasă în ochi. Asta *este* o surpriză, având în vedere că ați fost citat în mai multe interviuri despre... Făcu o pauză, fără îndoială pentru un efect nebunesc. Cum le numiți pe acele doamne? „Frumoase și diabolice"?

Tommy ar paria salariul pe un an că această femeie sălbatică era una dintre acele doamne.

– Nu am acordat nici un interviu de acest gen, Lady Imogen. De fapt, cred că numele acela este ridicol.

– O, eu nu cred! spuse ea zâmbitoare. Este mai degrabă numele perfect. Mă face să-mi doresc să am o sabie de foc.

– Din fericire pentru dumneavoastră, este dificil să dați foc la oțel.

– Ei bine, cu această atitudine, cu siguranță că este.

Înainte ca el să o poată ruga pe femeie să nu dea foc malului sudic al Tamisei, ea căuta prin geanta prea mare pe care o purta peste

tot pe unde mergea, ca și cum ar fi fost nevoită să își facă tabără pentru noapte în orice moment.

Se uita atent la felul cum ea se apleca și scotocea printre lucruri, pentru că în orice moment ea putea distruge ceva. Clar nu se uita pentru că îi plăcea să-i privească fundul mare... Cu siguranță nu pentru că se întreba cum ar arăta acel fund mare fără fusta de deasupra...

Femeia aceasta crea numai necazuri; pe el nu-l interesa fundul ei.

Când ea se îndreptă și se întoarse cu fața la el, fluturând un mic pachet, el nu se simțise dezamăgit, chiar deloc...

– Nu vă temeți, în ciuda nerecunoștinței de care ați dat dovadă, vă voi da totuși cadoul.

Nu voia să-l ia, dar parcă *nu putuse* să o refuze. Era un pachet mic, rotund, cald, învelit într-o hârtie.

– Ce este asta?

– Un sendviș cu șuncă, spuse ea simplu.

Ca și cum ar fi fost un lucru perfect obișnuit pe care să i-l oferi unui polițist în mijlocul unei biserici.

Năucit, el spuse:

– Ați venit până în Lambeth ca să-mi aduceți un sendviș cu șuncă.

Ea zâmbi, și iată că el avu din nou acel sentiment că o ia pe arătură.

– Mă gândesc că ați fost chemat aici înainte de a fi avut timp să luați micul dejun. Nu ar trebui să prindeți niciodată răufăcătorii pe stomacul gol.

– De unde... începu el, apoi se opri. Lady Imogen, nu ar trebui să fiți aici. Nu este un loc pentru oameni decenți.

– Serios, domnule inspector detectiv! Este un lăcaș de cult.

Se întoarse să scotocească în geanta ei.

– Da, ei bine, sunt destul de sigur că este un lăcaș de cult care a fost recent plin până la refuz cu muniție.

Aruncă o privire spre trapa nedeschisă din podea.

Posibil să fie încă muniție acolo. Ea trebuia să plece.

Lady Imogen îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Ce deștept sunteți! Dar cineva a avut grijă să rezolve această problemă, nu-i așa?

– Aș prefera să știu unde au fost mutate munițiile.

– O, eu nu mi-aș face griji, spuse ea. Sunt sigură că vor fi bine folosite.

El o studie cu atenție, cuprins de un gând nebunesc.

– Lady Imogen?

– Da?

– Nu dumneavoastră ați fost cea care a scos armele, nu-i așa?

– O, Doamne, nu! spuse ea inocentă, făcând ochii mari. Vă puteți imagina cum aș putea să car lăzi de explozibil prin oraș? Mi-aș strica mai mult ca sigur rochia.

Nu ar fi trebuit să se uite la rochia în cauză, catifea fină de culoarea unei păduri veșnic verzi. Mantia ei era deschisă, dezvăluind linia corsetului, suficient de strâmt pentru a-i dezvălui sânii mari, la care *cu siguranță* nu ar fi trebuit să se uite.

– Bineînțeles.

– Am oameni care se ocupă de astfel de lucruri.

Ce?!

– Bărbați foarte musculoși, în uniforme cu bretele, adăugă ea.

Tommy constată că nu-i plăcea imaginea pe care i-o evocau acele cuvinte. Înainte ca el să poată răspunde, ea flutură un dosar albastru marcat cu un clopoțel indigo deasupra capului.

– Aha! Vreți să primiți cadoul adevărat?

Știa dosarul acela. Mai văzuse unul înainte, lăsat în dărâmături când cineva aruncase în aer una dintre celulele din închisoarea de sub Scotland Yard. În mod deloc surprinzător, această femeie fusese în clădire cu puțin timp înainte de incident.

Ea ținea dosarul la piept și el se forță să se concentreze pe ochii ei.

Și atunci auzi. Un sunet, înăbușit și scurt. O voce.

Lady Imogen Loveless îl auzi și ea, întorcând ochii mari spre trapa închisă de la picioarele sale.

– Domnule detectiv inspector, credeți că ar trebui să o deschideți?

El arătă spre capătul îndepărtat al bisericii.

– Duceți-vă și stați acolo!

Ea făcuse întocmai.

– Pentru ce?

Femeia asta îl scotea din sărite.

– Pentru orice eventualitate.

– Ce s-ar putea întâmpla? întrebă ea, dar continuă să se îndepărteze, pe culoarul bisericii. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar sunt în stare să mă apăr singură, dacă va fi nevoie.

Fără îndoială că femeia avea ceva cu care să se apere la îndemână. Întorcându-i spatele, se lăsă pe genunchi, scoțând un cuțit din cizmă.

– Oo, excelentă idee! spuse ea încurajatoare.

– Mulțumesc, spuse el ca un idiot adevărat, înainte de a deschide trapa dintr-o singură mișcare lină.

Acolo, în gaură, legat cu panglici colorate de mătase și cu călușul în gură, era...

– Doamne! Este marchizul de Havistock?

Ea se întorsese, stând lângă umărul lui – sau mai degrabă lângă cotul lui –, privind în jos în gaură.

– Ce surpriză!

– Este ciudat, Lady Imogen, pentru că nu păreți deloc surprinsă.

De fapt, panglica cu care erau legate mâinile marchizului era exact de culoarea rochiei lui Lady Imogen.

– Da, ei bine, voi fi sinceră, întotdeauna am crezut că locul omului acestuia este într-o groapă. Dar nu ați spus că această pivniță era pentru muniții? El nu arată ca o muniție. Făcu o pauză. Este posibil să ai o singură muniție? La singular?

Tommy se uită la ea.

– Ce?

– În fine. Vă recomand să citiți dosarul înainte de a-l elibera pe marchiz. Ea îl bătu pe braț. Iar în ceea ce privește munițiile lipsă, nu vă temeți! Cel mai probabil vor apărea mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul.

– Hmmm, spuse Tommy, deschizând dosarul pentru a descoperi o declarație semnată ca martor a unei anume Lady Helene Carrington, născută Granwell, unica fiică a marchizului de Havistock.

Se pare că marchizul nu numai că era implicat în ceea ce se întâmplase aici în noaptea precedentă, dar îl și omorâse pe contele Draven, iar fiica sa fusese martoră la crimă. Doamna îi lăsase adresa pentru alte întrebări. Sub declarația martorului, o colecție de date suplimentare – tratamente îndoielnice aplicate angajaților de la fabricile bărbatului, registre ciudate, copii dispăruți și multe altele.

Închise dosarul și își trecu degetele peste clopoțelul albastru. Încă un dosar plin de probe, încă un infractor aristocrat lăsat să fie descoperit de el.

Din nou Frumoasele.

Și abia atunci, în mijlocul surprizei sale, răsunară în el cuvintele lui Lady Imogen.

„Munițiile vor fi bine folosite."

Își ridică privirea.

– Ce ați spus?

Ea dispăruse, iar dosarul din mâna lui era singura dovadă că fusese în acel loc.

Își întoarse privirea spre aristocratul legat acolo, la picioarele lui, și înjură, limbajul vulgar fiind urmat de un zgomot făcut de ușa bisericii, un ecou greu care îi atrase atenția asupra tânărului jandarm care intră, cu ochii mari și fără suflare, oprindu-se brusc de îndată ce îl văzu pe Tommy.

– Domnule detectiv inspector!

Tommy îi făcu semn cu mâna.

– Vino.

El se apropie, scoțând deja o misivă din buzunar.

Deschizând-o, inspectorul detectiv citi textul de acolo.

Explozii matinale raportate la toate cele cinci fabrici Havistock. Fără victime sau martori. Întoarce-te la Whitehall pentru o ședință urgentă.

Și uite așa, ziua lui Thomas Peck merse din rău în mai rău.

Epilog

Ducele de Clayborn se trezi în soarele dimineții, alături de femeia pe care o iubea, la fel ca în fiecare dimineață de când stăteau împreună în Lambeth și luptau umăr la umăr pentru viitorul lor. În timp ce lumina pătrundea prin fereastra dormitorului lor, învăluindu-l într-o strălucire aurie, iar lumea de dincolo părea amorțită în liniștea zorilor, el stătea și o privea pe Adelaide, așa cum o făcuse de nenumărate ori în ultimul an. La fel cum o va face de nenumărate ori, pentru tot restul vieții sale.

Respirând adânc, își duse mână la piept, acolo unde simțea pe o parte ușurare că o găsise, pe o parte bucurie că era a lui, pe o parte neîncredere că fusese atât de binecuvântat încât să o poată numi pe această femeie magnifică soția lui.

Neputând să-i mai reziste o clipă, se aplecă și o sărută pe obrazul ei cald, moale și roziu, cuprins de somn. Când ea suspină, el nu se putu abține să nu scoată un mic sunet de plăcere din piept când o sărută din nou, pe linia maxilarului, sub ureche, în locul unde gâtul ei se întâlnea cu umărul, locul moale și dulce și mirosind a cimbru și a ploaie proaspătă. Mâna lui îi mângâia corpul, găsind rotunjimile burții ei în care se afla copilul pe care avea să-l nască în curând.

Cu o întindere leneșă și un zâmbet mulțumit de sine, ea îl îmbrățișă, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui și lipindu-se de el, de corpul lui lung și cald și atât de moale, apoi spuse, cu ochii încă închiși:

– La mulți ani, iubitul meu soț!

El o sărută parcă pentru a-i fura cuvintele de pe buze.

– Aniversare fericită, draga mea soție!

În timp ce planurile lui Alfie Trumbull se duseseră pe apa sâmbetei și el nu asistase la nunta fiicei sale cu un duce în acea noapte la Capela Sfântului Ștefan, Henry și Adelaide găsiră drumul înapoi spre Lambeth în următoarea zi, unde ducele de Clayborn își folosise

toată influența pentru a stabili o întâlnire cu arhiepiscopul însuși... și, primind o permisiune specială, se căsătoriră în capela de la palatul Lambeth. Jack și Helene fuseseră prezenți, împreună cu echipa lui Adelaide – ducesa de Trevescan, Lady Imogen Loveless, Lady Sesily și domnul Calhoun. Și Maggie O'Tiernen, care deschisese The Place imediat după aceea pentru o petrecere de nuntă zgomotoasă. Dimineața trecuse repede, se făcuse după-amiază și apoi seară, iar ei sărbătoriseră cu mult dans și urări de bine pentru mire și mireasă.

Și nimeni din Mayfair nu ar fi crezut că ducele de Clayborn, cunoscut pentru atitudinea sa rece, un bărbat care își arăta pasiunea doar când ținea discursuri sau dezbătea în Camera Lorzilor, își petrecuse seara cu soția sa în brațe, ținând-o scandalos de aproape în timp ce se bucurau unul de celălalt și de promisiunea unui viitor luminos.

În acea noapte, epuizați și fericiți, urcaseră scările până la camerele lui Adelaide – până la patul de o persoană din dormitorul ei, plin de cărți și lipsit de aproape orice altceva – și făcură dragoste încet, savurând fiecare moment, pentru a marca începutul restului vieții lor.

De atunci, cei doi își împărțiseră timpul între Covent Garden, unde camerele pe care le închiriau deasupra The Place erau pline de țesături prețioase, de amintiri și mai prețioase și de râsetele prietenilor și ale familiei, și casa lor de la țară, unde își petreceau zilele explorând proprietatea, departe de ochii curioși ai aristocrației, și nopțile în pat, explorându-se unul pe celălalt.

Iar lui Henry nu-i venea să creadă ce noroc avea – această femeie frumoasă, strălucitoare, magnifică... era a lui. Pentru totdeauna. Cu un alt sărut, el îi șopti:

– Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc!

Adelaide se ridică spre el.

– Mie nu-mi pare rău că m-ai trezit. Încâlcindu-și degetele în părul lui, ea se uită în ochii lui și întrebă: Ce făceai?

– Eu... El făcu o pauză, mângâindu-i obrazul, gâtul, pieptul, până la locul în care o buclă roșu aprins înconjura sfârcul unui sân. Te observam.

Ea zâmbi.

– Întotdeauna mă observi.

– Da, îi dădu el dreptate, pierzându-se în privirea ei drăgăstoasă. Sunt atent la tine când râzi cu prietenele tale, când iei poziția de vizitiu al trăsurii, când ne luptăm împreună pentru dreptate.

Pentru că ei chiar luptau împreună. Scriau amândoi discursurile lui și participau împreună la misiunile ei, deși pentru moment făceau mai mult primul lucru decât al doilea, până la venirea copilului.

– Și mă uitam la tine astăzi... în timp ce tu dormeai, învăluită în frumusețea dimineții. Soția mea.

Îl trase jos, mai aproape de ea, ezită un pic și apoi îl sărută.

– Soțul meu.

Deasupra ei, ridicându-se din mângâiere, Henry se uita la ea, atât de nebun după ea, nebun de dragoste pentru ea, încât abia putea să înțeleagă acest sentiment pe care nu se aștepta să-l aibă vreodată. Această relație la care nici măcar nu visase.

– Cât de norocos sunt, spuse el încet, că te iubesc atât de mult!

– Cât de norocoasă sunt eu, spuse ea, mâna ei ajungând la obrazul lui, pentru că sunt iubită atât de mult!

Un alt sărut, lung și insistent. Ea îl întrerupse de data aceasta, dându-se jos din pat și, în ciuda protestelor lui Henry, își trase pe ea halatul imaculat de mătase albă și traversă camera.

– Este devreme, iubirea mea. Întoarce-te! strigă el, în timp ce se sprijinea de perne și o privea, lumina aruncând dungi aurii pe trupul ei frumos și lung, tachinându-l pe el cu priveliștea, făcându-și să-și dorească să o dezbrace din nou.

Ignorându-l, ea deschise un sertar și luă o cutie dinăuntru, întorcându-se pentru a o aduce lângă pat.

– Nu vrei să-ți primești cadoul?

Încântarea i se citea pe chip.

– Un cadou?

Ea râse.

– Arăți ca un băiețel disperat după o jucărie nouă.

– Tu ești singura jucărie de care am nevoie, îi dădu el replica, întinzându-se spre ea, trăgând-o în poala lui și bucurându-se de micul ei țipăt înainte de a adăuga: Dar nu aș vrea să fiu considerat nepoliticos.

Când ea așeză cutia din lemn de mahon lângă el, Henry începu să o studieze. Cutia era plată, avea poate zece centimetri lungime

și doar doi centimetri adâncime, era decorată în filigran frumos. Două litere, aurite, sculptate în mod complex: A și H.

– Adelaide și Henry, spuse el, trecându-și degetele peste desen înainte de a-și da seama ce ținea în mână. Se uită la ea, cu zâmbetul pe buze. Este un puzzle!

Ea încuviință.

– Nici pe departe la fel de complicat ca acela care ne-a adus împreună, dar m-am gândit că ai vrea...

Ducele lucra deja la el, găsind butoane și pârghii și funduri false și magneți, iar în zece minute găsi un sertar ascuns din interior și descoperi un dosar albastru familiar, marcat cu cerneală indigo, cu un clopoțel frumos realizat. Și acolo, în partea de jos, o etichetă clară pe care scria: „Ducele de Clayborn".

Sprâncenele i se ridicară, recunoscând conținutul cutiei. Era un dosar de la Frumoase, unul care ar fi putut fi pregătit chiar de către Spioana Relațiilor Nedorite. Îi aruncă lui Adelaide o privire vicleană.

– De cât timp ai asta?

Ea îi întâlni privirea pentru scurt timp înainte de a-și întoarce atenția la dosarul din mâinile lui. I se înroșiseră urechile?

– Adelaide?

Ea vorbi uitându-se către dosarul din mâinile lui.

– L-am făcut când m-am întors la... tatăl meu. Intenționam să ți-l dau în acea seară. Să ți-l trimit acasă, după ce mă ocupam de el, de tot.

– După ce *amândoi* am fi rezolvat totul, vrei să spui.

După acea noapte, Havistock fusese judecat și condamnat pentru uciderea unui alt nobil. Danny fusese dat pe mâna unui chirurg care îi salvase viața și apoi fusese dus la docuri, unde i se dăduse de ales între a rămâne în Lambeth și a se lupta cu Alfie sau a pleca în Australia și a încerca o viață nouă. Cât despre Alfie, el rămase șeful Taurilor Voinici – un ghimpe în coasta lui Adelaide și al lui Henry, dar mai ușor de gestionat acum că era în căutarea demnității... și a moștenitorilor.

– Bine, după ce amândoi am fi rezolvat totul, recunoscu ea. Dar nu am găsit niciodată momentul potrivit ca să-ți arăt... ceea ce este înăuntru.

El se uită la ea cu o privire curioasă.

– Și astăzi este ziua potrivită?

Ea zâmbi.

– Este. Simt că acum... va fi bine.

– Am înțeles.

Fără ezitare, el deschise dosarul, găsind două foi de hârtie înăuntru. Pe prima o recunoscuse instantaneu, fiind foarte surprins când ridică scrisoarea tatălui său către mama sa, trecându-și degetele peste scrisul vechi de ani de zile.

– Cum ai... începu el, apoi se opri. Alfie Trumbull avea asta. I-am dat-o în acea noapte.

Ea zâmbea ca o pisică în fața bolului cu smântână.

– Și eu i-am furat-o din buzunar.

El se încruntă.

– Când?

– La nici zece minute după ce pusese hârtia acolo pentru a o păstra în siguranță.

El râse zgomotos, încântat.

– Îmi imaginez că nu i-a plăcut asta.

– Îmi imaginez că nu i-a plăcut, spuse ea. Dar nu a crescut degeaba o regină a furtului din buzunare.

El deschise scrisoarea, citind-o... amintindu-și fiecare cuvânt. Amintindu-și că se ridicase la înălțimea așteptărilor tatălui său în ceea ce-l privea. Că și Jack o făcuse,fericit alături de soția sa, Lady Helene, fiind deja tată.

Adelaide întinse o mână spre el, punându-și degetele pe brațul lui în timp ce el citea.

– Aniversare fericită, iubirea mea! șopti ea. În cinstea viitorului pe care îl putem numi al nostru!

– Da, spuse el, ridicând privirea spre ea. Vom fi mereu împreună.

– Împreună, șopti ea, apoi îi făcu un semn spre dosar. Mai ai ceva acolo.

El îi urmă instrucțiunile, ridicând a doua foaie de hârtie dinăuntru.

– Asta e a ta și o poți păstra.

Henry se uită în jos și citi textul, inima bătându-i sălbatic în piept:

Ducele de Clayborn este o partidă excelentă.

Semnat,
Spioana Relațiilor Nedorite

Henry își ridică privirea, cuprins de plăcere, chiar dacă mai rămăsese o fărâmă de frustrare pentru ce s-ar fi putut întâmpla cu un an în urmă. Descoperi că ea îl privea, așa că se uită adânc în ochii ei în care citea mai multe emoții.

– Ai intenționat să-mi dai asta... și să pleci?

Ea aprobă din cap.

– M-am gândit că te-ai putea decide să cauți dragostea dacă ai afla din acest dosar cât de... perfect ești.

– Adelaide. El o trase aproape, lipindu-și fruntea de a ei. Nu înțelegi, niciodată nu aș fi căutat dragostea în altă parte decât la tine. Nu mai era nimeni altcineva. Niciodată nu ar fi existat. Dragostea... Eu nu sunt perfect. Sunt perfect doar *alături de tine*, căci tu mă completezi. O sărută din nou. Doamne, cât te iubesc... dincolo de rațiune. Clătină din cap. Nu, nu este adevărat. Există zeci de motive raționale pentru care te iubesc. Sute de motive.

Ea zâmbi, simțind o fericire pură.

– Chiar așa?

– Vrei să le enumăr?

El se apropie de gâtul ei, sărutând-o în timp ce o trăgea în poala lui și își începea lista... o listă care ar fi putut continua încă un an... încă cincizeci de ani.

– Ai o minte strălucită... ești isteață... Îmi place felul în care deschizi o încuietoare, conduci o trăsură, mânuiești un dosar... Felul în care îi îngrozești pe bărbații din Mayfair și le faci mândre pe fetele din Lambeth... Ochii tăi frumoși... părul tău uimitor...

– Hmm, spuse ea, cu brațele petrecute pe după gâtul lui. Toate motivele sunt excelente.

– Ești a mea, Adelaide Frampton, îi șopti el la ureche, cel mai frumos dar. Așa cum mi-a spus cineva odată, cel care găsește păstrează.

– Hmm, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui moale și minunat. Dar *eu* te-am găsit pe *tine*, dacă îți amintești.

Henry îi sărută zâmbetul de pe buze până când ea suspină de plăcere. Apoi el spuse:

– În regulă, atunci. Tu m-ai găsit... dar *eu* te păstrez.

Orice argument pe care ea l-ar fi putut avea se pierdu într-un alt sărut. Și încă unul. Și încă unul...

Mulțumiri

În acești doi ani de pandemie, nu exagerez deloc când spun că romanele de dragoste m-au ajutat să rezist. Nu este o surpriză pentru nimeni care mă cunoaște în viața de zi cu zi că acest gen literar îmi aduce cea mai mare bucurie. Citind romane de dragoste, îmi amintesc zilnic că lumea nu poate exista fără speranță, iar scriind romane de dragoste – în special seria „Frumoase și Diabolice" – în ultimii doi ani, mi-a oferit o evadare constantă și plină de speranță într-o lume în care oameni frumoși, strălucitori și ieșiți din comun sunt capabili să trăiască vieți frumoase, strălucitoare și ieșite din comun.

Dar ceea ce este cel mai nebunesc este următorul lucru: în toți anii în care am scris romane istorice, nu am avut niciodată o idee pentru care să nu pot găsi cel puțin o urmă de dovadă în istorie, iar această serie de romane nu este diferită. Cu câțiva ani în urmă, am descoperit The Forty Elephants (Cei patruzeci de elefanți), o rețea criminală formată numai din femei și cea mai mare rețea de hoți de magazine pe care Regatul Unit a văzut-o vreodată. Cele patruzeci de femei s-au născut într-o lume care le-a învățat de timpuriu să fure pentru a supraviețui, iar cele care au ajuns în rândurile lor nu numai că au supraviețuit, dar au *prosperat* timp de aproape un secol.

Fără poveștile lor impresionante și minunate, nu mi-aș fi imaginat niciodată „Frumoase și Diabolice", cu rețeaua lor extinsă de cercetași, spioni și parteneri care știu să se descurce cu hoții (și hoațele) de drumul mare, conflicte în biserici și hoți de buzunare. Taurii Voinici sunt inspirați de jumătatea masculină a celor Patruzeci de Elefanți – banda Elephant and Castle – care a precedat anilor 1940. Dar ei nu aveau blănuri, modă și o regină proprie. Pentru mai multe informații despre ambele bande, nu ratați cărțile *Alice Diamond and the Forty* și *Gangs of London* de Brian McDonald.